

Giới thiệu Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và mãi Mãi!

Là tựa truyện teen hay nhất trong thời gian vừa qua, không ai là không biết đến cái tên Salary1109 với tác phẩm Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và mãi Mãi! Truyện nói về chủ đề gia đình, tình bạn, học đường và tình yêu, hứa hẹn sẽ sóng gió vô cùng, nhớ ủng hộ truyện nhé.

Nếu thế, tôi...tôi chỉ cần đồng ý đề nghị của tên tổng tài trẻ tuổi đó, và sống qua ngày cùng với thứ mình yêu thích thì sẽ vui vẻ sao? Mấy thứ buồn phiền đáng ghét này sẽ tan biến hết à?

“Quả thực là thế sao?!”

Tôi lăm bằm tự hỏi, cảm giác không thể ngăn nổi nước mắt lại.

Không được, nếu khóc trước mặt chị ấy, thì chị Tiên sẽ không thể nào yên tâm được. Bởi lần đầu tiên tôi gặp chị ấy là trong nước mắt, và nước mắt đó là vì một chuyện rất kinh khủng. Tôi không muốn khóc trước mặt chị ấy thêm lần nào nữa.

Chị ấy không trả lời, chỉ cười rồi vỗ vai tôi.

Thôi được! Không nghĩ nữa!

“Chị hay thật, được làm cái mình thích, lại còn ngày nào cũng được ngắm trai đẹp!” Tôi cố cười dù mắt có chút nhòe đi vì nước mắt đang trực ở khóe mi.

“Trai đẹp?!” Chị Tiên hỏi lại

“Đúng thế!” Tranh thủ lúc chị ấy quay mặt đi, tôi nhanh chóng gạt nước mắt.

“Có chồng đẹp trai đã man lại còn giàu. 2 anh chị là đúng chuẩn ngôn tình. Kiểu tiểu thuyết ấy. Đã thế còn đẻ ra thằng con đảm bảo là soái ca tương lai cho mà xem!” tự dưng tôi lại thấy rất hào hứng, hươu chân múa tay các kiểu con đã điều để phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Cạch!”

“Mẹ ơi! Con về rồi!”

Tôi cất đôi giày vào tủ rồi lon ton chạy vào bếp vì biết thế nào mẹ cũng ở đấy! Hôm nay tôi được cô giáo khen,nếu khoe cho mẹ thì mẹ sẽ vui hết biết!

Nhưng mà...

Sao đồ đạc trong nhà chẳng còn gì thế này?Bàn ghế,chiếc ti vi mà bố mẹ tôi góp tiền lương 3 tháng trời,phải ăn tiêu dè xén để mua nó cho cả nhà có thể quây quần vào buổi tối.Dụng cụ đồ đạc trong nhà chẳng còn cái gì cả.Kể cả lọ hoa mà mẹ thích nhất cũng chẳng thấy. Tôi như đang đứng giữa một bãi đất trống chứ không phải là một ngôi nhà nữa. Chẳng lẽ bị trộm vào khoắng sạch mất rồi?

Thế còn mẹ đâu? Hôm nay là thứ 7,mẹ không phải đi làm thì chắc chắn phải ở nhà chứ?Mẹ đi đâu mất rồi? Mà chẳng phải giờ này bố cũng về đến nhà rồi sao?Bây giờ là 5 rưỡi chiều rồi mà?Hay bỏ lại đi làm tăng ca rồi?

Một loạt câu hỏi cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi. Tôi lê từng bước tiến tới phòng bếp,trong lòng lo sợ không ngừng...

“Cạch!”

“Mẹ ơi?!”

Không thấy,chẳng có gì cả,bóng dáng của mẹ,chiếc tủ lạnh,bàn bếp,hay cả chiếc lò vi sóng của mẹ, chẳng hề có một thứ gì cả. Trống rỗng,như cảm giác của chính tôi bây giờ...

Mắt tôi bắt đầu nhòe dần,nhìn cánh cửa phòng của bố mẹ trước mặt mà bàn tay run run. . .

“Cạch!”

Chẳng có một ai,bố không có,mẹ cũng không,chiếc giường ấm áp đầy hơi thở và sự âu yếm của bố mẹ dành cho tôi mỗi khi tôi sang ngủ cùng bố mẹ vào những tối lạnh lẽo. . .chẳng còn gì cả!Đến chiếc bàn trang điểm của mẹ cũng không còn,chiếc tủ áo của bố mẹ cũng biến mất. . .

“Tách!Tách!” Những giọt nước mắt bắt đầu rơi,nỗi lo sợ trong tôi càng lớn, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, và tôi đang nghĩ cái gì cơ chứ?Rốt cuộc là bố mẹ tôi ở đâu? . . .Tôi bước tới căn phòng cuối cùng,ngay trước mặt tôi đây,là phòng của tôi. . .

“Cạch!”

Trống rỗng. . .Nhưng nó lại khác với các căn phòng khác,tuy chiếc giường không còn,nhưng nó lại được thay bằng chiếc đệm bông và chiếc chăn dày kê ở dưới nền đất lạnh lẽo,bàn học của tôi thì vẫn nguyên vẹn,chẳng hề thay đổi,nhưng chiếc tủ gỗ đựng quần áo của tôi thay bằng chiếc tủ giấy có khóa để đóng. . .

Là một bức thư?Tôi tiến về phía bàn học,cầm lấy bức thư màu trắng mà nước mắt vẫn không ngừng chảy. . .

Tôi run run bóc phong thư ra,lấy tờ giấy ở trong đó rồi đọc từng nét chữ màu xanh ở trên trang giấy trắng xóa:

”Ngày bố mẹ và con chia tay!

Con yêu!

Khi con đọc được bức thư này tức là con cũng đã nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra rồi đúng không?Bố mẹ xin lỗi!Vì khát vọng trở thành giàu có nên bố mẹ đã đánh liều chơi chứng khoán,nhưng lại thua nên nợ một khoản không nhỏ.Mẹ biết là bố mẹ rất có lỗi với con,nhưng để giữ được ngôi nhà đó để con ở thì phải bán hết đồ đạc trong nhà may ra mới đủ tiền trả nợ,công việc của bố mẹ vẫn rất tốt,chi là mức lương bây giờ không còn đủ để nuôi sống cả con vì chủ nợ vẫn rút tiền lương hàng tháng của bố mẹ để trả lãi.Bố mẹ chỉ nhận được 1/3 mức lương thôi nên khả năng nuôi nấng con là không thể!Mẹ biết làm như vậy là cực kì có lỗi với con,nhưng. . .mẹ rất xin lỗi,mẹ chẳng còn cách nào khác,mẹ có để lại mì tôm và đồ dùng cần thiết cho con. Dù vất vả nhưng con hãy cố gắng kiếm việc làm thêm để xoay xở.Mẹ xin lỗi con rất nhiều.Nhưng dù khó khăn thế nào con cũng đừng bỏ học,tiền lương của bố mẹ chắt ra cũng đủ trả một nửa số tiền học hàng tháng của con,còn một nửa còn lại. . .chắc con phải tự xoay xở rồi!Bố mẹ xin lỗi con,thật đấy,bố mẹ rất yêu con,còn nhiều hơn cả nước biển ở đại dương,nhưng bố mẹ lại chẳng thể làm gì để có thể giữ con ở bên. . .Nhưng con hãy nhớ,bố mẹ luôn dõi theo con từng bước,mẹ sẽ gửi thư cho con thường xuyên. Bố mẹ xin lỗi con nhiều lắm!

Người luôn yêu thương con

Bố và mẹ

Tờ giấy trắng vẫn còn đọng lại những giọt nước có lẽ là nước mắt của mẹ lúc viết bức thư này. . .

Mới hôm qua thôi..cả nhà còn ngồi xem bộ phim và cùng cười vui vẻ..

Mới hôm qua thôi..mẹ còn gấp thức ăn cho tôi và nói rằng phải ăn nhiều mới có sức khỏe. . .

Mới hôm qua thôi. . .bố còn giảng cho tôi bài toán khó và cốc vào đầu tôi một cái đau điếng. . .

“Tách!Tách” Nước mắt của tôi bắt đầu rơi nhanh hơn,sao tất cả mới chỉ diễn ra vào hôm qua thôi mà chỉ trong phút chốc bỗng tan thành mây khói?Tôi mới chỉ 15 tuổi thôi mà?Tại sao lại đối xử với tôi như thế?Tại sao cơ chứ?

Vù!!Vù!!

“Bộp”

Con gió của mùa đông làm bật tung cửa sổ,thổi từng làn gió lạnh lẽo lên trái tim vốn đã băng giá của tôi lúc này. . .

“BỐ!MẸ!COM MÃI HẬN HAI NGƯỜI!huhu” Tôi hét lên,vừa như để lấn át đi nỗi đau trong lòng,vừa như để gạt đi nước mắt,nhưng nó còn chảy nhanh hơn. . .

Tôi. . .Trần Nguyệt Linh. . .sẽ chẳng bao giờ quên đi ngày này!

1 năm sau. . .

“Nguyệt Linh,mau mang một phần pizza đưa đến bàn số 5!”

“Nguyệt Linh,mang cả salad cho bàn số 8 nữa!”

“Nguyệt Linh,đưa thực đơn cho khách bàn số 2 đi!”

“Dạ,dạ,em làm ngay đây ạ!” Tôi cuống cuống xoay đi xoay lại như con thoi ở trong cửa hàng fast food mà tôi làm thêm,tôi làm ở đây bắt đầu từ khi sau bố mẹ tôi đi một tháng. Tiền lương không tệ,đủ cho tôi duy trì tiền học và sinh hoạt nhưng tôi vẫn phải làm thêm ở chỗ khác nữa...

Haizz,cuối cùng thì cũng đến giờ nghỉ,bây giờ là giữa hè rồi,mà cũng là ngày nghỉ nên khách đông không xuể nổi.

Ừm,bây giờ cũng là 12h trưa rồi,phải chạy về nhà ăn nhanh còn tranh thủ ngủ để chiều đi giao hoa nữa.

Nghỉ đến đây,tôi chạy vội về nhà để nấu mì. Vừa thủ được quả trứng ở cửa hàng tôi làm thêm. Hehe,mì mà có trứng thì...thôi rồi!

“Xoạt!Xoạt!” Tôi hút từng sợi mì một cách nhanh chóng,đúng là ăn mãi chẳng thể chán được món này...

“Ting ting ting...” Tiếng chuông điện thoại vang lên,tôi quơ vội tay nhặt lấy chiếc điện thoại đồng thời bỏ bát mì xuống...

“A...Ô?!!Ai ế?” Tôi vừa nhai ngấu nghiến mấy sợi mì vừa nói...

“Mày nói cái gì thế hả con kia?Lại đang ăn mì à?” Giọng nói choe chóc của Diệu Anh- con bạn thân của tôi vang lại từ đầu dây bên kia.

“À ế. xoạt. ỉ ao. xoạt?” Tôi vẫn không ngừng việc vừa hút mì vừa nói lại,mì ngon thế này làm sao mà cưỡng lại được!

“Mày có định nói hần hoi ra ko hả Linh?!Hay là...rắc” Tiếng bẻ tay của nhỏ khiến tôi lạnh sống lưng. Nó là dân học võ trình độ cũng được tới đai đồ lun rồi. Nếu mà làm nó tức lên thì nó sẵn sàng bay đến nhà tôi đá cho 1 phát nằm bại liệt 3 tháng luôn

“Xoạt!Hihi.Tao bảo là chả thế thì sao?Tao còn ăn được cái gì ngoài mì nữa đâu mà?” Tôi hút nốt sợi mì còn sót lại vừa cười trừ vừa nói

“Ờ cũng đúng.” Diệu Anh bắt đầu dụ xuống

“Đấy,có con bạn nhà giàu là tiểu thư mà lại phải ăn mì trừ bữa trong khi bạn biết thì chẳng thèm bỏ thí cho cái gì!” Tôi lập tức thay đổi thái độ, vừa trề môi ra vừa nói

“Bộp!”

“Oái!Thiên thạch rơi vô đầu tui!” Tôi vừa ôm đầu vừa hét lên

Ai ui,sao thiên thạch không rơi đi đâu mà lại nhằm đúng đầu tôi mà rơi nhỉ?Hic,đau chết mất. Ồ,nhưng mà thiên thạch mà rơi thì ít nhất nhà tôi cũng phải bẹp dí,chứ sao có mỗi đầu tôi đang mọc lên một quả ối nhỉ?

“Thạch thạch cái đầu mày,com đấy!”

Hờ?Tiếng nói từ đâu ra vậy,nãy giờ có mỗi mình tôi thôi mà,nhìn xung quanh chẳng có ai,điện thoại cũng tắt rồi,mà sao mọc đầu ra một hộp com ở đây nhỉ?

Hay là...

“Á Á Á Ma bố làng nước ơi,mà!” Tôi hét lên,chạy toán loạn quanh nhà.

“Bộp!”

“AU!”

Lại một sinh vật lạ gì đó nhằm giữa chân tôi mà đáp,tôi ngã lăn kềnh ra đất! Tôi quay sang nhìn thứ vừa nãy,là một chai nước mà

“Ma ma cái đầu mày!Tao nè!”Tiếng nói đó lại vang lên

“Tao nào?Có thấy tao nào đâu?” Tôi lên tiếng ngờ vực hỏi

“Tao- Trương Diệu Anh đang đứng ở cửa sổ chờ con bạn quý hóa đang mãi húp mì ra mở cửa cho để vào nhà để mang một số thứ theo nhu cầu của con bạn quá quý,thế mà chả được vào thì thôi mà còn bị gọi là ma nữa đấy!”

Xệt!Sống lưng tôi lạnh toát,nó ở nhà tôi từ bao giờ mà không thấy gọi gì hết thế.

Hic,gọi nó là ma cũng không sai,đang nói chuyện điện thoại bình thường tự dưng đầu ra lù lù trước cửa lại còn hù người ta nữa chứ!

“Ai bảo mày không gọi tao?!” Tôi chu mỏ lên,vor vội hộp com lên cầm

“Tao chưa gọi mày à?” Mặt của Diệu Anh ghệt ra.

Ô mai gót,thế có phải là tôi sai đâu mà nó cho một,à không,hai phát vào chán làm u mê thần trưởng còn bị ăn chửi nữa. Huhuhu

“Mà mày có định cho tao vào ko hả con kia?!” Sau một hồi thộn ra thì Diệu Anh cũng tỉnh lại,quát tôi.

“Đây,từ từ,làm gì mà xồn xồn lên thế?!” Tôi cau mặt,vừa làm bầm vừa tiến ra phía cửa.

“Cạch!”

“Bốp!!”

“Ai da!!”Mày bị điên à?!”

Sau hành động mở cửa của tôi là một loạt mớ âm thanh hỗn độn.Bao gồm tiếng mở cửa,tiếng va chạm và thêm một tiếng trăn trối@@

Vâng,chính xác thì ngay bây giờ đây,đầu tôi vinh dự được con bạn ban tặng cho 2 cộng thêm một quả ổi lúc tôi vừa mở cửa cho nó vào nữa là ba quả. Bây giờ đầu tôi chả khác gì đầu của con quỷ đa mạng ở trong Boboiboy luôn! ~.~

“Điên cái đầu mày!Mày tưởng tao không nghe thấy gì chặc!” Diệu Anh nhăn mặt lườm tôi một cái rồi bước vào.

Tôi không nói gì,tiến đến mở luôn hộp cơm đang cầm sẵn trên tay ra. Ừm,ngon đã man,khỏi nói tôi cũng biết là hộp cơm này do Diệu Anh làm rồi,gì chứ nấu ăn thì tài năng của Diệu Anh khỏi bàn cãi.

Thật ngon quá,sáng nay mình chưa ăn gì cả! Coi như ăn bù hết vào buổi trưa rồi:3

“Ngon không?!” Tiếng của Diệu Anh vang lên nhẹ nhàng.

“Ừm,ngon,rất ngon!Tay nghề của mày ngày càng lên đó!” Tôi há cái miệng đầy cơm ra cười toe toét với nó.

“Ngậm miệng vào mà ăn đi,bắn hết cả cơm vào mặt tao rồi nè!” Xí,ngậm miệng thì ăn thế nào được cơ chứ. Bạn bè thế đấy. Vừa khen nó một câu mà nó phun thẳng mặt tôi một câu phũ sò phàng thế đấy!

“Biết rồi!Lắm chuyện!” Tôi xì mặt ra,quay vào ăn nốt hộp cơm.

Buổi trưa hôm đó,có 2 con lợn nằm ôm nhau giữa mùa hè,chân gác lên nhau,ngáy khò khò cả buổi trưa và ngủ ngon lành đến chiều!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Nhà số 45,nhà số 45. Ở đâu nhỉ?!”

Tôi vừa đạp xe,vừa giương mắt lên nhìn các tấm biển số nhà để tìm ra con số 45...

Lạ thật, chẳng lẽ khu này không có nhà số 45,mình vào nhầm chỗ rồi à?!

“45,45,45, a, kia rồi!!!” Tôi mừng rỡ reo lên khi thấy con số 45 to trình ình trước mặt.

Tôi đạp xe nhanh đến đó.Hồ hởi cầm bó hoa cùng tờ báo mà người trong nhà này đặt mua,gio tay lên bấm chuông.

“tình tòng,tình tòng”

“Cạch,xoẹt xoẹt!” Tôi nghe thấy tiếng người trong nhà bước ra

“Xin chào!Đây là hoa và báo mà quý khách đã đặt mua,tổng tiền ở trong hóa đơn đây, xin quý khách vui lòng kí vào đây cùng trả tiền đã đặt mua cho tôi.” Tôi nói rồi đưa bó hoa cùng tờ báo cho người đó,rồi cúi xuống lục lọi trong túi tờ hóa đơn.

“Cám ơn!” Tiếng người đáp trả vang lên,có vẻ là một người cũng tầm tuổi trung niên. Tôi ngẩng mặt lên toan đưa tờ hóa đơn cho người đó...

“Ồ..?!” Bàn tay tôi đứng khựng lại giữa không trung,nhìn chằm chằm người đứng trước mặt mình..

Không thể nào!Không thể nào!Không thể nào!Người đứng trước mặt tôi chẳng lẽ lại là...

“BỐ?!” Tôi nói mang đầy tính nghi hoặc, đây chẳng lẽ lại là bố tôi? Không phải hai người đã đi đến một nơi rất xa rồi mà? Tại sao lại ở đây? Hay tôi đang mơ?

“Ồ...” Người đó cũng hơi ngạc nhiên một chút, rồi gương mặt lại trở về bình thường.

Cười? Tại sao lại cười chứ? Có gì đáng cười đâu?

“Bố? Là bố phải không? Là con này, Nguyệt Linh của bố mà!” Tôi nói gần như hét lên, tại sao không trả lời tôi mà lại cười cơ chứ? Tại sao chỉ cười thôi cơ chứ?!

“Xin lỗi cháu gái, nhưng ta không phải bố cháu!” Tôi nhìn đi nhìn lại người trước mặt rồi nhìn lên căn nhà. Căn nhà này hoàn toàn là một khu biệt thự khang trang, người mà tôi gọi là bố thì mặc một bộ áo bằng vải lụa đứng chất nhà giàu.

Gi chứ?! Nếu giàu thế này sao lại bỏ rơi tôi?

Tôi vẫn đứng im lặng không nói gì, chỉ nhìn trân trân người trước mặt.

“Đây là tiền ghi trong hóa đơn, cháu kiểm tra xem đã đủ chưa?” Vẫn cười, tại sao người đó cứ cười chứ. Rõ ràng là bố mà!

“Đủ, đủ rồi ạ!” Tôi đếm số tiền trong tay, ánh mắt vẫn không rời khỏi người trước mặt.

“Bố, là bố phải không? Con nhớ bố lắm, đừng bỏ con mà!” Tôi nói to hơn, nước mắt như chỉ trực trào ra.

“Cháu gái à, ta nói rồi, cháu nhận nhầm người rồi, xin lỗi nhé!” “Bố” tôi vẫn giữ nguyên nụ cười đó, nhìn tôi một cái bằng ánh mắt thương cảm rồi đóng cửa đi vào.

“Không đúng, là bố, là bố mà. Bố ơi, bố...!” Tôi ra sức đập cửa trong tuyệt vọng, nước mắt rơi lã chã..

“BỐ, BỐ!!” Tôi giật mình bật dậy.

Đây, là nhà mình mà, chẳng lẽ ban nãy chỉ là một giấc mơ?

Mơ? Là mơ sao?

Trong lòng tôi dâng lên sự hụt hẫng không nhớ. Mọi thứ chỉ là mơ thôi, chẳng có gì là sự thật cả.

“Mày dậy rồi à? Vừa mơ thấy gì sao?” Tôi quay mặt về hướng phát ra tiếng nói. Diệu Anh đang cầm quyển sách tiểu thuyết gì đó vừa đọc vừa hỏi tôi.

“Ừ, tao mơ thấy một số chuyện!” Tôi trả lời, khẽ thờ dãi

“Liên quan đến bố mẹ mày sao?” Diệu Anh uống một hớp nước rồi hỏi tôi.

“Sao mày biết?” Tôi tròn vo mắt, hỏi nó với cái giọng ngạc nhiên

Bố con này là super man chắc? À nhầm, super girl. Sao ngay cả tôi mơ gì nó cũng biết thế nhỉ?

“Chuyện, tao mà ỉ! Mà thôi, mày thay quần áo đi còn đi, bộ nào đẹp đẹp vào nhé” Diệu Anh bỏ quyển truyện xuống, nhìn tôi nói

“Sao phải mặc đồ đẹp? Mà đi đâu, tao phải đi làm!” Mặt tôi thộn ra trước câu nói của Diệu Anh. Đi đâu mà phải mặc đồ đẹp chứ? Mình còn phải đi làm nữa mà?!

“Tao xin nghỉ cho mày rồi! Mày không nhớ hôm nay là ngày gì à?” Nó nhìn tôi với cái bản mặt khó chịu

“Ngày gì cơ chứ?!” Tôi nhăn mặt, với tay lấy cái điện thoại mở mục lịch ra xem

Hôm nay, ngày 15, 15...

HẢ?!

“Là ngày cái thằng dờ hơi đấy về à?” Tôi hét lên

Trời đất ơi, sao tôi lại quên cái ngày này chứ? Tôi mà không đi đón “nó” thì nó sẽ dời tôi ít nhất là 2 tháng nhưng phải kèm theo việc vừa năn nỉ gây lười vừa quà bánh tặng nó mới chịu “tạm” tha cho tôi vì lí do “tao là cái đứa lương thiện nên không muốn làm mày đau khổ”

Ngất, đúng là thằng bạn tôi nó quá là “lương thiện” mà!

Vâng, chính xác thì “nó” chính là thằng bạn thân của tôi và Diệu Anh, tên là Trần Khánh Minh, nhà giàu cộng thêm học giỏi, mà nhan sắc thì cũng đủ ngắm nên mới 14 tuổi đã được hưởng một suất học bổng đi du học đặc biệt 2 năm, chẳng bù cho tôi một nửa. Haizzz. .

Mà lí do tôi phải năn nỉ nó đừng giận tôi chẳng qua là ngày trước cũng nhờ nó kèm cặp tôi nhiều nên tôi mới học được khá như bây giờ. Với lại nó cũng giúp tôi nhiều lắm, làm nó giận vì mình nên cũng thấy tội lỗi, thế nên là mới phải làm thế.

Mặc dù nó ở bên Mỹ nhưng mà tôi và Diệu Anh vẫn hay nói chuyện qua webcam với nó nên mới biết hôm nay nó về, thế mà tôi lại quên bég mắt, tội lỗi, tội lỗi quá!

“Nhớ mặc bộ nào đẹp đẹp tí nhá!” Diệu Anh nói mới để ý, nó cũng mặc cái bộ váy đẹp hơn bình thường, chỉ đẹp hơn một tí thôi vì bình thường nó cũng toàn mặc đồ đẹp đã mặc ra.

Chuyện, con nhà giàu mà!

“Ờ, biết rồi!” Tôi trả lời nó rồi bước vào phòng tìm đồ để thay

Haizz, chẳng biết có bộ nào đẹp không nữa, ăn ở khổ sở như thế lấy đâu ra tiền mà mua quần áo đẹp cơ chứ?! Có quần áo mà mặc là tốt rồi

“Cạch! Bộp! Xoảng! Choang!!”

“Mày đang đầu võ đấy à?” Tiếng Diệu Anh vọng vào sau hàng loạt âm thanh hỗn độn phát ra từ phòng tôi

Hic, hỏi vậy cũng dễ hiểu thôi, sau vô số tiếng động kiểu như đang đi đánh trận thế nghe không giống đầu võ mới lạ!

“Xong.. xong ngay đây!” Tôi cũng nói với ra, chán toát mồ hôi vì đang phải “đánh trận”

Sờ đi lăm âm thanh lạ lẫm như thế cũng là vì căn phòng của tôi bắn phát khip lên được, phải lục lọi mãi mới tìm nổi một bộ quần áo nhìn cũng ngắm được. Thế đấy! Không hiểu trước giờ mày sống kiểu gì nữa Nguyệt Linh à!

Hic, phải dọn phòng thôi!

Tôi bước ra ngoài, cầm cái túi xách màu trắng nhét cái điện thoại cùng với cái ví tiền có vài xu lẻ vào trong rồi chỉnh chu lại quần áo. Đứng ưỡn ngực trước mặt Diệu Anh. . .

“Khụ khụ khụ!!!” Ô hay? Con dờ hơi này, sao tự dưng đang uống nước xong nhìn mình lại bị sặc nhỉ? Hay mình đẹp quá ta? :3

“Mày kiếm đâu ra cái bộ chẳng có màu mè gì thế? Mày mà đi với tao thì ai mà nói được là 2 đứa mình là bạn?” Tôi đang nhoen miệng cười vì tưởng nó sốc do tôi “đẹp” quá ai dè nó phun cho một câu làm tắt ngóm hết cả cảm xúc

Hừ! Tao mặc đồng phục làm việc suốt ngày, cùng lắm mặc mấy bộ này đến đấy lại thay đồng phục luôn. Đầu ra mà quần áo màu mè nữa chớ?

“Tao nghèo nàn có được bộ quần áo như thế này là tốt rồi! Mày là con nhà tài phiệt lại đi so sánh với cái đứa suốt ngày đi làm thêm bán sống bán chết để kiếm tiền ăn từng bữa như tao làm gì?” Tôi hếch mũi lên, nhấc mặt nhìn con bạn của mình

“Thôi, đi, lèm bèm lâu quá!” Diệu Anh đứng dậy, cầm cái túi màu hồng bước đi.

Hồng! Hồng! Cái gì cũng hồng! Nó đeo bôm hồng, mặc váy liền cũng màu hồng, giày búp bê màu hồng, cái túi sách cũng hồng nốt. Hic

Không hiểu sao nhưng mà tôi chẳng thấy màu hồng đẹp ở chỗ nào cả, còn đặc biệt không thích màu hồng nữa cơ!

Haizzz, đúng là mỗi người một cảm nhận.

Mà mình có đến nổi nào đâu nhỉ? Áo phong trắng, quần jean bó, giày thể thao, thế là quá đẹp rồi, cần gì phải khoa trương quá chớ? Hừ!!!

“Ê mày, sao ban nãy tao thấy loa báo chuyển bay của thằng dờ hơi kia vừa đáp xuống rồi mà sao chẳng thấy nó đâu nhỉ?” Tôi giựt giựt cánh tay Diệu Anh

“Mày bình tĩnh đã nào! Còn phải làm thủ tục đủ thứ nữa chứ. Làm như nó là siêu nhân không bằng! Vừa xuống nhìn thấy bọn mình luôn chắc? Cái sân bay to thế này cơ mà!” Diệu Anh gạt phất tay tôi ra, cau mặt nhìn tôi.

Gớm nữa, đánh đá vừa vừa thôi. Hỏi một câu mà mắng người ta phát ớn!

Đương nhiên là tôi không dám nói ra, tôi nói rồi đấy, nó là dân học võ hàng cao thủ. Nói ra nó mà lên con đập cho bay hàm!! - _ -

“Ê bọn mày, tao nè!!!” Tôi và Diệu Anh đều hướng ra phía phát tiếng người gọi

Ôi rồi ôi ông nội,gặp lại mày rồi nhớ quá cơ!

Vâng,chính xác thì cái tiếng gọi “oanh vàng” đấy là từ phía thằng bạn quý hóa của tôi –Trần Khánh Minh

Mà lâu rồi không gặp, cha nội này có vẻ đẹp trai hơn thì phải!

“Chào bọn mày. Long time no see” Cái thằng này,nào giờ vẫn thế, lúc nào cũng kiêu bất cần nhìn chỉ muốn cho vài phát đấm.

“Nhìn cái mặt mày tụt cả húng!” Tôi trề dài môi ra,đang định tỏ ra xúc- sò- động chạy đến ôm nó cái mà nhìn mặt nó hết muốn làm luôn

“Thế mày định làm gì tao mà tụt húng?” Khánh Minh dí mặt sát mặt tôi,sao lúc nào nó cũng nhìn kiểu “tao biết hết mà”. Sao mà mình muốn đấm nó thế không biết?

“Thôi đi hai ông bà,định diễn phim tình cảm thì để sau đi, có đi về không hay ngồi đây đóng phim?!” Diệu Anh gạt cái mặt thằng dờ hơi kia ra khỏi mặt tôi,tuôn thêm một tràng nữa

Dù sao thì cũng cảm ơn mày,Diệu Anh. Tao cũng đang muốn đấm vào mặt nó một cái đấy!

“Mà khoan đã!” Khánh Minh gọi giật lại

Gì nữa đây?Tao không biết mày bay có mặt không nhưng tao đứng chờ mày một gần chết rồi.Đằng nào Diệu Anh cũng xin cửa tiệm hoa cho tôi nghỉ bữa hôm nay rồi nên phải ngủ một giấc cho đã nữa chứ!

Khánh Minh đi một vòng quanh tôi,nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Đúng là trước đây mày cũng hay không hay mặc váy, mà cũng hay mặc kiểu này...” Khánh Minh nói lấp lửng.

“Ờ thì sao?” Tôi thộn mặt ra nhìn nó

“Nhưng mà kèm theo cả vòng cổ,hoa tai,vòng tay,bòm biếc vân vân...sao bây giờ mày ăn mặc giản dị thế? Không vòng vèo gì hết nữa?” Thằng cha này xoa xoa cằm tỏ vẻ nguy hiểm

Nó..lại động đến nỗi đau của tôi...

Mà dù sao thì nó cũng nói đúng, trước đây tôi hay đeo phụ kiện kiểu đó,còn phong cách ăn mặc thì vẫn như thế này đây. Lúc đó...tôi còn bố mẹ,cuối tuần nào cũng sắm cho tôi đủ thứ đẹp để vì khi đó nhà tôi cũng thuộc hạng trung lưu. Nhưng bây giờ...tôi còn phải kiếm từng bữa ăn bằng mì gói thì lấy đâu ra những thứ đấy chứ?

Nhưng mà tôi cũng không biết vì sao nhưng tôi lại không thích những thứ phụ kiện thế nữa,tự dung cảm thấy nó lòng thòng rắc rối.

Chắc cũng do tâm lí tuổi tác cả mà thôi!!

“Có một số chuyện,dần dần rồi mày sẽ biết!” Diệu Anh kéo tay tôi bước đi,không để cho Khánh Minh kịp nói câu nào nữa.

“Aish,dễ chịu quá!Lâu lắm mới đến nhà mày!Mà cũng lâu rồi mới được nằm giường êm thế này cơ đấy nhá!” Tôi nằm phịch xuống giường của Khánh Minh, đúng thật là dễ chịu mà!

“Không phải là ngày nào mày cũng được nằm giường như thế này sao?Nhà mày cũng đâu thua kém gì nhà tao là mấy?!” Khánh Minh lập lại thái độ nghi hoặc lúc còn ở sân bay,nhìn tôi hỏi.

“Nhà tao có gói cũng chỉ bằng 1/3 nhà mày thôi!Làm gì có chuyện bằng nhà mày!” Tôi nhăn mặt cãi lại

“Không phải đánh trống lảng!” Khánh Minh gần giọng nhìn tôi

Tôi im lặng không nói gì...

“Không phải tao nói có một số chuyện rồi sao?!Sớm muộn gì mày cũng biết!” Diệu Anh lên tiếng

“Vậy à?” Khánh Minh quay ra nhìn Diệu Anh rồi quay sang dí vào mặt tôi nói:

“Tao thích sớm!”

Nếu là ai khác thì có lẽ chắc tim mình ngừng đập rồi. Nhưng thằng này nó thích cái kiểu dí dí vào mặt người khác hay sao ý nên tôi cũng thấy quen . Chắc miễn nhiễm với thằng này luôn rồi!

“Bộp!”

“Au!”

Tôi co cứng đập vào bụng nó một phát đau điếng.Bật người dậy khỏi tấm đệm êm ái...

“2 năm rồi mà chưa bỏ được cái tật thần kinh đấy hả thằng tở? mày cứ thích dí mặt vào tao thế à? Hay ai mày cũng dí thế?” Tôi hạ thấp giọng,cười cười kiểu trừu tượng

“Không ngoại trừ giới tính!” Diệu Anh nói thêm vào một câu,cũng cười cười kiểu như tôi

Ôi ôi Diệu Anh ơi,tao yêu mày quá cơ. Tao mới nói có thể mà mày đã hiểu ngụ ý sâu xa ‘thâm độc’ trong câu nói của tao rồi!

“Hai con dờ!” Khánh Minh bực mình ôm bụng ngồi dậy,nhăn mặt mắng bọn tôi.

Hehe!Khánh Minh à! 2 năm rồi không gặp lại,mày chẳng khác ngày trước được tí nào! Mày mãi chỉ xứng đáng làm đệ tao thôi Minh ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Nguyệt Linh,bàn số 3 có người muốn lấy thực đơn kia!” Tôi đang ngồi ngắm trời ngắm đất,ngắm mây ngắm cỏ,ngắm tất tần tật cái gì ngắm được thì tiếng chị quản lý làm tôi tỉnh mộng,cầm mấy quyển thực đơn tiến về phía chiếc bàn ghi số 3 màu đỏ choét choèn choen.

Sweet love,là cái quán cà phê mà tôi đang làm việc đây. Sắp đi học rồi nên tôi phải chăm chỉ làm hơn một chút vì đến lúc đó tôi sẽ đi làm đêm nhiều là cái chắc. Lúc đó thì chắc chắn là tôi phải vừa làm việc vừa học bài rồi. haizzzz,chắc mệt chết mất!!!

Tôi đưa thực đơn cho khách,cái bàn đấy có 4 người 2 trai 2 gái.Tôi liếc liếc để ý về ngoài cửa 2 cô bạn kia.Có thể nói chung một từ là bình thường nếu không muốn gọi là xấu,đang cuốn tít vào cánh tay của 2 “chàng”.

Một từ thôi: kinh. chả hiểu sao nhưng cứ nhìn mấy cảnh sến sến đấy lại thấy rùng mình

Tôi rút tờ giấy ra làm công việc quen thuộc là ghi loại cà phê hay đồ ăn kèm theo câu nói cũng quen thuộc nốt:

“Quý khách muốn gọi gì ạ?”

Tôi đưa ánh mắt về

Xẹt!!!!

Không phải!Không phải!Không phải đâu!Mày nhìn nhầm rồi!Sao mà lại có thể ở đây được? Cậu ta chẳng phải là đang ở Mỹ sao?Cậu ta cũng đi du học sớm mà!

Chẳng lẽ thằng cha Khánh Minh đó về nên cậu ta cũng về theo?

Không đúng!Cậu ta đâu có đi du học? Là định cư,định cư ở Mỹ mà!Sao lại về đây,mà còn xuất hiện ngay trước mặt mình nữa chứ?

Haha!Nguyệt Linh,mày nhìn nhầm rồi,tập trung vào công việc của mình đi!Vội lại,cậu ta còn đang cho đưa con gái bên cạnh nắm tay nữa

Tôi kéo chiếc mũ in dòng chữ Sweet Love thật thấp....Mong là dù có là hán thật...thì cũng đừng có nhận ra tôi!

Chính xác thì cái nguyên do mà bỗng dưng cả một loạt mớ suy nghĩ hỗn độn mà tự dưng xuất hiện ở đầu tôi trong phút chốc cũng là vì tôi nhìn thấy trong số 4 người đó mà có 1 người tôi có cảm giác cực kì quen. Làm sao mà tôi quên được cậu ta cơ chứ? Kẻ đã khiến tôi...

“Cho tôi một capuchino!” Tiếng của cậu con trai kia cất lên nhưng không phải là cái người có gương mặt mà tôi thấy quen đấy.

“À vâng vâng,mọi người còn gọi gì nữa không ạ?” Tôi giật mình ghi vội chữ capuchino vào trong giấy.

“Tôi cũng thế!”

Sốc!Giọng ai mà chói dờ vậy trời?

Tôi quay về hướng phát ra tiếng nói chơ – sờ – chói đấy. Là cái cô gái ngồi bên cạnh cậu con trai vừa nói ban nãy.

Thế mới thấy,mặc áo sát nách màu vàng,quần đùi in theo kiểu dip-dye màu loang cũng vàng , bôm cũng màu vàng,giày cũng màu vàng,túi cũng màu vàng mà mặt... cũng trang điểm màu vàng nốt!

Đúng là biết chọn quần áo,toàn một màu vàng chói chả khác gì cái giọng!

Haha,nhưng mà...điều khiến tôi buồn cười chính là cách trang điểm của cô bạn đó!

Ok,tôi hoàn toàn chẳng biết gì về trang điểm và cũng không có quyền xúc phạm người khác. Nhưng thực sự,liên tưởng đến mặt của chú hề là thứ gần nhất để miêu tả mặt của cô bạn đó. Ngoại trừ cái mũi đỏ ra,thì cái gì cũng giống cả!

Người tôi run bần bật vì nhin cười!

“Cạch!”

Ngồi bút chì bị gãy vì cứ rung rung theo nhịp cười của tôi. Cái cảm giác hơi lo lắng vì nhìn thấy cậu ta ban nãy bây giờ chỉ còn lại sự buồn cười khi nhìn vào mặt cô bạn đó

Dù sao thì cũng cảm ơn, cô bạn song “chóe”!Hehe!!!

“Xin lỗi,quý khách còn muốn gọi gì nữa không?” Tôi mím môi lại nín cười rồi nói tiếp

“Cho tôi một bánh ngọt phủ chocolate cỡ nhỏ,một capuchino,một bánh donout cỡ nhỏ,một bánh ngọt phủ dâu,thêm một trà sữa vị dâu cỡ 350cc thôi!”
Lần này thì tôi quay mặt về phía cô gái ngồi cạnh cậu ta,tay vẫn ghi vội mấy thứ cô gái đó đọc vào vì nhiều qusa

Áo quần ngực màu hồng,váy ngắn màu hồng,dép cao gót màu hồng!Đó là tất cả những gì có trên người bạn này!!!

Sao dạo này có phong trào à mà ai cũng mặc từ trên xuống dưới tuốt tuốt là một màu thế?!

Nếu nói thẳng thật ra thì thưa bạn,bạn cũng không có “bé nhỏ” lắm đâu mà phải ăn mặc hở hang thế kia ạ!

Tôi biết bây giờ đang là mùa hè,nhưng có nhất thiết phải mặc cái kiểu như thế không?Dù sao thì cũng đang chuyển dần sang thu rồi mà. Nhất là cô bạn này cũng phải dạng “nhỏ nhắn” gì!Căn cứ vào cách gọi món thì cũng thấy,lại ăn giữ “dáng” chứ gì! Như thế cũng không có ăn ít cho lắm đâu mà phải gọi cỡ nhỏ!

“Ăn ít thế thôi à?” Cô bạn vàng chóe che miệng cười khúc khích

“Ừ,ăn giữ dáng!Ăn nhiều quá mất dáng thì chết!Đang đẹp thế này cơ mà” Cô bạn sặc xì kia trả lời

Haha,chết cười mất thôi,hai người này cũng thú vị quá cơ!

“Quý khách...xin chờ một lát!” Tôi không nói nổi vì buồn cười,tí nữa phải chạy vào trong kia cười một trận xả hết mới được

Tôi quay lưng,đồng thời xé tờ giấy ra toan đưa cho quản lý nhà bếp...

“Khoan đã!”

Hình như là giọng của cậu ta!Không phải chứ? Từ này tôi hỏi sẵn không trả lời luôn đi, cảm như hén ý,thậm chí tôi còn hỏi đi hỏi lại mấy lần là cần gì nữa không,bây giờ lại phải mặt đối mặt!Tôi đã hoàn toàn không muốn chuyện này xảy ra chút nào!

“Xin lỗi,quý khách cần gì?” dù không muốn nhưng tôi vẫn phải miễn cưỡng quay lại,tôi đang là nhân viên mà,đâu có quyền lựa chọn.

“Tôi chưa gọi món!” Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi

“À vâng xin lỗi quý khách,quý khách muốn món gì ạ?” Cái ánh nhìn của cậu ta làm tôi mất hết cả cái cảm giác buồn cười ban nãy,có hơi run run lo sợ.Tôi cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta mà chỉ cúi đầu chờ nghe thấy câu trả lời để ghi vào trong tờ giấy!

Tôi đã từng sai lầm khi nhìn thấy gương mặt đó,tôi không muốn nó sẽ có lần thứ hai.

Này này,đừng nhìn tôi như thế! Đừng khiến tôi ảo tưởng lần nữa..

“Affogato coffe!” Cậu ta vẫn giữ nguyên cái vẻ sâu xa khó lường đó nhìn tôi,cát giọng đều đều.

Affogato coffe, Affogato coffe, Affogato coffe,đây...chẳng phải là loại cà phê phủ lên kem của Ý mà tôi cực kì thích nó. Phải nói là cực kì vì hương vị của nó không thể đùa được đâu!

Chẳng lẽ lại là cậu ta?Nếu không sao cậu ta lại gọi món đó?

Không đâu, Nguyệt Linh, mày lại muốn ngu ngốc một lần nữa à? Đừng ảo tưởng nữa! Chẳng lẽ 7 tỉ con người trên Trái Đất này có mỗi mình mày thích món đó chắc?

“Vâng, xin quý khách chờ một lát!” Tôi cúi gập người, ghi nốt món đó vào tờ giấy rồi đi vào

Chẳng lẽ... trên Trái Đất này, còn có người thứ 2 giống cậu ta sao?

Cả ngày hôm đó, tôi chẳng làm được gì, chỉ mãi nghĩ ngợi về cậu ta.

“Bộp!”

“Ai da!!!”

Ui da, đau quá, mình vừa bị làm sao vậy ta?

Tôi ngẩng mặt lên nhìn thứ mình vừa đập vào...

Ôi mẹ ơi, là cái cửa nhà mình mà. Mình đi kiểu gì mà lại đâm vào đây vậy ta?

“Ui da...” Tôi đứng dậy, xoa xoa cái chán đáng thương vừa bị hôn cái cửa T.T

Hic, ngày gì mà đen đui dã man. Tự dưng đâm phải cái cửa mới sợ chứ!

“Nào giờ mày vẫn thế, chả thay đổi gì Nguyệt Linh à!” Tiếng nói, từ đâu vậy ta? Bây giờ là giữa trưa, vắng tanh vắng ngắt, sao lại có tiếng nói? Còn kêu tên tôi nữa chứ!

Tôi ngó quanh chẳng thấy ai, không quan tâm nữa mở cửa định bước vào nhà!

Vào!!

“Mày dám bỏ mặc tao ngoài này à?” Một bóng người xen đến trước mặt tôi, giọng đe dọa

“Mày là thằng nào?!” Tôi hoảng quá tháo vội cái giày cầm lên, tay túm lấy cổ áo tên đó chuẩn bị sẵn tư thế “đấu trận”, mắt mũi nhắm tịt khua loạn đôi giày trong không trung

“Tao á? Là thằng bạn yêu-sờ-quý của mày đây, thế rốt cuộc là mày có định mở cửa cho tao ko hay là đứng đây múa giày?” Cái “thằng nào” đấy vẫn giữ nguyên cái giọng đe dọa hỏi tôi

Hơ, là thằng cha Khánh Minh mà!

Tôi cười trừ, để đôi giày xuống đất miệng nói ngọt xớt:

“Hề hề, sorry sorry Minh “đẹp zai”! Chờ tao tí!”

Rùng mình!!

Lại rùng mình lần thứ n. Mặc dù câu đấy do tôi nói ra và tôi cũng nói n lần rồi nhưng mà cứ mỗi lần nhắc đến chữ Minh đẹp trai tôi lại rùng mình một cái, chả hiểu nổi luôn!

“Cạch!” Tôi mở khóa cửa, bước vào nhà trước.

Thôi chết!

Tôi quay phắt lại, chặn cả cửa và tầm nhìn của Khánh Minh, cố gắng đẩy nó ra ngoài không cho vào..

Khô thế đấy, đầu óc đang lên mây hết cả, đi vào nhà thấy chẳng có thứ gì cả mới nhớ ra là tôi không còn bố mẹ, mà cũng không nên để cho nó biết. Trời đất ơi Nguyệt Linh ơi là Nguyệt Linh, đầu óc mày được cấu tạo bằng cái gì cơ chứ?

“Không phải cố gắng vô ích!” Khánh Minh phán cho một câu khiến cho tôi đàn thối mặt ra ngơ ngác nhìn nó.

Chà lẽ, nó biết hết rồi à?

“Sự chênh lệch chiều cao cũng đủ nói lên tất cả rồi, cái gì nhìn thấy được tao đều nhìn thấy được hết rồi. Và lại, tao cũng biết chuyện nhà mày rồi!” Nó nói tiếp

Khốn nạn! Tôi cao 1m66, Khánh Minh thì cao đến 1m8 hơn, muốn chặn mặt nó cũng phải nhảy như con chơi chơi lên mới được. Xem ra này giờ tốn

công vô ích cả rồi!

Mà khoan...

“Diệu Anh nói hết cho mày rồi à?” Tôi chợt để ý đến cái câu cuối cùng ban nãy mà nó nói “tao biết hết chuyện nhà mày rồi!”, nhà tôi cũng đâu còn chuyện gì đặc biệt ngoài việc đó cơ chứ...

“Bốp!”

“Ai da! Mày làm trò gì đấy?!” Tôi hét toáng lên vì đầu vừa phải tiếp nhận cái cốc đầu của Khánh Minh

“Con nhỏ ngốc nghếch! Mày có làm gì sai đâu mà phải giấu tao. Tao với mày là bạn bè từ nhỏ rồi, lại còn phải ngại nữa!” Khánh Minh giờ giọng trách móc.

“Tao... tao... không muốn mày phải thương hại tao!” Tôi ngẩng mặt lên, nói.

“Bốp!”

“Au! Sao mày lại đánh tao?” = _ =

Mất tôi long lên toàn sọc đỏ, trừng trừng nhìn cái tên vừa cho tôi một lúc 2 cú đại thần trường “cốc đầu”.

Tại sao 2 cái đứa bạn tôi thích tạo hình cho tôi giống con quỷ đa mạng trong Boboiboy lắm à? Sao cứ nhắm đầu mà đánh thế!

“Chả lẽ tao với mày không phải là bạn à? Việc gì phải giấu chứ!” Nó lại trách tôi

“Thôi đi! Dù sao mày cũng biết hết rồi còn gì, đừng mắng nó nữa!” Tôi giật mình, nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

OMG!!! Con này nó có phép của Tôn Ngộ Không à? Sao cứ thoát ần thoát hiện như là Tề thiên đại thánh ý, biết thế nào mà lần?!

“Tao biết rồi, Diệu Anh!” Khánh Minh lên tiếng.

À mà khoan!!!

“Rắc! Rắc! Rắc!” Tôi bẻ tay răng rắc, rồi vặn vẹo cổ làm tư thế chuẩn bị

“Mày làm trò gì đấy?” Khánh Minh nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ lo sợ

Haha!!! Sợ là đúng rồi, dám làm cho bà đây sưng 2 quả ổi trên trán. Mày tới số rồi con

“Này này!!! Cho chừa cái tội dám đánh bổn cô nương đây!!!!”

Tôi lấy đà nhảy phắt lên ôm chặt lấy cổ Khánh Minh, kéo giựt lại đằng sau, vặn sang bên này rồi sang bên kia

Thế là kết cục... một đứa thì mãi mê ôm chặt lấy cổ của tên kia mà vặn vẹo, một đứa thì tiếp tục sự nghiệp la hét om sòm, một đứa thì ngồi uống nước đọc truyện tình bơ như không có gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tôi sinh năm 2001, và các bạn biết ngày 11/9/2001 là ngày gì không? thử hỏi bác google nhé. tôi nghĩ các bạn sẽ ngạc nhiên đấy. Ngày này lại được coi là dấu ấn kinh hoàng trong lịch sử nước Mỹ, và tôi sinh trước 2 tiếng khi nó xảy ra.

Dù sao thì đây cũng có thể được xem như món quà nho nhỏ mà tôi muốn chia sẻ với mọi người trong ngày sinh nhật của mình, hãy ủng hộ câu truyện của tôi nhé, cảm ơn rất nhiều!

Tôi đã tìm lại được cô bé ấy. Cô bé mà lúc nào cũng nở nụ cười đáng yêu trên gương mặt đẹp mê hồn. Người mà lúc nào cũng lẻo đẻo đi sau tôi gọi “chồng à, chồng ơi”. Người mà khiến tôi không thể ngừng cười mỗi khi nhìn thấy gương mặt phụng phịu đáng yêu vô cùng!

Tôi đã xin phép bố mẹ cho mình trở về Việt Nam thay vì định cư ở Mỹ vì lí do nhớ quê hương, bố mẹ tôi tuy có nghi ngờ là tôi sẽ đi tìm Nguyệt Linh, nhưng tôi đã cố gắng thuyết phục bằng mọi cách, và cuối cùng, tôi được đồng ý.

Khi về đây, việc đầu tiên tôi nghĩ tới là tìm cô bé đó, và bây giờ tôi cũng đã biết rằng cô ấy bị bố mẹ bỏ rơi nên mới phải làm thêm kiếm sống, thật tội nghiệp!

Tôi gặp lại cô ấy trong quán cà phê mà cô ấy làm, nhưng hình như cô ấy không nhớ tôi thì phải, vì với tính cách của cô bé 2 năm trước, thì khi nhìn thấy tôi, cô nhóc đó sẽ ôm chầm lấy tôi mà reo lên:”chồng à, vợ nhớ chồng lắm đây!” Và hình như, cô nhóc ấy đã khác trước rất nhiều, ko còn điệu đà như trước nữa, có vẻ trầm lặng hơn nhưng vẫn dễ thương như thế!

Hay là tình cảm của cô nhóc đó không còn là tình cảm giữa một cô bé 14 tuổi với một thằng nhóc cũng 14 tuổi nữa, hay là vì tôi đã bỏ đi 2 năm nên nhóc đó hận tôi nên quên tôi luôn rồi?

Nguyệt Linh à, hình như tôi chưa nói với cậu câu này thì phải. 2 năm trước..tôi cũng thích cậu, và bây giờ...tôi vẫn thích cậu như thế, thậm chí còn hơn thế...

Vợ à, chồng xin lỗi, nhưng đừng quên chồng nhé. Chồng sẽ không để mất vợ thêm một lần nữa đâu!

Chỉ chưa đầy một tuần nữa thôi là tôi sẽ bắt đầu học cấp 3, tại cái ngôi trường mà tôi vẫn hằng khao khát, học bán sống bán chết để thi đỗ vào trường đó. Và giờ đây, nó đã thành hiện thực. Vì tôi nhận được giấy thông báo trúng tuyển rồi.^^

Nó có tên tiếng anh là gì gì đấy tôi cũng chả nhớ, chỉ biết nó nghĩa là kì diệu

“Karishma?”

“Hả?” Tôi giật thót người, quay sang nhìn về phía tiếng nói

Diệu Anh ngồi lù lù ở trước mặt tôi, bên cạnh là thằng cha Khánh Minh.

Ồ...hai đứa này ngồi ở đây từ bao giờ vậy? Đây là cái quán fast food mà tôi làm thêm, chứ có phải nhà tôi đâu?

Hôm nay quán vắng khách, vì thế tôi mới có thời gian ngồi mơ mộng, nên 2 ông bà này ngồi cạnh tôi từ khi nào cũng chả biết.

“Mấy học trường Karishma đúng không? Tao với Diệu Anh cũng học ở đấy nè!” Khánh Minh nhìn tôi nói. À ờ, trường đó tên Karishma

“Thật hả?” Tôi toác miệng ra cười, thế là có đồng minh rồi, hehe

“Ừ! Thứ 2 là đi xem trường và nhận lớp đấy” Diệu Anh nhắc

”Ừ, tao biết!” Tôi thích trường đó thế, làm gì có truyện ko biết lịch cơ chứ

” Thế truyện làm thêm mày tính sao?” Khánh Minh lắc lắc cốc soda, hỏi tôi

” Bọn mày yên tâm, tao sắp lịch cả rồi!” Tôi đã tính trước mọi truyện từ lâu rồi, các chỗ tôi làm thêm đều đồng ý cho tôi làm tối, họ biết tôi là học sinh mà!

“Ừ, có gì bọn tao sẽ giúp mày, cứ yên tâm đi!” -Đồng thanh

Ôi ôi, sao nhiều lúc tôi yêu 2 đứa nó ghê cơ!

Tôi chạy lại ôm 2 đứa nó, cười hi hi:

” Cảm ơn nha, tao yêu bọn mày nhất!”

” Bỏ ra, nóng chết được lại còn ôm với chả ấp!” – Đồng thanh phát nữa

Cảm xúc đang dâng trào tự dung phun cho câu làm tắt ngóm cả cảm xúc. Đồ vô tâm!

“Gôm, được tao ôm chả sướng quá còn bày đặt. ” Tôi trề môi ra, kéo dài giọng

” Này, mày bị đơ à?” Khánh Minh khua khua tay trước mặt tôi

“Mày sao thế?Đơ rồi à?” Diệu Anh nhìn tôi chăm chăm!

Chính xác!Tôi đang bị đơ!

Trường gì mà to đã man, chắc to bằng cái tòa nhà Royal city luôn. Riêng cái cổng trường của nó đã phải to bằng bề dài của cái nhà tôi. Mà còn trang trí đủ các thể loại nữa, nhìn không quá màu mè mà lại cực kì đẹp.

Híc! Mới nhìn cái cổng trường tôi đã bị đơ, chắc vào trong sân trường tôi chết lâm sàng luôn quá!>.

“Thôi, tao với mày vào, để nó trao đổi ánh nhìn “mãnh liệt” với cái cổng trường cho đã, không lại mắc công làm kẻ phá đám!” Tiếng của Khánh Minh

“Ồ, đúng! Thôi mày cứ tự nhiên nhá!” Diệu Anh cũng gật gù, đi cùng Khánh Minh vào trong

“Ê ê, chờ tao!” Tôi tỉnh mộng khi thấy trống vắng ở 2 bên, cuống cuống chạy theo bọn nó vào trong

.....

Vàng, hiện tại thì cái mồm tôi đang chạm suýt rớt xuống sàn luôn rồi!

Ôi mẹ ơi, trường gì 6 tầng. Một dãy phòng bộ môn, một dãy là phòng học, một dãy là nhà để xe, thêm một khu để bàn ghế dự trữ, cả cái cantin chắc phải to gấp 3 lần nhà tôi. Mà nhìn ở ngoài cũng thấy, phòng học nào cũng to, mỗi phòng chắc cũng tầm cái phòng khách nhà tôi! @@

“1,2,3,4,5...” Tôi nghe thấy tiếng người đang đếm số ở bên cạnh..

Tôi quay sang nhìn thằng Khánh Minh đang vừa đếm vừa nhìn tôi chỉ chỉ.

“Mày làm cái trò gì đấy?” Tôi nhẩn mặt nhìn Khánh Minh, thằng này bị trúng tà à? Chả lẽ lại đi đếm số phòng học? Mà trường to từng này đếm đến sáng mai chưa hết

“À không, tao đang đếm số ruồi bay vào mồm mày từ nãy giờ!” Thằng cha đó vừa cười cười vừa nói

Gì cơ?

Này này! Cái trường này to đã man như thế, ngạc nhiên một tí không được à? Lại còn đá xoáy tôi nữa

“Bộp!”

“Hehe...Au”

Khánh Minh đang nhe răng cười cười thì bị tôi táng cho một phát vào đầu, đánh kết thúc màn khoe răng lên ôm đầu kêu rên...

Hehe, cho đáng đời nhà mi!!!

Mà sao tôi cứ thấy sống lưng lạnh lạnh nhể? Kiểu như có người đang nhìn mình ý...

1..2..3 Nói tóm lại là có khoảng mấy người nhìn tôi, chuyện gì thế? Mặt tôi có cái gì à?

Mà không đúng, không phải là có mấy người nhìn tôi, mà hầu hết quân số cái trường này đều nhìn tôi..

Thôi đi Nguyệt Linh! Mày ảo tưởng chắc? Có nhìn cũng là nhìn Khánh Minh, nhìn gì mày. Ngày trước thằng cha này cũng là hotboy của trường mà. Ngày nào chả có đứa nhờ tôi gửi thư, gửi hoa, gửi bánh, gửi tất tần tật cái gì gửi được để thể hiện tình yêu nồng-sờ-cháy.

Lúc đó thì trừ thư với hoa ra tụi tôi vứt giả nó, còn cái gì mà tụi tôi giải quyết được thì tôi với Diệu Anh đều trấn lột của nó hết. Dù sao thì nó cũng đâu có cần đến mấy cái đó. Làm bạn của hotboy cũng hay lắm chứ!

Mà nếu ngắm Khánh Minh thì chắc chỉ có con gái thôi chứ, sao có cả con trai cũng ngắm nó à? @@

À phải rồi! Ngắm Diệu Anh, con nhỏ này cũng xinh xắn mà!

À mà khoan...

Tôi đứng lại cho 2 đứa kia đi trước, rồi tách ra đi sang bên trái cũng song song với bọn nó. Thế đấy, một hotboy, một hotgirl, đầu ra lòi ra một con nhỏ hot... hot gì chả biết, vớ vẫn không dung lại bị người ta ghét không lí do!

“Mày làm trò mèo gì đấy?” Thấy hành động lạ của tôi, Diệu Anh quay ra hỏi, cả Khánh Minh cũng quay sang nhìn tôi

“Bọn mày hiểu mà!” Tôi nói ngắn gọn

Với tài suy đoán của bọn nó, không hiểu mới là hiện tượng lạ của thế giới

Hehe! Thoát nạn rồi! Sung sướng quá cơ

Ồ,nhưng mà sao mọi người lại chuyển hướng sang phía mình đứng chứ không phải 2 đứa kia nữa?

Tôi ngó ngang ngó dọc xem có ai ở đằng sau mình không...

Chả có ai cả, ơ thể nhìn mình à? Ai làm ơn giải thích là tôi bị làm sao mà mọi người cứ nhìn tôi như thế ko?

“Thôi đi Nguyệt Linh!” Tiếng Diệu Anh vang lên cạnh tai tôi

“Hả?!”Tôi giật mình,quay sang nhìn 2 bên, 2 đứa kia đã đứng cạnh tôi từ bao giờ...

“Mày nghĩ là bọn họ nhìn tao với Diệu Anh à?” tiếng Khánh Minh tỏ vẻ khinh khỉnh

”Chứ chả lẽ nhìn tao?” Tôi hỏi vặn lại

Làm ơn nhìn lại mặt hàng của 2 người đi,không nhìn 2 người thì ai chứ?!

Nói trăm phần trăm là không phải nhìn tôi, với lại tôi không thích bị nhìn kiểu soi mói nên tôi mới tách khỏi hai đứa nó chứ.

Lềm bềm một lúc để cãi nhau xem người ta nhìn ai, thì cũng đến cửa lớp bọn tôi. Tụi tôi học cùng một lớp mà.

...

Lớp 10a1

Vâng,tôi lại bị đơ!

Nó còn to hơn so với mức tôi tưởng tượng rất nhiều. Có màn chiếu,bàn đơn,tủ để đồ,bàn giáo viên thì ở giữa, to như cái giường cỡ nhỏ luôn. Chắc ngất luôn quá

“Ê Minh!” Tôi nghe thấy Diệu Anh gọi Khánh Minh

“Mày tát cho nó phát!” Phũ phàng

Diệu Anh ạ, chắc phải để ra một hôm gọi lại xem tao với mày làm bạn kiểu gì thôi!

Bỗng nhiên, tầm nhìn của tôi bị che khuất bởi một cái mặt to trình inh..

Vâng, là mặt bạn Minh cu te. và lại là cái trò dí sát mặt.

“Mày có tỉnh không? hay là để tao làm cho mày tỉnh nhá” Khánh Minh nhìn tôi với cái ánh mắt mê hoặc

“Cốp!”Tôi lấy đầu đập vào mũi nó.

Tôi nói rồi, tôi miễn nhiễm!

“Tao tỉnh rồi!” Tôi làm mặt bơ dòi, nhìn nó khinh khỉnh

Tôi đi tìm một chỗ ngồi,có thể nhìn ra cửa sổ,cũng có thể dựa lưng vào tường. Tuyệt!

Hai đứa kia, Diệu Anh ngồi trên, Khánh Minh ngồi dưới tôi,vì là bàn đơn, nên cũng chả có chuyện ngồi cạnh.

Khoảng 3 phút sau khi bọn tôi yên vị thì có một cô giáo đi vào, mặc một bộ áo dài màu trắng!

Xin đính chính,tôi thấy áo dài Việt Nam rất đẹp. Nhưng nhìn cô giáo thì giống như những người sống ở thập niên 70,còn bọn học sinh thì giống như đám du côn sành điệu ý. Đứa nào đứa đấy, ko ngoại trừ tôi ,đều ăn mặc nhốn nha nhốn nháo. Riêng cô giáo thì đúng chuẩn “thanh niên” nghiêm túc! hai bên 2 kiểu khác biệt, chả ra thể thống gì luôn !

“Đầu tiên, cô tên là Trúc, cô sẽ là chủ nhiệm của lớp 10 a1,rất vui vì được biết các em” cô giáo lên tiếng

Tôi có cảm giác là cô chủ nhiệm này có vẻ hiền..

” Tôi cũng xin giới thiệu luôn hai bạn học sinh đặc biệt của lớp ta!” Cô Trúc nói tiếp

“Xin mời 2 em lên đây!” Tôi thấy tiếng đẩy ghế ngay đằng sau mình. Tôi quay ra đằng sau thì thấy Khánh Minh đang nhét tay vào túi quần ung dung đi lên trên.

Xi!Thằng cha hách dịch!

Mà hai người cơ mà, ai nữa?

“Em vào đi!” Cả lớp cũng cô Trúc hướng ánh nhìn ra ngoài cửa

Một bóng người bước vào,tay cũng đút túi quần,dáng đi y như Khánh Minh,thong dong bước vào...

Tôi đứng hình tại chỗ!!!

Thế quái nào mà lại có cái truyện như thế này xảy ra cơ chứ?!!

Tôi không tin, chả lẽ Trái Đất này lại tròn đến thế?

Tại sao...lại là cậu ta chứ? Vũ Quốc Thiên, tại sao lại là cậu cơ chứ?

HẾT CHAP!!

Mình thấy chap này không có hay lắm, nhưng dự đoán nó sẽ mở ra nhiều thứ thú vị hơn...

Các bạn biết vì sao Nguyệt Linh lại bị nhìn không? Vì chị ấy là một mỹ nữ đấy, ở đoạn đầu nhân vật bí ẩn cũng nói rằng chị ấy có gương mặt đẹp mê hồn mà.

Mà các bạn có đoán ra nhân vật xưng tôi ở đầu chap là ai không? hơi khó, nhỉ? Thử đoán đi, tôi sẽ để chap sau dành riêng cho bạn nào đoán đúng.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Ok.Tôi có chết cũng không tin được đâu.Thật đấy!Trái đất hình cầu,chứ không phải hình tròn đâu. Thế quái nào mà tôi lại học cùng lớp với cậu ta một cách vô lí thế chứ?!

Mặc cho đám con gái trong lớp đang hò hét inh ỏi vì 2 nhân vật vừa mới xuất hiện, tôi cúi đầu vào cánh tay quay mặt vào trong,ngồi im thin thít

À mà khoan!Biết đâu cậu ta chỉ là cái người có gương mặt giống với Vũ Quốc Thiên mà tôi gặp trong quán cà phê,chứ chắc gì đã là cậu ta?!

”Đây là Trần Khánh Minh và Vũ Quốc Thiên!” Tiếng giới thiệu của cô giáo chặn lại suy nghĩ của tôi

Vâng,vậy đấy!Cứ như bị đập vào mặt một phát vậy. Tôi vừa nói là có lẽ không phải thì đã có câu trả lời ngược lại!

“Ê này!” Diệu Anh quay xuống thì thào vào tai tôi

“Hình như là...” Diệu Anh toan nói tiếp

“Mặc kệ đi, chả liên quan gì đến tao hết!” Tôi nhảy chồm lên ngắt lời Diệu Anh, không để cho nó nói hết.

“Mày đã biết tao nói gì đâu?” Diệu Anh nhăn mặt nhìn tôi

“Tao thừa biết!” Nhìn cái mặt con này là hiểu hết vấn đề rồi!

Nó quay lên,chẳng nói gì nữa...

“Ê, đấy là cậu ta phải không?” Tôi vừa tiếp tục sự nghiệp giấu mặt đi thì vai tôi lại bị 1 cánh tay cầm lắc lắc như muốn rúng cả ra..

Thế đấy, cứ kiểu như tránh vô dưa gặp vô dưa,tôi vừa ngắt câu hỏi của Diệu Anh thì lại đến lượt cha Khánh Minh hỏi với vẻ mặt ngây thơ hết sức.

Tôi bơ luôn không thèm trả lời câu hỏi của nó.

Mà nó xuống từ bao giờ ý nhỉ?

Ê mà khoan, nó xuống,tức là cậu ta cũng xuống...nếu thế... Cậu ta ngồi đâu?

Đương nhiên là tôi không biết vì làm sao tôi dám nhìn cậu ta? Cái mặt tôi còn đang chúi vào trong cánh tay và tầm nhìn của tôi hiện tại chỉ là cái khoảng tối đen xì của cái mặt bàn mà thôi!

“Này, Diệu Anh, Minh!” Tôi gọi nhỏ..

Đến khi hai đứa nó quay đầu xuống tôi mới nói tiếp:

“Xem cho tao xem hần ta ngồi đâu?” Tôi hỏi

Im lặng...

Sao thế nhỉ? Sao bọn nó không trả lời tôi?

“Này bọn mày, sao thế?” Tôi nhăn mặt, cố hạ thấp volume

“Ê Linh, hình như...” Tiếng Khánh Minh nói lấp lửng

Gì thế? Khánh Minh thì nói không rõ, Diệu Anh thì không trả lời tôi luôn. Bọn này nổi hứng đi khinh mình à?

“Cậu có thể dừng lại được rồi, Nguyệt Linh!”

Tôi giật bắn người!

Đây... Chẳng phải là giọng của cậu ta sao? Giọng nói rất gần, còn nhắc đến tên mình nữa, không lẽ...

Tôi vội dựng người dậy, quay sang bên cạnh nhìn..

Là cậu ta, ngồi ở chiếc bàn thuộc dãy ngay bên cạnh tôi, đang nhìn tôi, và cười

Khốn nạn!

Thế quái nào mà... Cậu ta lại biết tôi ngồi đây chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy chứ??!

“Tôi như người đứng giữa sa mạc chờ đợi một điều kì diệu sẽ hiện ra trước mắt mình. Và cậu, xuất hiện trước mắt tôi trong sự nhung nhớ và ảo mộng. Cậu đứng giữa ánh hào quang như là một nguồn nước quý báu dành cho tôi, một kẻ đang chết khát giữa sa mạc. Giây phút đó, mọi thứ như ngưng đọng, chỉ còn lại trái tim tôi đang...”

“Stop stop! Mày đang nói cái gì thế hả Anh Anh?” Tôi chặn họng Diệu Anh

Cái gì mà ánh hào quang, rồi sa mạc sa miếc, nghe mà chả hiểu cái gì cả!

“Tao đang trích dẫn lại chuyện tình lâm li bi đát của mày!” Diệu Anh gập quyển tiểu thuyết vào, nhìn tôi cười

“Chuyện tình gì? Mày hâm à?”

Hôm nay Hà Nội mắc bão gió to quá thổi bay cả dây thần kinh tự chủ của bà này à? Sao không dừng lại nói vớ va vớ vẩn gì thế???

“Mày hiểu còn gì nữa, không phải giả vờ! Thằng bồ, à nhầm, thằng chồng đẹp trai của mày lại xuất hiện rồi còn gì nữa, không có cảm xúc gì sao?” Nó vẫn cười kiêu thế, nói

Đương nhiên là có cảm xúc chứ, cực nhiều là đằng khác!

Tôi nhìn sang Khánh Minh, nó đang ngồi chống cằm nhìn xuống đất trầm tư...

Lại cả thằng này nữa. Bọn này bị ảnh hưởng của bão hết cả lũ à?

Mà thôi, chả quan tâm!

“Ê Minh, mày xem đồng phục chưa? Đẹp không?” Tôi giục ngay cái cặp của Khánh Minh, lục lọi bộ đồng phục. Cũng là để chuyển chủ đề...

Vâng, đúng là trường xin có khác, đi học buổi đầu tiên đã có ngay đồng phục rồi!

Tôi đang ngồi ở nhà Diệu Anh, bắt đầu từ tối nay tôi sẽ đi làm vào buổi tối vì thế mới có thời gian rảnh rỗi ngồi đây vào buổi chiều. Để chứng kiến cảnh thần kinh không ổn định của bọn nó và ngồi chém gió :3

Oa, đẹp dã man!!!

Không quá rườm rà, nhưng cực kì kiểu cách. Áo sơ mi trắng có chiếc cà vạt màu đen, quần âu rộng ống màu đen và có cái áo khoác cũng màu đen nốt nhưng có viền trắng.

“Xem thử đồng phục nữ xem nào!” Diệu Anh cũng lấy trong cặp bộ đồng phục

“Có gì đâu mà xem, cũng đến thể này là cùng!” Tôi vẫn đang ngắm nghía mấy bộ đồng phục nam, nói với vào

Sao mà đẹp dã man thế?! Càng nhìn càng thấy thích

Hả!!!!!!

Váy???

Ok, là váy, mà còn là váy ngắn.

Đẹp!!!

Tôi không ghét mặc váy, nhưng tôi chẳng phải mặc váy bao giờ với lại khi mặc váy ngắn tôi cứ có cái cảm giác lộ liễu sao sao ấy. Kiểu như chỉ cần cúi xuống nhặt cái gì đấy, thì có cái gì lộ được chắc lộ tuốt tuốt-_-

Kể cả đồng phục ở nơi làm việc của tôi cũng toàn là áo sơ mi với quần ống có quai, thêm cái mũ phớt, chứ chả bao giờ phải mặc váy cả!

Cũng là áo sơ mi trắng, nhưng là chiếc nơ màu đen, cái váy ngắn màu đen nhưng viền trắng và cái áo khoác giống với nam nhưng không phải vai vuông.

Bọn tôi còn có cả đôi tất màu trắng cũng viền đen nốt mà dài đến trên đầu gối một chút.

Đẹp thì đẹp đấy! Nhưng sao lại là váy?????

“Ê Minh, đổi đồng phục cho tao!” Tôi giờ bộ đồng phục nữ ra trước mặt Khánh Minh

“Hả hả, cái gì?” Khánh Minh tỉnh mộng trước câu nói của tôi

”Mày điên à? Nghĩ gì mà tao mặc cái thể loại váy với chả vốc này?” Khánh Minh lớn tiếng mắng tôi sau một hồi thông suốt được não bộ @@

Hic, đúng là Hà Nội có bão, chắc nào ba đưa bọn tôi gặp vấn đề hết rồi!!

“Thế mày nghĩ gì mà tao mặc cái thứ này? Ngắn cùn cùn, chả khác gì lấy cái khăn cuốn vào người cả! Rõ là hở hang!” Tôi cũng nhăn mặt cãi lại

“Mày không mặc cũng được thôi, chuyển sang trường nào có đồng phục là quần và từ bỏ ngôi trường mơ ước của mày đi!” Diệu Anh ra vẻ bình thản nói với tôi

Hơ, cũng đúng!!

Huhu, chết mất thôi, sao tôi lại có ngày rơi vào cái cảnh tượng này cơ chứ??

Vâng, tôi đang đi trên sân trường cùng với 2 đứa bạn, tay vừa đi vừa kéo váy cho nó thấp xuống, mặt không ngừng nhăn nhó như cái đít vịt -_-

“Mày không định thôi cái trò kéo váy và đi như người bình thường được hả Linh?” Diệu Anh khinh khỉnh nhìn tôi

“Váy gì ngắn cùn, lạnh hết cả mông==’!” Tôi vẫn chưa thôi cái công việc kéo váy lại

“Mày kéo thì cũng vừa vừa thôi, không tí nữa nó không ‘lạnh mông’ nữa đâu mà tụt hẳn xuống khỏi phải giấu” Diệu Anh lạnh lùng phán cho câu

“Hơ?!” Tôi ngó người ra trước câu nói của Diệu Anh

Hơ, thế nghĩa là nó bảo tôi kéo xuống nhiều quá thì tụt cả váy xuống á?

Ờ nhẽ, ờ mà...

Tôi vội vàng nhìn xuống.

May mà chưa sao hết. Hehe. Không kéo, không kéo nữa!!

Nhưng mà sao thấy im im lạ thường thế nhỉ?

Tôi bất giác quay sang nhìn Khánh Minh đang đi trầm tư đi bên cạnh giống như đang suy nghĩ điều gì đó..

“Ê Anh Anh!” Tôi gọi Diệu Anh

“Thằng Minh bị làm sao thế này?!” Tôi đánh ánh mắt về phía Khánh Minh, hỏi nhỏ

Diệu Anh chỉ nhún vai tỏ vẻ không biết rồi tiếp tục đi..

Thằng này, rốt cuộc bị làm sao thế nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tôi ngồi im lặng, mở sách ra đọc trước, đang chờ đợi tiết học đầu tiên của mình

Nói vậy thôi, chứ tâm trí tôi còn đang để ý vào một người nào đó ở bên cạnh kia!!!

Thôi đi thôi đi Nguyệt Linh!! Đừng xao lãng chuyện học hành chỉ vì cậu ta để mà lại ngồi chịu đựng khoảng thời gian địa ngục lúc nhờ thằng cha Khánh Minh kèm, không nên, không nên!!!

Nhớ lại quãng thời gian địa ngục ấy, tôi khóc không ra nước mắt...T.T

“Mày, làm hết tập đề này cho tao!!! Áp dụng công thức của thi HTĐ và HTTD. Lần này mà còn làm sai thi ăn đòn, đề này học sinh lớp 6 chỉ làm 10’ là xong!!!” Khánh Minh vứt xuống bàn một tập đề dày cộp, trừng mắt nhìn tôi

” Tao mới học lớp 7, ai so sánh kiểu đấy!” Tôi chu mỏ lên nhìn nó

“Hết hè này mày lớp 8 còn gì nữa! Nếu mày muốn đỡ nổi cấp 3 thì tốt nhất là đừng có nghĩ đến cậu ta nữa và chăm chỉ học hành vào!!!” Khánh Minh nói to

” Con nhà người ta vừa đẹp trai vừa học giỏi, ai mà không thích chứ?!” Nghĩ đến ‘chồng’ Thiên Thiên yêu quý, mắt tôi lại long lanh hình trái tim.

” Cho mày 20’, bắt đầu!!!”

” Ồ... tao...!!!” Tôi ngơ ngác con nai vàng, vẫn chưa nhận thức nổi vấn đề

“Hết 1’!” Khánh Minh lạnh lùng

Á, đã hết 1’ rồi!! Làm nhanh, làm nhanh!!!

.

.

“Làm hết đề đại này trong 30’, áp dụng kiến thức về đa thức đơn thức.”

“10h30’ đêm rồi mà, nghỉ đi!” Tôi năn nỉ

” Làm hết rồi tính sau! Bắt đầu!”

.

.

“Làm 2 đoạn văn này trong 20’. Làm đầy đủ 4 bước cho tao!!! ”

“Tao đói quá, cho tao ăn gì đã!!!” Tôi mất long lanh nhìn Khánh Minh. Gì chứ tôi sắp chết đói đến nơi rồi!! Tâm trí đâu mà vẫn với chả về!

“Miễn! Bắt đầu!” lạnh lùng

....

”~~~~~”

Cứ như thế, sau cái tiếng ‘ bắt đầu’ vàng ngọc của nó, tôi lại cuống cuống ngồi làm vì phải trân trọng từng giây phút một. Tại thằng này cho thời gian kì bo lắm!

Dù sao thì cũng biết ơn nó, không có khoảng thời gian đó thì tôi đã không thi nổi ngôi trường mơ ước của mình để ngồi đây vào giờ này..

“Cộp!Cộp!” Tiếng bước chân làm gián đoạn suy nghĩ của tôi

Tiết này là Tiếng Anh thì phải, mà hình như là của cô Trúc chủ nhiệm.

“Hello every body!” Cô Trúc bước vào với gương mặt tươi cười thoải mái.

“Good morning teacher!” Tụi tôi chào cô với câu nói quen thuộc

Mong chờ thật, không biết tiết Tiếng Anh ở trường này ra sao..

“Do you like English?!” Cô Trúc vẫn nói bằng Tiếng Anh, gương mặt cười tươi

“Có ạ!!”

“Không ạ!!!”

“....”

Tiếng trả lời lác đác

“Ok, i want you to speak english, ok??” cô Trúc nói tiếp

ừm, hình như đại khái cô nói là muốn nói tiếng anh cả tiết phải không nhỉ??

Hehe, trình độ tiếng anh của tôi đâu đến nỗi nào!!!

” So!!!We start to learn the first lesson....” cô Trúc nói một tràng mà cơ bản là tôi hiểu được vài câu

Nói thế thôi chứ cô nói 9 câu tôi hiểu được 2 là nhiều. Nhưng mà ở đây chắc có 2 ông ngồi ngang và dưới tôi thì hiểu rõ. Du học ở Mỹ chứ ít ỏi gì!!

Gato, gato quá!!

...

Nói tóm lại là học rất hay,cũng rất thú vị, cô Trúc cũng không phụ thuộc nhiều vào sách. Đúng là không nằm ngoài mong đợi!!

.

.

Haizzz, hết tiết rồi!!

Dễ chịu ghê cơ!

“Này, ăn sáng chưa, xuống căn tin kiếm cái gì để ăn đi!!” Diệu Anh lắc vai tôi

Ờ,nó nói mới nhớ, sáng giờ chưa có gì bỏ bụng cả!!

Ồ, nhưng mà có căn tin thì cũng chả ảnh hưởng gì đến tôi, làm gì có tiền mà mua cái gì được!

“Đi!” Chưa để tôi kịp nói gì, nó kéo tay tôi lao phăm phăm

...

Căn tin..

Ồn ào, đông đúc, chật chội,mà lại cứ bị người khác nhìn nhìn, cảm giác cứ lạnh lạnh sống lưng. Tôi đang ngồi một xó ở ngoài chờ Diệu Anh thì lại cứ có người nào đi qua chỗ cái bàn mà tôi ngồi thì lại cứ nhìn tôi khoảng 1’ rồi quay đi.

Thật! Chả hiểu luôn! Sao lần nào đến cái trường này là lại bị nhìn kiểu như sinh vật lạ đáp xuống trái đất không bằng!!

“Này bạn!!”

Tôi quay mặt về phía phát ra tiếng nói...

Một cậu con trai khá là cao, nước da ngăm đen chứ không trắng muốt như Khánh Minh hay là tên Thiên đó. Mái tóc cắt lệch sang một bên, nhìn bao quát thì cũng có vẻ ngăm được, không đến nỗi nào.

“Cậu gọi tôi hả?!” Tôi đưa ánh mắt lên nhìn cậu ta, hỏi

“Phải. Mình tên là Nam, Duy Nam, mình có thể biết tên bạn chứ?” Cậu Duy Nam gì đó nhìn tôi nói

Hơ, cái này gọi là giao lưu kết bạn à??!

Thôi cũng được, tôi là người tốt bụng, không lại làm phụ lòng ‘thằng bé’!!

“Tôi tên là Nguyệt Linh!!” Tôi cũng trả lời lại

Cậu ta bước tới gần chỗ tôi, rồi tự động ngồi xuống bên cạnh tôi.

Này này, ông hơi vô duyên đấy nhá!!!

Cậu ta không ngồi gần tôi lắm, nhưng tôi vẫn dịch sang giữ khoảng cách. Dù sao thì cũng chẳng quen biết gì nhau, ngồi gần thành ra buồn cười

“Hình như bạn là học sinh khối 10 mới vào trường nhỉ, mình chưa thấy bạn bao giờ.” Duy Nam nói

Ô hay, cái trường to đùng thế này thì chả lẽ ai cũng phải nhìn thấy mặt nhau một lần à??? Nhìn sao hết được. Nhỡ tui là học sinh lớp 11 hay 12 nhưng ông chưa nhìn thấy bao giờ thì sao?!

“Không, tôi là học sinh lớp 12!” Tôi nói ngắn gọn

Đã thế bà đây chém gió cho tung mái nhà luôn nhá!!

“Bạn không lừa được mình đâu!!!” Cậu ta nhìn tôi cười

“Tại sao tôi lại phải lừa cậu?? Tôi là đàn chị của cậu đấy!!!” Tôi chỉ vào cái bảng tên ghi Hoàng Duy Nam-11a1 mà chắc chắn là mình hơn tuổi thằng cha này

Hơ hơ, đàn chị đó nha em!!

“Nếu thế thì cái này cũng cho mình biết là bạn đang lừa mình!!” Cậu ta hất mặt xuống dưới

Tôi cũng vì thế mà cúi xuống nhìn...

Hic, cái bảng tên chết tiệt, ghi chữ nhỏ nhỏ thôi, ghi gì mà to thế!!!

Vâng, cái số 10 a1 to trình ình trước mặt tôi thế kia, chả còn gì mà chối cãi!

“Mình hơn bạn 1 tuổi đó, chúng ta nên đổi cách xưng hô đi, nhỉ?” Duy Nam khẽ cười

Hơ, có 1 tuổi mà cũng đòi.

Muốn đổi cách xưng hô à, được thôi!!

“Cũng được thôi, chị sẽ xem xét cho em!!” Tôi đáp lại với vẻ mặt tỉnh bơ

1 không phải là số nhiều đâu nhá, từ 2 trở lên mới là số nhiều. Hơn có một tuổi mà cũng tỉnh tưng!!!

Đáng ra thì tôi cũng không ghét cái tên này đâu, nhưng từ cái câu hỏi tôi là học sinh lớp 10 tôi đã thấy ghét rồi!!!

“Anh hơn tuổi em, làm sao xưng chị được!!” cậu ta vẫn cười kiểu như đang cố tình trêu chọc tôi

Chưa gì đã đòi xưng anh em! Có năm mơ nhá!

Mà thôi, mặc kệ, bơ luôn đi, nghe thêm mấy câu nữa chắc tôi tức đến đứt mạch máu não mất!

“Anh Anh!!” Tôi đứng dậy gọi to khi vừa thấy Diệu Anh bước ra khỏi đám đông

Đã vậy bà đây bơ mi luôn cho quê mặt mi đi, nhá!!!

“Hẹn gặp lại em nhé! Anh sẽ đến tìm em đấy!” Tôi vừa bước được vài bước thì nghe thấy tiếng của cái tên Duy Nam đó nói với lại

Xi, ai thèm!! Phấn đi cho không khí đỡ bụi!! đừng có mà tìm tôi.

...

“Ai đấy??” Tôi đang gặm cái bánh mì mà Diệu Anh mua cho, thì tự nhiên nó hỏi tôi một câu chả thấy đầu đuôi.

“Ai? Ai là ai??” Tôi cũng ngu ngơ hỏi lại

“Cái tên ngồi cạnh mày ban nãy!!” À, hóa ra là cha nội thần kinh đó

“À, bệnh nhân vừa chôn Thường Tín đi dạo một vòng Hà Nội!!” Tôi vẫn tiếp tục gặm bánh mì

Haha, tự xưng nghĩ ra câu hay dã man!!

“Thế cơ đấy!!!” Diệu Anh chu mỏ nhìn tôi

Hờ, chả thế thì sao!!

“Cha nội đó học lớp 11, chả biết tự xưng mò tới hỏi tao mấy câu linh ta linh tinh!!” Tôi nói

Nói liên thiên một hồi thì cũng về đến cửa lớp...

Tôi đứng trước cửa lớp, Khánh Minh đang đứng ở chỗ tên Quốc Thiên đó và nhìn cậu ta..

Tôi chả quan tâm hai người đó làm gì với nhau, nhưng kì thực là tôi không muốn quan tâm đến cậu ta, và cũng chẳng muốn dính dáng gì đến tên Thiên đó nữa!

Tôi vứt cái bánh mì vào tay Khánh Minh, đi vào chỗ ngồi:

“Của mày đấy, ăn đi Minh!!” Tôi nhìn xuống Khánh Minh, vừa gặm nốt cái bánh vừa nói

“Ồ!! cảm ơn bọn mau!” Khánh Minh bóc vỏ bánh, đi về chỗ rồi cũng ngồi gặm bánh mì giống tôi...

“Này Nguyệt Linh!!!” Tôi nghe thấy tiếng gọi, hình như là của Quốc Thiên

Tôi cố tình lảng đi...

“Cậu có về không còn nhớ tôi?!” Quốc Thiên hỏi

“haha, xin lỗi, hình như là đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu!” tôi quay sang cười trừ

Làm ơn, làm ơn, làm ơn đừng nói nữa, đừng bắt chuyện với tôi thêm nữa!!

“Nhưng tôi lại cực kì quen cậu cơ!” Tiếng Quốc Thiên vang lên

Vâng, làm ơn!!-_-

Tôi chẳng trả lời gì, chỉ vừa cắn bánh mì, vừa đọc quyển sách giáo khoa tiếng anh.

Gọi là đọc, nhưng tâm trí tôi còn chú ý đến tên Quốc Thiên hơn là quyển sách màu vàng vàng ở trước mặt.

”Tôi biết là cậu không quên tôi...” Cậu ta nói tiếp

“Diệu Anh à, chút nữa giảng cho tao bài tiếng anh này nhé!!” Tôi cầm quyển sách quay lên hỏi Diệu Anh, cố tình làm như không nghe thấy tiếng của Quốc Thiên

Tôi nói thật đấy, tôi không nhớ cậu đâu, làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Và làm ơn, đừng có nói chuyện với tôi

”Tôi chưa từng quên cậu, dù chỉ là một giây...” Quốc Thiên vẫn chưa dừng lại

Tôi có cái cảm giác khó chịu, tôi chỉ muốn cậu ta dừng lại ngay lúc này.

”Này Khánh Minh, chút nữa...”

“Bởi vì tôi thích cậu!!”

Tôi định tiếp tục lơ cậu ta đi, dùng Khánh Minh để chuyển chủ đề, nhưng mọi thứ trong phút chốc chợt ngưng đọng bởi một giọng nói đều đều, nhẹ nhàng mà có sức nặng chẳng hề nhỏ.

Cậu ta...Thích tôi???

Tại tôi ừ đi, câu nói đó cứ xoay vòng vòng trong đầu...

Cậu ta... Thật sự là thích tôi sao??

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tôi đi nhanh, ánh mắt đảo đi đảo lại đảo dác khắp mọi nơi...

“Rốt cuộc là mày muốn tìm cái gì thế hả Linh??Nếu muốn trốn cậu ta thì đi một mình, kéo tao với nó theo làm gì?!” Diệu Anh nhăn mặt, nhìn tôi bất mãn.

Tôi bất chợt nhói lên một cái!

Nghĩ đến cậu ta tôi lại giống như một cái vật chẳng thể tự chủ nổi bản thân.

Tôi thật sự...cũng chẳng thể hiểu nổi cảm giác của mình lúc này như thế nào nữa... Nên vui, hay nên buồn??

“Mày biết thừa là nó tìm cái gì mà!!!” Khánh Minh xoa đầu, thản nhiên nói

Tôi vẫn tiếp tục sự nghiệp tìm kiếm, hai tay vẫn nắm chặt lấy tay của Diệu Anh và Khánh Minh

“Kia rồi!!!” Tôi reo lên mừng rỡ khi thấy mục tiêu tìm kiếm của mình

Vâng, nó chính là sân bóng rổ!!!

Tôi vào đây một phần cũng là vì tôi biết ở đây có sân bóng rổ, nó là niềm đam mê của tôi đó!!!

Tôi bước từng bước chậm rãi vào trong căn phòng to rộng, chỗ này bây giờ vắng tanh..

Tôi nhanh chóng cầm lấy một trái bóng, đập từng nhịp xuống đất..

“Này Linh!” Tiếng Khánh Minh gọi tôi

“Mày muốn chơi bóng khi đang mặc cái thứ đó à??!” Nó chỉ xuống phía dưới..

Tôi cũng cúi mặt xuống nhìn..

À vâng, cái váy ngắn bất hủ!!!

Đây cũng là một trong vô vàn những lí do mà tôi cảm thấy váy ngắn bất tiện ở nhiều mặt, nhất là đối với một đứa mê thể thao như tôi!!!

Hehe, nhắc đến thể thao là tôi lại thấy tự hào.Hồi học cấp một tôi được đi thi chạy marathon. Lớp 6 được thi đá cầu,lớp 7 thi cầu lông, lớp 8 thi chạy tiếp, lớp 9 thì thi bóng rổ. Và đặc biệt là hầu hết các năm tôi đều có giải!!

Chỉ hầu hết thôi, vì năm nào cũng có giải thì tôi đã là thiên tài!!

”Ồ, chờ tao tí!!” Tôi trả lời Khánh Minh, lẳng lặng rút chiếc quần đồng phục thể dục ra thay...

Hehe, đúng là mặc quần vào dễ chịu hẳn ra!!

“Này Minh, chơi với tao một trận!” Tôi gọi to

Nó cũng luôn là cái đứa chơi bóng rổ với tôi. Và lại trình độ của nó cũng phải hạng thường

“Được thôi, nếu mày muốn chuốc thêm nhục nhâ!” Khánh Minh nhếch mép, đập một trái bóng tiến về phía tôi

“Mày nên nói ít đi và bớt ngộ nhận hơn đi Minh ạ!” Tôi chạy nhanh như cắt, chiếm lấy trái bóng

Tôi nhếch mép, tỏ vẻ đắc thắng, nhanh chóng vượt qua nó mà ném vào rổ!

“1-0 nhé!” Tôi cười, ra hiệu chữ V

Haha, cho chết cái tội dám khinh tôi!!

Khánh Minh cũng cười, nhún vai

Xi, kiêu vừa thôi, tao sẽ cho mày biết tay!!

Khánh Minh chạy vọt tới, toan cướp bóng từ tay tôi.

Tôi xoay người, muốn cướp của bà đây à??!! Tu 10 năm nữa nghe con!!

Ngay lập tức, tôi nhảy lên, ném bóng vào rổ!

Quá tuyệt, vạch 3 điểm!

“4-0” Tôi cười híp mắt

“Lâu rồi nhưng trình độ của mày có vẻ vẫn tốt nhỉ?!” Khánh Minh hai tay đút túi quần, khẽ cười

Haha, tất nhiên rồi!! Mày chẳng thắng nổi tao đâu!!

“Tất nhiên!” Tôi nháy mắt, tỏ vẻ thần nhiên

“Tiếp nhé!!” Khánh Minh nhìn tôi

Nhân lúc tôi không đề ý, nó chạy vèo tới cướp mất bóng ở trên tay tôi

Khốn nạn!!

Nó chạy nhanh về phía rổ, bật người lên và... thả vào rổ!

Thế đấy... những đứa giống như tôi... muốn bóng vào rổ thì phải vừa nhảy lên vừa ném. Còn mấy thằng như cha nội này đây chỉ cần thả vào là xong. Cái đây gọi là tác dụng của sự chênh lệch chiều cao -_-

“4-1!” Khánh Minh nhếch mép

Hừ, đồ hách dịch!!

.....

“Cậu có vẻ khá môn này, có muốn đấu thử với tôi một trận không??”

Tôi giật thót mình khi nghe thấy tiếng nói phát ra từ phía sau!

Đây... là tiếng nói của cậu ta?? Vũ Quốc Thiên??

Tôi trong phút chốc chẳng khác gì một con rô bốt bị gi sét, tay chân luống cuống chẳng biết phải làm cái gì!

Làm ơn đi!! Người tôi không muốn gặp bây giờ nhất là cậu đấy!

”À, tôi... Bây giờ cũng là 12h trưa rồi, tôi xuống căng tin ăn cơm đây!” Tôi còn chẳng quay mặt lại nhìn cậu ta một lần, cứ thế cắm đầu mà đi về phía căng tin

.

.

Tôi chăm chú ăn suất cơm của mình, um, ngon quá! Không đến nỗi nào. Đúng là trường xịn, chẳng có cái gì chê được!

Mà chẳng biết hai đứa kia đang ở đâu nữa, lúc đó quên không kéo hai đứa nó theo. Nhưng mà vào tình thế đó thì tôi đâu có suy nghĩ được nhiều đến thế...

“Cạch!”

“Cạch!”

Tôi vừa dứt suy nghĩ thì hai tiếng cạch liên tiếp xảy ra..

Khánh Minh và Diệu Anh đặt hai suất cơm xuống, ngồi đối diện với tôi

“Mày kéo tao chạy theo mày, xong đến lúc lại vứt tao ở đây!!!” Diệu Anh hằn học, liếc tôi một cái.

Dạ em biết lỗi rồi ạ!! Chị đừng nhìn em thế kéo tàn phai nhan sắc!

“Hi hi, cho tao xin lỗi. Mày phải đặt mình vào tình huống của tao mà hiểu cho tao chứ!!” Tôi cười cười, nói giọng ngọt xớt

Diệu Anh chẳng nói gì nữa, quay mặt tập trung vào suất cơm của mình!

“Thứ 5 này được nghỉ để chuẩn bị khai giảng đấy, bọn mày định đi chơi đâu không?” Khánh Minh nói

“Không, tao tranh thủ đi làm, tiền thì không có lấy đâu ra mà đi chơi!!” Tôi chẳng nghĩ ngợi gì nói luôn

“Nghỉ đi, mày làm tới rồi còn gì, lâu lâu chơi một bữa có làm sao! Tao sắm cho mày vài bộ quần áo luôn.” Diệu Anh ngược mặt lên nhìn tôi

“Thôi, tao không mua đâu!!” Tôi nhăn mặt, xua xua tay

Quần với chả áo gì chứ! Xét cho cùng, tôi đi học cả ngày, mặc đồng phục. Có 30' về nhà tắm rửa nghỉ ngơi thay tạm bộ cà tàng nào đó, đến nơi làm việc thì lại mặc đồng phục làm việc. Chẳng mấy khi tôi mặc quần áo ở nhà cả mà phải mua làm gì cho mất công

“Cạch!” Tiếng động phát ra làm gián đoạn cuộc trò chuyện của tụi tôi

“Xin chào, cho anh ngồi cùng với nhé!!”

Tôi ngược mặt lên nhìn

Hơ, là cha nội trốn Thường Tín mà!!

Chả để ai trả lời, cậu ta cứ thế ngồi xuống chỗ cạnh tôi.

“Này, đã có ai đồng ý đâu!” Tôi nhăn mặt nhìn tên Duy Nam đó

Bực mình, càng ngày càng không ưa nổi cái tên mắc dịch này

“Im lặng là đồng ý mà!!” Cậu ta cười, mở suất cơm của mình ra ăn

” Hình như hai em là bạn của Nguyệt Linh?” Tiếng của Duy Nam vang lên

Chẳng đứa nào nói gì, chỉ gật đầu một cái!

Hơ, đúng là bạn mình! Giống y mình!

Khô, giờ hành chính của người ta, để im cho người ta còn tập trung vào chuyên môn. Nói nhiều mà làm gì!!

” Anh Nam!!” Khi mọi thứ đang yên bình thì bỗng có một giọng cao ngắt ngừng vang lên, tôi ngửa mặt lên nhìn...

Một bạn gái có nước da trắng, gương mặt thì chẳng đến nỗi nào, nhưng lại rất biết biến hóa đồng phục!!

Vàng, nói vậy chẳng ngoa! Bộ đồng phục vốn dĩ đẹp thế, tự dung gài 2 bông hoa màu hồng nhạt to lù lù ở trước ngực, cái nơ đen thì chuyển thành đỏ, cái váy vốn dĩ đã ngắn thì cô bạn này biến nó thành “đặc biệt” ngắn. Mà lại còn khâu thêm cái tua rua gì đấy ở xung quanh. Đôi tất cao trên đầu gối thì chị ý lại xắn nó xuống đến giữa ống chân, đeo đôi giày cao gót màu đỏ chừng 5 phân.

Dạ vâng, vô cùng “xì ke”!!!

“Nhỏ nào đây, sao lại ngồi cạnh anh??! Anh hứa ăn trưa cùng em cơ mà!?” Cô bạn đó lấy vẻ mặt phụng phịu, giận dỗi nhìn Duy Nam...

“À...anh...đây là bạn anh!!” Cậu ta trả lời ngập ngừng

Hơ, hóa ra là có bạn gái rồi cơ đấy!!

Tôi nhún vai, chẳng quan tâm nữa, quay vào tiếp tục...ăn.

Hic,Cũng đúng thôi,giờ ăn của người ta, không ăn thì làm gì??!

Bỗng dưng, vai tôi bị giật mạnh ra đằng sau, chói với thiếu tí ngã xuống đất!

Cái gì thế??? Ai mà bất lịch sự thế cơ chứ?!

“Nhỏ này học lớp 10 mà!! Bạn thế nào được?!Anh lại lảng nhảng với người khác à???” Nhỏ đó hét lên, thu hút khá khá sự chú ý của mọi người.

Thế mà lại còn đòi xưng anh em với tôi ngọt xớt. Đúng là cái đồ ba phải!!

Mà nói mới đề ý, tôi liếc cái bảng tên của chị ta, thấy ghi là bà chị này học lớp 12a4. Hơn cha nội kia 1 tuổi cơ!

Hờ, đúng là chẳng có tí sĩ diện nào. Vậy mà cũng anh anh em em nghe sồn gai ốc!

Tôi lấy lại vẻ mặt dửng dưng, gạt cái tay của bà chị tắc kè đó ra, đứng dậy...

“Tao ăn xong rồi nhé,hai đứa mày cứ đi về chỗ nghỉ trưa trước đi,tao muốn đi thăm quan một chút!!” Tôi cười tít mắt,nói với Diệu Anh và Khánh Minh

”Ừm,đi đâu thì cứ đi đi, kệ bọn tao!” Khánh Minh nói.

Tôi cười với bọn nó một cái, cầm cái khay thức ăn được vét sạch sẽ đến mức chắc khỏi phải rửa của tôi đi giả cho nhà bếp(-_-), ung dung bước ra ngoài...

“A!!” Tôi hét lên

Vâng,vai tôi lại vừa bị kéo lại một lần nữa,bây giờ không phải thiếu tí nữa mà cái mông của tôi đã được dịp “hỏi thăm” tình trạng sức khỏe của nền đất luôn rồi..

Nói thẳng toẹt ra,là tôi bị cái bà chị kia kéo ngã!

Vâng,chẳng cần nhìn cũng biết là bà chị tắc kè hoa làm rồi,còn gì để chối cãi đâu chứ?!

“Có phải mày có tình quyền rũ anh Duy Nam để anh ấy đá tao đi đúng không?” Chị ta đỏ mặt tức giận,trừng mắt nhìn tôi.

Hơ,bệnh ghen,mà lại ghen không đúng người!

Tôi chẳng liên quan gì đến cái tên đó cả! Mắc mớ gì phải quyền rũ cậu ta?

“Chị muốn vậy à?” Tôi phui bụi dính trên quần áo,không thèm ngẩng đầu nhìn chị ta

“Mày...không phải nhiều lời,nói mau!!” Chị ta mặt càng đỏ hơn,ánh mắt cay nghiệt nhìn tôi

“Tôi chẳng làm gì cả, tôi chẳng quan tâm đến cậu ta như thế nào và có quan hệ gì đối với chị cả! Bây giờ không phải lúc chị có thể ngồi ăn trưa với cậu ta à?” Tôi nói

Đúng là lảm chuyện,thực tình ra mà nói thì chẳng có gì phải làm quá lên như thế này cả đâu! Chỉ tự khiến bản thân mình thêm lố bịch thôi bà chị ạ!!

“Chị tốt nhất là lo mà giữ lấy cái tên thần kinh kia và đề phòng người khác chứ đừng quan tâm đến tôi! Có cho tôi cũng chẳng thèm lấy!!” Tôi nhếch mép,nhìn gương mặt ngày càng đỏ của chị ta mà nói với chất giọng đều đều

Tôi quay lưng lại ,định bước ra ngoài thì vai lại bị giật lại lần nữa,cả người quay về phía sau...

“Chát!!”

Tôi nhìn chằm chằm bà chị tắc kè hoa đó, đôi mắt mở to ánh lên sự tức giận.

Chị ta...tát tôi! Vì sao cơ chứ? Thật nực cười? Chị ta lấy quyền gì mà tát tôi trong khi tôi chẳng hề đụng chạm gì đến chị ta cả cơ chứ???

Tôi cứ giữ nguyên tư thế nghiêng người sang một bên,gương mặt ngày càng tức giận đến mức lạnh lẽo!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Tôi cười, một nụ cười mang hơi khí lạnh lẽo...

“Chị nghĩ mình vừa làm cái gì thế?!” Tôi hỏi

“Cái tát đó là quá xứng đáng cho việc mày dám quyến rũ anh Nam của tao!!!” Chị ta làm mặt hăm dọa nhìn tôi

Bây giờ thì xung quanh tôi đã toàn người là người rồi!!!

“Hóa ra là thế...” Tôi nhếch mép

“Gì chứ?!” Chị ta nhúu mày khó hiểu

“Rõ ràng là chẳng đủ tự tin vào bản thân. Nghĩ là người mình thích có thể bị cướp mất bởi một người TỐT HƠN MÌNH Ở MỌI MẶT nên chị mới phải làm thế, đúng chứ?” Tôi nói tiếp

”Mày, mày...!” Bà chị tắc kè hoa đó mặt mũi đỏ gay

“À, hay là chị cũng chỉ là cái thể loại quyến rũ tên kia nên bây giờ sợ mình cũng bị như thế chứ gì?” Tôi nói to

Mặt chị ta ngày càng đỏ, tức à??? Thì làm gì được tôi?? Là chị ta gây sự trước.

”Chị cũng nên xem lại bản thân đi, chị nói tôi chẳng ra gì, thì chị cũng chả được một nửa như thế!!” Tôi nhếch mép nói tiếp

”Mày, mày, con nhãi ranh, mày...” Bà chị tắc kè hoa đó giờ tay định tát tôi

Tôi cứ đứng đó nhìn chị ta, muốn tát à?? Cứ việc!!! Tôi sẽ cho bà chị đó thấy hậu quả bi thương của mình nếu muốn sờ vào tôi lần thứ hai.

”Thôi đi!” Tôi thấy cánh tay của bà chị đó bị chặn lại bởi một cánh tay khác...

Duy Nam

“Em hơi quá đáng rồi đấy Kiều My, em đâu có biết rõ mọi chuyện đâu mà lại đánh người khác vô cớ thế!!” Anh ta nhăn mặt nhìn bà chị đó

”Nhưng nhỏ đó, nó...” Chị ta định giải thích

Tôi mặc kệ hai người đó phân trần với nhau, quay đầu đi ra ngoài, đám đông cũng tách ra một lối nhỏ cho tôi.

Thật là rắc rối!

“Đồ vô giáo dục, không được bố mẹ dạy dỗ!”

Tôi vừa bước được vài bước chân thì cái giọng nói chẳng lẫn vào đâu được của bà chị tắc kè hoa khiến tôi đứng khựng lại.

Gì cơ?? KHÔNG ĐƯỢC BỐ MẸ DẠY DỖ??

Tôi lập tức quay mặt lại, nhìn chăm chăm cái bà chị tắc kè hoa đó, gương mặt còn lạnh hơn gấp chục lần ban nãy...

“Chị nói gì cơ?” Tôi bước từng bước chậm rãi về phía chị ta

Người đứng xem ngày càng đông hơn, nhưng bây giờ tâm trí tôi còn chú ý đến câu nói của bà chị này hơn là chuyện đó.

“Tao nói mày là cái loại không được bố mẹ dạy dỗ!” Chị ta tỏ vẻ đắc trí, cười nhạo báng

”Thử nói lại xem!” Tôi hạ thấp giọng, gương mặt ngày càng lạnh lẽo

“Tao nói mày là cái loại không được bố mẹ dạy dỗ! Loại không có cha mẹ!”

“Bụp!”

“Ồ ồ ồ!!”

Kết thúc câu nói của chị ta là cái đập vào bụng đau điếng từ tôi, cùng với tiếng ồ lên ngạc nhiên của mọi người.

Ok!Tôi thực sự tức rồi đấy!!

“Nguyệt Linh!” Tôi nghe thấy tiếng gọi của Duy Nam, cánh tay tôi bị giữ lại

Tôi quay sang nhìn cái kẻ đang phá đám mình, gần giọng:

“Bỏ ra!”

Cậu ta cương quyết giữ lấy tay tôi!

“Đừng khiến tôi phải đối xử với cậu như chị ta!” Tôi nói

Cậu ta buông cánh tay tôi ra, nhìn tôi trân trối..

Tôi chẳng quan tâm nữa, quay lại tiếp tục làm công việc của mình..

“Chị nghĩ mình đang làm gì thế?” Tôi nhếch mép, cúi mặt xuống hỏi bà chị tắc kè hoa đang nằm sõng xoài dưới đất.

Chị ta lùi về phía sau, gương mặt tỏ vẻ sợ hãi.

“Gi vậy?!” Tôi hỏi, nở nụ cười khinh bỉ

” ban nãy lớn tiếng lắm mà, sao bây giờ lại sợ hãi thế?!” Tôi lấy tay vòn vòn tóc chị ta, cười.

Chị ta chẳng nói gì, cứ nằm co ro sợ hãi ở đó.

“Đủ rồi Nguyệt Linh!” Tôi nghe thấy tiếng của Khánh Minh

Tôi chẳng quan tâm điều gì, túm lấy cái nơ màu đỏ chót của bà chị tắc kè mà xóc chị ta dậy dí sát mặt bà chị đó vào mặt mình

“Chị biết hậu quả của việc câu nói đó đi ra từ miệng chị một lần nữa là gì không?!” Tôi cười nhếch mép, hạ giọng

“Là... gì chứ?!” Tôi cảm nhận rõ sự run rẩy của chị ta, nhưng bà chị đó vẫn cố gắng gân giọng lên tỏ vẻ cao ngạo

“Chết!” Tôi thả phịch chị ta xuống đất, quay người bước đi..

Tôi cảm nhận rõ cái nhìn có phần sợ hãi của mọi người đối với mình, nhưng thực sự tôi còn cảm thấy tức nhiều hơn là nghĩ về việc đó!

Tôi- Trần Nguyệt Linh, trong phút chốc trở về là còn người của 1 năm về trước...

“Bụp!Bụp!” Tiếng nện bóng xuống sàn vang lên từng nhịp

Trán tôi ướt đầm mồ hôi, gương mặt vô cảm không biểu lộ chút sắc thái biểu cảm nào...

“Dừng lại đi Nguyệt Linh, mày đã chơi bóng được nửa tiếng rồi đấy, mày có thể ngất vì kiệt sức đấy!!” Diệu Anh nói lớn, lo lắng nhìn tôi

Tôi không trả lời, xoay người ném bóng vào rổ...

“Nguyệt Linh!!!!” Tiếng Diệu Anh vang lên

Tôi vẫn không quan tâm, tiếp tục đập trái bóng xuống sàn..

Tôi đang rất tức giận đây!! nếu không phải lúc đó là tôi đang cố gắng kiềm chế, thì tôi sẽ là chị ta sẽ toi tả chỉ trong giây lát!

“Cái tính cách đó...” Tiếng Khánh Minh nói lấp lửng từ ngoài vào..Tôi liếc thoáng qua cái gương mặt đầm chiêu của nó

Tôi khựng người lại trong vài giây, nhưng rồi lại tiếp tục chơi bóng, nhưng vẫn đóng tai lên nghe xem nó định nói gì.

” Có từ bao giờ thế hả Linh?!” Nó nói nốt

Bỗng chốc trong trái tim tôi nhói lên một cái, mọi kí ức đau thương chọt ủa về...

Tôi, không phải là cái đứa đủ mạnh mẽ đến mức lúc nào cũng có thể cười toe toét dù bản thân đã phải trải qua cái điều gọi là đáng sợ nhất trong cuộc đời

của một đứa trẻ...

Tôi, chẳng thể lúc nào cũng lạc quan dù bản thân bị những người tin tưởng và yêu quý nhất vứt bỏ như vứt bỏ một túi rác ...

Tôi, của 1 năm về trước, đã chẳng thể sống vui vẻ được, chẳng thể có một nụ cười trên môi, tự cho mình vô bọc lạnh lẽo. Và mấy ai biết tôi phải cố gắng thế nào để có thể lạc quan như ngày hôm nay

Vậy mà nỗi đau giấu kín của tôi lại bị bóc ra, bị người khác chà đạp một cách nhẫn tâm, vô bọc của tôi cũng vì thế mà quay trở lại.

Tôi bật người lên, ném trái bóng vào rổ lần cuối, xoay người bước ra ngoài, không trả lời Khánh Minh.

“Không cần quan tâm!” Tôi đáp ngắn gọn, đi thẳng ra ngoài... Chẳng cần biết hai đứa nó ra sao

“Bộp!!Bộp!!!” Tiếng gõ thước của cô Trúc vang lên

Cả lớp im phăng phắc sau tiếng động đó. Tất cả hướng ánh nhìn về phía cô giáo...

“E hèm!!! Cô muốn thông báo một việc...”

Cô Trúc dừng lại một lúc xem phản ứng của mọi người như thế nào rồi lại nói tiếp:

“Do bây giờ là giữa thu, nên trường ta đến dịp sẽ lại tổ chức Bữa tiệc Mùa thu. Các em có thể mặc trang phục mà mình thích và cũng có thể mời những người bạn ngoài lớp đến tham dự!!”

“Yeahhhhhhhhhhh!!” Kết thúc câu nói của cô là những tiếng hò reo long trời lở đất của mọi người.

Gi chứ??? Bữa tiệc mùa thu?!! Nhặt nhèo!!!

Mọi người ngồi trong lớp học bàn tán xôn xao, có người còn đã lập ra hẳn một bản kế hoạch sẽ làm gì vào hôm đó...

Hơ, nhanh ghê!!!

“Bộp!! Bộp!!” Tiếng gõ thước lại làm gián đoạn tiếng bàn tán rì rào

Tôi chán nản, rút cuốn sách Ngữ Văn màu nâu đất ra soạn bài, chẳng buồn nghe cô nói gì.

“Cô muốn lưu ý một điều, đó là nhà trường mong muốn các em đều cùng hưởng ứng...” Cô dừng lại ”nghĩa là 100% học sinh phải tham gia!”

Cánh tay đang viết ngoay ngoáy trên trang giấy chợt khựng lại, dương ánh mắt lên nhìn cô Trúc đầy trân trối.

Cái gì thế?? Tất cả phải tham gia?! Cái thể loại gì thế này???

Thế đấy, có trân trối cũng đâu làm được gì??? Cô còn chả thèm nhìn tôi.

“Ê!! Mày định mặc gì?” Diệu Anh quay xuống lấy ngón tay búng búng vào cái mặt đang đơ ra của tôi

Mặc, mặc cái gì mà mặc, tôi còn chẳng nghĩ đến việc là mình sẽ tham gia vào cái thể loại đó chứ đừng nói đến việc là tôi sẽ mặc gì vào hôm đó!!

“Bật quạt đập chần!!!” Tôi đáp cụt lùn, đóng quyển sách ngữ văn vào, mặt tỉnh bơ

Hờ, trong cái thời gian đó, tôi có thể đi làm để kiếm tiền, đi ngủ nghỉ ngơi, hoặc ngồi làm bài tập. Nó còn thiết thực hơn là đến cái bữa tiệc vớ vẩn đó, nhìn mấy người mặc mấy cái váy vương vãi với cái bộ comple cứng nhắc, rồi một nam một nữ tay trong tay đứng uốn lắc theo nhạc, bước đi bước lại bước ra bước vô. - _ - Và kết cục là vừa tốn calo vừa chẳng có cái gì ích lợi hơn.

Nói cho cùng, chả thấy cái giá trị thiết thực của cái công việc này ở đâu luôn!

Diệu Anh chu mỏ ra nhìn tôi, nói với cái giọng chua loét “Mày không nghĩ được gì hơn thế à?!”

“Không, với tao, chỉ có ăn, ngủ, đi làm và đi học. The end!” Đến cái chỗ The end, tôi còn cười một cái rõ tươi mà theo ý nghĩ của Diệu Anh bây giờ chắc chắn là nhìn muốn đâm cho một phát.

Nó chán nản, quay lên trên:

“Nhiều khi tao phát hiện ra là nói chuyện với đầu gối có khi hay hơn nói chuyện với mày nhiều đấy Linh ạ!”

Tôi cười, vỗ vỗ vào lưng nó.

Hồ, tiếc với chả từng, bày nhiều thì phải dọn nhiều thôi, lại còn 100% học sinh tham gia. Đúng là trường này đến bày trò cũng biết cách. Haizzz

Một ngày thật mệt mỏi. ...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Reng reng reng reng.”

Tôi nhắm mắt, với tay đập phịch vào cái đồng hồ, ngày nghỉ mà, cho ngủ tí đi!!

”Ting ting ting, ting ting ting. ... !!”

Bực mình thật, mới sáng ra đã ai gọi điện thế, không định để cho bà ngủ à??

Tôi trở mình, kéo chăn trùm kín đầu.

”Ting ting ting ting. ...”

“Aishhh, alô?!”

Tôi tức mình, đập cái chăn ra, vớ lấy cái điện thoại bấm vào nút nghe một cách thô bạo.

“LÔ LÔ CÁI BÔ, MÀY NGHE MÁY CHẬM 1 PHÚT RỒI ĐÁY CON KIAAAAAAAAAA!!!” Tôi nhắm mắt, đưa cái máy ra xa.

Híc, mới sáng ra đã bị tra tấn lỗ tai. Khôi nói cũng biết là cái giọng oanh vàng của Diệu Anh rồi!

”Vụ gì thế?! Cho tao ngủ tí đi!” Tôi ưỡ oài, thật là mệt quá mà!!

“Tao cho mày 10’, không xuất hiện ở nhà tao thì liệu thần hồn nhé!!” Cái giọng của Diệu Anh gìm xuống như là đang nén cái gì tức giận lắm.

”Thôi, tao ngủ. ...” Tôi nhắm mắt, nói ngơ ngàng như đang trong mơ

Tôi ngủ. ... Tôi buồn ngủ. ... Tôi cần ngủ. ... tôi ngủ. ... Ngủ. ... Ngủ. ...

“Được thôi, vậy tao cho mày ngủ dưỡng trong bệnh viện nhé!! Ngủ thế cho thoải mái. ...” Nó nói tỉnh bơ, nhẹ nhàng, đều đều mà khiến tôi tỉnh cả ngủ ngay lập tức.

Tôi đập chăn, vứt luôn cái điện thoại xuống giường, chạy vào phòng vệ sinh cấp tốc.

Híc, nó chỉ cần nói thế tôi cũng hiểu nổi ý nghĩa ‘thâm thúy’ của nó rồi.

Đương nhiên, Diệu Anh đang đe dọa tôi rồi, nội công thâm hậu của nó tôi còn lạ gì nữa đâu?!

Tôi nói rồi đấy, nó là dân học võ đai đen hắc hoi. Chỉ cần một cú đá của nó là tôi có thể tu dưỡng trong bệnh viện hai tháng, ăn trái cây uống nước lọc với mấy chị y tá xinh đẹp suốt ngày - _ -

“Ừnh!!”

“Mới hết có 8’ nhé!” Tôi đập cửa, xông vào như super man, thở hồng hộc, mặt tái mét vì mệt

Híc!! Đúng là ức hiếp người quá đáng! Nhà tôi cách nhà nó đến 2 cây, tôi phải chạy bộ một bờ hơi tai ra. Vậy mà chỉ cho có 10 phút.

Nhiều lúc nghĩ lại, mình cũng thần thánh ghê gớm !!

Diệu Anh đang nhàn nhã uống sữa, vắt chân đọc truyện, liếc tôi một cái đầy kinh hãi.

“Mày không thể ăn mặc chỉnh chu hơn một tí à?” Nó khinh khinh nhìn tôi “Trông chẳng khác gì con đồng nát!!”

Vâng, thế đấy! Ai đòi bị con bạn thân bảo mình chẳng khác gì con đồng nát. Hạnh phúc ghê cơ!! = _ =

«Hân hạnh cảm ơn lời khen của mày!» Tôi cười như mếu, nhìn nó với cái mặt đều giả

Nó liếc tôi một cái, rồi đứng dậy khỏi cái ghế xoay, vút bộ quần áo sang một bên

“Đi vào đây với tao!” Diệu Anh nói, cầm tay tôi lôi vào phòng

20’ sau.

“Aaaaaaaaaaaaaa.”

Một tiếng hét long trời lở đất, phát ra từ căn nhà của Diệu Anh, ước chừng cỡ 2000 đề xi ben vang lên làm cho mọi thứ xung quanh rung chuyển -_-

Xin đình chính, tiếng hét đó là của tôi!

“Mày biến tao thành cái gì thế này??” Tôi nói to, mặt nhăn lại

Diệu Anh bỏ hai tay bịt tai ra, không kém cạnh cũng nói to:

“Đẹp thế còn gì!”

Tôi nhìn mình trong gương, trông chả khác gì mụ phù thủy Godzilla tập trang điểm đi tán trai hết! Kiểu như mấy ông bà già già rồi còn đủ đòn ậy. Ồn hết cả người!

“Còn cả cái này nữa, mày cũng biết tao không thích mặc cái thể loại này còn gì?” Tôi lấy tay kéo cái váy màu hồng ngắn cũn

Diệu Anh im lặng không nói gì, mặt xụ xuống.

“Thôi, tao không mặc nữa đâu, với lại có phải dịp gì đâu mà ăn mặc màu mè làm gì?” Tôi dịu giọng

“Mày phải đi với tao!” Nó nói

“Đi đâu?” Tôi hỏi

“Gặp mặt!” Nó trả lời ngắn gọn

Gặp mặt?! Đừng nói với tôi là nó định đưa tôi đến mấy chỗ sến sến, rồi mấy tên con trai thì cố gắng tỏ ra men lỳ, nam tính, thỉnh thoảng lại vuốt vuốt cái mái tóc dựng dựng đủ kiểu. Còn mấy nàng thì ườn a ườn ẹo, ra vẻ dễ thương, điệu đà đến ớn lạnh.

Đừng hỏi vì sao tôi biết, tôi làm việc trong quán cà phê mà!!

“Mày định dẫn tao đến cái chỗ đó à?!” Tôi hỏi, làm mặt nghi hoặc.

“Đúng! Bên nữ còn thiếu một người!” Nó nói, mặt tỉnh bơ

Hả?!!!

“Còn lâu!?” Tôi trả lời luôn chẳng suy nghĩ

“Ừ, vậy thì thôi!” Diệu Anh nói, nhưng tôi thấy ẩn sau nó là cả một vấn đề

Nó đi sang một bên, im lặng không nói gì với tôi nữa.

Thôi chết, hình như Diệu Anh giận tôi rồi thì phải

Tôi ren rén bước về phía Diệu Anh, hươ hươ tay trước mặt nó.

“Này...” Tôi lay lay vai nó ” Mày giận à?”

“Không!” Nó nói nhẹ bằng

Thôi chết, thôi chết, kiểu nó giận thật rồi!!

Hức, nó cứ trả lời là ‘có’ may ra tôi còn đỡ sợ hơn ậy. Một khi mà nó đã trả lời ‘không’ nghĩa là con thịnh nộ của nó đã đến đỉnh điểm, cảm tưởng như một trái bóng căng đét có thể bị nổ bất cứ lúc nào.

Cũng giống như người ta bảo: con gái nói có là không, nói không là có ậy.

“Thôi được rồi, tao đi!” Tôi thở hắt ra

Hức, sao tôi lại khổ sở như thế này chứ?!

“Thật hả?!” Diệu Anh mắt sáng bừng lên, chạy qua ôm lấy tôi

Hic, thay đổi thái độ nhanh gọn!

“Nhưng mà có điều kiện. ...” Tôi nói

“Điều kiện gì?!” Diệu Anh nhìn tôi

“Tẩy hết cái thứ gì gì đấy mày vừa bôi lên mặt tao đi và tao sẽ không mặc cái thể loại này nhón nhơ ngoài đường đâu!” Tôi lấy một tay chỉ vào mặt, một tay cầm cái váy màu hồng hồng của nó

.

.

Vâng, và sau một hồi đấu tranh nữa thì tôi lại thành như sau:

Mặt thì trang điểm ‘tự nhiên’ (theo lời Diệu Anh), tóc xõa để mái chéo. Mặc một chiếc áo phông trắng sơ vin rộng bụng vào bên trong chiếc quần đùi bò ngắn, khoác ngoài chiếc áo khoác mỏng màu hồng nhạt dài đến hông. Đi đôi giày bánh mì cao tầm 5 phân màu đen

hic, dù sao cũng đỡ hơn ban nãy!

.

.

“Oáp!!” Tôi ngáp dài một cái, tay mân mê hộp giấy trước mặt

Híc, này giờ ngồi chờ cũng tầm 20 phút rồi đấy. Con trai gì mà lại để con gái phải chờ cơ chứ? Chảnh dã man!

“Xin chào!” Tôi đang lơ đãng, nhìn trời nhìn đất, nhìn mây nhìn cỏ, thì có tiếng nói vang lên làm tôi giật mình

Một đám con trai khoảng tầm 5 hay 6 người gì đó tiến lại gần chỗ tôi, cười tươi hết cỡ. Nhìn qua thì trông ai cũng có vẻ đẹp mã.

Tôi chẳng quan tâm lắm, cúi xuống tiếp tục chống tay lên cầm nghịch hộp giấy trong khi cả lũ con gái (bao gồm Diệu Anh) đều đứng lên đón họ

“Mấy bạn đến lâu chưa?!” Một cậu con trai trong hội đó nói

“Bọn mình vừa mới đến thôi!” Một bạn nữ cười

Vừa mới đến?! Làm ơn đi, tôi đã ngồi đây được gần nửa tiếng rồi đấy. Tôi là cái đũa duy nhất ngồi đếm từng giây từng phút đấy

“Con trai giới thiệu trước nhé! Minh tên Duy Anh!” Tên con trai ngồi đối diện tôi mở lời

Nhìn cũng đẹp trai phết! Tóc màu hạt dẻ hơi lệch sang một bên, mỉm cười để lộ ra cái răng khểnh trông rất đáng yêu

“Minh tên là Lam Phong.”

“Minh là Hoàng Vũ.”

“Minh thì tên là Nam Anh.”

“Còn mình là Quốc Tuấn.”

Lần lượt bốn tên kia đều giới thiệu

“Minh tên là Ngọc Hà!” Một cô bạn ngồi ngoài cùng nói trước

“Minh tên Chi Mai.”

“Minh tên Mai Anh.”

“Minh tên Diệu Anh.”

Tôi vẫn ngồi chống tay lên mặt tay kia xoay xoay cái hộp giấy. Không để ý điều gì xung quanh cho đến khi...

“Bụp!”

“À, sao mày đá tao?!” Tôi trừng trừng mắt nhìn Diệu Anh

Cái gì thế?! Đang yên đang lành đi đánh tôi là sao chứ

“Đến lượt mày đấy!” Diệu Anh cũng trừng mắt lại

Hơ, lượt? Lượt gì?!

Tôi ngơ ngác con nai vàng nhìn mọi người cũng đang nhìn tôi chăm chăm

“À, Xin lỗi, mình tên Nguyệt Linh!” Sau một hồi đắn đo mặt ra, tôi cũng nhận thức được vấn đề, cười trừ nói

Gì vậy?! người ta nói xong rồi thì thôi chứ?! Sao cứ nhìn chăm chăm thế?

“Hề hề! Mọi người cứ tiếp tục đi nhé!” Tôi cười

Cái chuyện gì đang diễn ra thế?! Mặt tôi dính cái gì à?

Mọi người nhìn tôi, tôi nhìn mọi người, cứ như thế cho đến khi...

” Nhìn cậu có vẻ quen quen.” Hoàng Vũ tiến gần mặt về phía tôi, nhúm mày

Quen? Quen thế nào được mà quen. Chỗ này ngoài Diệu Anh ra thì tôi chả biết ai hết luôn

“A! Phải rồi!” Tôi giật thót người, quay mặt về phía có tiếng nói

“Cậu là Trần Nguyệt Linh, học lớp 10a1 trường quốc tế Karishma đúng không?” Cô bạn tên Chi Mai đó nói như bắt được vàng

“Ồ, phải!” Hơ, mình nổi tiếng thế sao?!

“À đúng rồi, nghe nói bạn thi đỗ vào trường Karishma với số điểm gần tuyệt đối, còn được mệnh danh là Công chúa tuyệt hay là công chúa băng giá đúng không?” Mai Anh cũng nói xen vào.

Hơ, có ai nói gì cho tôi nghe dễ hiểu tí được không?! Sao nãy giờ nghe mấy người đó nói mà chả thông được chữ nào thế này?

Tôi ngơ ngác quay ra nhìn Diệu Anh, nó chỉ cười cười nhìn tôi.

“Ê mày!” Tôi huých huých vào tay nó “Là sao?!”

“Mấy thành người nổi tiếng rồi đó!” Diệu Anh cười

Khó hiểu quá, đang yên đang lành tự dưng thành người nổi tiếng mới ghê.

Thôi kệ, không quan tâm nữa.

“Cậu cho mình số điện thoại được không?!” Cậu bạn tên Duy Anh đó nhìn tôi

Tôi chẳng nói gì, chỉ giờ chiếc điện thoại lên trước mặt cậu ta.

“Cám ơn! Có gì liên lạc nhé!” Duy Anh cười tươi, trả lại điện thoại cho tôi

Sau một hồi lời thôi đủ kiểu, cuối cùng họ cũng chịu tha cho cái mạng sống tồi tàn của tôi đi về với nơi chốn bình yên - _ -

Tôi cùng Diệu Anh bước ra khỏi cái quán chật đầy sên sứa đó. Mặt cả hai đều chán nản

“Kết cục là tao cũng chẳng kiếm được ai!” Diệu Anh thở dài chán nản

“Đấy, thế mà mày còn đi! Lại còn bắt tao đi” Tôi bĩu môi

Vốn dĩ tôi có ham hố gì mấy vụ này đâu?! Thế mà Diệu Anh cứ bắt tôi đi cho bằng được.

“Xong rồi à?!”

Tôi vừa bước ra khỏi cửa được vài bước thì có một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến tôi đứng sững lại.

Giọng nói này... của cậu ta? Là Vũ Quốc Thiên.

Tôi cứ đứng chôn chân tại đó, không quay mặt lại, cũng không bước tiếp..

“à thôi, tao có việc rồi, đi trước nhé!” Diệu Anh nháy mắt với tôi một cái rồi chạy biến mất khi tôi còn chưa kịp trân trối

Con bạn khốn nạn, đến lúc cần thiết thì nó bỏ bạn bè như thế đấy!

“Cậu mà cũng phải tham gia mấy thứ nhột nhèo như thế này hả Linh?!” Cậu ta tiếp tục nói

Tôi định quay lại giải thích với cậu ta là mình bị ép đi, nhưng mọi cử chỉ đều dừng lại ngay tức khắc.

Đúng thế! Sao phải giải thích cơ chứ?

“Tôi đã chờ cậu được 1 tiếng rồi đấy!” Quốc Thiên nói giọng trách móc

1 tiếng?! Cậu ta đang trách tôi sao??

“Tùng ấy thời gian của cậu đâu có ăn nhằm gì so với khoảng thời gian 2 năm của tôi?!” Tôi nhếch mép, quay mặt lại đối diện với cậu ta

Trách móc gì chứ? Tôi chẳng làm gì có lỗi cả!

Vũ Quốc Thiên hơi ngạc nhiên, rồi im lặng trầm tư sau câu nói của tôi

“Khi tôi quan tâm tới cậu, cậu chỉ gạt tôi sang một bên và chỉ quan tâm đến mấy cô nàng tiểu thư xinh xắn do bố mẹ cậu mang tới. Cậu coi tôi như một con đĩa bám đuôi và rồi vứt tôi một mình chờ cậu suốt 2 năm trời. Đến bây giờ cậu lại tìm đến tôi và nói mấy lời đường mật đó với tôi. Cậu nghĩ làm thế sẽ thay đổi được gì à?!” Tôi tuôn ra một tràng

Đúng thế! Không được mắc sai lầm nữa! Chỉ cần một lần là quá đủ.

“Cậu không thể bỏ qua những chuyện trong quá khứ và nghĩ đến tôi một lần được hả Nguyệt Linh?!” Vũ Quốc Thiên ngược mắt nhìn tôi

“Nghĩ đến cậu?!” Tôi cười hờ hững “VẬY cậu cũng đâu hề nghĩ tới tôi?!”

Cậu ta cúi đầu im lặng

“Xin lỗi!” Tôi xoay người “Tôi phải đi!”

Thật sự là tôi không muốn gọi lại những chuyện đó nữa. Sao cậu ta không buông tha cho tôi được thế??

“Đừng đi!”

Cánh tay tôi bị giữ lại.

Tôi quay mặt lại nhìn Thiên, cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi...

“Cậu nghĩ vì sao tôi phải trở về đây trong khi đáng ra là tôi sẽ định cư ở Mỹ?!” Quốc Thiên nói

Tại sao?! Tôi không quan tâm, cậu ta đã vứt bỏ tôi như thế, thì thả cứ ở đó đến hết đời còn hơn là quay về đây và tìm tôi, rồi nói mấy lời ngọt ngào giả tạo đến sồn gai ốc!

“Cậu đừng có nói là vì tôi! Tôi đã nghe mọi người giả tạo nhiều rồi, nên đừng có lừa tôi nữa” Tôi cười đều

Quốc Thiên hơi nhú mày khó chịu, thờ ơ hét ra

“Thôi được, nếu cậu đã như vậy, thì cứ trút hết tức giận lên đầu tôi một lần đi, tôi sẽ làm bình phong cho cậu!” Cậu ta nói cương quyết

Hờ, bình phong ư? Cậu ta định lừa tôi đến khi nào nữa thế?

Tôi nhìn Quốc Thiên chăm chăm, từng kí ức chợt ùa về...

Tôi hăm hờ xách hộp bánh kem nhỏ xinh đầu tiên mà mình làm được, nhảy chân sáo đến nhà của Thiên Thiên...

“Chồng Thiên ơi...Chồng...”

Tôi đứng chôn chân tại chỗ, nấp sau cánh cửa mở hờ mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt..

Gì thế này? Chồng Thiên đang ôm ai thế kia? Sao lại ôm đứa con gái khác chứ?

Không đâu, chắc chỉ là hiểu lầm thôi. Phải, hiểu lầm thôi! Một lát nữa chắc chắn tôi sẽ nhận được lời giải thích của chồng Thiên.

“Em cứ trút hết tức giận lên đầu anh một lần đi! Anh sẽ làm bình phong cho em!” Tiếng Quốc Thiên vang lên

Tôi nhìn vào gương mặt đầm đìa nước mắt của đứa con gái đó rồi nhìn Quốc Thiên. Chồng Thiên đang quay lưng về phía cửa nên không thấy tôi..

Gọi “em” xưng “anh”? Thậm chí chồng Thiên cũng chưa từng một lần nói với tôi ngọt ngào như thế?

Hóa ra trước giờ tôi chỉ là con hề thôi à? Không thể thế, tôi tin chồng Thiên, tôi tin và sẽ mãi mãi tin!!!

Tôi đặt hộp bánh ở trước cửa, quay đầu bước đi..

Cho đến bây giờ, khi nhớ lại tôi vẫn thấy mình là một con ngốc, dù sự thật hiện ra trước mắt mà vẫn cứ tin cậu ta một cách ngu ngốc.

Thật nực cười!!!

“ĐỪNG SỬ DỤNG CÂU NÓI ĐÓ VỚI TÔI!!!!” Tôi gần từng tiếng một, nhìn thẳng vào mặt cậu ta

Nghe thật buồn cười! Cậu ta nghĩ tôi là ai chứ? Mấy cô nàng tiểu thư đó à? Hay là Trần Nguyệt Linh ngu ngốc của 2 năm về trước? Cậu ta nghĩ tôi sẽ bị lừa một lần nữa chắc?

Tôi quay đầu bước đi, mặc kệ cậu ta đứng đó...

“Vậy cho tôi một lần được không?” Quốc Thiên nói “Sau đó tôi sẽ biến khỏi mắt cậu!”

“Cậu muốn gì?” Tôi nhú mày

“Cho tôi đi chơi với cậu, một lần thôi, và tôi sẽ biến mất khỏi mắt cậu...” Cậu ta cúi mặt, giọng nói ngày càng nhỏ đi như một cậu nhóc đang nhận lỗi với mẹ

Biến mất?! Bao lâu chứ? Một ngày và rồi lại đến trước mặt tôi và nói những lời lẽ vô vị thế này à?

“...Mãi mãi!” Tôi vừa dứt suy nghĩ thì giọng nói của Quốc Thiên lại vang lên như đọc được suy nghĩ của tôi vậy

Mãi mãi??!!!

“Cậu chắc không?” Tôi cười nhếch mép, hạ giọng

“Chắc chắn, chỉ cần cậu dành thời gian cho tôi là ngày hôm nay. Mọi thứ từ trước đến giờ sẽ chỉ còn là dĩ vãng. Tôi và cậu sẽ không còn là gì của nhau!!!” Cậu ta nhìn vào mắt tôi cương nghị nói

“.....”

“Ơ ơ Oáp ờ...” Tôi lấy tay che miệng

“Cậu không thích xem thể loại phim này nữa hả?” Quốc Thiên dơ bịch bắp rang bơ lên trước mặt tôi, hỏi

Tôi bốc lấy một cái, ném tọt vào mồm!

Nhìn trên cái màn hình mà xem. Toàn mấy bộ phim tình cảm ba lãng nhãng đủ kiểu mà tôi cũng chả hiểu cốt của nó là nói về cái gì nữa. Gì mà “I love you 4ever” rồi thì “Me too honey”...-_-

Đây là còn chưa kể đến mấy cặp đôi cứ tựa tựa vào nhau, thỉnh thoảng lại vuốt vuốt tóc, lúc sau thì quay ra thơm vô má... nói chung là đủ thể loại sến sẩm sồn gai ốc,

“Nhặt nhèo!” Tôi phun ra một từ ngắn gọn, rồi chùi mũi áo lên đầu đi ngủ

“Vậy đi!” Quốc Thiên kéo tôi đi

Gi thế? Tôi đang muốn ngủ mà?!

.

.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Tôi hét tướng lên, mọi cảm giác sung sướng dâng trào.

Oa,thích thật đấy nhé! Lâu lắm mới được ngồi tàu điện.

Tôi cười lớn,mọi u phiền đều tan biến hết.

Quốc Thiên quay sang nhìn tôi, khẽ mỉm cười nhưng ánh mắt lại ánh lên chút u buồn...

Là do tôi sao????

.

.

“Cái này thế nào?” Quốc Thiên giơ một chiếc áo phông dài tay ngắn đến bụng màu đen trắng in số 9 và một chiếc váy ngắn mỏng xòe cũng màu đen.

“Gi cũng được nhưng không phải là váy” Tôi một tay cầm que kem mút chùn chụt,một tay thì đẩy bộ đồ đó ra

Nghĩ sao mà tôi lại mặc thế loại đó chứ? Thực ra thì chiếc áo đó đúng kiểu tôi thích, nhưng tôi chỉ mặc nó với quần jean hoặc là quần short với quần tất, chứ tôi không thích mặc váy ngắn cho lắm, quá hở hang, quá bất tiện

” Thế còn cái này!” Quốc Thiên giơ cái khác ra...

“Không bao giờ!!!” Tôi hét lên

Cậu ta nghĩ gì kia chứ? Còn giơ cả một cái váy liền cũng ngắn ngắn như thế, còn lâu đi!

Nói chung là một hồi giằng co, cậu ta cũng chọn cho tôi kha khá đồ đạc mà tôi cũng chả biết là cậu ta mua nhưng cái gì.

.

.

Tôi bước xuống khỏi chiếc xe,ôm trên tay một đồng hồ tới mở khóa.

“tạm biệt,cảm ơn đã đưa tôi về!” Tôi nói nốt

“Chờ đã Nguyệt Linh!” Tay tôi bị giữ lại kèm theo câu nói của Quốc Thiên

Cả người tôi bất giác loạng choạng về phía sau,đồng hồ trên tay rơi xuống đất. Một vòng tay ôm trọn lấy tôi...

Cậu ta... đang làm trò gì thế? Sao lại ôm tôi?

“Xin lỗi, và cảm ơn cậu!” Quốc Thiên thì thầm vào tai tôi

Tôi bất giác cảm thấy ấm áp lạ thường, cảm giác khoan khoái và dễ chịu giần lên rồi vào trong tôi...

Không được, không được! Mặc dù đây là cái ôm mà tôi từng chờ đợi 2 năm trước. Nhưng nếu bây giờ lại chìm đắm vào nó thì tôi sẽ lại mắc sai lầm mà thôi. Trần Nguyệt Linh này không thể sai lầm nữa!!!

Tôi cự mình,muốn thoát khỏi vòng tay của Quốc Thiên

“Một chút thôi,làm ơn!” Mọi cử động của tôi chợt ngừng lại sau câu nói đó

Một lúc sau, cậu ta buông tôi ra, khẽ mỉm cười:

“Tôi sẽ giữ lời hứa! Tạm biệt!”

Tôi đứng tần ngần ở đó,nhìn theo bóng dáng Quốc Thiên chìm dần vào bóng tối, có chút hụt hẫng dâng lên...

Tôi vừa vứt bỏ đi kỉ niệm quá khứ đó ư?????

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tôi gài chiếc cavat màu đen vào bên trong chiếc áo len gile trắng sữa, cài khuy áo ở cổ tay của chiếc áo sơ mi ở trong, chỉnh lại tóc tai thật gọn gàng. Đây cũng là đồng phục của trường mặc vào những ngày se lạnh.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng của năm học cấp 3, nên ít nhất trông tôi cũng phải chỉnh tề một chút. Hơn nữa, tôi sẽ đại diện là lớp học sinh mới của trường có thành tích tốt lên phát biểu, vì thế điều này càng quan trọng.

Mà nhắc đến việc này lại nhớ. Thực sự phải gọi là vô cùng vô cùng bất đắc dĩ tôi mới phải làm việc này...

“Trần Nguyệt Linh!”

“Ồ...dạ, có em!” Tôi đang lơ mơ, bỗng tiếng gọi làm tôi giật bản mình đứng phắt dậy

“Tôi muốn nhờ em một việc!” Cô Trúc nhìn tôi

Việc? việc gì? Giáo viên gì lại nhờ việc học sinh? Mà còn nhờ công khai thế này.

“Dạ, cô cứ nói.”

“Trường chúng ta sắp làm lễ khai giảng, mà như mọi năm thì ngày khai giảng đều có học sinh xuất sắc nhất khối lên phát biểu.” Cô nói tiếp

“Vâng, thì sao ạ?” Tôi đơ mặt

“Ý tôi là tôi muốn em lên phát biểu với cương vị là học sinh xuất sắc nhất khối 10.” Cô Trúc nghiêm mặt

“Em? Sao lại là em mà không phải ai khác hả cô?”

“Em thi vào trường với số điểm gần tuyệt đối!” Cô Trúc mặt nghiêm nghị

“Sao cô không lấy bạn nào có điểm tuyệt đối ấy ạ!” Tôi tiếp tục đôi co

Cô Trúc cau mày nhìn tôi

Bụp!

“Au!” Tôi khẽ rên lên, quay xuống lườm Khánh Minh vì dẫm đá vào chân tôi

Tôi nhăn nhó, thăm xuyết xoa cái chân đáng thương. Khánh Minh nhìn tôi rồi lắc đầu ý nói: đừng có đôi co nữa nếu không muốn trút họa.

Tôi quay lên nhìn cô Trúc, mặt ủ rũ: “Vâng, em biết rồi thưa cô!”

Lông mày của cô giãn ra, nhìn tôi cười:

“haha, cố lên nhé!”

Và thế là...một cách vô lý và bất đắc dĩ đến dã man. Tôi sẽ là người “vinh dự đại diện cho khối 10 lên phát biểu”.

....

Tôi bước lên chiếc xe buýt màu xanh, cười híp mắt nhìn bác tài:

“Cháu chào bác! Hôm nay bác làm ca sáng ạ?!”

“Ừ, bác đổi ca để chiều nghỉ, cháu đi học sớm thế?” Bác tài xé cũng quay lại nhìn tôi cười

“Dạ, hôm nay trường cháu khai giảng.”

“Vậ à?”

“Vâng!”

Tôi quay xuống tìm hàng ghế cuối quen thuộc, gỡ cặp sách ngồi xuống. Xe buýt bây giờ vắng tanh, chắc có lẽ hẳn còn sớm.

Tôi cắm chiếc tai nghe vào cái mp3 màu trắng sữa, từng điệu nhạc quen thuộc vang lên

Tôi khẽ mỉm cười, lấy tay mân mê chiếc mp3 đã cũ rích, một vài chỗ đã bị bong lớp sơn ở ngoài. Mặc dù nó cũ, nhưng tôi chưa từng bỏ nó đi, vì nó là cả một phần quá khứ của tôi...

“Cạch!”

“Bụp!Bụp! Happy birthday!!”

Tôi ngỡ ngàng, một đàn người đứng trước mặt tôi, ai nấy đều vui cười hớn hở.

“Chúc mừng sinh nhật con, con gái yêu!” Mẹ đưa một chiếc bánh sinh nhật to đùng lên ngang mặt tôi, cười tươi.

Tôi đón lấy chiếc bánh, thầm ước một điều ước và thổi tắt từng ngọn nến...

“Bụp!”

Ánh đèn rọi sáng choang cả căn phòng khách, bố bước tới trước mặt tôi giờ một hộp quà nhỏ xinh lên đưa tôi.

Tôi cảm ơn bố rồi nhận lấy món quà đó, bóc ra.

Là một chiếc ipod!

“Có thích không?!” Bố hỏi

“Có ạ, đương nhiên là thích, rất rất thích!” Tôi cười híp mắt, nắm chặt chiếc ipod bố cho

Đó là món quà sinh nhật cuối cùng mà tôi được bố mẹ tặng, vì thế tôi luôn giữ gìn và trân trọng nó..

Đã 2 năm rồi, nhanh thật!

Lúc đó...Quốc Thiên cũng tham dự buổi sinh nhật đó, nhưng cậu ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả..

Quốc Thiên...cậu ta đi rồi, đi thật rồi sao?

Tôi chỉ hận bản thân không thể can nát cái lòng tự trọng không cần thiết kia. Rõ ràng tôi vẫn muốn ở cạnh cậu ta, nhưng cứ nghĩ lại thái độ của hẳn những ngày trước lại thấy tức giận..

Chẳng mấy chốc đã đến nơi, tôi bước xuống xe buýt, xách cặp tiến vào cổng trường..

“Hello em gái!”

Lại cái giọng đặc sệt chả lẫn vào đâu của cái tên trốn trại đấy, chẳng cần nhìn cũng biết là Duy Nam! Mới sáng ra đã gặp chả biết hôm nay còn xui xẻo đến mức nào nữa!

Cậu ta bước tới đi ngang với tôi.

Tôi cau mày, chẳng nói gì lùi ra một bên, tách xa tên này.

Đùa chứ, tôi mới biết mặt hắn ta được 1 hay 2 ngày gì đấy, chẳng gây nên tội tình gì cũng bị kiếm chuyện. Theo linh tính mách bảo thì cần tránh xa tên này càng xa càng tốt.

Duy Nam có vẻ hơi bất ngờ trước động thái của tôi, nhưng mấy giây lại cười tươi rồi đi tới bên cạnh!

Tôi nhăn mặt. Sao cái thằng cha này mặt dày thế không biết nữa!

“Hôm nay khai giảng nên trường mình đẹp hơn nhì!?” Duy Nam mở lời

“Bình thường nó đã đẹp rồi!” Tôi đáp gọn lỏn

“Ừ ý anh là nó đẹp hơn bình thường ấy!” Cậu ta lúng túng

Tôi cau mày khó chịu, lúc lắc cái đầu: “tôi đâu nói gì đâu!”

Duy Nam hơi bối rối!

Kì thực mà nói thì tôi chả có một tí thiện cảm gì với cái tên này hết! Xét cho cùng, không phải tại cậu ra cứ san sán lấy tôi, thì tôi cũng sẽ chẳng bị cái bà chị tắc kè hoa kia gây sự!

Im lặng một hồi...

“Cậu mới đổi kiểu tóc à?” Tôi thoáng liếc qua mái tóc của cậu ta, cất tiếng phá vỡ sự im lặng

“À, ừ phải, đẹp không?” Cậu ta đáp

Tôi lại nhìn lại mái tóc của hắn 1 lần nữa. Màu nâu hạt dẻ chuyển thành đỏ, kiểu tóc úp mái lệch cũng bị dựng lên như mào gà.

“Cũng được” Tôi trả lời

Nếu bây giờ mà phải nói thẳng ra, thì 100% là tôi đang nói dối. Từ thừa cha sinh mẹ đẻ, tôi đã được thấm nhuần vào tư tưởng là nhưng thẳng tóc xanh đỏ tím vàng thường là những đứa ăn chơi trác táng, vì thế mà khi nhìn thấy cái mái tóc này của cậu ta tôi có cảm giác như là cậu ta là 1 tên ăn chơi chính hiệu, thật đấy!

“Em vẫn giận anh à?” Duy Nam hỏi

“Giận gì? Cậu có làm gì tôi đâu mà giận?!” Không phải giận không đâu, là hận luôn đấy

“Vậy sao im lặng thế?!” Cậu ta đưa mặt gần mặt tôi, ánh mắt dò hỏi

“Thế đâu có gì để nói!” Tôi nhăn mặt “Trước giờ tôi vẫn vậy!”

“Thế à?!” Duy Nam cười kiểu cợt nhả “Thế mà anh cứ nghĩ hotgirl trường mình thân thiện, đáng yêu, hay cười cơ. Thế mà lại bị đặt tên là hotgirl băng giá đấy, hóa ra cũng hợp thật!”

Tôi sầm mặt.

Cái gì đây? Vừa ấm vừa xoa à?

OK, nói tôi kì dị hay cái gì cũng được, nhưng tôi không thích được khen như thế đâu, bởi tôi có cảm giác như họ đang nhỉnh bợ mình và thực sự chẳng có chút cảm xúc gì luôn.

“Anh Anh!” Tôi gọi to Diệu Anh khi thấy nó từ xa, bơ đẹp tên tóc đỏ đứng tần ngần một mình.

Yes yes yes! Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tên tóc đỏ biến thái!

“Tạm biệt! Tôi đi trước.” Tôi liếc qua Duy Nam rồi chạy biến

Diệu Anh dừng hẳn lại chờ tôi, Khánh Minh cũng đi cùng bên cạnh.

“Hello!” Tôi cười tí mắt chào bọn nó.

“Chuẩn bị gì chưa?” Diệu Anh vừa cắn miếng bánh mì vừa nhìn tôi.

“Chuẩn bị cái gì?” tôi ngoảnh mặt

“Vụ phát biểu ấy!” Khánh Minh cũng nói xen vào

Nhắc đến nó tôi mới nhớ. Bình thường tôi làm việc buổi tối từ 7h đến tầm 9h30 đã vắng khách, tôi chỉ cần ngồi ở quán làm bài tập, thỉnh thoảng có người nào đến ăn muộn thì lại chạy ra phục vụ. Nhưng vì cái vụ phát biểu bắt buộc đi đấy, tôi làm xong xuôi hết bài tập là 10h lại phải chạy lăng xăng ra quán net để tìm và viết cho xong. Sao số mình khổ quá vậy nè!!

Tôi không trả lời, chắc nó cũng đoán được.

Nói, nói và nói...

Hát,hát và hát...

Khắp sân trường bây giờ chẳng ra cái thể thống gì, trên phía khán đài thì thầy cô cứ nói, học sinh ở dưới cũng nói. Thỉnh thoảng có tiết mục văn nghệ, người ta hát, dưới này cũng “hát”. Đỉnh tai nhức óc. Mặc dù không phải là khai giảng trường này tổ chức không hay, cơ mà cái việc không thể ngồi im khi ngồi khai giảng nó cứ như thấm vào xương máu của học sinh rồi ấy.

Tôi bấu vào tay Diệu Anh, dựa đầu vào lưng nó, giọng mơ màng:

“Cho nhờ tí!” Diệu Anh không phản kháng

Tôi ngủ...tôi buồn ngủ...tôi cần ngủ...tôi phải ngủ...

“Sau đây là bài phát biểu của đại diện khối 10, em Trần Nguyệt Linh lớp 10a1!” Tiếng loa vọng vào tai

Tôi đứng phắt dậy theo phản xạ, tính đi lên trên khán đài, cả trường bỗng dưng im thin thít...

Nhưng mà...

Tôi loay quanh quanh chỗ ngồi của mình, đâu rồi nhỉ? Tập giấy ghi những lời sẽ phát biểu của mình đâu rồi?

Tìm một hồi không thấy, thậm chí bây giờ cả trường đang quay ra nhìn tôi, tôi không thể cứ thế này được, không có tập giấy, tôi sẽ tự nghĩ.

Tôi đi lên trên, trong lòng vô cùng lo sợ. Quái lạ, sao hồi nãy mình hẳn còn thấy nó ở dưới ghế, mà mới chỉ dựa vào lưng Diệu Anh một chút mà đã biến mất. Hay là người nào trong lớp tôi lấy xem. Không đúng, nếu thế thì bọn nó đã đưa tôi khi tôi được gọi tên.

Hiện giờ thì tôi vẫn chưa biết là mình nên nói gì nữa, đầu óc hoàn toàn rối bời, nếu trong tay tôi bây giờ là tờ giấy đó, tôi sẽ chẳng có gì lo sợ cả. Tôi đã mất cả buổi tối để chuẩn bị nó nhưng bây giờ lại chẳng thấy nó đâu nữa, thực sự là mất tích một cách vô lí.

“bụp bụp!” tôi lấy tay chỉnh lại cái micro, hi vọng có kì tích gì đó xảy ra...

Ví dụ như thầy cô nào đó chạy ra và chìa cho tôi tờ bản thảo, bảo là chuẩn bị trước cho tôi rồi nhưng quên không đưa, hay Khánh Minh sẽ chạy từ dưới kia lên và đưa cho tôi tờ giấy và nói rằng mày để nhầm dưới ghế tao chẳng hạn...

Thế nhưng...chờ mãi chẳng có kì tích nào xảy ra, chỉ biết rằng tôi đã làm mất nó và bây giờ chẳng biết làm gì nữa...Nguyệt Linh à, bây giờ là lúc nào mà mày còn đùa được cơ chứ?!

Toàn thân tôi khẽ run lên...mọi người ở dưới cứ nhìn tôi trần trụi, vài người có vẻ mất kiên nhẫn.

Không được, Nguyệt Linh, mày đã vượt qua cả một giông bão to lớn, không thể vì chuyện con con này mà lụy tàn hết ý chí được. Nguyệt Linh, cố lên!

“Phù!” Tôi thở mạnh một hơi, điều chỉnh nhịp thở, bắt đầu nói:

“Xin chào các bạn, tôi là Trần Nguyệt Linh, học sinh lớp 10a1, trường trung học quốc tế Karishma, hôm nay vinh dự đại diện cho toàn thể học sinh khối 10 lên phát biểu cảm nghĩ về những suy nghĩ và hướng phấn đấu cho tương lai của thế hệ học sinh tầng lớp mới như tôi.” Tôi nhón trán trong giây lát, nhìn về một nơi xa xăm, đang cố nhớ lại những gì mà mình ghi trong giấy.

Có vài người ánh mắt có chút xúc động nhìn tôi, tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Đúng rồi! Phải thế, cố lên Nguyệt Linh

“Đối với học sinh thế hệ mới như chúng ta, việc tiếp thu là đặc biệt quan trọng. Chúng ta cần phải học hỏi nhiều hơn hết để tích lũy những kiến thức cần thiết cho cuộc sống và cho cả học tập...”

“Tôi có ý kiến!”

Tôi đang say sưa nói những gì mà tôi mừng rỡ tự bản thảo thuyết trình đấy, thì một giọng nói còn to hơn cả giọng micro của tôi vang lên kèm theo một cánh tay giơ lên, mà trường đang im lặng nên nó càng to hơn.

Tôi im lặng. Ngơ ngác nhìn bạn nữ đó.

“Bạn không thấy nó vô lí à?” Vô lí? Tôi nhủ mày khó hiểu? Cô bạn này đang nói gì thế

Tôi căng mắt nhìn bảng tên, cô bạn này bằng tuổi tôi, học lớp 10a4

Lại gì nữa thế? Tôi chưa đủ xui xẻo à?

“Ý bạn là gì?” Tôi hỏi

“Theo như bạn nói, nghĩa là học sinh khối 10 cần đặc biệt tiếp thu, vậy còn lớp 11,12 không cần tiếp thu à?” Cô bạn đó hất tóc, nhìn tôi nói đầy tự tin

Gi đây, đúng là ầu trĩ!

“Xin lỗi, nhưng tôi nói là học sinh mới như chúng ta cần đặc biệt tiếp thu, chứ đâu nói gì liên quan đến việc khối 11, 12 không cần tiếp thu đâu?!” Tôi cười giả là đáp

“Kể cả vậy, dù là khối nào cũng cần tiếp thu hơn cả, bạn nói như thế không thấy nó cũng vô lý à?!” Cô bạn lúng túng trong giây lát, rồi lại tiếp tục chất vấn tôi

Tôi đưa mắt về phía vị trí của giáo viên, có vài thầy cô hơi bất an. Cô Trúc lắc đầu ra hiệu dừng đôi co nữa.

“Xin lỗi, nhưng đây là buổi khai giảng, chứ không phải hội thảo, tôi không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi, có ý kiến gì thì bạn có thể gặp tôi sau khi nó kết thúc!” Tôi nhìn cô bạn với vẻ mặt không cảm xúc, phảng phất chút khó chịu.

Nếu muốn nổi bật thì tìm cách khác mà làm! Sao cứ phải dùng cách dìm tôi để được nhiều người chú ý chứ? Tôi cũng đâu phải người nổi tiếng.

Cô bạn đó không nói gì, chỉ ngồi xuống trong sự âm ỉ.

Tôi cố nhớ lại, đọc bản diễn thuyết 1 cách ngắn nhất có thể.

Tôi nằm dài người trên bãi cỏ xanh mượt, khẽ thở dài một tiếng đầy mệt mỏi.

Đây là sân sau trường, đã gần 1 tuần từ khi nhập học ở đây tôi toàn trốn khỏi phòng nghỉ trưa chui xuống đây ngủ, thỉnh thoảng thì nhảy lên sân thượng.

Bây giờ đã là 1h kém, chắc Diệu Anh với Khánh Minh còn đang ngủ say...

“À, mới kiếm được 1 nàng, xinh cực.”

Tiếng nói? Từ đâu vậy? Hình như là giọng của Duy Nam?

Chưa kịp để cho não bộ kịp thích ứng, tôi vội vội áo khoác trốn sau thân cây đa to xò xuề

“Haha, cura mãi nhưng chả đồ, đã thế mấy nàng cũ còn đến kiếm chuyện, thành gây thêm thù!” Là Duy Nam! Cậu ta tiến đến bãi cỏ mà tôi vừa nằm, dựa người vào cái cây gần đó

Tôi nhú mày, rút chiếc điện thoại trong túi bấm nút bắt đầu ghi âm.

“À, định chiều nay sẽ nói công khai theo đuổi. Là hotgirl của trường đó. Tao mà cura đồ nhỏ đó rồi đá một cách phũ phàng thì danh tiếng của tao trong trường còn nổi hơn nữa. Haha!” Cậu ta cười khà ồ

Gi cơ?! Cậu ta đang nói gì vậy? Hắn đang nói về tôi sao?

Tôi nhăn trán, nhìn con số ghi âm vẫn đang trôi qua từng giây một trong điện thoại.

“Khó cura ra phết đấy. Lạnh lùng khỏi nói luôn. Tao bắt chuyện với nhỏ mà nhỏ nói có vài câu, mà câu nào câu đấy đều làm tao điều đứng chẳng biết nói gì.” Duy Nam nhếch miệng

Tôi dần cảm thấy khó chịu.

“Nhưng mà nhỏ này khó chơi hơn. Nếu tao mà tán được nhỏ thì sẽ lấy của nhỏ nhiều hơn, mày hiểu không? Haha” Cậu ta cười gian tà.

Ý hắn là gì cơ? Lấy nhiều hơn? Lẽ nào...?

“Mày yên tâm, dù khó nhằn thế nào vào tay tao cũng xong hết! Haha” Hắn ta cười lớn, bỏ đi chỗ khác

Duy Nam... Cậu ta đang có ý đồ với tôi sao?

Hừ, được lắm, tôi sẽ cho cậu biết tay!

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính lớp học, tạo thành từng đốm nhỏ li ti như đang nhảy múa trên mặt bàn, từng làn gió dịu nhẹ thoảng qua nhanh chóng...

Tôi dựng người dậy khỏi mặt bàn, uể oải mở quyển sách Toán đỏ choét ra làm bài tập

Còn 15 phút nữa là vào học, học sinh từng tốp người đi từ khu bán trú vào lớp học.

Diệu Anh và Khánh Minh cũng từ từ đi vào lớp,ngồi vào chỗ.

.....

“Reng.....” Tiếng chuông kéo dài vang vọng cả dãy hành lang

Cô Trúc bước vào lớp,nét mặt tươi cười.

“Ngày mai Bữa tiệc mùa thu sẽ chính thức diễn ra!” Cô Trúc nói to

Haizzzzz,lại là chuyện này!

Tôi chán nản, thực sự là chả có tí hứng thú gì với chuyện này hết luôn!

Tiếng hú hét vang lên ầm ỹ, Diệu Anh nét mặt hồi nãy còn lơ đãng do cơn buồn ngủ níu kéo bây giờ đã tươi tỉnh hẳn lên.

”Năm nay sẽ khác với mọi năm, là sẽ có một cuộc thi diễn ra...” Cô Trúc ngừng lại” Đó là cuộc thi tìm hoa khôi, cả nam và nữ đều có thể tham gia, đương nhiên là không phải ai cũng phải tham gia.”

“Húuuuuuuuu” Tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc vang lên.

Hic, tha cho cái màng nhĩ của tôi mấy cha nội!!

“Sẽ bắt đầu đăng kí từ hôm nay, ai có nhu cầu thì sẽ lên phòng văn thư đăng kí nhé!”Cô Trúc cười tươi rồi bước ra ngoài để thầy Quốc “hót” vào tiết dạy

Tôi chẳng quan tâm, lấy sách vở ra chăm chỉ nghe giảng....

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Tôi sắp sách vở, cất vào cặp, chờ hai đứa kia đi về cùng.

“Nhanh lên hộ cái!” Tôi nhăn mặt

“Cứ từ từ!” Diệu Anh lườm tôi

Tôi sánh vai cùng 2 đứa nó ra khỏi lớp, nhưng bước chân vừa mới nhắc qua cánh cửa đã bị một cánh tay lôi tuột đi.

Cái gì thế? Bắt cóc tổng tiền à?

Tôi hoảng loạn, đưa mắt cầu cứu Khánh Minh với Diệu Anh, nhưng chúng nó cũng chưa định hình nổi vấn đề

Thế nhưng...tóc đỏ chóc kiêu mào gà, đây không phải là Duy Nam sao?

Hắn kéo tôi xuống giữa sân trường,buông tay tôi ra bắc thành cái loa hô to:

” Mọi người, xin hãy chú ý!!!!”

Tất cả học sinh đang toan đi về bỗng tấp vào chỗ tôi với Duy Nam, tạo thành một đường tròn, và tôi và cậu ta chính là tâm hình tròn đó.

Tôi nhú mày, tên này định làm trò gì thế?

Đột nhiên, hắn ta quỳ xuống, đưa cánh tay phải cùng một bông hoa hồng lên trước mặt tôi.

“Nguyệt Linh, anh thích em, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã thích em. Nguyệt Linh, hãy làm bạn gái anh!!!” Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi, nói đồng dục.

À, hóa ra là đang bắt đầu thực thi cái kế hoạch gần dờ đó.

Bất giác, tôi nở 1 nụ cười nhếch mép.

Nụ cười thật, muốn trêu đùa Nguyệt Linh này ư? Tìm nhầm người rồi

Không khí xung quanh ngưng đọng lại, tất cả đều im phăng phắc hướng mắt vào tôi...

Có phim hay đây!

“E hèm” Tôi chỉnh lại tông giọng “Dù sao mọi người cũng đầy đủ cả, tôi muốn cho mọi người nghe cái này...”

Tôi xoay cặp, rút cái điện thoại nắp trượt cổ lỗ sĩ mà tôi xin được của một chị cùng làm thêm, bấm vào mục ghi âm.

Tôi chậm rãi bước về phía tiền sảnh ở bậc phát biểu có một chiếc micro, tôi vớ lấy nó đi vào loa điện thoại.

“À, mới kiếm được một nàng, xinh cực luôn!!

...

“Tao mà tán được nhỏ tao sẽ lấy của nhỏ nhiều hơn, mày hiểu không?”

Tôi đưa mắt nhìn về phía tên Duy Nam mặt đang dần chuyển màu xanh, khẽ nhếch miệng.

Hừ, chưa hết đâu.

“Nhỏ tên gì á? Trần Nguyệt Linh. Học sinh thi vào trường đạt điểm gần tuyệt đối luôn đấy.”

Kết thúc đoạn ghi âm là giọng cười khà ó của tên Nam và tiếng bước chân

Đùa chứ, có ngốc đến mấy thì cũng biết đây là giọng của Duy Nam, giọng hấn đặc sệt chẳng lẫn đâu được.

“Mọi người nghe rõ không? Để tôi phát lại nhé!” Tôi liếc qua gương mặt cứng đờ như tượng sáp của tên Nam cũng như tất cả mọi người, nhếch môi cười, ấn nút replay.

Tôi chỉ lạnh lùng với những người mà tôi ghét thôi, thật đấy.

Từng câu nói trong băng ghi âm lần lượt được lặp lại, tiếng xì xầm nổi lên...

“Gi thế? Thế không phải là vì yêu thật nên mới tỏ tình à?”

“Hóa ra chỉ là trò lừa lấy danh tiếng à?”

“Hotboy khối 11 mà lại thế đấy, còn định hại đời người ta nữa chứ”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng to, có vẻ đã thắng đang nghiêng về tôi.

Tôi nhìn Duy Nam với nụ cười đắc thắng, bước về phía hắn.

Tôi đã định đăng cái đoạn ghi âm này trên facebook của thằng Minh, chứ không ngờ là nó lại được dịp lộ diện như thế này.

Tôi lướt qua chỗ hắn, tiến gần sát vào tai hắn, nói nhỏ:

“Diễn rất đạt, nhưng còn sơ hở, với cái mặt tiền của cậu thì sau này đi làm diễn viên cũng hợp đấy” Tôi nháy mắt với Duy Nam, rồi đi ra kéo hai đứa kia về.

....

“Hơ, mày hay thật đấy, làm thế nào có được nó vậy?” Diệu Anh hỏi tôi

“Cậu ta nè đứng chỗ tao đang nằm ở đây đến nói điện thoại, mới ghi trưa nay xong” Tôi cười tươi

”Tên này có vẻ cũng là cao thủ, nhưng đầu trưa mừng mù.” Khánh Minh đùa

Xi, nếu không phải do may mắn thì tôi cũng không biết được ý đồ của hắn, đầu mà còn mừng mù nữa thì chắc tôi tèo sớm!!!

Tôi nằm đung đưa trên chiếc xích đu cũ, từng làn gió nhẹ thổi qua, mang hơi hướng của một mùa đông tới gần.

Tôi đang nằm ở trên sân thượng, chỗ này có 1 chiếc xích đu cũ đã bị mối mọt ở vài chỗ, nhưng nó là chỗ cư ngụ của tôi mỗi buổi trưa, vì ở khoảng sân sau trường bây giờ thường có người qua lại, tôi không thích điều đó.

Tự dưng... Tôi nghĩ tới Quốc Thiên...

Cậu ta đã thực sự biến mất, đã không còn học ở trường này nữa, nghe nói quay về Mỹ định cư...

Cậu ta đã rời bỏ tôi, là do tôi đẩy cậu ta đi sao?

Không nghĩ, không nghĩ nữa, thật mệt mỏi!

Tôi lấy quyển sách dày cộp làm gối, áo khoác làm chăn, chìm dần vào giấc ngủ...

“Kẹt...!” Tiếng cánh cửa sắt đã hoen rỉ bị kéo ra tạo thành một âm thanh chói tai. Có bóng người bước vào.

Hình như là một chàng trai, khoác trên mình bộ đồng phục của trường Karishma, hai tay đút túi quần, dáng vẻ có chút ngang tàn.

Cậu tiến gần đến chiếc xích đu cũ, toan ngả người lên đó.

Nhưng...

Chỗ của anh hình như bị chiếm mất rồi thì phải, là một cô gái đang nằm say giấc.

Anh tiến tới trước mặt cô, đưa mắt nhìn lên gương mặt kia, bất giác đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc dài mềm mượt của cô gái, khóe miệng từ từ nâng lên thành một đường cong quyến rũ.

Chàng trai đứng dậy, sai bước tới gần thành tường bê tông đối diện chỗ xích đu rồi ngồi lên đó, lúc lắc đầu ngắm nhìn cô gái với gương mặt xinh đẹp có nét lạnh lùng đang chìm sâu vào giấc mộng.

Đôi môi thanh mảnh của chàng trai tạo thành một nụ cười thích thú, mái tóc nâu nam tính tung bay trong bầu trời gió lộng, ánh mắt sáng hiện hữu tia thú vị nhìn chăm chăm vào cô bé trên xích đu kia, đôi tay tựa xuống thành tường, chân đung đưa theo nhịp điệu.

Chẳng hiểu sao, anh lại thấy thích thú ngắm nhìn cô gái này đến thế, chỗ cư ngụ của anh bây giờ lại bị chiếm mất.

Liếc nhìn bảng tên, Trần Nguyệt Linh, lớp 10a1, hình như là cô gái lên phát biểu trong buổi khai giảng ngày hôm qua.

Hừ, hay đây!

Anh cười nhẹ, nhảy xuống khỏi bờ tường tiến gần vén vài lọn tóc của cô, nhìn cô một lúc rồi dựa lưng vào thành tường và... ngủ.

Tôi cau mày, trở mình ngồi dậy..

Aishhhh, đau đầu quá!

Tôi lấy tay day day thái dương, đưa mắt nhìn xung quanh...

Hử? Hình như ở kia có người?

Tôi cứ nhìn chăm chăm người nằm ở đó bằng ánh mắt dò xét, sao cậu ta lại ngồi đây ngủ nhỉ?

Tôi cứ ngồi đấy nhìn cậu ta, chẳng đi đâu cũng chẳng làm gì.

Nhưng phải công nhận, là cậu ta đẹp trai thật đấy!

“Cậu nhìn lung tung tôi rồi này!” Một giọng nói trầm pha chút tỉnh quái vang lên khiến tôi giật mình.

Tôi bất giác lùi sát người vào chiếc xích đu, Hic, tên này là oan hồn hả? Ghê chết được.

“Cậu là ai, sao lại ngồi đây ngủ chứ?” Tôi nhăn mặt

“Đề ngắm cậu đấy!” Cậu ta trả lời, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười quỷ quyệt.

Hả??? Ngắm tôi?!

“Tôi không rảnh!” Tôi cau mày, có chút khó chịu

Gì chứ?! Có ngu si từ chi chậm phát triển mới tin lời cậu ta.

“Rảnh gì, tôi không cưỡng được những cô gái có phong thái sexy đâu nhé!” Cậu ta cười ma mãnh, rồi hất đầu về phía chân tôi

Chân..tôi cũng vì thế mà ngoái đầu nhìn.

Cái...cái váy...nó... đang vì gió mà bay tung tóe, có hơi...lộ liễu..

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Tôi bật người dậy, hét to

Hừ,đồ, đồ biến thái!

Tôi tiến gần phía cậu ta, giơ chân đạp một phát vào chân hắn đang duỗi ra rồi chạy biến

Hừ,được lắm, tôi sẽ bắt cậu trả giá! Đồ đẹp mã mà dê già.

—

Tiết học buổi chiều, giờ ra chơi...

Tôi nằm xuống bàn, tay duỗi lên phía trước, mặt quay về phía bức tường, miệng không ngừng rên rỉ

Hic, đến bây giờ vẫn chưa hết xấu hổ, tất cả là tại cái váy chết tiệt này

“Mày lại làm sao thế?” Diệu Anh lay lay vai tôi, hỏi

“Lại có vụ gì xấu hổ à?!” Khánh Minh cầm cái Galaxy S5 vừa bấm bấm cái gì đó vừa nói với vào

“Sao mày biết?” Tôi quay phắt xuống, hỏi

Chả lẽ thằng này là thần thánh đội lốt à? Sao cái gì nó cũng biết thế?!

“Ồ với mày hàng chục năm tao còn lạ gì mày nữa!” Nó khinh khinh nhìn tôi.

À ừ nhỉ?!

Tôi lại quay lên quay về trạng thái y như ban nãy, lại tiếp tục rên rỉ

“À, tối nay bắt đầu bữa tiệc mùa thu đấy. Mà tao định đăng kí thi hoa khôi, mày thấy thế nào?!” Diệu Anh nhoeo miệng cười toe toét.

6 từ thôi: chả – liên – quan – gì – đến – tôi.

“Tùy mày!” Tôi kì thực chả có tí hứng thú gì tới cái vụ này

“Mày nghĩ tối nay tao nên mặc gì? Váy dài hay ngắn?” Diệu Anh hỏi tôi

Váy! Lại là váy! Tự dưng lại nghĩ tới cái việc đáng xấu hổ đó.

“Dài, mặc váy dài vào, càng dài càng tốt!” Tôi lập tức trả lời

Là tôi thương cho nó đấy! Hic, cứ nhìn tôi mà học tập này. May là tôi mới gặp tên biến thái cỡ vừa, hoặc là tính biến thái của hắn mới dừng có 1/4 nên mới chỉ dừng ở mức “ngắm”. Chứ gặp tên đại biến thái thì chả biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa luôn

Vì thế, cứ mặc váy dài vào, càng dài càng tốt.

“Nhưng mà tao thấy mặc váy ngắn đẹp hơn, nó bớt rườm rà hơn!” Diệu Anh xoa cằm, tay chống lên bàn tôi

“Tao không cần biết!” Tôi đứng bật dậy, gạt phăng tay nó ra khiến nó hựt một cái “Cứ mặc váy dài vào!! Nhớ chưa?!”

“Vi tương lai của chính mày, phải nghe tao, biết chưa?!” Tôi đặt 2 tay lên vai nó, mặt nghiêm nghị

“Nguyệt Linh à!!!” Diệu Anh nhìn tôi hơi sợ sệt, rụt rè đặt tay lên chân tôi, tư thế đề phòng ” Mày bị làm sao à?!”

“Chả sao hết!” Tôi một lần nữa gạt tay nó ra, hai tay chống hông mặt nghiêm nghị

Phải nói là, đây là lần hiếm trong mọi lần hiếm tôi khiến Diệu Anh phải sợ như thế! Mà cũng là lần hiếm tôi dám quát lại Diệu Anh như vậy!

“Bộp!”

“Au ui!!!”

Tôi đang đứng trong tư thế vô cùng oai phong lẫm liệt, đầu đội trời chân đạp đất , bỗng dưng có một lực từ phía sau nhằm đầu tôi mà thả, khiến tôi phải bỏ tư thế mà ôm đầu.

Tôi quay mặt lại, trừng mắt lườm Khánh Minh đang thản nhiên quay về chỗ, gác chân lên bàn tiếp tục đọc quyển sách nó vừa dùng để đánh tôi

Thằng cha Khánh Minh dạo này ăn phải gan hùm hay sao mà toàn đánh mình như thế nhỉ?!

Hừ, được lắm. Tao hiền với mày thế đủ rồi nghen. Thấy vậy mà đòi lên cơ bắt nạt tao hả?!!!!

“Này thằng kia!!!!!!” Tôi hét lên

“Cô đến, cô đến!”

Hic, đến gì đúng lúc vậy?!

Tôi ngồi im ngoan ngoãn...

“E hèm...như các em cũng biết, tối nay bữa tiệc mùa thu sẽ diễn ra...” Cô Trúc cất tiếng

Lại nữa, sao cứ phải nhắc đến nó nhờ? Chẳng lẽ không có cái bữa tiệc quái quỷ đó thì Trái Đất mất ổn định à?

Một-lần-nữa, tôi “lại” chán nản, nằm phệt xuống bàn, quay mặt vào tường.

“À, tiện thể cô nói luôn, cái cuộc thi Miss Teen Karishma High School sẽ bắt đầu từ ngày mai, một lát nữa trên loa thông báo của trường sẽ đọc tên các thí sinh tham gia vì thế nếu muốn hủy bỏ quyết định tham gia thì sau tiết này lên trên phòng tổ thư kí để xin gạch tên, rõ chưa?” Tiếng cô Trúc vang lên

Dù sao tôi cũng không đăng kí, chẳng phải lo lắng làm gì!!

Giờ ra chơi...

Tôi ưỡ ỏi đi tới cái tủ đựng đồ dọc hành lang mang số 119, mở khóa rút bộ đồng phục thể dục.

Hic, cái chuyện hồi trưa, trời ơi, sao vẫn chưa hết xấu hổ vậy nè?

Đột nhiên một cái đầu đỏ chóc đập vào mắt tôi, hừ, là Duy Nam?

Hờ, tên này đúng là mặt dày thật, chuyện đến như thế rồi vẫn còn xuất hiện trước mặt tôi được cơ đấy.

Hắn tiến gần chỗ tôi, hai tay rút túi quần, dùng ánh mắt bơ đời nhìn tôi.

“Xin chào!”

“Hừ” Tôi nhếch miệng, đóng sập cánh cửa tủ đánh ”rầm”, xoay người tính đi đến phòng thay đồ

“Áy” Cánh tay tôi bị giữ lại ”Người đẹp đi đâu mà vội thế? Phải biết chút phép tắc mà chào hỏi chứ nhỉ?”

Phép tắc?! Nực cười!

“Xin lỗi” Tôi nhìn hắn với ánh mắt hờ hững ”Tôi không được dạy là phải giữ phép tắc với những kẻ mặt dày hơn cái đít chai” Mặt hắn tối sầm lại.

Hờ, cho đáng đời!

Mặc dù câu nói đó thô thiển trên cả mức thô thiển, nhưng là dành cho một kẻ chả ra gì nên tôi chả thấy hối hận gì cả.

“Tôi hẳn còn giữ nó đấy nhé!” Tôi cảm điện thoại hơ hơ trước mặt hắn

”Cậu biết đấy, hôm qua còn nhiều người chưa được nghe, mà tôi lại là thành viên của tổ phát thanh, sáng ngày mai cái này mà được phát trước toàn trường thì sẽ ra sao nhỉ???” Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt ngây thơ

Hắn ta tức tối, giật cái điện thoại cổ lỗ sĩ của tôi ném mạnh vào góc tường.

Hic, tên điên này, làm cái gì thế?!

“Bây giờ thì hết cái đề phát nhé! ” Duy Nam nhếch mép

Mặc dù tôi tiếc muốn chết đi được nhưng vẫn làm bộ tỉnh bơ, hừ 1 cái.

“Cậu nghĩ sao?” Tôi nhìn hần “Mọi chuyện đâu đơn giản như thế?!”

“Gì cơ?” Cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu

Tôi không trả lời, tiến tới nhặt lấy cái thẻ nhớ trong đồng đồ nát của cái điện thoại

Hic, vẫn tiếc chết đi được ý!

Tên thần kinh này, có biết là tôi đã phải khổ sở thế nào để có được nó không hả trời????

Tôi phải kiêm cả ca của chị ý trong 1 tuần, làm tất cả những việc mà bà chị đó sai bảo, năn nỉ nịnh bợ đến gãy lưỡi ớn lạnh, cuối cùng tôi cũng có được nó kèm theo cái thẻ nhớ làm “quà tặng do chị là một người có lòng tốt vô biên” -_-

Hừ, hần có phá nát cái điện thoại thì sao? Hần còn cái thẻ nhớ cơ mà.

Ngu ngốc!

Tôi gạt Duy Nam sang một bên, bước vào phòng thay đồ.

Hehe, cuối cùng cũng đến tiết thể dục thân yêu, tôi thích tiết học này nhất đấy!

Diệu Anh vẫy vẫy tôi về phía nó ngồi, cả Khánh Minh cũng ở đấy. Tôi lững thững đi về chỗ đó

Khánh Minh chả quan tâm gì đến tôi, dạo này nó mới tậu được con galaxy s5 nên cứ suốt ngày chúi mũi vào nó làm cái gì không biết

” Tới nay mày có đến trường không?” Tôi vừa bảo Khánh Minh chả quan tâm gì đến tôi thì đột nhiên nó lại quay sang hỏi tôi một cách tình cờ và bất ngờ.

Lên trường? Làm gì cơ chứ?!

” Làm gì?”

“Thì cái bữa tiệc đấy đấy.” Diệu Anh xen vào

À ừ nhỉ?!

“Không!” Tôi chả suy nghĩ gì, nói luôn. “Tại sao tao phải hi sinh một buổi tối để làm những việc vô vị mà chả được cái gì nhỉ?!”

“Giải trí còn gì!” Diệu Anh cau mày

” Ui giời, chỗ tao làm có ti vi 45 inch hần hoi, đầu thu K+ HD. Tao xem cái đấy còn đỡ hơn nhiều so với việc tới trường chỉ để uốn uốn lắc lắc, tốn calo” tôi nhe răng ra cười một cái rõ tươi

Diệu Anh hần học nhìn tôi, Khánh Minh vẫn cắm cúi vào cái smart phone đời mới của nó.

Rất xin lỗi, Diệu Anh, nhưng đối với tao thì cái ti vi có sức hấp dẫn mạnh mẽ hơn nhiều. :3

“Nhưng mà tất cả học sinh phải tham gia, đây là cơ hội tốt cho mày lấy lòng thầy cô đấy!” Khánh Minh nhón nhe

Ừ nhỉ? Nghe cũng có lí!

“Mặc kệ đi, chuyện đó tính sau.” Tôi phẩy tay.

“Ting ting ting ting!” Tiếng loa phát thanh trường vang lên “các em chú ý, sau đây là bản chốt danh sách các học sinh tham gia cuộc thi Miss Teen Karishma High School, các em chú ý lắng nghe!”

Tôi chả quan tâm, bởi vì cũng chả phải chuyện của mình, tính quay ra nói chuyện với Diệu Anh tiếp thì thấy nó đang chú ý lắng nghe, nên tôi cũng thôi...

“Đầu tiên, lớp 10a1...”

“Bùi Diệu Anh.”

“Trần Lan Nhi”

“Hoàng Quốc Khánh”

.....

” Trần Khánh Minh”

Khánh Minh?! Kiểu người như nó mà cũng tham gia dăm ba cái thứ nhặt nhẻo này ư?

Tôi quay sang nhìn nó, hấn giữ nguyên cái vẻ mặt dửng dưng không đổi, dáng form hình chuẩn như siêu mẫu.

Haizzzz, mặc kệ, chả liên quan gì đến mình!!!

“Trần Nguyệt Linh!! Kết thúc danh sách lớp 10a1. Sau đây là lớp 10a2”

Hả?!!!!!!!!!!

Trần Nguyệt Linh????? Tên tôi ở trong cái danh sách đó ư??

Chuyện... chuyện quái gì đang diễn ra thế này???

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tôi ngáp dài một cái, mệt thật đấy.

Bây giờ là 7h tối, bình thường thì vào giờ này tôi sẽ đi làm thêm, nhưng hiện tại thì tôi đang ngồi bàn thần ở nhà, bên cạnh là Diệu Anh đang xoay đi xoay lại người tôi tìm ra một bộ quần áo nào đó đẹp để tôi mặc tới bữa tiệc kia.

Hồi trước khi đi cùng Quốc Thiên, cậu ta mua cho tôi một loạt bộ quần áo, nhưng đa số đều là váy, chỉ có vài bộ là quần, sau đó thì Diệu Anh cũng mua cho tôi một đồng quần áo phụ kiện đủ kiểu. Và vì thế, tôi đang trong tình trạng bội thực quần áo cấp tính nên cũng không cần mượn đồ của Diệu Anh nữa.

“Làm ơn đi, Diệu Anh” tôi lại ngáp ” Mày đã xoay đi xoay lại tao gần nửa tiếng rồi đấy, chọn bữa một bộ cũng được mà!”

“Bữa là bữa thế nào?!” Diệu Anh nhú mày ”Bây giờ mày là bộ mặt của trường, phải ra dáng một chút chứ!”

Haizzzzz, thế nào cũng được.

“Ê, nhưng mà vụ tên tao có trong danh sách thi Miss Teen ý, là mày làm à?!” Tôi bất giác quay sang hỏi Diệu Anh.

Cánh tay Diệu Anh hơi ngừng lại một chút, mặt thoáng nét ngạc nhiên:

“Chứ không phải mày tự đăng kí hả?!”

“Nghĩ gì? Tao thậm chí còn chẳng quan tâm đến nó. Sao mà đi đăng kí được?” Tôi dẩu môi, lắc đầu nguây nguậy

Diệu Anh gật gù ra về “cũng đúng”, tay chống cằm.

“Vậy thì ai làm chứ?!”

“Là tao!” Tiếng nói đập thẳng vào tai

Ôi mẹ ơi hết hồn! Thiếu tí nữa thì tim nhảy ra ngoài, cái thằng cha Khánh Minh điên khùng này!

Ở nhưng mà...”là tao” nghĩa là nó là người đăng kí “họ” tôi đấy hả?

Tôi và Diệu Anh mặt ngệt ra nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay sang nhìn Khánh Minh.

“Nói chung là tao là đứa đăng kí cho mày,ok? Hai bà nội làm ơn nhanh lên, chỉ còn 20 phút nữa không đến kịp là muộn đấy. Lúc đấy thì đứng ngoài cửa mà làm ăn xin !” Nó nghiêm giọng

Ô thể hóa ra nó chơi xỏ mình mà mình không biết à??!!

Mặt tôi đơ toàn tập!

“Đây, mày mặc bộ này đi, không có quyền phản kháng đâu đấy, nhanh lên không muộn giờ.” Diệu Anh dúi vào tay tôi một cái túi, đẩy tôi vào phòng.

Tất cả nằm đúng như trong dự đoán của tôi, bữa tiệc này quá sức ảm đạm, vậy mà vẫn thu hút đông đảo người tới dự. Toàn là mấy thiếu nữ biết chăm chút và vài chàng công tử bột kiêu ngạo.

Mọi thứ đều lộng lẫy như đang lạc vào trong một cung điện nguy nga. Ánh đèn chùm màu vàng rọi sáng rực khắp căn phòng, tạo nên một vẻ thăng trầm huyền bí. Nhưng với tôi lúc này, nó thực sự ... là một chất xúc tác gây buồn ngủ ghê gớm !!!

Tôi ngồi một góc cạnh Khánh Minh, Diệu Anh đã đi cùng anh nào đấy từ bao giờ rồi.

Cái con này không biết có phải bạn mình không hay nữa. Nó bắt tôi chơi nguyên một cây hồng. Cứ cho dù là tôi đã thích ứng được với việc mặc váy thì cũng không thể nào chấp nhận nổi cái việc đi giày cao gót. Bằng chứng là chân tôi chỉ đi từ nhà ra xe nhà Khánh Minh và từ xe nhà Khánh Minh đi vào trong này, chân đã bầm tím. Nhưng cũng may nó còn thương tôi lấy cho tôi một đôi giày bánh mì dạng nâng gót màu trắng. Thế là chân tạm thời được nghỉ ngơi.

Khánh Minh ngồi vắt chân, lưng dựa tường, hai khuỷu tay chống lên ghế, ngồi bầm bầm con galaxy.

“Này, mày không thể dứt nó ra được một tí à? Đến lúc phải đeo hai cái đít chai thì còn đâu là mặt tiền để tán mấy em nữa.” Tôi nhăn mặt, day day cái mũi đang tắc tịt

“Thế theo mày thấy còn việc gì thiết thực hơn là ngồi chơi điện thoại vào lúc này không?!” Nó khinh bỉ nhìn tôi

Ồ nhỉ!

“Ồ... thì không, mà bạn bè mà, cho chơi với” Tôi vờ vờ rồi giật luôn cái điện thoại của nó.

Khánh Minh ngồi chán nản, lắc lắc cốc sinh tố trên tay cho các viên đá va vào thành cốc, tạo thành âm thanh vui tai.

Xem ra không có điện thoại xịn thì nó cũng giống một đứa vô công dỗi nghề thật.

Tôi ngồi ngấu ngiến cái trò Flappy bird trên máy nó, cảm giác chỉ muốn lòi con chim trong đấy ra mà bóp cho nó lòi ruột, huých cho nó vài chương hội bộ mấy lăm nào lăm à mà cứ chúi đầu xuống là sao ?!

“Này, giáng sinh tới mày định làm gì?” Khánh Minh đá đá vào chân tôi, hỏi một câu chả liên quan gì tới nhau.

“Đau, tao đâu có điếc đâu, nói là đủ rồi còn đá làm gì!!!!” Tôi cau mày

“Trả lời câu hỏi và bớt nói nhiều đi bà nội!” Nó gằn giọng

Giáng sinh á? Sao không đâu tự dưng lo xa dữ vậy? Bây giờ mới là tháng 9, còn 3 tháng nữa mới tới giáng sinh cơ mà, làm gì mà lo xa.

“Mày điên à? Còn lâu mới tới giáng sinh. Tính gì xa vậy!” Tôi đáp, hất luôn cái chân của nó ra.

“Đã bảo là bớt cần nản và trả lời câu hỏi đi cơ mà bà già đau khổ!” Khánh Minh nói giọng khiêu khích

Gì cơ? Bà già đau khổ á?

“Này, mày có thể thôi cái việc báng bỏ tao và im lặng khi tự thấy mình nói những câu ngu nhất thế kỉ không? Tao đâu phải là nhà tiên tri, mà tao cũng đâu phải là đứa lo xa tới mức nghĩ xem 3 tháng nữa mình sẽ làm gì!!!” Tôi nói mang chút bực tức

“À ừ nhỉ! Tao quên mất!” Nó gõ vào đầu một cái, giọng bồn chồn

Nhìn cái mặt của nó bây giờ tôi đoán tới 98% là sẽ có một cái chằng hề tốt đẹp gì phun ra từ miệng nó.

“Cái đứa nào ngán như mày làm sao mà tính xa đến thế được. Chắc tính được dự định ngày mai thỳ chất xám đã chạm tới mép não rồi còn đâu!” Khánh Minh cười khinh bỉ

Hờ, đoán trúng phóc!

Tôi bực dọc, chả thèm nói chuyện với nó nữa.

“Ê nhưng mà, mày tại sao lại đăng kí cái cuộc thi vớ vẩn gì đấy cho tao làm gì?!” Im lặng một lúc, tôi cất tiếng hỏi Khánh Minh

“Để hiểu mà, thấy ngựa mất với mày, đăng kí hộ, chơi khăm mày!” Khánh Minh nói ngất quăng chả đâu vào với đâu, nhưng cũng đủ để tôi hiểu nó đang nói cái gì

Có thần kinh mới tin lời nó, nó thậm chí còn chả quan tâm tới mấy vụ này chứ đừng nói là đăng kí hộ tôi, kể cả nó thấy ngựa mất với tôi đi chẳng nữa. Cái dạng người bất cần như nó cũng chả bao giờ dùng cách này để chơi xấu tôi, nó chỉ khiến tôi bề mặt ngay trước mặt nó, đó là cách nó chơi tôi. Không lên lút, thậm chí còn công khai trước nhiều người và nhất là đối tượng mà nó nhắm tới mục đích chơi xỏ. Đây mới là cái phong cách của Khánh Minh.

“Thôi đừng đùa nữa, mày cũng là nạn nhân còn gì!” Tôi nhăn mặt, nó không thể nói chuyện tử tế một chút à?

“Ồ, vậy à?!” Nó tròn mắt ra vẻ ngạc nhiên “Mày vừa ăn phải cái gì à? Sao tự dưng thông minh đột xuất thế?!”

“Bốp!”

Tôi bực mình, bặm môi bặm lợi đâm vào cái mặt đang nhăn nhó mà vẫn hơi hướng lạnh lùng của nó, vút lại một câu nói trước khi đi

“Thằng thần kinh!!!!!”

“Ê khoan đã!!!” Nó đứng bật dậy, chớp lấy cổ tay tôi.

“Không phải núm kéo, bỏ ra, tao không chơi với mày nữa!” Tôi hậm hực, làm mặt trẻ con nhìn nó

“Muốn giận dỗi hay làm gì thì tùy mày, nhưng mà già em galaxy yêu quý cho tao nhanh!” Nó với lấy cái điện thoại

Hic, mày nghĩ gì thế hả Nguyệt Linh? Còn tưởng là nó sẽ xin lỗi mình nữa cơ chứ!!!!

“Đây, ai thèm!” Tôi nguyền dài một cái, ném con galaxy khiến cho Khánh Minh cuống cuống chạy ra đỡ

Tôi bước thẳng ra phía cửa, có cái cảm giác mọi người cứ một lúc lại quay sang nhìn tôi với đủ kiểu ánh mắt khiến bản thân cứ thấy chột dạ sao sao ấy. Ở đây đã quá ngột ngạt rồi, cảm giác như bản thân là người thừa thãi giữa một nơi nhật nhèo như thế này,

Nhưng chỉ bước được vài bước, cánh tay tôi lại bị giữ lại.

“Muốn nhảy với tôi không?” Một giọng nói trầm vang lên đi theo gió lọt vào tai tôi, tôi quay đầu lại nhìn

Hình như... là cái tên biến thái!

Vâng, không phải là hình như nữa mà chính xác là tên biến thái đó!

“Tôi quen cậu không?!” Tôi nhú mồm ra vẻ khó hiểu.

Đối với những con người vừa mặt dày vừa biến thái, cách tốt nhất là tỏ ra không quen biết!

“Quen nhau nhanh thế?!” Hắn ta cười xảo quyệt. “Vừa mới trưa nay tôi còn nhìn thấy cậu...”

“Này im maul!” Tôi gắt, 2 má đỏ ửng vì chợt nghĩ tới cái việc đáng xấu hổ đó ” Thứ nhất: tôi không biết khiêu vũ và cũng không thích nó. Thứ 2: đối với cậu thì càng không!” Tôi tỏ giọng khinh bỉ, rồi giật mạnh tay ra

“Này, đừng có chạy chứ!” Tôi lại một lần nữa bị chớp lấy tay, nhưng không phải cổ tay mà là bàn tay

Trong phút chốc, tôi thấy tức tối hơn là ngượng vì tay mình bị sàm sờ một cách tùy tiện. Thôi được, khi lời nói không còn hiệu lực thì bạo lực được phép lên ngôi.

Tôi thụi mạnh cho hắn 1 phát vào bụng, giăng tay ra rồi chạy...

Hờ, đáng đời, ai bảo đụng vào tôi.

Phù...thoát rồi!

Chạy được một lúc, tôi chậm rãi bước tới gần hồ bơi, ngồi phệt xuống, tháo đôi giày ra thả hai chân buông thõng xuống mặt nước.

Trời sang đông hơi lạnh, khiến cho nước bể bơi cũng vì thế mà lạnh buốt, nhưng cảm giác đang đưa chân ở trong nước thích thật đấy!!

Tôi ngồi suy nghĩ vẩn vơ...

“Chồng Thiên, vợ làm bánh cho chồng Thiên nè!” Tôi tung tẩy chạy tới hồ bơi, xách theo giỏ bánh mà đã kì công làm cả buổi sáng

“Chồng...” Tôi đang định gọi, nhưng nhìn thấy cảnh trước mặt, âm thanh như nghẹn ứ ở cổ

Hơ, hay thật, lần thứ 2 nhìn thấy cảnh này rồi!

Vẫn là vai kẻ vai, vẫn là cảnh tình tứ hiện lên trước mắt tôi, nhưng là một cô gái khác, chứ không phải cô gái lần trước.

Hai người ngồi cạnh nhau ở sát mép bể bơi, cười nói tình tứ. Cái việc mà tôi dù muốn thì chồng Thiên cũng sẽ chẳng bao giờ làm thế với tôi.

Không đúng, chồng Thiên không phải người như vậy.

Tôi đặt giỏ bánh trên bàn, lặng lẽ bước về...

Càng nghĩ càng thấy, hồi đó mình ngốc nghếch thật. Nhưng mà rõ ràng, tôi không thể quên nổi cái kẻ đáng ghét trên cả đáng ghét đó.

Tôi nhếch mép, như đang cười chính bản thân mình.

“Cho mày chết này!” Tiếng nói vọng lên sau lưng tôi, mang đầy sự căm tức và nguyên rủa

Tôi chưa kịp quay lại xem ai là người đẩy tôi thì toàn thân chói với mắt trắng bạng,

“Ùm!” Tôi ngã xuống hồ bơi

Cảm giác lạnh toát từ nước hồ bơi xộc thẳng lên não. Bộ váy màu hồng phấn dần thấm nước, cả người tôi chìm dần trong mơ hồ.

Tôi... không biết bơi.

Càng lúc tôi càng thấy khó thở, cố gắng vận chút sức lực cuối cùng kêu cứu

“Cứu...cứu...cứu tôi!...”

Bóng người cao ráo nhanh nhẹn nhảy xuống nước khi nghe thấy tiếng kêu cứu. Hành động đó đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Cánh tay cậu trai trẻ vươn ra cổ nắm lấy đôi tay gầy đang cố ngoi lên khỏi mặt nước.

Chẳng lâu sau, cậu đã kéo được cô gái mặc bộ váy hồng phấn lên bờ, gương mặt cô trắng bệch vì lạnh. Tất cả mọi người túm tụm xung quanh hai người.

Khánh Minh và Diệu Anh cũng nhanh nhẹn chạy tới. Diệu Anh lấy áo khoác ra khoác cho Nguyệt Linh.

Chàng trai trẻ làm động tác hô hấp nhân tạo. Mái tóc và gương mặt cũng ướt sũng nước. Nhưng cậu còn quan tâm tới người trước mặt hơn là bản thân mình.

Không ổn rồi, xem ra phải hô hấp theo kiểu khác thôi.

Cậu đưa tay bóp mũi Nguyệt Linh, đưa đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào của mình xuống gần gương mặt xinh đẹp kia. Tất cả mọi người, bao gồm Diệu Anh và Khánh Minh cũng đều nín thở trước cảnh tượng này....

Tôi từ từ mở mắt, gì thế này?

Đập vào mắt tôi là gương mặt to đùng của ai đó...

Đây....đây không phải là tên biến thái hay sao? Môi...môi hắn đang chạm môi tôi...

Như phản xạ có điều kiện, tôi bật dậy đập bốp vào đầu cậu ta một cái.

Cậu ta ngồi sang một bên, giơ tay ôm trán.

Chuyện gì thế này? Sao ở đây lại đông đúc như vậy?

“Này, tôi vừa cứu cậu đấy! Không cảm ơn thì thôi còn hành hung người ta như thế nữa!” Tên biến thái nhăn mặt, lấy tay xoa xoa chỗ trán bị tôi va vào khi này.

Tôi không đòi co với cậu ta, đang cố gắng hình dung ra vấn đề...

Hình như tôi chạy trốn tên biến thái, xong rồi ra nghịch nước ở bể bơi, xong rồi có ai đó đẩy tôi xuống, và rồi...

Thế nào nữa???

”Mày bị ngã xuống nước, tên kia nhảy xuống cứu mày!” Diệu Anh nói

Tôi à lên 1 tiếng, quay sang nhìn tên đó rồi mấp máy môi:

“Cảm ơn!”

Cậu ta khoát tay tỏ ý không có gì, đứng dậy. Những người xung quanh thấy tôi không làm sao cũng tản dần đi.

“Tôi đi đây, người cũng ướt sũng nước rồi!” Tên biến thái rũ bớt nước ở mái tóc, từ tốn nói.

Tôi trơ mặt nhìn hấn khuất dần trong bóng tối, chả hiểu sao nhưng tự dưng thấy cậu ta cứ tội tội làm sao ấy!

“Có lạnh lắm không?!” Khánh Minh hỏi.

Ô hay, nó ăn phải cái gì à? Còn quan tâm tới tôi mới ghê chứ!

“Thử nhảy xuống thì biết!” Tôi đáp, làm đúng cái điệu bộ khinh khỉnh của nó.

Nhưng phải công nhận, là lạnh thật đấy.

“May mà tao mang theo một bộ nữa, lấy thay cho đồ lạnh.” Diệu Anh nói

“Là quần áo đúng không? Tao yêu mày ghê ý Anh Anh ạ!” tôi cười híp mí.

Hehe, sung sướng ghê cơ!

”Không, là vậy!” Nó bình thản nói.

Cái -gi- -co????

”Sao mày có thể nhẫn tâm đập nát hi vọng của tao thế hả Anh Anh?!” Tôi nói đau khổ

“Áo tưởng là nguyên nhân dẫn tới sự đàn áp!” Khánh Minh cười, trả lời thay Diệu Anh.

Hai đứa chúng nó thấy tôi tức còn đập tay với nhau.

Hừ, chúng mày được lắm, chờ tới ngày tao trả thù cho mà xem!

Tôi bỏ luôn 2 đứa chúng nó, lao đảo đứng dậy. Thôi cũng được, váy hay quần cũng chả sao, miễn là có cái để mặc, tôi sắp chết còng ở đây rồi đây này!

Tôi lững thững bước ra xe với Diệu Anh...

Xẹt!!!

Một bóng người đi ngang qua tôi khiến tôi bỗng chốc chột dạ!

Kìa...kia là Quốc Thiên ư?

Tôi cố nhón vài bước tới gần cái người đó, cố nhìn cho rõ cái gương mặt của cái kẻ mà tôi đang nghĩ là Quốc Thiên.

Là cậu ta thật à? Không phải là định cư ở Mỹ sao?

Thế nhưng, bây giờ trước mắt tôi là Vũ Quốc Thiên bằng da bằng thịt, đang tay trong tay, vai kề vai với một cô nàng có vóc dáng chuẩn tới từng milimet đang khoe đường cong trong chiếc váy bó sát màu đỏ, mọi hành động đều tình tứ tới đáng ghen tị!

Ánh mắt của cậu ta bắt chợt lướt qua tôi, một cái nhìn lạnh nhạt và hờ hững. Như cảm thấy chưa đủ, cậu ta còn quay sang hôn nhẹ nhàng vào mái tóc màu vàng óng của cô gái sexy kia, búng về phía tôi thêm một cái nhìn khiêu khích.

Tôi lạnh toát người, có đúng cái người tôi vừa nhìn thấy là Quốc Thiên không? Cái cách mà cậu ta gạt bỏ tôi khi bị tôi từ chối, là cái sự hờ hững tới ghê rợn kia ư?

“Mày làm trò gì thế Nguyệt Linh, nhanh lên nếu không muốn bị cúm!” Diệu Anh nhìn tôi khó hiểu

Tiếng của Diệu Anh làm tôi thức tỉnh. Không nghĩ, không nghĩ nữa, cảm giác thật mệt mỏi. Tôi sắp chết cứng ở đây rồi, lấy đâu ra thời gian mà quan tâm nữa.

Cái nhìn của cậu ta... thật đáng sợ!

Con phố nhỏ như đang được bao phủ bởi một tấm màn đen to lớn, khắp nơi đều chìm trong sự im lặng. Chỉ còn tiếng xào xạc của lá cây khi bị gió trêu đùa hay tiếng lục cục lộn xộn của vài gia đình thức muộn.

“Tích tắc! tích tắc!” Tiếng kim đồng hồ trôi đi từng nhịp, chiếc đồng hồ màu xám bạc cũ kĩ điểm 10h đêm

Tôi ngã người xuống tấm đệm ấm áp, nhắm hờ mắt mệt mỏi.

Chỉ trong một buổi tối đi tới cái nơi mà tôi chẳng hề muốn, đã có vô vàn thứ cảm xúc xô tới cùng một lúc.

Lúc đó, rõ ràng có kẻ đã đẩy tôi, và cái tiếng đó là của con gái!

“Cho mày chết này!”

Cái giọng nói đó cứ vang vọng trong đầu tôi như một câu thần chú nào đó, rõ ràng là có người muốn chơi khăm tôi.

Tiếng lao xao của lá cây mạnh lên theo lực gió, cánh cửa khép hờ bị bật tung, thoi làn gió lạnh lẽo tấp thẳng vào khuôn mặt đang mơ hồ suy nghĩ vẩn vơ của tôi.

Tôi tận bây giờ, khi nhớ lại cái ánh nhìn của Quốc Thiên, tôi vẫn thấy rùng mình!

Cậu ta chắc chắn là Quốc Thiên, cái ánh nhìn đó chính là cái sự khiêu khích mang chút bồn chồn dành cho tôi.

Tôi một lần nữa gạt bỏ những mớ hỗn độn đẩy ra khỏi đầu, ngồi vào bàn học.

Vì có bữa tiệc hôm nay nên nhà trường cho miễn bài tập ngày mai, nhưng mà tôi cũng làm xong hết ở lớp rồi.

Tôi lấy một tờ giấy kẻ ngang được chuẩn bị sẵn từ trong ngăn kéo ra, lấy chiếc bút di và đường trên tờ giấy...

“Hà Nội, Ngày...tháng...năm

Bây giờ là 10h tối rồi, bố mẹ đã ngủ chưa???

Con vừa tham gia một bữa tiệc ở trường về, là lần đầu tiên con tham gia những thứ như thế đấy mẹ ạ. Mẹ cũng biết từ trước tới giờ con không thích những thứ như thế mà. Dù lúc trước con luôn là cái đứa điệu đà tới phát ón ý mẹ nhỉ?!

Trời bắt đầu trở lạnh thêm rồi, bố mẹ nhớ mặc áo ấm nhé! Không cần lo cho con đâu. Con vẫn sống rất tốt. Bố mẹ thấy đấy, con còn có thời gian để đi dự tiệc cơ mà :)

Con vừa rồi được đạt điểm gần tuyệt đối, được lên phát biểu phương hướng học tập trước toàn trường ấy mẹ ạ!!! ^^

Nhưng mà...Con cứ có cảm giác như ai đó đang cố tình chơi xấu con ấy!

Bắt đầu là việc tờ giấy bản thảo về những thứ sẽ phát biểu trước toàn trường biến mất toàn trường chỉ trong tích tắc, rồi ban nãy con đã bị đẩy ngã xuống hồ bơi bố mẹ ạ. Mẹ biết đấy, con không biết bơi, thậm chí còn có phần sợ nước, nhưng may mà con đã được một người giúp đỡ!

Con gặp lại Quốc Thiên mẹ ạ! Hồi trước cậu ấy quay lại với con, nhưng con đã cố tình gạt bỏ đi tất cả những sự rung động của mình chỉ vì cảm giác bị bỏ rơi khi trước mà cậu ta đã reo rắc vào trái tim con. Vậy là hôm nay, con nhìn thấy cậu ta đi với một người khác, nhìn con với ánh mắt bồn chồn và khiêu khích...

Là con sai, hay Quốc Thiên sai, hả mẹ?

Con sẽ không bao giờ khiến bố mẹ phải thất vọng về mình cả. Đừng bận tâm tới con, bố mẹ nhé! Con biết cách tự chăm sóc bản thân mà. *cười*

Yêu bố mẹ, con sẽ chờ tới lúc 2 người quay về!”

Tôi mỉm cười, gấp tờ giấy vào làm 4, nhét vào một phong thư nhỏ xinh rồi để nó vào một ngăn của tủ quần áo bằng vải.

Bố,mẹ, ngủ ngon!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tôi bước lên xe bus, làm cái việc như mọi ngày đó là chào bác tài xế, tìm hàng ghế cuối quen thuộc..

Nhưng... có một kẻ tới sớm hơn tôi, cậu ta đang ngồi trên dãy ghế cuối, lấy quyển sách úp lên mặt, đeo chiếc headphone màu đỏ đen.

Ồ đó... là học sinh mới à??

Tên đó mặc đồng phục trường tôi mà.

Bình thường, học sinh trường Karishma chỉ có mình tôi là đi chuyển xe số 19 này, bây giờ còn có thêm một người nữa.

Thôi kệ, chẳng quan tâm làm gì nữa...

Tôi cũng tới gần hàng ghế cuối, ngồi sát vào phía bên trái xe, đeo cái tai nghe màu trắng lên..

“Chúng ta có vẻ duyên phận nhỉ?” Giọng nói trầm theo gió vang tới tai tôi.

Tôi nhú mày, sao nghe giọng người này quen quá nhỉ?!

Hình như là... tên biến thái...

Tên đó từ từ hạ quyển sách xuống, nhìn tôi kèm theo một nụ cười nhếch mép.

Vâng, chính xác là tên biến thái!

Hic, công nhận là duyên phận thật. À không, cái này phải gọi là oan gia ngõ hẹp mới đúng thôi, tốt nhất là lờ cậu ta đi, coi như không quen biết.

“Này, cậu báo đáp người ta thế à? Hôm qua tôi là người cứu cậu đấy!” Hắn ta nhăn mặt

Xi, thì sao?

“Ồ thế hóa ra cậu là người cứu tôi à?!” Tôi tròn mắt ra bộ ngạc nhiên. “Vậy mà tôi cứ nghĩ là thằng biến thái bị điên nào đó rảnh rồi nhảy xuống bể bơi giữa trời đông rét buốt vô tình gặp tôi nên vớt lên cơ!”

“Hừ!” Hắn bực bội “Nếu nói thế thì có nghĩa là cậu cũng là kẻ bị điên còn gì?!”

“O, nhưng mà ai ở đây cũng thấy tôi bị trượt chân nên ngã xuống mà. Cậu nghĩ ai cũng như cậu chắc.” Tôi lè lưỡi, khẽ cười.

“Cậu...” Hắn cứng họng

“Mà này, cậu tên gì?!” Tên biến thái đột ngột chuyển chủ đề.

Tôi không nói gì, chỉ hơi nhăn mặt, lấy tay cầm băng tên giờ lên, đồng thời nâng vai trái lên thay cho câu trả lời.

Cậu ta “à” lên một tiếng rồi nói :

“Tôi tên Nguyễn Hoàng Phong, lớp 10a2”

Hừ, ai quan tâm chứ!

Tôi tăng âm lượng của cái mp3 lên, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Cậu là học sinh thi vào trường với điểm tuyệt đối à?!” Hoàng Phong hỏi tôi

Cái tên này! Ăn cái gì mà nói lảm nhảm như đàn bà! Đã thế còn cố tình tiến vào tai tôi mà hét.

“Không! Gần tuyệt đối thôi!” Tôi bực bội

“Là bao nhiêu?”

“99,5”

“Tôi 99 điểm nè!”

“Thì sao?” Tôi lừ mắt

“Vậy mà cậu lại ở a1, còn tôi thì ở a2!” Hân thở dài

Xi, cái đấy gọi là đẳng cấp nó khác biệt! Khánh Minh và Diệu Anh còn được 99,25 và 99 kia kìa! Thế mà chúng nó vẫn vào a1 đấy thôi. Là do ăn ở cả thôi! :3

” Ăn ở hiền lành thì đâu đến nổi!!!” Tôi mĩa.

Tên biến thái lừ mắt nhìn tôi, tỏ vẻ giận dữ.

Xi, giận gì chứ! Nghĩ tôi sẽ đi đổ hân chắc?!

Cậu ta đứng dậy khi xe buýt vừa dừng, cầm theo cái cặp toan bước xuống xe buýt... Nhưng trước khi xuống tôi còn thấy tên đó nói gì đó với bác tài, còn đưa cái gì đó nữa.

Tôi chẳng quan tâm, cũng xách cặp tính xuống xe...

“Cháu chào bác, cháu đi học ạ!” Tôi làm công việc như hằng ngày mình vẫn làm, nhưng tự dưng tay tôi bị kéo lại, cả người ngã ra đằng sau.

Cùng lúc đó, một bóng người vút qua trước mặt tôi, nhảy xuống khỏi xe buýt

“Tạm biệt !” Tên biến thái quay lại nhìn tôi, nở một nụ cười nhếch mép quỷ quyệt, còn giơ tay lên vẫy vẫy nữa.

Gi...gi thế?

Tôi chưa kịp định thần thì cánh cửa xe đột ngột đóng lại, chiếc xe buýt đã từ từ lăn bánh đi mất.

Ồ... trường, cổng trường ở kia cơ mà, bình thường tôi phải xuống xe bác ấy mới đi, sao tự dưng bác lại đi luôn thế????

Chuyện, chuyện quái quỷ gì thế này?

“Bác... bác, trường cháu ở kia mà, bác để cháu xuống đã!” Tôi ú ớ, với tay bám lấy thành ghế loạng choạng đứng dậy.

Chuyện gì đang diễn ra thế này?

“Xin lỗi cháu nhé, Nguyệt Linh!” Bác tài xé quay lại cười với tôi, giơ tờ tiền màu xanh lá cây lên nói :” Cậu nhóc kia nói rằng tới bến sau hân cho cháu xuống. Nếu bác làm thế sẽ mỗi sáng sẽ cho bác 100k trong vòng 1 tháng. Bác làm sao từ chối được!” Bác ấy cười hiền, nhưng mà hiện tại thì tôi không thể nào nạp nổi cái ‘cười hiền’ của bác ấy

CÁI GÌ CỜ??? Nghĩa là tên biến thái là kẻ cố tình hãm hại tôi á????????

Nhưng mà... bến xe tiếp theo phải tới gần 2 km nữa, nếu xuống đây rồi bắt xe quay lại thì chắc chắn là muộn học.

Tôi chỉ biết nhìn mình đang xa dần cái cổng trường mà ngấm nó trong bất lực, hic, được lắm, tên biến thái dám chơi tôi. Chờ đấy!

Nhưng không thể cứ thế ngồi chờ được, phải nghĩ cách gì để tự cứu mình thôi.

“Bác, làm ơn cho cháu xuống đi, bác dừng xe đi, cháu không thể muộn học được.” Tôi quay ra van xin bác tài xé.

Bác ơi là bác, tại sao bác có thể nghe theo tiền mà không màng tới đứa cháu gái ngày nào cũng gắn bó với bác thế hả bác ơi????

“Xin lỗi cháu nhé!” Lại cười “Bây giờ bác mà dừng không đúng bến là bị phạt ngay!”

Thôi được rồi, năn nỉ không được thì xài cách khác!

Tôi vron người, nhấn vào nút mở cửa xe buýt ở trên buồng lái, chạy vọt ra nhảy xuống xe mặc dù xe còn đang đi với tốc độ cao..

“Ai da!” Tôi kêu lên

Au ui, đau quá! Hic, mặc dù phần thể tiếp đất của tôi là cái bàn tọa- cái phần tử mờ màng nhất của một con người thể nhưng mà do vừa thực hiện một

hành động nguy hiểm quá thể đáng nên cả người tôi đều đau nhức.

Thôi, màn đau đẻ sau đã, phải tới trường đã, nãy giờ vẫn chưa đi xa cái cổng trường cho lắm!

Tôi gượng đứng dậy, vớ lấy cái cặp, có lết cái tấm thân tàn tạ đi về trường.

Không ổn rồi, tôi không thể đi được bình thường, bây giờ mỗi bước đi đều đau nhói, nếu cứ thế này chắc chắn sẽ bị muộn. Tôi liếc qua cái đồng hồ trên tay, bây giờ là 7h10 rồi, chỉ còn 5 phút nữa thôi.

Tôi tập tễnh từng bước, chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi, cổng trường đã ở ngay trước mặt rồi, phải nhanh lên.

Tôi cố gắng bước nhanh hơn bởi cái chân đau, không hay rồi, cánh cổng trường đang từ từ khép lại.

“Chờ đã!” Tôi hét lên, nhưng cánh cổng tàn nhẫn kia không thèm quan tâm tới tôi, vẫn tiếp tục di chuyển.

Tôi bước nhanh hết mức có thể, bây giờ chỉ còn là cuộc chiến giữa tôi và cái kẻ đang đóng cánh cửa lại kia- bác bảo vệ.

Phù, cuối cùng cũng vào được trường!

Khi chỉ còn một khoảng trống nhỏ, tôi cố len người qua, và cuối cùng đã yên vị ở trong trường.

“Này cô kia, đi ra mau, cô đi học muộn rồi đấy!” Bác bảo vệ gằn giọng, lấy tay chỉ ra cửa.

Tôi nhìn bác bảo vệ với ánh mắt long lanh, nhẹ giọng:

“Cháu đâu có muốn đi học muộn đâu, cháu đã bắt xe buýt đúng giờ, nhưng trên đường xe bus lại gặp tai nạn. Cháu vì không muốn đi học muộn nên đã cố gắng thoát khỏi xe bus để đi bộ đến trường, bác thấy đấy, cháu còn bị thương đây này!” Tôi lấy tay chỉ vào vết chảy máu ở gót chân

Nói đến đây, tôi mới chợt để ý là mình bị chảy máu.

Ban đầu tôi nghĩ nó chỉ là vết xây xước, nhưng có vẻ không đơn giản như vậy rồi. Bằng chứng là càng lúc tôi càng thấy nó đau hơn, và máu thì không ngừng rỉ ra.

Bác bảo vệ nhìn vào vết thương của tôi, chống cằm. Được một lúc rồi ậm ừ:

“Thôi được rồi, cô vào đi, mà vào phòng y tế xem thế nào đã!”

Yeah!!! Mặc dù nghe hơi điên khùng, nhưng chưa bao giờ tôi thấy yêu cái vết thương của mình như thế này! -_-

“Vâng, cháu cảm ơn bác!” Tôi cười, tập tễnh tiến về phía phòng y tế

Dù tôi chẳng hề ham hố gì cái nơi đâu đâu cũng thấy mùi thuốc đấy, nhưng thực sự là tôi phải giải quyết cái vết thương này trước đã.

Xem ra phải bỏ tiết 1 rồi!

“Em chào cô ạ!” Tôi đẩy cánh cửa phòng y tế ra, chào cô Hằng y tế

“Ừ, Linh đấy à? Làm sao vậy em?” Cô Hằng hỏi tôi

Thực ra cô Hằng tuy là người phụ trách về sức khỏe cho các học sinh trong trường nhưng cũng là người chủ trì câu lạc bộ phát thanh của trường mà tôi tham gia, thế nên tôi mới có thể thân với cô như vậy.

“Em bị thương ở chân, cô băng lại dùm em với ạ!” Tôi cười trừ

“Trời đất, em làm gì mà cả người bị xây xước thế này? Mau ngồi xuống đi, cô băng lại cho!” Cô Hằng kêu lên

Hic, cô ngạc nhiên vậy cũng là đúng thôi, tôi còn thấy rùng mình khi nhìn vào mấy chỗ xây xước trên người mình nữa cơ mà.

Kể ra thì số tôi còn đỡ chán, nhẩy như vậy mà vẫn ngồi đây mà chưa phải đi chào Diêm Vương là tốt rồi.

“Vết thương này khá nghiêm trọng đấy, tuy là nó cũng không quá đặc biệt nhưng mà em bị rạn xương mắt cá chân do va chạm mạnh, vì thế muốn nó mau khỏi thì phải ngồi nghỉ dưỡng trong vòng 1 tuần, em vẫn có thể hoạt động nhưng không được quá gắng sức. Biết chưa?” Cô Hằng nói

Cái gì cơ? Rạn xương á? Tôi không hề nghĩ là nó lại nghiêm trọng tới thế đâu, trong vòng 1 tuần phải tĩnh dưỡng ư? Vậy tôi sẽ đi làm thêm kiểu gì nếu như cửa hàng đông khách và tôi thì cứ bước đi chập chạp đây???

Cô Hằng cuốn dây cạp quanh cổ chân của tôi, chỗ xây xước trên trán cô dán băng cá nhân lại, ở đó cũng bị chảy máu nhưng do tóc mái che hết nên tôi không biết.

Tôi tập tễnh bước ra phía chiếc giường sắt ngồi nghỉ, cô Hằng cũng đỡ tôi đi.

Tôi chán nản, ngồi ngắm nghía cái chân đang cuốn băng gầy cộp. Nếu không thể đi làm, thì trong vòng 1 tuần tôi sẽ ăn gì, uống gì để mà sống bây giờ??
...

“Reng!!!!!!!!” Tiếng chuông báo hiệu hết tiết vang lên cắt ngang cơn buồn ngủ do chán nản đang dần xâm chiếm tôi, tôi loạng choạng đứng dậy từ chiếc giường sắt.

“Em về lớp đây ạ, em chào cô!” Tôi cười híp mí, tập tễnh đi về lớp

Cũng may là từ phòng y tế về lớp tôi không xa cho lắm, không thì tôi không biết mình có thể chịu được tới bao giờ nữa.

Trưa

“Reng!!!!” Tiếng chuông báo hết tiết cuối ở lớp vang lên

Tôi thu dọn sách vở cho vào cặp, cố gắng đứng dậy bằng cái chân đau

“Ê Anh Anh, đỡ tao xuống căng tin với!” Tôi vói tay đập đập vào lưng Diệu Anh

“Thôi, để tao xuống lấy cho, thành ra thế này rồi còn muốn đi đâu nữa!” Diệu Anh ấn tôi ngồi xuống ghế, lờm nguýt rồi bỏ đi xuống căng tin.

Hic, thôi cũng được, bây giờ tôi cũng chẳng muốn đi tí nào.

“Đứng là cái đồ nào ngán, đằng nào chẳng muộn học, việc gì phải làm cái việc ngu ngốc hết mức tưởng tượng đấy!” Khánh Minh ngồi vắt vẻo ở trên bàn nói, nhìn tôi khinh bỉ

“Nhưng cũng là đi học muộn mà tao vẫn được vào trường đấy thôi. Nếu đi bình thân tới trường dù bị lỡ bến thì làm sao mà vào được trường?” Tôi nhăn mặt

Xì, thấy người ta đau không an ủi thì thôi còn nói móc mỉa nữa chứ !

“Thế mày không biết viện lí do à?” Vẫn khinh bỉ

“Lí do kiểu gì, nói là nhà có việc rồi gọi cho bố mẹ à?? Tao làm gì có điện thoại, với lại...” Tôi cau mày, quay mặt về hướng khác ” Tao làm gì có bố mẹ!”

Khánh Minh ngó ra một lúc, rồi lại quay về trạng thái khinh bỉ:

“Không có điện thoại thì mượn của ông bảo vệ. Mày thân với cô Hằng y tế thế để làm gì? Không phải mày nói lí do gì cô cũng tin à? Chỉ cần gọi và bảo cô là nhà mày có việc nhưng chưa kịp thông báo với cô chủ nhiệm nên nhờ cô rồi bảo cô nói với bác bảo vệ như thế. Không phải là được vào êm đẹp à?!”

Ờ nhỉ?! Cũng đúng. Cách này không tồi tí nào cả. Hic, đúng là không chịu suy nghĩ, còn làm cái việc đại dột như thế nữa.

“Này, com của cô nướng đây! Ăn đi!” Diệu Anh đặt suất com xuống trước mặt tôi, hân học

Hic, sao nó cứ làm cái thái độ đấy với tôi nhỉ?!

“Này, tao xin mày đừng nhìn tao kiểu đấy nữa, tao sợ sắp chết rồi đây này!” Tôi cười như mếu nhìn Diệu Anh nói, tay mở nắp hộp com

Nó cũng mở nắp hộp com, “lại” hân học.

Khánh Minh cũng nhả xuống khỏi cái bàn rồi lấy suất com, “lại” khinh bỉ - -

Hic, sao số tôi khổ thế nhỉ? Ai dè có mấy đứa bạn mà thương đâu chả thấy chỉ thấy như muốn ăn tươi nuốt sống mình thế này cơ chứ.

“À nhưng mà, hôm qua ấy, chắc chắn không phải là do mày sợ ý nên ngã đúng không????” Khánh Minh đột ngột hỏi tôi.

Tôi ngừng việc ăn lại, tròn mắt hỏi:

“Sao mày biết?”

“Tao thấy mày ngồi xuống ở mép bể bơi rồi, với lại...”

“Gi?” Tôi tò mò

“Cái thể loại chân tay bám như đĩa kiêu mà thì làm sao mà dễ ngã được!”

“Này, báng bỏ tao là niềm hạnh phúc của mày à? hay là khí oxi cho mày hít à?”

“Ồ...” Nó trung ra cái vẻ mặt ngây thơ “Sao mày biết?!”

Ok, nếu không phải vì cái chân què quặt của tao tao sẽ xông ra đâm cho mày một cái vêu mồm đấy Minh ạ!

Tôi không thèm đôi co nữa, cúi xuống tiếp tục ăn. Đùa chứ, tôi sắp chết đói rồi đây này, nó muốn làm gì kệ nó.

“Thôi vào vấn đề đi, mày không thấy là có ai đó đang có ý chơi xỏ mày à?” Diệu Anh nghiêm túc

“Ừ!” Tôi đáp hờ hững “Tao cũng thấy như thế!”

Không phải thế sao? Dù chưa rõ ràng lắm nhưng có người đang có ý muốn trêu tôi, phát hiện ra sớm vẫn hay hơn

“Tốt nhất mày cứ đề cao cảnh giác, từ vụ đây mày xuống hôm qua sẽ có thể có thứ còn nghiêm trọng hơn đấy!” Diệu Anh nói

“Ừ, tao biết mà!” Tôi gật gật, ra vẻ không quan tâm

Tôi lững thững bước từ phòng ngủ trưa về lớp, do chân khó đi lại bình thường nên không dám la cà nhiều nữa.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, thở hắt ra như đang trút bỏ gánh nặng.

Cái gì thế này? Quà ư?

Trước mặt tôi là một cái hộp hình vuông được bọc ở trong giấy gói màu xanh da trời, thắt ở trên một cái nơ cùng màu, bên cạnh có một tấm thiệp.

Tôi mở tập thiệp ra...

“Tặng cậu!”

Tôi lật đi rồi lật lại, thế thôi à????

Ít nhất thì phải biết cái cơ bản khi viết thiệp, là phải cho tên mình vào đây chứ, thế này thì biết là ai tặng tôi???? Và vì cái dịp quái quỷ gì cơ chứ????

“Rengggggg!!!” Tiếng chuông kêu cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Tôi khoanh tay lên bàn nhìn thầy Toán đang bước vào lớp.

Rốt cuộc, là ai nhỉ???

“Tĩnh tiền dùm cho!” Một phụ nữ đội một chiếc mũ trùm kín mặt đưa tiền cho tôi, tay bên kia đang cầm suất ăn nhanh, nhìn tôi với gương mặt không cảm xúc. Nhưng cũng có vẻ hách dịch.

“À vâng, xin chờ chút ạ!” Tôi lấy hóa đơn đưa cho bà ấy, tay trái cầm số tiền bà ấy đưa.

Ê nhưng mà, chưa đủ tiền nè.

Thấy bà đó quay người định bỏ đi. Tôi liền gọi lại...

“Bác ơi!!! Bác chưa trả đủ tiền!”

“Gi cơ?!” Bà ta nhếch một bên lông mày, nhìn tôi.

“Bác chưa trả đủ tiền, bác làm ơn thanh toán hết cho cháu với ạ!” Tôi hơi sợ vì thái độ của bà ấy, nhưng cũng điềm tĩnh nhắc lại

“Cái gì cơ?!” Bà ta gần từng tiếng một, vút suất ăn xuống làm nó kêu ‘choang’ một cái, thu hút mọi ánh nhìn.

Bà ấy tiến gần tới chỗ tôi, vung tay lên túm lấy cổ áo của tôi xốc lên, và vì thế cái mũ lưỡi trai cũng bị hất ra.

Gi...gi đây? Mẹ ư?

“Tao đã gặp đủ thứ khốn nạn trên đời rồi, bây giờ chỉ kiếm cái mà đóp vào mồm cũng không được à? Tại sao cái gì cũng phải chơi xỏ tao thế?!” Bà ta trừng mắt lên, cầm cổ áo tôi lắc đi lắc lại

Tôi bất động, nhìn trân trân vào người phụ nữ trước mặt...

Mái tóc cắt ngắn ngang vai bù xù, đôi mắt đen lầy nhìn tôi căm tức, gương mặt trái xoan hồi nào bây giờ đã xanh xao tới mức hóp lại, hiện đầy nếp nhăn ở khóe mắt như một người già trước tuổi.

“Mẹ...!” Tôi bất chợt thốt ra, bà ấy còn đang chửi rửa hăng máu chợt im bặt.

Những người xung quanh nhìn chúng tôi với ánh mắt khó hiểu, đôi bàn tay gầy tôi trơ xương của mẹ vẫn tóm chặt lấy cổ áo tôi.

Không đứng, nếu là mẹ thì đã nhận ra tôi lâu rồi, và lại, mẹ tôi chưa bao giờ hung tợn tới như thế này.

“Con... là Nguyệt Linh đây. Có... có đúng là mẹ Diệp không?!” Tôi run run, cảm giác như nước mắt sắp trào ra khỏi nơi khóe mắt.

Người phụ nữ đó cũng đứng bất động y như tôi ban nãy, đôi mắt đen lầy ấy như xoáy thẳng vào tâm hồn tôi.

Bất chợt, bà ta xô tôi thật mạnh, quát to:

“Mẹ nào, tao không phải mẹ mày, chồng tao chết, con tao cũng chết rồi, tao đã bỏ mặc nó được 1 năm rồi, tao không tin là nó có thể tự xoay xở tới hôm nay. Mày đừng nghĩ tên mày giống tên con tao mà lừa được tao. Nghe chưa? Con tao chỉ là cái thứ của nợ rắc rối trong đời tao thôi.”

Tôi do bị xô mạnh nên ngã về phía sau, lưng đập mạnh vào tường gỗ ở đằng sau, đầu tê tái.

Mặc dù mọi thứ về đứa con bà ta nói đều ăn khớp với hoàn cảnh của tôi, nhưng tôi không nghĩ và không muốn nghĩ đó là mẹ tôi. Và lại, tôi không tin là bố tôi đã chết...

Bà ấy tức tới bỏ ra ngoài, tôi gượng đứng dậy trong sự đau nhói cả trái tim lẫn thể xác.

Hic, đã bị đau chân sẵn rồi thì chớ.

Chị Mai thấy vậy chạy vội ra đỡ tôi. Lo lắng xoay đi xoay lại người tôi hỏi xem có đau chỗ nào không...

Tôi hơi khó chịu vì chị ấy lật người mạnh tay khiến cho con đau thêm buốt, khẽ nhủ thầm: “Chị đừng làm thế, em đau!”

Tôi để mặc cho chị ấy dẫn tôi đi ngồi nghỉ, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của người phụ nữ đó.

Đó... thực sự là mẹ tôi sao????

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi nằm im trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Tôi nhìn vào đồng hồ, mới có 5h30' sáng.

Đã 2 ngày kể từ khi tôi gặp người có gương mặt giống mẹ đó và cũng đã 2 ngày tôi không thể chợp mắt được, cũng như chưa 1 lần nào tôi quên người phụ nữ ấy.

Tôi lật chăn, cũng phải dậy thôi, tôi cần đi giao báo nữa.

“Cạch!”

Cửa sổ mở tung. Con gió lạnh bất chợt ập tới làm tôi rùng mình, lạnh thật đấy.

Tôi lật đật tiến về chỗ quyển lịch treo tường, làm cái việc mà sáng nào cũng làm đó là xé lịch.

Ừm, cũng là tháng 10 rồi.

Tôi đánh răng rửa mặt nhanh chóng, mặc đại cái quần jean với áo khoác hoddie màu trắng mỏng ở ngoài, đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh đậm rồi trùm

mũ áo lên giữ ấm.

Xỏ vội đôi giày, tôi dắt cái xe đạp cà tàng ra khỏi nhà.

Cần phải nhanh lên, nếu không sẽ chẳng còn báo mà giao mất.

.....

Lấy báo xong xuôi, tôi đạp xe đi từng nhà của khu phố Yên Bình, ném báo vào phía trong như mọi ngày chủ nhật khác.

Haizzz, cuối cùng thì cũng phát hết báo, mệt thật đấy!

“Cho mày chết này, con khốn!”

Bất chợt, tiếng động phát ra từ một con hẻm gần đó khiến tôi giật mình, dắt xe đạp tấp vào một bên đường rồi chạy tới gần hẻm nghe ngóng tình hình.

Gi.. gì thế này?

Trước mắt tôi là cảnh tượng một cô bạn có lẽ trạc tuổi tôi, đang trong tình thế đầu tóc rũ rượi, ngồi phệt vào một góc tường, vài chỗ trên người bị xây xát, có chỗ máu còn chảy bê bết trông rất đáng sợ.

Đối diện với cô bé đó là một nhóm người có vẻ bặm trợn, cơ bắp đầy mình, xăm trổ khắp mọi nơi trông đến sợ. Tên đầu sỏ đang đứng quát tháo cô bạn kia.

“Mày nhớ tao nói gì không hả con nhãi?!” Tên đầu sỏ cúi người xuống, lấy tay vuốt ve quanh gương mặt của cô bạn kia, cười khẩy.

Cô bé đó vẫn duy trì hơi thở khó khăn, không nói gì cả.

“Tao nói, nếu mày không kiếm đủ tiền và giả tao trong ngày hôm nay, thì phải làm gì, nhớ chứ?!” Hắn cười man rợ.

“Phải hiến thân cho bọn tao đấy.” Một tên khác phụ họa.

Cái gì cơ? Hiến thân á? Chỉ vì không kiếm đủ tiền để giả nợ sao?!

“À, nhưng nói cho mày biết trước mà lường, tao bị HIV đấy!” Hắn nhếch mép, rồi chợt hơi xì mặt “À không, nó đã chuyển sang AIDS được 2 ngày rồi! Khốn kiếp! Thù vị chứ?!”

Tên đầu sỏ liếm mép, tiến gần tới chỗ cô gái. Đám du côn đó cũng bắt đầu lấy tay sờ vào người cô bạn...

Cô gái đó mặt mũi tái mét, nhưng dường như không còn đủ sức lực để làm gì cả. Cứ để mặc kệ cho bọn du côn tung hoành trong bất lực.

Không hay rồi, tôi phải làm gì đó thôi!

Tôi nhìn quanh một lúc, làm thế nào bây giờ nhỉ?

A, nghĩ ra rồi!

Tôi cầm một viên sỏi. Ném mạnh sang bên kia, do là cuối ngõ là cái ngã ba thông với 2 ngõ khác nên nó đập vào tường gây tiếng động mạnh.

Lũ du côn chuyển sự chú ý đi sang bên đó. Nhưng mà không di chuyển.

Aisssh, mấy ông nội làm ơn dịch cái mông đi cho con nhờ cái.

Tôi dơ chân, đá thêm một viên nữa đập vào tường bên kia, do lực bằng chân nên nó đập vào tường rồi bật vào đầu tên đại ca đó.

Uầy, tôi không nghĩ mình siêu thế đâu.

“Ai, là đứa nào, sao lại dám đánh tao?!” Hắn điên lên, đi về phía cuối ngõ.

Yes, cơ hội đến rồi!

Tôi co giò chạy về phía cô gái đó. Nhưng ở phía dưới chân bỗng nhói lên một cái.

Ặc, chân oi là chân, tao tưởng mày khỏi rồi cơ mà, sao tự dưng bây giờ mày lại đau thế này hả trời????

Thật sự, là thật sự, tôi còn nghĩ mình thực sự thần thánh tới mức mới 2 ngày chân đã khỏi trong khi cô Hằng nói cần 1 tuần. Thấy không? Thậm chí ban nãy tôi còn dùng chính cái chân què quặt này đá viên sỏi trúng đầu tên kia cơ mà???

Nhưng có lẽ bây giờ cũng nên nghỉ lại rồi.hic, đau đã mán!

Nhưng mà mặc kệ, dù thế nào cũng không thể lỡ cơ hội này được, phải cố thôi. Xông lên!

Vậy là mặc kệ cái chân đau, tôi vẫn chạy thừa sống thiếu chết cống vội cô bạn đó chạy về phía cái xe đạp cà tàng của tôi mà đạp.

Hic, đau thật đấy!

Tôi thấy như là chân mình tê liệt hết sạch cảm giác, chỉ muốn chặt nó đi cho hết cái cơn đau nhức khủng khiếp này mà thôi.

“Mẹ kiếp! Con nhỏ đó đau rồi!” Tiếng gầm rú từ phía con hẻm ban nãy khiến tôi thót tim

Không được rồi, phải đạp nhanh lên mới được!

“Bám vào người tôi đi, chắc vào nhé!” Tôi nói với cô bạn đằng sau. Tuy mệt nhưng nhờ đó vẫn cố làm theo lời tôi nói.

Tôi rẽ vội vào một cái ngõ khác, vì nếu đi thẳng kiểu gì chúng nó cũng tìm thấy. Tôi gồng mình lên đạp.

Thực ra dù gọi là ngõ nhưng nó lại không hề bé 1 tí nào, mà nó rất rộng, chỉ kém khuôn đường 2 chiều 1 tí. Thế này thì khó khăn cho việc trốn lẩn!

” Tao sẽ tìm mày ở từng ngõ ngách đấy ranh con!” Tiếng nói phát ra ở ngay con hẻm tôi định rẽ tiếp khiến tôi phanh kít lại. Một tên trong hội đó đang đi trên cái ngõ mà tôi định rẽ này, tìm cô bạn đang ngồi ưỡ oải ở đằng sau.

Hic, chắc phải vòng lại thôi.

Tôi xoay xe lại nhanh chóng, lại đạp.

“Mày không trốn nổi tao đâu con nhãi!” Tiếng nói phát ra từ đầu kia con hẻm khiến tôi bất chợt rùng mình.

Ôi mẹ ơi, chưa gì đã bị bao vây rồi à?!

Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ?

Tôi gần như không còn tự chủ,trèo vội xuống xe đạp công. . . cô bạn đó chạy vào một căn nhà không khóa cửa.

“Này cô kia. . .!” Một ông chú đứng tuổi mặc chiếc áo trắng đục sơ vin với quần âu đen, thấy tôi chạy vào nhà nên hơi bất ngờ.

“Suyt, chú làm ơn giúp cháu với, một lát thôi!” Tôi cắt ngang lời ông chú, làm ánh mắt long lanh cầu cứu.

“Con nhãi, mày mau lòi mặt ra đây!” Tiếng nói vang lên ở rất gần khiến tôi đứng tim. Không được rồi, phải nhanh lên thôi!

“Đi mà chú, một chút thôi ạ!” Tôi cố nài nỉ.

Ông chú đó có vẻ hiểu ra vấn đề, liền nói:

“Được rồi, trốn đi!”

“Cảm ơn chú!” Tôi chạy vội về phía một bụi cây ở trong vườn, ngồi phệt xuống.

“Không được!” Ông chú liền ra kéo tay tôi “một đứa trốn thì vừa nhưng 2 đứa thì lộ ngay, vào đây!”

Ông chú dẫn tôi vào trong nhà, khép hờ cánh cửa lại.

Tôi đứng im thín thút ở bên trong, nghe ngóng tình hình qua khe cửa khép hờ.

“Mày mau ra đây đi con ranh con, tao mà bắt được là mày chết với tao!” Tên đại ca gầm lên, kèm theo đó là một tiếng “rầm” rất lớn, có vẻ cái xe đạp của tôi vừa bị đạp đổ bởi tên đó.

Hic, nó chưa đủ nát hay sao mà cha nội còn không tha cho nó nữa, tội tình gì đâu cơ chứ!!

Mặc dù rất muốn xông ra để đòi lại cái công bằng cho cái xe đạp rẽ rách của mình nhưng thôi vậy, tôi chưa đủ can đảm. Kề ra thì ra dáng anh hùng tí thôi chứ nhìn mặt bọn đó tôi đã sợ muốn tè ra quần rồi chứ đừng nói là gặp mấy tên đó mà đòi co! Chắc quần ướt sũng. -_-

“Chúng mày tìm bằng được nó cho tao!”

Tên đó vẫn tiếp tục gầm gào lên trong con thịnh nộ,mặt mũi đỏ phừng phừng như sắp cháy đến nơi, đạp thêm vài phát nữa vào cái xe đạp rẽ rách của tôi.

Hic, con lạy bố, cả nhà cả cửa còn mỗi cái xe để tác nghiệp mà còn phá nữa.

Dù đang tiếc ngùi ngùi cái xe nhưng tôi vẫn đứng im nhìn qua khe cửa.

Bao giờ mới đi chỗ khác để con còn lấy cái xe đạp thân yêu đây hả cha nội?

“Đại ca, bọn em tìm khắp các ngõ ngách rồi nhưng không thấy ai hết!” Bọn đệ tử xếp thành hàng ngang, nói e dè.

Ông chủ đứng bên cạnh, cũng nhìn qua khe cửa, nét mặt nghiêm trọng nghe ngóng tình hình, do ông ý cao hơn tôi 1 tầm mắt nên có thể nhìn ra ngoài mà không bị vướng đầu tôi.

“Chúng mày làm ăn thế à? Mỗi ngon đến tận mũi rồi còn để nó chạy mất!” Tên đại ca đầu trọc lóc gào lên, mắt hằn những vết đỏ tức giận.

Bọn đệ tử vội vã quỳ xuống xin lỗi, tên đầu sỏ không nói gì quay đầu bỏ đi.

Phù, may thật đấy!

Tôi ngồi phệt xuống đất như trút được gánh nặng, quay sang nhìn cô bạn kia đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Phải mang nhỏ này tới bệnh viện thôi!!

“Cháu cảm ơn chú ạ! Cháu đi đây!” Tôi khẽ cười, đứng dậy toan tiến về phía nhỏ kia.

“Khoan đã!”. Ông chủ đó gọi tôi lại, rồi chỉ vào chân tôi “Chảy máu kia!”

Hả? Máu?!!

Tôi cúi xuống nhìn chân trái của mình, bất chợt rùng mình.

Chân... chân tôi đã bết máu, đôi mắt màu da cũng được bao trùm bởi một màu đỏ thẫm. Mép quần jean của tôi cũng có vài vệt đỏ. Và có lẽ, máu vẫn chưa có dấu hiệu muốn ngừng chảy.

Không nhắc tới thì chả thấy gì, nhưng nhắc cái thì thấy đau dữ. Bằng chứng là sau câu nói đó của ông chủ chân tôi đã như muốn khụy xuống, con đau nhức liên hồi lại tiếp diễn.

Hic, đau chết mất!

Dù rất đau nhưng tôi vẫn gượng cười, nói: ” không sao ạ! Cháu đưa bạn này tới bệnh viện rồi khám luôn!”

Ông chủ ấy không nói gì, ấn tôi ngồi xuống rồi đi vào trong chỗ hộp cứu thương treo tường, lấy đồ nghề ra rồi nói:

“Chẳng sao đâu, con bé đó bị đánh một quá nên ngủ thôi, lo cho cái chân của cô kia! Với lại, bây giờ cô mà ra thì kiểu gì mấy tên đó cũng thấy, thành ra nãy giờ công cốc”

Tôi đã làm phiền ông chủ này nhiều rồi, bây giờ lại phiền thêm nữa thì ngại lắm, nhưng mà... chân tôi thực sự rất đau.

“Vậy, cháu đành ở phiền chú thêm một lát vậy. Cảm ơn chú ạ!” Tôi cúi đầu, nói

Hic, đúng là vạn bất đắc dĩ. Cái chân điên khùng này! Bây giờ khóc hay cười đây hả trời...

Chú ấy ấn tôi ngồi phệt xuống ghế sofa, đặt chân tôi lên một chiếc ghế sofa khác rồi băng bó lại.

Tôi im lặng để chú ấy xoay xoay cái chân đau đến muốn khóc của mình. Nhìn xung quanh căn nhà...

Bây giờ tôi mới để ý, dù là nhà trong ngõ nhưng thực sự là nó rất to, cao và cả rộng nữa. Bộ bàn ghế sofa vừa êm vừa mượt, ánh đèn chùm màu vàng mờ ảo, những đồ vật được trang trí bắt mắt ở khắp mọi nơi, đúng chất của 1 nhà đại gia.

Chân tôi đã đỡ đau hơn nhiều rồi, không còn đau như ban nãy nữa.

“Nguyệt Linh?!” Tiếng nói vọng ra từ phía cầu thang

Ai? Ai gọi tên tôi? Mà làm gì có ai ở trong này biết tôi đâu nhỉ?

Tôi hướng ánh mắt về chỗ cầu thang....

Hả?!!!!!!!!!!!!

Cái gì thế? Tôi có hoa mắt không ý nhỉ?

Tôi dụi mắt, chớp chớp lại dụi mắt chớp chớp..

Vâng, xin đính chính, cái người vừa gọi tôi không ai khác là Nguyễn Hoàng Phong- kiêm tên biến thái.

Cái này thực sự là oan gia ngõ hẹp mà!

“Cậu làm gì ở đây?!” Tôi hỏi.

“Tôi hỏi cậu câu đó mới phải, đây là nhà tôi mà!” Hắn nói, mắt mở to hơi ngạc nhiên.

Cái gì? Nhà hắn?!

Ông chú cũng chớp chớp mắt, đơ mặt.

“Cậu chủ và con bé này quen nhau hả?!”

Hả? Cậu chủ??

Hàng loạt dấu chấm hỏi cứ hiện ra trong đầu tôi mỗi lúc một nhiều sau từng câu nói của bọn họ. Thực sự là tôi vẫn chưa tiếp thu nổi vấn đề.

“Phải, là bạn cùng trường ạ! Chuyện gì xảy ra vậy hả chú?!” Tên Phong bước xuống khỏi cầu thang, cũng ngồi vào ghế sofa hỏi.

Chú đó tưởng thuật lại mọi chuyện, đoạn lấy tay chỉ vào cái chân đang băng bó dờ dang của tôi.

Khoan khoan... Stop! Tôi cần vài phút để phân tích.

Có nghĩa là, tên này sống ở nhà này. Và cái chú kia là người làm ở nhà này, vì chú ấy gọi cậu ta là cậu chủ. Còn tôi trong lúc chạy trốn vô tình vào nhà này. Đúng chưa?

Tên Phong tiến gần tới cái chân của tôi, ngó ngó.

“Cái này từ hôm trước ?!” Hắn hỏi tôi.

“Phải, nhờ phúc lộc cậu ban cho cả đấy” Tôi lườm hắn 1 cái, nói giọng châm biếm.

“Khỏi khách sáo, chả mấy ai được cái vinh dự ấy đâu. Mà ai mà biết là cậu sẽ nhảy ra khỏi xe, tôi chỉ định làm cậu muộn học thôi mà!” Tên biến thái quay mặt đi chỗ khác.

“Ờ, cậu vui tính nhỉ!” Tôi “vẫn” lườm, “lại” nói giọng miã mai.

Tôi nhìn quanh căn nhà một lần nữa, có vẻ tên biến thái là một công tử nhà giàu chính hiệu. Bằng chứng là ngôi nhà này chẳng khác gì biệt thự, à không, nó chính là một ngôi biệt thự mới đúng.

“Ai da!”

Nghe thấy tiếng phát ra từ ghế sofa, tôi liền quay lại nhìn.

Cô bạn đó tỉnh rồi!

“Từ từ thôi!” Tôi vội nói khi nhò đó định ngồi dậy.

Thực ra thì, không liên quan lắm nhưng nhìn kĩ thì nhò này cũng xinh thật đấy.

“Cậu là người cứu tôi phải không?!” Cô gái ấy cất tiếng hỏi tôi.

“À, không có gì đâu!” Tôi cười híp mí.

“Cảm ơn cậu nhé, suýt nữa tôi đã bị làm hại rồi.” Cô gái đó cũng mỉm cười.

“Tôi đưa cậu về nhé?!” Tôi nói

“Nhưng chân cậu...!” Cô bạn đó nói ngập ngừng.

À ừ nhì, tí nữa là tôi quên bém cái chân chết tiệt này!

“Không sao, không sao, ban nãy với cái chân này tôi cũng vác cậu chạy được cơ mà!” Tôi đang giơ 2 tay lên như kiểu lực sĩ khoe cơ bắp, tôi khỏe, tôi rất khỏe mà!!!

“VẬY CƠ À?” Tôi quay mặt về hướng có tiếng nói. Tên biến thái nhìn tôi cười cười, tiến gần tới chỗ tôi ngồi, mặt gian xảo.

Làm, làm gì đó?

Có vẻ tôi đã quên mất, tên này là tên biến thái cực độ thỳ phải?!

Tôi co chân đặt lên sofa theo phản xạ, cả người co rúm vào 1 góc ghế, 2 tay ôm trước ngực.

Vào lúc này đây, mặt hắn chỉ cách mặt tôi chưa đầy 1 gang tay, khuôn mặt to đùng của hắn chắn hết tầm nhìn của tôi.

Tôi nuốt nước bọt đánh “ợc” một cái. Bất chợt, tên biến thái nhếch miệng, và...

“AAAAAAA!” Tôi hét lên khi chân bị bóp đau điếng. Tên điên này, nó chưa đủ đau hay sao mà còn ấn nữa T^T

“Tôi thấy cậu không khỏe cho lắm đâu!” Tên Phong nghiêng đầu, nói giọng giễu cợt.

Tôi trưng ra cái bản mặt như sắp khóc tới nơi, rồi quay mặt đi chỗ khác, tiện thể lấy tay đẩy luôn cái mặt to “như cái bàn tọa” (-_-) của tên biến thái ra, tốt nhất là không nên dây dưa, không đang yên đang lành thì lại bị bóp chân thêm phát nữa thì khổ!

“Tôi vẫn đi được bình thường mà, chẳng qua cậu bóp vào chỗ đau nên mới như thế!” Tôi nói, rồi đứng bật dậy đi đi lại lại.

Tuy lớp băng dày cộp khiến tôi khó đi lại, nhưng vẫn đủ khả năng, chỉ đau chân thôi mà, có phải què đâu mà lo?

Nhưng tôi đang đi rất hăng máu thì con đau bất chợt ủa tới xộc thẳng lên đỉnh đầu khiến tôi ngã lăn kên xuống đất.

Aishhh! Cái chân điên khùng này nữa! Lúc không cần thiết thì lại đau.

Tên biến thái thấy tôi thế thì khẽ cười 1 tiếng. Xong đi ra kéo nhỏ bạn kia đứng dậy, rồi lại đi ra chỗ tôi kéo tôi đứng dậy. Cả tôi và cô bạn kia bị lôi xềnh xệch ra xe như kiểu chủ đất c-hó đi dạo. -_-

Tôi và cô bạn đó đều bị nhồi vào cái ô tô đỗ trước cửa nhà một cách thô bạo, một người đau chân, một người mệt nên chẳng làm gì được. Mà kể cả có không bị gì thì cũng chẳng làm gì được. Tên này khỏe như trâu.

Nhưng mà...

“Ê khoan đã, còn cái xe của tôi thì sao?” Tôi hỏi hắn

Hoàng Phong nhìn liếc qua cái xe đạp cà tàng của tôi, rồi nói hờ hững:

“Cậu còn hi vọng gì nữa ở cái xe à?!”

Tôi quay mặt ra nhìn lại cái xe màu hồng hồng của mình...

Vâng, xe lăn kên ra đất, bánh trước đã bị văng ra tận đầu ngõ, bánh sau lệch sang một bên, vành xe thì gãy ra làm đôi, yên xe rụng luôn, bên cạnh “nơi yên nghỉ” của cái yên xe là cái giỏ xe đã bị gãy mất 1 góc. Cái bàn đạp cũng bay ra khỏi khung xe, nan hoa thỳ gập làm đôi.

Tôi nhìn tên Phong, rồi lại nhìn cái xe, nuốt nước bọt:

“Ít nhất thì... cũng có thể bán đồng nát!!”

-_-

“Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh...” Tiếng chuông điện thoại réo liên hồi.

Gì thế? ngủ trưa mà cũng không được yên à?

Tôi kéo chăn trùm đầu, rồi lại quay người nằm sấp xuống, bịt gối lên trên đầu...

Hehe, hết chuông rồi!

Nhưng...

“Tĩnh tĩnh tĩnh...”

Tôi đang liu diu ngủ thì cái tiếng chuông điện thoại chết tiệt kia lại vang lên.

Thực ra thì đây là cái sờ-mát-phôn cũ của Khánh Minh. Nó bảo nó có em galaxy mới rồi, để không nó cũng phí mà tôi cũng lại không có điện thoại nên nó cho tôi luôn.

Tôi không buồn đấu tranh nữa, vớ cái điện thoại bấm nghe rồi cất giọng uể oải.

“Gì thế?!” Tôi chỉ dùng 2 từ như vậy vì gọi cho tôi chỉ có 2 người – hoặc Khánh Minh hoặc Diệu Anh.

“Alo, có phải Nguyệt Linh ở đầu dây bên kia không?!” Một giọng nam cất lên.

Huh?! Ai vậy?

“Phải, ai đó?!” Tôi nhúm mày

“Là tôi, Duy Anh!” Tiếng trả lời vang lên.

Gì thế?! Duy Anh là tên nào?!

“Tôi là người đã xin số điện thoại cậu ở quán cà phê!” Như đọc được suy nghĩ của tôi, cậu ta nói.

Ok, bảo tôi giả hay gì gì cũng được, nhưng tôi chẳng nhớ gì cả luôn ấy.

“Tôi gặp cậu ở quán coffee Relax đó. Cậu không nhớ thật hả?!” Tôi rùng mình, tên này hình như đang đọc suy nghĩ của tôi thì phải. Sao tôi nghĩ gì mà hắn cũng biết để trả lời thế?!

“Tôi muốn gặp cậu, hẹn 2h chiều nay ở coffe Sweet love nhé! Tôi có một lời đề nghị nho nhỏ.” Kết thúc câu nói của cậu ta là tràng tút dài ngoằng ngoằng.

Tôi đưa cái điện thoại ra nhìn, cái gì thế?! Còn không biết tôi có đồng ý không cơ mà?!

Ồ nhưng... 2h chiều tôi cũng sẽ đi làm ở quán Sweet love đó.

2h chiều

Tôi ngồi ngơ ngẩn, cầm cái thìa quấy quấy vào trong cốc nước chanh. Làm việc ở quán coffee chẳng mấy khi bận rộn cả, nhất là vào lúc đầu giờ chiều này của ngày chủ nhật.

Tôi đưa đồng hồ lên xem, 2h2' rồi, không phải tên kia bảo 2h sẽ tới đây à?! Đã hẹn rồi thì phải đúng giờ một tí chứ. Nhưng kể ra thì, tôi chẳng nhớ mặt mũi hắn như thế nào nữa.

Tôi vừa dứt suy nghĩ thì một cái ô tô đen sì phanh kít lại trước cửa quán. Một bóng người mặc vest sang trọng bước vào trong. Nhìn mặt mũi còn khá trẻ.

Tên đó kiểm 1 chỗ ngồi, rồi giờ tay lên ý gọi người phục vụ.

Tôi trèo xuống ghế, tính đi ra chỗ tên đó.

Nhưng tự dưng tay tôi bị kéo lại, là chị Vân làm. Bà chị này cũng làm ở quán này. Trong chỗ này chị ý gần như thân với tôi nhất. Đây cũng chính là bà chị đã bố thí cho tôi cái điện thoại củi bắp hồi trước đó.

“Chân cẳng mày thế này, để chị đi cho!”

“Không sao đâu, đằng nào em cũng vô công rồi nghỉ, và lại quán đang vắng khách, khi nào quán đông em ngồi ở chỗ thanh toán là được ạ!” Tôi cười

“Chắc không?!”

“Chắc ạ, thôi em ra đây, khách chờ kia!”

Tôi quay đầu lại đi theo kiểu chằm chằm tới chỗ vị khách đó. Nhưng chưa kịp hỏi gì người đó đã nói trước.

“1 cà phê đen!” Hắn nói cộc lốc.

“Vâng, quý khách chờ chút!” Tôi cúi chào, rồi xoay người tính đi vào trong.

“Khoan đã!” Tiếng gọi khiến tôi đứng khựng lại.

“Quý khách muốn yêu cầu gì thêm ạ?!” Tôi nói từ tốn.

“Cậu... là Nguyệt Linh?!” Tên mặc vest đỏ nhú mày nhìn tôi một lúc rồi hỏi.

Hơ, sao hắn biết tên tôi?! Chẳng lẽ...

“Cậu là Duy Anh? Là người đã hẹn tôi?!” Theo trí nhớ còn sót lại của tôi thì hôm đó làm gì có tên nào mặc vest đến quán coffee như thế này đâu nhỉ?

Và cũng theo cái trí nhớ tồi tàn của tôi, thì hôm đó cậu ta cười rất đáng yêu. chứ đâu có trông người lớn thế này?!

—

Tôi đặt tách cà phê đen nóng hồi xuống, kéo ghế ra ngồi đối diện Duy Anh.

“Có 2 chuyện như thế này!” Duy Anh mở lời “Đầu tiên là tôi đã 20 tuổi rồi, tôi hơn em 4 tuổi đó. Buổi gặp mặt hôm đó là do tôi bị ép phải đi để thay thế em trai tôi thôi.”

Tôi nghiêng đầu, hóa ra là thế. Với cái răng khểnh và nụ cười đầy thì so với tuổi 20 tên này quá dễ thương. Hình ảnh đó còn hơn cả mặc vest như thế này!

“Chuyện thứ 2 là, hôm đó tôi xin số của em vì tôi có một chút linh cảm là có thể hợp tác với em!” Duy Anh mặt nghiêm nghị

“Hợp tác?!” Tôi không hiểu lắm, ý hắn là gì?

“Đúng thế, tôi muốn hợp tác với em. Khi đó tôi cảm thấy em là một gương mặt có tiềm năng để trở thành một người mẫu ảnh!”

Người mẫu ảnh?! Tôi ư?

Hahahahaha, ôi mẹ ời cười hay khóc bây giờ? Đối với một người mẫu, thậm chí họ còn nhịn ăn để có thể trưng ra cái eo con kiến của mình cho mọi người xem. Còn tôi? Được bữa nào hay bữa đấy. Có cái cho thêm để nhét vào mồm thì càng tốt. Ăn là cả một niềm hạnh phúc với tôi đấy.

Tôi cố nín lại để mình không cười ha hả vào mặt tên kia. Quả thực cái này nghe giống truyện cười hơn đấy!

“Khoan, nhưng anh là ai mà lại muốn hợp tác với tôi?!” Tôi bỗng chốc chột dạ.

“Tôi là giám đốc công ty CLC entertainment !” Anh ta chìa ra một tấm danh thiếp.

Giám đốc ư?!

Tôi cầm lấy tấm danh thiếp, nhìn nhìn.

“Thế nhưng sau cuộc gặp đó, tôi có đi tìm hiểu về tiểu sử của em, và phát hiện ra rằng em có một giọng hát rất tuyệt vời!” Hắn nói tiếp

Gì cơ?

Ok, việc này càng lúc càng khó tiếp thu đây nhé! Tôi hát hay bao giờ? Mà...mà tôi có hát hay thì...sao hắn lại biết?!

“Anh sao vậy? Tôi hát hay khi nào?!Tôi thậm chí còn được điểm F môn âm nhạc vào năm lớp 7 đó!” Tôi nhú mày, tiện thể khoe luôn cái bằng chứng không mấy tự hào nhưng rất cần thiết vào lúc này.

Chẹp, kể ra thì hồi đó điểm F của tôi cũng không xứng đáng lắm. Tại vì tôi với bà giáo dạy nhạc năm lớp 7 như có thù truyền kiếp. Lần nào đến tiết của bà là tôi với bà cũng phải đấu khẩu vài trận, không công khai thì ngầm, mà lần nào bà cũng thua. Đâm ra cái điểm F của tôi là vì thế!

Duy Anh cúi xuống, rút cái điện thoại ra bấm bấm cái gì đó!

Hắn giơ cái điện thoại lên trước mặt tôi :” Em nghe đi!”

Trong điện thoại, một cô gái để mái tóc xõa dài ngang lưng,mái cắt lệch về một phía,cô mặc một chiếc áo voan trắng mỏng cách điệu được sơ-vin vào trong một chiếc quần short bằng vải dạ màu đen,chân cũng đi một đôi giày thể thao đơn giản màu đen trắng. Trông cô vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt lóe lên những tia lạnh vô vọng, đang ngồi vắt chéo chân. Tay cô cầm 1 cây đàn guitar màu nâu nhạt.

Từng giai điệu nhẹ nhàng vang lên... giọng hát trong trẻo cũng vang lên theo điệu nhạc...

.

.

.

“Chuẩn bị xong chưa?” Diệu Anh nhìn tôi hồ hởi, chỉnh cái máy quay ở trước mặt tôi.

Tôi hồ hững đưa ánh mắt lên nhìn nó, im lặng.

Tôi nhớ bố mẹ....

“Được rồi, đừng buồn nữa, vui lên nhé, nếu bố mẹ mà xem được cái này, biết mà có giọng hát rất tuyệt thì sẽ quay lại với mà thôi! ” Diệu Anh cười

“Thật không?!” Tôi cất giọng hỏi nó, nhưng cũng như là đang tự hỏi bản thân mình.

“Mày không tin tao à?! Tao sẽ đăng cái này trên youtube đấy nhé” Nó hất mặt ” Được rồi, tao đếm nhé. 3...2...1...bắt đầu!”

Tôi hát...cảm giác mọi vật xung quanh như không còn tồn tại, tôi thực sự quá mệt mỏi với cái thế giới này. Thật vậy đấy!

Từng câu hát của bài hát Xe đạp (Thùy Chi) cứ thế vang lên. Thời gian cũng như đang chìm vào từng âm thanh du dương của ca khúc ấy.

.

.

.

Những giai điệu cuối cùng của bài hát đó vang lên, những kí ức ngày đó trong tôi vẫn cứ ùa về

Thời điểm Diệu Anh quay nó cho tôi là khoảng 3 tháng sau khi bố mẹ tôi bỏ đi, lúc đó tôi thật sự rất suy sụp.

“Anh trông người ở trong cái clip đó giống tôi lắm à?” Tôi nhăn mặt, cố giả bộ không biết gì.

“Oa, Linh à, em hát hay thế mà cứ giấu chị từ trước tới giờ!” Bỗng dựng vai tôi bị vỗ cái “đét” kèm theo một giọng nói choe chóc vang bên tai.

“Ồi mẹ ơi giật mình!” Tôi giật thót cả người, quay đầu lại phía sau

Hic, chị Vân ơi là chị Vân, đang yên đang lành tự dựng hù em thế hả?!

“Nhưng mà chị nói gì thế. Người ở trong đó đâu phải là em!” Tôi phủ định.

“Đâu có, chị chắc chắn đấy là em luôn ý.” Chị Vân đinh ninh

“Không phải đâu! Chị nhầm rồi!” Tôi nói, tiện thể đứng dậy ùn chị Vân vào trong rồi nghiêng răng nói thảm ” Chị đừng nói nữa!”

Tôi quay người lại cười hề hề, rồi lại ngồi xuống ghế nói:

“Tôi nói thật đấy, nhỡ đó không phải tôi đâu. Anh thấy đấy, tôi đâu có giống nhỡ đó.”

“Không đâu, em rất giống!” Hắn nghiêm nghị nhìn tôi ” Nói cách khác đi, người trong đó chính là em!”

Hic, làm thế nào giờ!?Thôi kệ, cứ nhận bừa, chết ai đâu mà!

“Phải đấy! Là tôi, thì sao?!” Tôi vênh mặt

“Tôi muốn em thành ca sĩ!” Duy Anh đáp lại, bình thản nhưng gây sốc.

Hả?! Ca sĩ?!

Tôi?!tôi ư?!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Làm...làm ca sĩ?!Tôi á?” Mặt tôi cứng đờ, nói không ra câu.

“Đừng thế!” Hấn gạt đầu, nói chắc nịch, nét mặt cũng hết sức kiên định.

Chuyện...chuyện gì đang diễn ra thế này?!

Tôi chớp mắt, lại chớp mắt, không biết nên nói cái gì vào lúc này.

“Em không cần phải trả lời luôn, tuần sau vào lúc này, tôi sẽ gặp em, khi đó hấn trả lời tôi!” Hấn nói tiếp.

Nhưng...

“VẬY NHÉ, TÔI ĐI ĐÂY!” Duy Anh đứng dậy, quay người đi ra cửa.

Tôi vẫn ngồi im trong trạng thái bất động, nhìn Duy Anh đi ra cửa mà chẳng biết làm gì.

“Còn chờ gì nữa,Linh?! Đồng ý luôn đi còn gì!” Chị Vân lại từ đâu nhảy ra, vỗ đét tiếp vào lưng tôi.

“Nhưng...”

“Nhưng nhĩ gì?! Làm gì có ai có cơ hội bỏ thẳng vào đầu như mày thế này đâu. Bỏ đi thì phí, quá phí!” Chị Vân mặt nghiêm nghị.

Tôi đơ mặt không trả lời. Chuyện gì đang diễn ra thế này?! Tôi phải làm gì bây giờ?!

Tôi gấp quyển sách vào, cuối cùng cũng làm xong bài tập.

Tôi sắp sách vở cho vào cặp. Đột nhiên tấm danh thiếp ở bên cạnh làm tôi lại nhớ tới đề nghị của Duy Anh...

Quả thực thì, tôi không muốn làm ca sĩ cho lắm, vì sẽ có rất nhiều vấn đề kèm theo. Vì nếu bây giờ làm ca sĩ, tương lai của tôi sẽ rất mờ mịt nếu không học hành từ tế... Cho dù làm ca sĩ là nghề kiếm ra tiền, nhưng sau đó thì sao? Khi tôi hết thời? Khi tôi giải nghệ? Nếu đến bằng tốt nghiệp cấp 3 còn không có thì làm gì để sống?!

Thôi dẹp, dẹp, không nghĩ nữa!

Tôi cúi xuống dưới gầm bàn, lôi món quà hôm trước ra xem

Tôi bóc ra, ở trong là một chú gấu bông, phía dưới còn có một lọ thuốc bôi chân.

Tôi mân mê chú gấu ở trên tay, đẹp thật đấy. Tuy nó nhỏ xíu nhưng vẫn rất đáng yêu!

Ồ nhưng mà... chú gấu này là gấu ghi âm này. Tôi bấm vào một cái nút nhỏ ở giữa cổ nó, một giọng nói trầm vang lên khiến tôi có chút giật mình.

“Xin chào, Nguyệt Linh. Tôi Hoàng Phong đây! Tôi hi vọng là cậu sẽ thích món quà này, vì tôi muốn được hối lỗi do đã làm cậu bị thương. Tôi thực sự không có ý muốn làm cậu bị thương và cũng không nghĩ là cậu sẽ nhảy xuống xe như thế. Chẳng qua là cậu muốn nghịch dại nên nhảy xuống xe. Vì vậy, xét cho cùng cũng là lỗi do cậu thôi!!!!”

Cái gì cơ? Rõ ràng hấn làm tôi bị thương. Xong bây giờ lại bảo là lỗi của tôi à?

Đúng là tên biến thái, cái tên chết tiệt thối tha!!!!

“Thôi được rồi, nói chung vẫn là do tôi. Loại thuốc tôi tặng cho cậu không phải thuốc bình thường đâu, mỗi ngày cậu bôi nó 3 lần và sau 2 ngày nó sẽ khỏi. Mau khỏi chân đi nhé! Không thì làm gì có ai để tôi bắt nạt!!”

Nói nghe hoành tráng dữ. Tôi có quà hay không thì hấn vẫn bắt nạt tôi như thường còn gì -_- !!

“Ừm, thôi hết rồi, tôi biết kiểu gì cậu cũng sẽ nghe nó vào buổi tối nên chúc cậu ngủ ngon. À, nếu tôi đoán không lầm thì chắc phải mất một thời gian lâu lắm cậu mới phát hiện ra cái nút bấm cho con gấu này nói nhĩ. Ngốc như cậu thì như thế là đúng rồi :3! Thôi, ngủ ngon nhé!Nhớ phải mơ về tôi đấy. Mà không mơ về tôi thì cậu cũng gặp ác mộng thôi. Thế nhé. Bíp!”

Hừ, đồ điên khùng, tôi đâu ngốc đến nỗi không biết cái nút bấm đấy ở đâu đâu, đoán sai be bét!!!!

Tôi cất hết các thứ đi, trèo lên giường đi ngủ!!!!

“Ê!” Tôi đang đi vào trường thì có người vỗ vai từ đằng sau.

Tôi quay mặt lại nhìn, ngay sau đó là một tiếng hét lên kinh hãi của... ừm... Khánh Minh.

“Ồi mẹ ơi, ma!!!”

“Ma ma cái đầu mày, thằng dở!” Tôi giơ tay phang một phát vào đầu nó.

Kể ra thì nó bảo tôi như thế cũng đúng, do hiện tại mặt tôi đang bơ phờ như thiếu máu, hai mắt thâm quầng lên nhìn phát khiếp đi được.

Chuyện là tối qua tôi cứ nằm trần trọc suy nghĩ lung tung beng, hơn 4h mới ngủ. Mà 6h đã phải dậy, nên tôi mới có cái bản mặt thế này đây.

“Hotgirl của trường mà thế này thì khỏi đùa sụp đổ và tan nát trái tim vì biết sự thật là đằng sau lớp make up là một con ma hiện nguyên hình!! Haizzz, chuyện đời thật khó lường!” Thẳng đơ người này, buồn ngủ sắp chết còn cứ treu người tôi.

“Make make cái đầu mày!” Tôi giơ tay lên, đánh phát nữa nhưng nó tránh được.

Tôi ngáp một cái: “Tiền thì chả có, lo ăn còn chưa xong lấy đầu ra mà make up với chả make ciếc” - lại ngáp.

“Cơ mà Diệu Anh đâu?! Bình thường hai đứa bọn mày toàn đi với nhau cơ mà.”

Tôi đưa cái mắt sưng húp bơ phờ như sắp chết lên hỏi nó.

“Ai biết được, nó chưa thấy đến!” Khánh Minh trả lời.

“Mà sao tao thấy hai đứa chúng mày toàn đi riêng với nhau thế?! Có gì mờ ám à?!” Tôi cười gian.

“Cho mày nói lại đấy!” Nó lại làm cái mặt khinh bỉ nhìn tôi.

“Ai da hotboy trường ta từ bao giờ lại bị đêc thế này, thật là tiếc quá đi!” Tôi làm mặt đau xót, cố nín cười.

”Mày không thể dùng não để nghĩ à?! Tao với nó toàn đến chung giờ, còn mày thì toàn đến sớm hơn bọn tao hoặc muộn hơn, chẳng lúc nào đến chung cả! Thì tao đi với nó là đương nhiên. Ở trên lớp cũng toàn là mày bỏ bọn tao chạy đi đâu ấy, còn mỗi tao với nó chả đi cùng nhau!” Lại khinh

Tôi cứng họng, ừ thì... cũng đúng.

“Làm gì mà không ngủ?!” Im lặng một lúc, nó hỏi tôi.

“Có làm gì đâu!” Tôi đá viên sỏi dưới chân “Nằm trên giường từ 10h mà hơn 4h mới ngủ được.”

“Chep! Đúng là mấy đứa ít não tới ngủ còn khó!” Nó chep miệng ra vẻ thương tiếc

“Thằng điên này!” Lần này thì tôi nhảy hấn lên mà ghì cổ nó xuống, táng cho vài phát.

Nó rõ ràng bị tôi đánh còn ra vẻ như kiêu cao nhân không thèm chấp. Lúc tôi đánh xong nó còn phui phui vai áo, hất lại cái cặp rồi hai tay đút túi quần. Cái điệu bộ đầy của nó làm tôi tức chết đi được.

Hừ, không thèm chấp!

“Không cần phải trưng ra cái mặt không thèm chấp đấy, có chấp được đâu mà đòi” Nó hai tay đút túi quần, thông dong như đi dạo, mặt khinh bỉ.

Cái gì cơ?! Hừ, thằng cha Khánh Minh điên khùng này! Có thôi đi không hả?!

Tôi chẳng nói gì, cố đi nhanh hơn.

Phải công nhận là thuốc của tên Phong hiệu quả thật. Tôi mới bôi tối qua và sáng nay chân đã đỡ đi nhiều rồi, không đau như trước nữa.

Thấy tôi đi nhanh nên Khánh Minh cũng đi nhanh hơn dẫn trước tôi, xong nó lại làm cái điệu bộ đi thông thả nhìn mà phát ghét.

“Haizzz, kể ra thì què quặt như ai đó cũng khổ thật, tới đi bộ cũng lè mề cơ!” Lại tiếc nuối.

Ok, tôi cáu rồi nhé!!!

Có vẻ như nó quên là tôi đau chân trái, chứ không phải là chân phải! Mà sao bây giờ nhỉ?! Tôi lại thuận chân phải cơ đấy.

Khánh Minh ạ! Phen này mày chết rồi con!

Tôi nở một nụ cười nửa miệng, tiến thật gần chỗ Khánh Minh đang đứng. Và rồi...

Tôi nhảy lên dù cái chân trái làm trụ có hơi nhức một chút nhưng nó không ảnh hưởng gì tới ý chí phục thù cao ngùn ngụt của tôi, tôi giờ chân phải ra và

tiến thẳng về mục tiêu!

Mặc dù hình ảnh có hơi phản cảm, nhưng kệ, váy vóc gì giờ này, phải xử nó đã!

“Bụp!” Cái chân cuối cùng cũng đáp đúng chỗ của nó, bằng một lực không hề nhẹ!

Tôi đáp xuống rất nhẹ nhàng, phúi phúi mép váy, tiện thể vứt lại một câu với cái tên đang nằm sõng xoài trên đất.

“Ai da, khổ ghê. Hóa ra cũng có vài đứa trên Trái Đất ngu tới mức bị một thằng què tung churòng nằm ăn vạ ra đất. Kể ra thì thằng đó số cũng may vì thằng què động lòng trắc ẩn. Chứ ngộ nhờ mà thằng què phi giày vào đúng cái mặt tiền của thằng lành thì khổ lắm. Thiện tai, thiện tai!” Tôi lắc đầu thờ dài, đoạn cuối còn làm động tác của mấy ông sư phụ đầu trục lốc trên người nó.

Hehe, biết thế nào là lễ độ chưa con?!

Tôi cứ thế quay đầu đi thẳng, mặc xác nó đang làm gì! Mặc dù cái dáng đi chằm phẩy không oai hùng là mấy nhưng tôi vẫn vênh mặt lên đi như người hùng.

Tôi ngoái lại nhìn nó 1 cái, bây giờ nó mới bắt đầu bò dậy...

“Nguyệt Linh, mày được lắm, cứ chờ đấy!!” Khánh Minh nghiêng răng, nói to từ đằng sau.

Tôi giờ tay kí hiệu ok, đi thong dong y như kiểu của nó, khẽ cười.

Trách thì trách mày đang nhiên lại đi gây sự với tao thôi Minh ạ! :3

“Tích, tắc, tích, tắc...” Tiếng kim giây đồng hồ cứ chằm chằm dích từng nhịp.

Mất tôi cứ diu hết cả lại. Dù con buồn ngủ cứ ra sức ve vãn tôi mãi nhưng mà tôi vẫn đang cố chống chọi.

Bây giờ là tiết 2, giờ Hóa, do cô Nga “cute” phụ trách. Chúng nó toàn gọi cô Nga dạy hóa là NC.

Cô hỏi thì ai cũng trả lời là Nga cute. Và cô cũng tin thế thật, thực ra thì cô thích cái biệt danh đấy lắm vì nó làm cô trẻ ra vài tuổi nhưng mà để ra dáng giáo viên nên cô Nga cứ toàn làm bộ nói là: Tôi quý báu gì cái tên gọi đấy, bây giờ mấy anh chị giỏi rồi làm sao tôi đo được !!!

Vâng, nhưng xin đính chính một điều rằng nó nghĩa là Nga cùn. Cội nguồn là do cô là chúa bắt bẻ học sinh, nhưng cái miệng lưỡi của cô không đấu lại được với bọn nó. Vì thế, để kết thúc màn bắt bẻ cô sẽ nói một vấn đề chả liên quan, theo cách gọi nôm na thì người ta thường bảo rằng đã cãi cùn rồi còn cãi cớ. Ví dụ như cô bắt lỗi sai ở bài làm trên bảng của học sinh A nào đó, nhưng rõ ràng học sinh đó không hề sai, cả lớp đều thanh minh hộ, và cô cũng nhận ra rằng mình sai thì liền chuyển sang nói bạn A là “hôm trước cô thấy em ăn quả vật ngoài cổng trường, liệu không cô nói với cô Trúc đấy!”. Và vì thế truyền thuyết Nga cùn ra đời.

Dù cô này không phải là ghê gớm gì cho can, nhưng tôi không thể ngủ trong lớp được. Đặc biệt bây giờ lại là giờ hóa- cái môn mà tôi khá là yếu. Nếu bỏ qua thì có lẽ tôi sẽ chìm ngimm trong cái mớ công thức chả đầu vào đâu này mất

Tôi ngáp thêm cái nữa, lấy 2 tay banh mắt ra, nhưng con buồn ngủ hình như nội công thâm hậu hơn, nó cứ từ từ khép lại, khép lại...

“Cạch!” Cánh cửa lớp đang đóng bỗng bật mở, một bóng người bước vào...

Hành động đó cũng không thể nào cứu vãn con buồn ngủ của tôi. Nếu không phải là thầy cô có việc gì đó nhắc lớp, thì cũng là học sinh lớp khác xin phần, mượn thước kẻ, giẻ lau... hay là học sinh nào đó đi học muộn ở lớp này do có lí do nào đó... vân vân và mây mây. Nói chung là chả có gì đặc biệt

Tôi vẫn lấy 2 tay chống lên bàn rồi banh mắt ra. Ôi mẹ ơi, con muốn ngủ!!!!

”Thưa cô, em vào lớp!” Một giọng nam quen thuộc vang lên.

Tôi chẳng quan tâm lắm, người trong lớp này tôi lạ gì nữa, chẳng qua có người đi muộn tới tiết 2 thôi mà. Giọng đứa nào trong lớp này mà chả quen.

“Ừ, Thiên đấy à?! Vào chỗ đi em!” Cô NC nhắc

Tôi không quan tâm cho lắm, thực sự là bây giờ đang rất buồn ngủ.

Khoan đã!!!!!! Tôi vừa nghe thấy cái gì ý nhĩ? Thiên? Vũ Quốc Thiên ư? Lớp tôi làm gì có ai tên Thiên ngoài hần đâu?!

Con buồn ngủ lập tức biến mất, tôi chằm chằm quay đầu sang bên cạnh, nơi mà cái người đi học muộn kia vừa an tọa.

Đầu tôi cứng ngắc, cả người cũng đờ theo, hành động như rô-bốt, chỉ mong người bên cạnh không phải là cái kẻ đó!

Nếu tôi nhớ không nhầm, thì hắn đã từng nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi cơ mà nhỉ?!!

Tôi nuốt nước bọt cái “ực”, đầu đã quay sang đủ để cho mắt nhìn thấy mặt mũi người đó.

Vâng! Là Vũ Quốc Thiên!

Cái... cái trò gì đang diễn ra thế này?!

Tôi nghe họ nói rằng, hắn đã bay về Mỹ rồi, tôi còn nghe họ nói rằng, cậu ta sẽ định cư ở Mỹ, thậm chí tôi còn nghe rằng, tên Thiên sẽ không bao giờ trở về Việt Nam nữa...

Thôi đi Nguyệt Linh, sự thật bày ra trước mắt thì mày muốn nghe cái gì nữa. Trọng tâm là cái nhân vật chính của mọi cái “nghe” đang ngồi ở kia kia!!!!

Rốt... rốt cuộc mọi chuyện là thế nào vậy?

Tôi đang nhìn hắn thì hắn cũng quay sang nhìn tôi khiến tôi thót tim.

Hắn nở một nụ cười nửa miệng, ánh mắt thách thức tạo thành một gương mặt xảo quyệt lạnh lùng. Đôi môi nhợt nhạt của hắn khẽ mấp máy: “Xin chào!”

Tôi lại một lần nữa nuốt nước bọt, sao tôi lại thấy sợ như thế này nhỉ?!

Tiết 5

...

“Renggggggggg!” Tiếng chuông vang lên như cái phà cứu tôi không bị chết chìm vào trong cơn buồn ngủ.

“Chờ chút. Tôi sẽ thông báo điều luật của cuộc thi!” Tiếng cô Trúc vang lên

Gi thế?! Tôi muốn đi ăn cơm cơ, đói lắm rồi!

Nhưng mà thi?! Cái vụ miss teen ấy á?!

Nghĩ tới nó tôi lại chán nản, đùa nào mà chơi tôi “đẹp” dữ!

Lần sau mà có vụ này tôi phải cẩn thận hơn mới được.

“Chiều mai các bạn học sinh tham gia sẽ phải vào phòng thi để tham gia hỏi đáp về thực tế. Từ đó loại các thí sinh không đủ tư cách tham gia. 2h10’ học sinh có mặt ở trường. Sáng mai các em được nghỉ. Học sinh không tham gia được nghỉ trong suốt thời gian cuộc thi diễn ra!”

Cô Trúc dứt lời, trong lớp chỉ nghe thấy tiếng “zêê ” let đẹt của team-không- tham- gia cái thứ nhặt nhèo đó.

Ôi trời, nếu tôi không bị xô lá thì cũng có thể gia nhập vào cái team kia rồi.

Ta hận, ta hận, cái tên chơi đùa bà mày, tao rửa mày vấp phải đá mà ngã gãy một cái răng, à không, thế hơi ít, rụng luôn cả hàm đi. Còn không tao sẽ chửi mày cho mày hắt xì long cả mũi.

Hừ, bực bội!

“Bộp!”

Thay vì cái tiếng cạch rất tao nhã khi đặt suất cơm xuống bàn bình thường, thì nay nó thành tiếng “bộp ” vô cùng bạo lực và mang đầy hận thù của tôi.

Nếu như ngày mai tôi được nghỉ, tôi đã có thể kiếm thêm tiền mà sửa cái mp3 của tôi rồi. Nó đã hỏng 2 ngày rồi mà đâu có tiền để sửa? Tiền lương hàng tháng của tôi vừa ăn vừa đóng học, thêm tiền điện, nước nữa là hết sạch.

Thế đấy, số đã khổ rồi còn bị troll đủ kiểu.

Tôi chán nản, nhìn suất cơm trước mặt mà thờ dài một cái, tự dưng thấy chán chả buồn ăn cơm

“Cạch!” Khánh Minh cùng Diệu Anh ngồi xuống trước mặt tôi.

“Hắn học cái gì! Đẳng nào cũng dính chương rồi!” Khánh Minh hờ hững

“Nhưng mà...” tôi khó chịu định phản lại nhưng cũng chẳng biết nên nói cái gì. đành giữ lại cái cảm giác bức bối trong lòng.

Tôi cúi đầu im lặng, lấy thìa xúc lấy xúc để com trong hộp nhét vào mồm.

Cách đây 3s tôi ko muốn ăn, nhưng bây giờ lại muốn ăn cho thỏa cái cảm giác tức tối trong người. (-_-) . Thực sự là chả hiểu tại sao lại có cái cảm xúc hỗn tạp này nữa!

“Nhưng mà này!” Tôi dùng cái động tác chọc thìa vào hộp com lại, ngẩng mặt lên hỏi hai đứa đang bình thản ngồi đối diện.

Chúng nó chẳng phản ứng gì, chỉ khẽ liếc mắt ý bảo tôi nói đi.

“Giả sử ý, tao nói giả sử thôi ý, tóm lại là giả sử...!” Tôi kéo dài

Khánh Minh lườm tôi một cái “có cần tao giả sử tắng vào đầu mày 1 phút không?!”

Tôi chả thèm quan tâm, nguyền dài một cái , rồi cúi thấp người xuống tiến gần tới chỗ 2 đứa.

“Nếu tự dưng có một giám đốc công ty giải trí tìm tới chúng mày và đề nghị đào tạo bọn mày thành 1 ca sĩ thì mày sẽ làm gì?!” Tôi phồng mồm ngậm cái thìa, tròn mắt lên hỏi chúng nó.

Diệu Anh tay đang di di trên cái điện thoại cũng dừng lại quay sang nhìn tôi, Khánh Minh đang si soạt hút nước canh cũng khẽ sặc.

Hai đứa chẳng hên mà cùng tiến về phía trước cúi sát mặt tôi như tôi làm ban nãy khiến tôi rùng mình lùi lại.

Bộ trứng tà há?! Sao tự dưng 2 đứa mặt nghiêm trọng thế?!

“Mày đùa à?!” Diệu Anh cau mày.

“Đùa gì, tao đang hỏi mày mà!” Tôi đáp.

“Ai nói với mày thế?! Lừa đảo thì sao?!” Khánh Minh nói.

“Không có!” Tôi lắc đầu, tiện thể rút ra 1 cái rút cái danh thiếp ở túi áo khoác ra đưa chúng nó ” Là cái tên Duy Anh ở buổi gặp mặt ngày trước nói với tao điều đó đấy, hần bảo hần là giám đốc công ty CLC gì gì đó!” Tôi nhìn Diệu Anh

Nó cầm lấy cái danh thiếp trên tay tôi, Khánh Minh cũng ghé vào nhìn nhìn, rồi hai đứa đơ luôn chẳng nói gì!

“Mày có chém không đấy?!” Diệu Anh nhìn tôi, nuốt nước bọt cái ực

“Chém với mày thì được lợi lộc gì?! ” tôi nói, nhăn mặt lại.

Hai đứa nó chả nói gì, lại đơ tiếp!

“Sao thế?!” Tôi chớp mắt nhìn 2 đứa ” Ý tao muốn bảo làm thế nào để từ chối cái ông đó ý. Tao không muốn làm ca sĩ.”

“Mày điên à!” Diệu Anh đang đơ mặt ngay lập tức bật lên chửi tôi. “Đây là cơ hội ngàn năm có 1 đó. CLC Ent. là công ty giải trí lớn nổi tiếng với việc chọn thực tập sinh vô cùng khắt khe. Đẳng này mày còn được giám đốc trực tiếp tuyển chọn, chả cần thi thố gì, ngu gì mà từ chối! Hơn nữa nếu là ca sĩ được đào tạo từ cty đó thì 100% sẽ trở thành người nổi tiếng nhất nhì làng giải trí đó.”

Tôi chớp mắt, lại chớp mắt, thế thì đã sao?!

“Nhưng mà...”

“Xin chào!” Một giọng nói vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi.

Cả 3 đứa đều ngước lên nhìn người đứng trước mặt mình và chung một suy nghĩ:

Nhỏ này là ai vậy?!

Kể ra thì cô bạn này cũng hoa lá cành chẳng khác cái bà chị “tắc kè hoa ” ngày nào là mấy. Chắc là bà đó phái đệ tử xuống.

Ồ nhưng mà... hình như nhỏ này là người đã bắt bẻ tôi ở buổi khai giảng. Cái nhỏ học lớp 10a4 đó.

“Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, mình có thể ngồi đây cùng mọi người được chứ?!” Cô bạn đó cười.

Tôi chẳng nói gì, khẽ chép miệng ngồi dích sang một bên.

Đành vậy thôi chứ biết làm thế nào, chứ chả lẽ mở mồm đuổi nhỏ đi?!

Nhỏ ta ngồi xuống chỗ bên cạnh tôi, rồi giơ tay lên vỗ “bốp bốp” 2 cái.

Ngay lập tức, một đàn vịt đục...ý lộn, vịt cái...à mà không, vịt bầu lập tức xuất hiện.

Cái bàn căng tin chỉ đủ cho 6 người. Nên có hai nhỏ khác ngồi vào bàn chúng tôi, còn lại mấy nhỏ kia kéo cái bàn khác giáp vào bàn tôi đang ngồi.

Tôi nuốt nước bọt nhìn Khánh Minh với Diệu Anh, cái trò gì thế này?!

Khánh Minh nhìn một lúc lại cúi xuống hút nước canh, bộ dạng chả để tâm gì đến mấy con vịt bầu kiêu tặc kẻ đang ngồi léo réo bên cạnh.

Tôi lại chép miệng lần nữa, tự dung lại gặp mấy nhỏ rắc rối này. Thế đấy, ăn còn không yên!

Tôi cúi xuống cắn miếng thịt gà vàng ròn ve vãn tôi này giờ. Hehe, ta sẽ xử người!

“Khánh Minh, bạn sinh ngày bao nhiêu thế?!” Bạn nữ ngồi cạnh Khánh Minh khẽ đập đập vào vai nó, cười e lệ.

Tôi mồm thì vẫn ngấu nghiến miếng thịt gà, nhưng mắt thì liếc Khánh Minh dò xem cái biểu hiện của nó thế nào.

Biết ngay mà, lại cái mặt bắt cần đòi đấy!

“20” Nó đáp ngắn gọn, lại húp nước canh.

“Vậy tháng mấy?!” Nhỏ đó lại cười. “Sao bạn không nói luôn tháng cho tớ biết luôn?!”

“4” Khánh Minh lại húp sọt miếng nước canh. “Hỏi ngày thì nói ngày!”

Sao thằng này ăn nước canh lăm thế?! Lần nào cũng thấy nó húp nước canh là sao?

“Cung hoàng đạo của bạn là gì?!” Nhỏ nói tiếp.

Mà bây giờ mới để ý, nhỏ hỏi xong còn ghi vào quyển sổ hồng chóc ơ bên cạnh. Trông như kiểu hỏi cung tội phạm ấy.

“Không biết!” Lại húp nước canh.

“Bốp!” Cô bạn ngồi cạnh tôi, tức nhỏ học lớp 10a4 đó táng vào đầu nhỏ vừa phát ngôn một phát “Mây ngu thế! 20/4 đương nhiên là Kim Ngưu rồi!”

Nhỏ nói xong thì lập tức quay qua Khánh Minh cười toe toét, trở lại trạng thái thực nữ được lập trình: “Phải không Minh?!”

Ặc, thay đổi thái độ nhanh dữ!

Tôi hiện tại đang rất muốn rời khỏi đây, nhưng suất cơm chưa giải tán xong, vả lại nếu bây giờ chạy sang bàn khác thì mấy nhỏ này lại nói này nói nọ, rắc rối lắm! Thôi đành chịu đựng vậy! Tôi thà ngồi nghe mấy bạn này lăm nhảm còn hơn là chịu hi sinh em đùi gà yêu dấu mà tránh nạn!

Mấy bạn nữ đó ngồi đây cũng chỉ để làm đom trước mặt Khánh Minh, đúng là chết vì giai đẹp -_-

“Nhà bạn ở đâu?!” nhỏ đó lại tiếp tục hỏi.

“Đường Dân Lập!”

“Bạn có thể nói cho tớ biết số nhà không?!”

“Không!”

“Vậy bạn thích ăn cái gì nhất?!”

“Thích hết!”

“Bạn thích môn gì nhất?!”

“Không thích học!”

“Bạn muốn đi đâu nhất?!”

“Ngủ!”

“Bạn hâm mộ ai?”

“Mẹ!”

“Vì sao?!”

“Thích!”

“Bạn thích môn thể thao nào nhất?!”

“Nhiều!”

“Bạn thích chơi game nào nhất?!”

“FIFA”

“Bạn thích nghe nhạc gì?!”

“Không thích nghe nhạc!”

“Bạn có anh chị em gì không?! Nếu có thì có anh chị hay em?!”

“Có anh!”

“....”

Mặc dù chỉ là thành phần ngồi nghe, nhưng tôi cũng đến chóng mặt vì cái màn hỏi đáp chả đâu vào đâu này.

Zêê... ăn xong rồi, đi thôi!

Minh, Anh, chúng mày rất tốt nhưng tao rất tiếc, tao phải lo cho cái thân tao nữa, không thể ngồi chịu đựng thêm nữa đâu!

Tôi đứng dậy khỏi bàn, thì lập tức có một bàn tay túm lấy vạt áo khoác của tôi.

Là cô bạn lớp 10a4 đó!

“Ừm, thực ra mình chỉ muốn xin số điện thoại của bạn mà thôi, mình muốn làm bạn với bạn, được không?!”

Tôi ậm ừ, rồi tiện tay rút điện thoại của mình đưa cho nhỏ. Cảm thấy nơi khoe mắt của nhỏ đó có cái gì gian gian. Hôm khai giảng và hôm nay quả thực là 2 mặt khác nhau đó. Hôm trước thì chưa ngoa sao bây giờ hiền từ dữ?!

Mà thôi kệ, chả quan tâm, chỉ cần biết tôi đã thoát khỏi đàn vịt bầu này là được rồi.

Tôi nháy Khánh Minh và Diệu Anh chờ mình ở trên phòng nghỉ trưa. Do cái chân què chưa khỏi hẳn nên tôi muốn nghỉ ngơi được thoải mái một tí.

Tôi lục cục để hộp cơm vào trong thùng, rồi đi ra ngoài.

Ai da! Sao mình ghét cái chân đau này thế nhỉ?! Đi lên cầu thang cũng còn khó nữa.

“Có cần giúp không?!” Giọng nói vang lên sau lưng.

Giọng này... là... là của cái tên biến thái mà.

Tôi quay mặt ra đằng sau.

“Không cần!” Tôi đáp thẳng tưng.

Hắn không nói gì, cứ đứng đó nhìn tôi dửng dưng.

“Aigoo muốn làm người tốt một hôm nhưng không được hưởng ứng thì thôi vậy. Sao tự dưng thấy tội lỗi vậy nè!” Hắn ta vươn người một cái, cố tình nói to.

Hừ, mặc xác người, thích thì cứ đứng đó mà làm trò.

Tôi bậm môi bậm lợi, cố bước nhanh hơn, sao tự dưng thấy cái cầu thang trường mình như dài bất tận vậy nè trời!

Bỗng dưng có bóng người lướt qua tôi.

Tên khốn Nguyễn Hoàng Phong hai tay đút túi quần, mặt vừa nhón nhờ vừa dửng dưng, chân bước 2 bậc cầu thang 1, lúc đi qua tôi còn quay lại nhìn rồi cười 1 cái trên người.

Grừ, tên khốn nạn, là ai đã khiến ta ra nông nổi này hả?!

Tôi bực mình, cố bước nhanh hơn. Được rồi tên họ Nguyễn kia, đã cố trêu ngươi ta như thế thì ta sẽ liều chết với mi.

Tôi nín đau, hít sâu một hơi rồi chạy thật nhanh hết mức có thể đến chỗ cái thang con trai đang đi lên cầu thang mà ung dung như kiểu đi ngắm cảnh kia.

Khà khà, phen này mày chết với bà nha con!

Tôi cười thâm trong bụng, tiến càng lúc càng gần hơn tới chỗ tên biến thái đang đứng.

“Này Nguyệt Linh...”

“Á!”

Oái mẹ ơi!

Khi tôi chỉ còn cách hấn đứng một bậc cầu thang, thì hấn đột nhiên quay người lại khiến tôi giật mình ngã ra đằng sau.

Tôi hoảng loạn, hươ tay loạn xạ rồi nắm luôn lấy vạt áo khoác của hấn. Nguyễn Hoàng Phong cũng chưa kịp nhận thức vấn đề đang xảy ra, và thế là cả tôi cùng hấn đều ngã lăn xuống cầu thang...

“Bịch!”

Tôi và hấn cùng ngã xuống đau điếng sau khi lăn xuống từ bậc thang cuối cùng. Người tôi nằm đè lên người hấn!

Khoan đã, cái gì cơ?! Người tôi nằm đè lên người hấn????

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi lập tức bật dậy...

Tôi lục cục đứng dậy.

Ai da, đau quá!

“Này dậy đi! Ăn vạ ở đây thì được cái gì!” Thấy tên kia còn chưa ngồi dậy, tôi vừa phúi bụi dính ở váy vừa nói.

“Không muốn!” Tên Phong đột nhiên nói giọng nhõng nhẽo “Là do cậu khiến tôi ra nông nổi này, cậu phải có trách nhiệm chứ!”

“Tôi khiến...” tôi đang định nói là ‘tôi khiến cậu ra nông nổi này bao giờ’ nhưng rồi cũng lập tức ngậm miệng lại.

Ừ thì... đúng là tôi khiến hấn bị thế này mà, chối vào đâu được nữa?!

“Cậu muốn gì?” Tôi hấn học, tập tễnh tiến gần tới chỗ tên biến thái.

Thằng cha Phong đó nằm giữa hành lang mà như kiểu đang đi spa không bằng, thấy tôi hỏi thế, mặt còn hách dịch, hai chân duỗi ra vắt lên nhau, hai tay kê dưới đầu, mặt lại nhõn nhơ.

“Bé tôi xuống phòng y tế, ở đó chăm tôi cho tới khi tôi hết đau!” Hấn ung dung nói.

CÁI-GÌ-CƠ?! “BÉ” á?!

Đùa chứ, tên đó nặng như con tịnh, người ngòm thì dài lều khều, có hai đứa như tôi thì cũng chà bụng nổi! Nghĩ gì kêu tôi BÉ?!

Bộ tên điên này ngã từ trên cầu thang đầu đập mạnh quá nên thần kinh bại liệt, IQ giảm trăm trọng hả?! Ít nhất có chơi khăm thì cũng phải nghĩ cái gì hợp lí tí chứ?!

“Cậu bị gì hả?! Sao mà tôi bé được cậu?!” “Làm cách nào tùy cậu” Hấn nói.

“Là cậu nói đấy nhé!” Khóc mắt tôi ánh lên tia gian tà.

“Ừ!”

Tôi lại lần nữa tập tễnh bước tới gần hấn, cúi người xuống cầm chân hấn và...kéo.

Xét vào tình cảnh hiện tại, thì gọi hấn là chổi lau nhà cũng giống lắm!

“Oái, cậu làm gì vậy?!” Hấn hoảng hốt.

” Cậu nói là làm thế nào cũng được ,miễn là đưa cậu xuống được phòng y tế là được còn gì!” May cho cậu, là phòng y tế nằm ở tầng này, không phải kéo xuống cầu thang nhé.

Thực sự là hiện tại tôi rất đần chí, cứ mặc sức kéo dù hần đang nằm dưới nền nhà la oai oái!

Sau một hồi đấu tranh, hần đã “van xin” tôi chuyển sang hình thức “đỡ” xuống phòng y tế và hiện tại thì cả hai đang cư ngụ ở phòng y tế.

Hần đang nằm rất nghiêm chỉnh ở trên giường, tôi thì ngồi ở cái giường bên cạnh, dựa lưng vào tường xem phim 3D sống động không cần kính.

Chuyện là có 1 nhóc xuống phòng y tế lấy băng cá nhân rồi chợt nhìn thấy tên Phong đang nằm vạ vật trên giường liền chạy ra hỏi thăm, 1 lúc sau thì nhóc đó kéo nguyên 1 trung đoàn đến. Vì thể hiện tại trong phòng y tế đang còn có cả 1 đám con gái cứ léo nhéo ở bên cạnh giường tên kia đóng phim tình cảm, nghe thôi mà sồn da gãi.

Mà vì thế tôi mới biết, tên này lăm con gái theo thật đấy!

“Anh Phong, nhớ cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Anh Phong, anh uống thuốc đều vào, thế mới hết bệnh được!”

“Anh Phong, thấy biểu hiện lạ anh phải đi khám luôn nhé!”

“Anh Phong, anh phải cố gắng khỏe lại nhé, em lo lắm đấy!”

“Anh Phong, mau chóng hồi phục nhé!”

“Anh Phong, anh phải mạnh mẽ lên!”

“Ừ, anh biết mà!”

Cái gì thế này?! Hần ta sắp chết à?! Hay ung thư giai đoạn cuối?! Hay bị đại do chó cắn?! Thậm chí trên người hần còn chả có lấy 1 vết xước.

Tôi thì sao? Chân đã què rồi bây giờ lại càng chẳng ra gì. Thế mà chả có ma nào thèm hỏi tôi!

Tôi ngồi chán nản ở 1 góc, túm lấy cái gối ở đầu giường kê lên đầu gối rồi úp mặt vào. Mặc cho tên Phong đang tít mắt lên cười với mấy nhóc kia.

Mà mấy bà nội đó mặt dày thật. Tên này học lớp 10, đây là trường cấp III. Làm gì còn cái lớp quái quỷ gì ở dưới trường lớp 10 đâu?! Mấy nhóc kia học trường này, không gọi là bạn thì cũng là em. Đâu ra ai này cũng anh anh ngọt xót thế?!

Bây giờ chả cần làm gì thì tôi cũng vẫn cứ trở thành người thừa, bọn con gái kia cứ bu quanh cái tên Phong kia léo nhéo nhức cả đầu.

“Này!” Giọng gọi tôi.

Tôi ngẩng mặt lên, là 1 người trong đám con gái đó

Tôi hất mặt lên ý nói “gì?!”, cô gái đó liền nói tiếp :

“Cậu là ai, sao lại ngồi đây?! Có quan hệ gì với anh Phong?!”

“Anh Phong là tên nào?!” Tôi nhướn mày, cố tình trêu người nhóc.

Nhỏ lúc lắc cái đầu đội cái mũ có 2 cục bông bên cạnh kì dị, nhăn mặt, giọng nói hơi the thé được đẩy lên cấp độ 2:

” Là người ngồi kia!”

“Thế à?! Bây giờ mới biết đấy. “Tôi khẽ cười thâm, nhóc này cũng hay thật

“Sao cậu lại ngồi đây?!”

“Chỗ này là nhà cậu à?!” Nhỏ này ngộ nhi.

Cái ngón tay sơn đỏ đỏ tím tím chìa vào mặt tôi, nhưng chắc chả biết nói gì nữa nên lại rút tay về.

“Đây không phải nhà tôi. Nhưng sao cậu lại ngồi trong này cùng anh Phong?!”

“Đây là phòng y tế, tôi mệt thì ngồi, sao cậu không hỏi tên kia sao lại ngồi đây hỏi tôi làm gì?!”

Hình như thấy không nói được gì nữa, nhỏ liền quay trở về an phận bên cạnh “anh Phong” của nhỏ.

Hờ, rảnh thật.

30' sau.

Thật là mệt quá, tôi đã buồn ngủ lắm rồi còn bị tên điên kia làm phiền, nghỉ ngơi 1 chút không yên.

Vốn ý định là hại hắn, bây giờ lại thành hại mình. Thật đau khổ quá!

Tôi buồn ngủ lắm rồi, tôi muốn ngủ... ngủ... ngủ... ngủ..

Không được, Nguyệt Linh, không được! Dù có thế nào cũng không được ngủ. Bởi vì cách tôi 2m đang có 1 kẻ biến thái cực đại đang ngồi chồm hổm trên giường kia.

Tôi lập tức bừng tỉnh, hai mắt mở thao láo. Ô nhưng mà, mấy nhỏ kia đi đâu hết rồi?!

Hoàng Phong nằm ở trên giường, lưng quay về phía tôi, ngủ hay thức cũng chả rõ.

Ô mà... kệ chứ. Cần gì biết?! Tôi không nhìn được hắn ngủ thức thế nào, nghĩa là tôi ra sao hắn cũng đâu biết?!

Đây... không phải là cơ hội tốt để chuẩn sao?!

Nghĩ là làm, tôi buông 2 chân tuột xuống giường, rón rén đi ra ngoài.

“Trần Nguyệt Linh, cậu đi đâu thế?!” Giọng nói vọng từ phía sau làm tôi giật bắn mình.

“Tôi... tôi đi...” Đi đâu bây giờ?! Đi đâu bây giờ?!

À, nghĩ ra rồi!

“Tôi đi vệ sinh!”

Hehe mình thông minh quá cơ!

Thấy hắn không nói gì, tôi vội vã lần đi.

Tất nhiên là không nói gì rồi, chẳng lẽ hắn lại bảo đi vệ sinh cùng tôi?!

Tôi phi một mạch lên cầu thang, dù cái chân vẫn hơi đau một chút nhưng không phải là trở ngại lớn.

Tôi đi vòng 1 vòng quanh hành lang. Thực ra tôi tính lên sân thượng, thì phải rẽ cầu thang bên trái đi lên sẽ gần hơn. Nhưng tôi bảo hắn là đi vệ sinh, nên đành rẽ phải rồi lộn lại.

Nhìn cái cầu thang dẫn lên sân thượng ở trước mặt, tôi sung sướng cười thầm trong bụng, thật là hạnh phúc quá đi!

Tôi đi hết cầu thang, vươn tay ra định mở cánh cổng sắt trước mặt, nhưng lại bị chặn lại bởi một bàn tay khác.

Cái... cái gì thế này?!

Tôi nuốt khan một cái, cảm giác cổ họng bỗng dưng khô rất.

“Tôi không biết là ở trên sân thượng có nhà vệ sinh đấy!” Giọng nói trầm cất lên.

”Tôi... tôi đi vệ sinh mà, nghĩ cậu nghỉ ngơi rồi nên tôi lên sân thượng hóng gió đó mà!” Tôi cười hì hì.

Bỗng dưng tên Hoàng Phong đó vươn tay ra, luồn tay qua tóc mái của tôi, úp vào trán.

Tôi khẽ rung mình một cái, cảm giác nóng ấm từ bàn tay của hắn khiến tôi có chút bối rối.

Hắn thả tay ra, rồi dựa người vào tường, nhíu mày:

“Trán cậu nóng lắm đấy! Bây giờ là mùa đông, hôm nay có 17°C thôi đấy. Thậm chí người ta muốn chui vào chăn bông không được cậu lại đi hóng gió.”

Tôi lại nuốt nước bọt, cũng đúng nhỉ?!

“Mặc kệ tôi!” Tôi bực mình, tôi làm gì thì liên quan gì đến hắn chứ?!

“Sao kệ được?!” Hắn dí mặt sát vào mặt tôi ” Cậu đang phải chịu trách nhiệm về tôi đó nhé!”

Tôi chột lủi lại vài bước, tên điên này đang làm gì thế?!

Tôi khẽ nhú mày:

” Không phải cậu đi lại bình thường rồi đó sao?! Đâu cần đến tôi nữa?! Tôi đi đây”

Ngay khi kết thúc câu nói, tôi lập tức quay đầu bước đi thật nhanh, phải tránh tên này càng xa càng tốt.

Hắn thấy tôi đi, hắn cũng đi theo, tôi đi nhanh dần rồi chuyển sang chạy.

“Trần Nguyệt Linh, cho cậu 3 giây, không được chạy nữa!đứng lại đó cho tôi.”hắn gầm gọng, dù không nhìn thấy mặt mũi hắn ra sao nhưng qua giọng nói cũng đủ biết hắn đang lộ khí xung thiên thế nào rồi.

“Còn lâu!Ngu gì mà đứng lại!” Tôi vừa chạy, vừa nói to.

Tôi ngoái lại đằng sau nhìn, tên Phong vẫn cố chạy theo tôi, càng ngày khoảng cách giữa tôi và hắn càng ngắn.

Không xong rồi, phải chạy nhanh hơn thôi!

“Bộp!”

“Ai da!”

Do mãi chạy không nhìn đường, tôi đâm sầm vào một người nào đó rồi ngã phịch xuống đất .

“Xin lỗi. Xin lỗi!” Tôi loạng choạng đứng dậy, rồi cúi người xin lỗi.

“Xin chào, đi đâu vội thế?!” Giọng nói có chút bồn chồn vang lên.

Hử?! Là Quốc Thiên?!

“Là cậu sao?” Tôi nhú mày “Xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện với kẻ thất hứa!” Hờ hững.

Tuy rằng gặp cậu ta tôi có 1 chút sự hồi hộp, nhưng dù sao cũng không nên chìm đắm vào tên này nữa.

Tôi tính bước đi, thì tay bị kéo lại.

Tôi quay đầu ra đằng sau, cau mày nhìn tên Thiên đó.

“Đừng hiểu nhầm!” Cười nhếch mép “Vũ Quốc Thiên của ngày trước đó đã mãi mãi biến mất khỏi mắt cậu rồi đó.”

“Vậy thì cậu làm gì ở đây!” Tôi “hử “1 cái.

“Tôi là Vũ Quốc Thiên của bây giờ, người hứa biến mất với cậu là kẻ thất bại của ngày trước!”

Gì chứ?! Thất hứa thì cứ nói là thất hứa, cái gì mà ngày trước với bây giờ!

Tôi chả thèm nói với hắn nữa, tính đi nhưng tay lần nữa bị giật lại.

“Quốc Thiên của bây giờ khác rồi. Cái tên Quốc Thiên hứa với cậu ấy, hắn là 1 kẻ thất bại, biết vì sao không?!”

Hắn bỏ dở câu nói, vẫn giữ nụ cười nhếch mép đó.

Tôi nhú mày, vì sao cơ chứ?!

Hắn dí sát vào mặt tôi, nhếch một bên lông mày.

” Vì hắn đi theo đuổi 1 kẻ thất bại như cậu ấy, Nguyệt Linh à!” Hắn nói xong rồi bỏ đi, để lại một mình tôi bơ vơ trong mớ suy nghĩ hỗn độn.

Hắn. .hắn nói tôi là kẻ thất bại sao?!

“Chuyện gì thế?!” Hoàng Phong chạy đến chỗ tôi, hỏi.

Tôi không nói gì, im lặng nhìn theo bóng hình đang khuất dần ở phía trước.

Vũ Quốc Thiên...thực sự đã thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

~~ Hôm nay mình bị cái gì thế nhờ?!~~

“Bực bội thật, sao mày cứ phải ăn mặc bôi bác nhau như thế này nhỉ?!” Diệu Anh hằn học, lườm tôi.

Gi cơ?! Áo hoodie trắng đen kiểu Hàn Quốc, quần da đen, giày converse cổ cao đen trắng, quá đẹp rồi còn gì?! Muốn thế nào nữa? Chẳng qua là vì Diệu Anh cứ bắt tôi phải mặc mấy bộ đẹp hết mức có thể theo tôi, nên tôi mới phải mặc thế này, chứ tôi sắp chết công tới nơi rồi đây này.

“Mày cũng đầy quần áo đẹp, mà sao cứ mặc mấy bộ kiểu này thế. Gu thẩm mỹ của mày cũng có đến nỗi nào đâu! ” Diệu Anh nói.

“Thế này là được rồi còn gì, cứ phải mặc vậy như mày mới được à?!” Tôi cau mày, đáp lại.

“Thì chả thế. Mày đi thi miss teen nên cũng phải duyên dáng dịu dàng tí chứ. Trông như bọn đâm thuê chém mướn ý!”

Cái gì cơ?! Đâm thuê chém mướn.

Tôi định phản lại, mà thôi kệ. Thế cũng được, giống đâm thuê chém mướn thì sẽ mất thiện cảm, vì thế tôi có thể bị loại càng nhanh càng tốt.

Hiện tại thì tôi với nó đang đứng xếp hàng trong hội trường để thi loại vòng 1 cái cuộc thi Miss Teen đó, bên trái tôi là Khánh Minh đứng xếp hàng bên hàng nam, ở dưới tôi là Diệu Anh.

Con trai trường này cũng tự tin vào nhan sắc thật, hàng nam dài ngang ngửa hàng nữ luôn, chưa kể những đứa bị chơi đều như tôi và Khánh Minh.

Khánh Minh hôm nay mặc chẳng khác gì lúc nó đi với tôi và Diệu Anh ở ngoài đường là mấy. Nó mặc một cái áo len cao cổ màu xám, quần jogger kaki cũng đen. Mà cả cái áo khoác ngoài cũng màu đen. Giày nike trắng. Duy chỉ có mỗi Diệu Anh mặc nguyên cái váy liền xòe màu hồng, thêm cái áo khoác dạ màu hồng và cái giày cao gót cũng hồng.

Sao nó cứ phải chơi hồng nguyên cây thế nhỉ? Mà tôi thì không ưa nổi màu hồng, haizzz, thật là không chịu nổi mà.

Có hai phòng riêng. Một phòng dành cho nam sinh, một phòng nữ sinh. Chúng tôi xếp hàng như thế, cứ đến lượt là vào, nghe các thầy cô hỏi mình trả lời, giống như phỏng vấn.

“Chúng mày chuẩn bị gì chưa?!” Diệu Anh đột nhiên hào hứng quay xuống hỏi tôi với Khánh Minh đang đứng im lặng cũng khẽ giật mình.

“Chuẩn bị cái gì?!” Đồng thanh.

Tôi quay ra nhìn Khánh Minh, mặt nó cũng ngơ chả kém mặt tôi là mấy.

“Nói thế nghĩa là bọn mày chưa chuẩn bị gì hả?!” Diệu Anh nhăn trán, cao giọng hỏi.

“Chuẩn bị cái gì mới được?!” Tôi và Khánh Minh lại một lần nữa đồng thanh.

Tôi vẫn bê nguyên cái mặt ngu ngơ đẩy ra nhìn Khánh Minh. Hơ, có phải mình tôi không biết đâu.

“Chúng mày hợp ý quá nhỉ?!” Diệu Anh thờ hất ra ” Thế đi thi hỏi đáp mà chẳng chuẩn bị gì à?! ”

“Có phải là thi về kiến thức đâu, chuẩn bị làm gì. Có thể nào thì nói thế!” Tôi phẩy tay.

” Thì ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy câu hỏi đơn cử như là “em nghĩ thế nào về tiêu chuẩn của một hoa khôi?” hay “em nghĩ hoa khôi cần phải có phẩm chất như thế nào” vân vân và mây mây, tìm sẵn câu trả lời thì lúc gặp nó trả lời đỡ bị bối rối, thế mới được chọn chứ!” Diệu Anh luyên thuyên một hồi, vừa nói vừa hoa chân múa tay

Thế mới thấy, bình thường thì bà nội này rõ là ít nói, thế mà mỗi lần có mấy cái vụ đụng vào thi thố về nhan sắc hay là tiệc tùng gì là nói nhiều không kể xiết.

“Xùy, có thể nào thì như thế. Cứ phải quan trọng hóa lên làm gì!” Tôi nhăn mặt.

“Phải như thế thì mày mới được chọn chứ!” Nó cũng nhăn mặt theo

Hờ, tôi còn đang muốn bị loại càng nhanh càng tốt đây!

Đương nhiên là tôi chỉ dám nghĩ, chứ buột miệng ra là Diệu Anh sẽ không chần chừ gì mà cầm cái giày cao gót đang ngu ở chân nó táng vào mồm tôi một phát bay hăm. Thực nữ yếu điệu thì trông bên ngoài thế thôi. Chứ tôi quên sao được nó là dân Taekwondo đai đen đấy. Cái đai đen của nó mới được cấp cách đây 1 tháng rưỡi, nhưng cũng đủ làm tôi sợ chạy mất dép vì nó rồi.

“Đến đây kia, đi đi!” Diệu Anh đẩy tôi vào trong, đồng thời, giơ tay lên tỏ ý “cố lên”.

Tôi gật gật, chậm rãi bước vào trong.

Trước mặt tôi là một căn phòng lớn, trên tường được trang trí bằng hàng loạt chữ tiếng anh màu đen nổi trên bức tường màu xám. Căn phòng trống trơn, chẳng có lấy một tí đồ trang trí, chỉ có một cái bàn dài kê ở cuối phòng cùng ba người giám khảo đang ngồi ở đấy.

Tôi chậm rãi tiến vào giữa căn phòng, đứng nghiêm chỉnh trước mặt các vị giám khảo.

Nói là 3 vị giám khảo cho nó oách. Chứ còn ai lạ cho nổi thầy giám thị Phúc “phệ”, cô Trúc chuẩn “thanh niên nghiêm túc” và cả cô hiệu phó Lan “lời”

Nghe cái biệt danh thì cũng đủ hiểu, thầy Phúc bị chúng nó gọi là phệ bởi cái bụng “chứa 4 tháng” của thầy. Với lại thầy cũng thấp thấp mà hơi tròn tròn, chúng nó nhìn thầy đi mà cái bụng núc na núc ních cứ lắc bên này rồi đánh sang bên kia mà cười như bị ma nhập. Đã thế lần trước thằng Cường “còi” lớp tôi còn ton tons chạy về, mặt đỏ bừng, giọng nói ngắt quãng. Tôi cứ nghĩ là có gì hot, ai dè nó vừa thở nó vừa nói :” Chúng mày ơi, tao vừa lỡ chạm vào bụng thầy Phệ, ôi giời ôi phải gọi là phê lòi ý!”

Lúc nghe xong cái mặt tôi y chang thế này (o.O)? Tôi biết là bụng thầy cũng to, nhưng có cần phần khích thế không? Đã thế nói xong chúng nó còn hò hét vui như trẻ con, thực sự là tôi cũng chẳng hiểu sao chúng nó lại thích cái bụng của thầy ý thế.

Cô Trúc thì khỏi nói, vì cô chuẩn thanh niên nghiêm túc nên chả ma nào dám đặt biệt danh cho cô, lém phếng thì chỉ có nước mua hộp về đựng răng, đếm xem trên hàm mình còn bao nhiêu cái và tới bao giờ thì mọc!

Cô Lan “lời” thì cũng đơn giản lắm. Là do cô đeo kính, và 2 mắt cô thì lòi ra, cảm tưởng như mắt cô nó dính lấy cái kính rồi ý. Thế nên chúng nó gọi như thế. Cô Lan cũng không phải dạng vừa đâu :3, nhưng mà cô chỉ hay dọa, chứ chẳng mấy khi xù được chúng nó thật, vì thế cô toàn bị bọn trong trường bày ra mấy trò bày để chơi xấu. Ừ thì cô không mấy khi làm đủ hay dọa, nhưng là hiệu phó, nếu trêu quá mức thì cô sẽ tức điên lên và làm đúng y như lời cô dọa !!! Thế nhưng bọn học sinh trong trường thì lại bệnh hoạn tới mức truyền tai nhau mỗi đứa phải bày trò chơi cô 1 lần, vì cái biểu hiện lúc cô tức “vô cùng thú vị”. Bọn lớp tôi cũng đẩy lẫn nhau như thế, nhưng tôi cũng chả hiểu nó thú vị ở chỗ nào?!

“Em hãy giới thiệu về bản thân!” Giọng của cô Lan “lời” kéo tôi về thực tại.

Tôi khẽ giật mình, hơi ấp úng:

“Dạ thưa thầy cô, em tên Trần Nguyệt Linh, học sinh lớp 10A1”

“Em nghĩ gì về việc trở thành một hoa khôi?!” Giọng thầy Phệ vang lên

Hơ, đúng câu ban nãy Diệu Anh nói với tôi. Duyên phận ghê!

Tôi ậm ừ một lúc, rồi cũng trả lời:

“Em thấy, điều đấy cũng không quá quan trọng. Việc trở thành một hoa khôi chỉ đơn giản là được mọi người công nhận về nhan sắc cũng như tính cách hay lối sống. Chỉ là có phần toái hơn 1 chút vì sẽ bị người khác hay soi mói. Nhưng dù sao thì em nghĩ cứ suy nghĩ nó đơn giản là được ạ!” Thôi thì cũng chẳng biết thế nào, cứ nghĩ ra cái gì thì nói cái đấy

“Một hoa khôi cần phải như thế nào?!” cô Trúc im lặng này giờ cũng lên tiếng, cô nhìn tôi khẽ mỉm cười

“Em nghĩ là cứ sống thật với bản thân là được rồi ạ!” Tôi hơi cúi đầu rồi lại ngẩng mặt lên ” Được làm một hoa khôi, như em nói ban nãy là được mọi người công nhận về những thứ như nhan sắc hay tính cách hoặc là lối sống mà người đó sẵn có mà thôi ạ. Em nghĩ rằng phải thực sự có những thứ đó thì mới trở thành hoa khôi được. Vì thế, người làm hoa khôi chỉ cần sống thật với bản chất thôi ạ!”

Tôi nói xong một hồi, chợt ngẫm lại những gì mình nói ban nãy, chợt thấy nó có chút lộn xộn.

Mà thôi mặc kệ, lộn xộn càng tốt, tôi muốn bị loại và ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Ừm, câu hỏi cuối cho em đây!” Cô Lan “lời” khẽ đẩy gọng kính, háng giọng

“Mục đích của em khi tham gia cuộc thi này là gì?!”

Tôi bất chợt chần chừ, nói thế nào bây giờ, chẳng nhẽ lại bảo mình bị chơi xỏ?!

Nhưng mà tôi bị chơi xỏ, và hơn nữa tôi cũng không muốn tiến sâu vào cái việc thi thố vô bổ này, và mục đích hiện tại là bị loại khỏi đây. Không nói thế thì nói thế nào?

Được rồi, cứ thế đi!

“Bởi vì hần đi theo đuôi một kẻ thất bại như cậu đấy Nguyệt Linh!”

Bất chợt giọng nói của Quốc Thiên vang lên khiến tôi khựng lại, lời tôi đang định nói bỗng chốc đi đâu hết.

Phải rồi, nếu hần đã coi tôi là như thế, thì tôi sẽ cho hần biết rằng suy nghĩ của hần là hoàn toàn sai. Tôi không phải là kẻ thất bại, tôi ghét việc người khác nghĩ tôi như thế.

“Thưa thầy cô...” Tôi ngập ngừng, rồi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nói nhanh” thực ra em là bị ai đó đăng kí cho em. Em không hề có ý định tham gia nó. Nhưng sau khi suy nghĩ, em muốn tham gia cuộc thi này để chứng tỏ rằng em sẽ thành công và em muốn đứng trên đỉnh cao nhất.”

Tôi khe khẽ ti hí mắt, nhìn xem có thầy cô nào chuẩn bị sừng cò lên và đá tôi bay vèo ra ngoài.

Nhưng có vẻ trái với dự kiến của tôi, cả 3 thầy cô đều ngồi im bất động!

Một lúc lâu sau, thầy Phê vỗ lấy chai nước ở góc bàn, tu một hơi rồi khẽ háng giọng: ” Em ra ngoài đi, em thi xong rồi!”

Tôi cúi đầu chào thầy cô, rồi đi ra ngoài.

“Sao rồi sao rồi? Sao mà mày ở trong đây lâu thế?!” Tôi vừa ló mặt ra ngoài, Diệu Anh đã vỗ lấy hỏi.

“Mày cứ vào thi đi đã!” Tôi phẩy tay, ừ nó vào trong.

“Ừ, Khánh Minh ngồi kia kìa. Mày ra đây ngồi chờ tao.” Diệu Anh chỉ chỉ vào chỗ ghế đá phía bên kia sân trường mà Khánh Minh đang ngồi.

Hic, bên này cũng có ghế đá, ngồi gì xa thế!

Tôi lóc cóc đi tới cái trạm để cặp sách, vỗ lấy cái cặp rồi tiến gần chỗ nó đang ngồi, ngồi phịch xuống cái ghế đá, ngửa cổ ra phía sau.

Khánh Minh cũng đang ngồi tư thế y hệt tôi, khẽ nhủ mày vì tôi gây chấn động mạnh.

“Sao rồi!?” Nó hỏi

“Chuyện gì?!” Tôi nhếch một bên lông mày

“Chuyện làm ca sĩ!” Khánh Minh trả lời

“Tao chưa nói gì cả!” Tôi ngửa người dậy, trằm mũ áo lên đầu rồi ôm cái cặp trước ngực tựa mặt vào đấy.

Hic, biết là trời lạnh thế này đã mang thêm cái áo khoác rồi!

“Mày định thế nào?!” Nó vẫn giữ nguyên cái bộ dạng đấy, cất giọng hỏi tôi.

“Tao không biết nữa!” Tôi khẽ thở dài ” Ai cũng nói tao bỏ cơ hội này đi là phí, nhưng cứ cho là làm ca sĩ, thì sau này sẽ tính sao?!”

“Mày thương lượng đi!” Nó nói ngắn gọn

“Thương lượng?” Tôi nhủ mày khó hiểu, ý nó là sao?

“Thương lượng về việc mày sẽ làm ca sĩ với điều kiện sẽ được đi học đầy đủ!” Khánh Minh xoay người ” Khi đó thì mày phải chịu khổ, vì khi mày nổi tiếng thì mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều! ”

“Ừm!” Tôi trầm tư, sự thật là tôi không muốn làm ca sĩ cho lắm, cuộc sống hiện tại của tôi đã rất ổn rồi. Mặc dù có khó khăn vài chỗ, nhưng đối với tôi thế là đủ.

“Nếu mày thực sự thích nó thì hần làm! Có thể đó sẽ là một công việc giúp mày có cuộc sống ổn định khi vào đại học sau này, nhưng nó cũng khổ chẳng kém gì mày bây giờ đâu. Dù sao thì cũng không hần là toàn bộ số tiền mày kiếm được đều sẽ vào tay mày. Hiểu không?!”

Tôi quay sang nhìn Khánh Minh, bây giờ nó đang quay lưng về phía tôi nên tôi không biết trông nó như thế nào.

Tôi tiếp tục im lặng...

“Nếu như việc ca hát là mơ ước của mày, thì cứ theo đuổi nó. Chẳng ai cấm mày cả. Nhưng với tình hình của mày hiện tại, cứ nghĩ xem việc đấy có lợi

hay không!”

Nó ngồi thẳng dậy, khẽ mỉm cười:

”Mà nếu cái ông đấy chẳng quá không cho đi học đầy đủ thì thôi. Đẹp!”

Khánh Minh đứng thẳng dậy, vờn vai 1 cái, rồi ngáp rồ vô duyên:

“Sáng mai mày không phải đi làm nên qua nhà tao. Đẳng nào cũng được nghỉ. Bố mẹ tao nhớ mày lắm đấy!” Nói xong nó đút tay vào túi bỏ đi, để lại mình tôi ngơ ngác nhìn theo nó.

“Chờ tao!” Khánh Minh vừa đi vừa giơ tay lên vẫy vừa nói, chẳng thèm quay mặt ra đằng sau nhìn tôi

“Ê, Linh!” Tiếng gọi của Diệu Anh vang lên

“Hà, thi xong rồi à?!” Tôi vừa nhìn Diệu Anh đang chạy tới chỗ mình vừa nói.

“Ừ, xong rồi, thằng Minh đâu?!” Nó vừa nói vừa quay đầu sang bên này rồi lại sang bên kia nhìn ngó.

“Chả biết, vừa đi đâu ý, nó bảo chờ!” Tôi khịt mũi, nhấc cái cặp đi đến gần Diệu Anh.

“Ồ quên, tao chưa lấy cặp, đi lấy cặp với tao rồi chờ nó!” Diệu Anh nhìn thấy tôi cầm cặp sách thì liền nói.

“Ừ!” Tôi để mặc cho nó cầm tay kéo đi, trong đầu vẫn còn phảng phất lời Khánh Minh vừa nói ban nãy.

“Cạch!” Tôi mở cửa, bước ra từ phòng thay đồ chỗ làm việc, lấy tay phui phui chỉnh chu bộ trang phục rồi tiến ra ngoài.

Tôi chậm rãi tiến gần tới phòng bếp, chỗ chị Mai đang chạy tới chạy lui chuẩn bị đồ ăn cho khách, thực ra thì bây giờ chưa có khách, nhưng chị ý toàn chuẩn bị trước như thế thôi.

Tôi tiến tới cái ghế gần đó, ngồi phịch xuống.

Mặc dù tôi chẳng ưa gì cái không khí nồng nặc mùi dầu mỡ này, nhưng cảm giác ngồi đây và nói chuyện lung tung với chị Mai cũng thực sự rất thú vị.

“Mày không giúp chị à? Ngồi đấy làm gì?” Chị Mai vừa chạy vừa càu nhàu.

“Giúp gì? Em có biết nấu nướng gì đâu?” Tôi cau mày “Mà mấy buổi sáng em không đi làm, người đấy có đến đây không?” Tôi chuyển chủ đề

“Người đấy?” Chị Mai vừa nói, tay chân vẫn cứ làm thoăn thoắt chẳng ngừng nghỉ tí nào “Bò mày à? Có từ bao giờ sao chị không biết!”

“Chị hâm à?!” Tôi xị mặt, quay đầu ra chỗ khác, hần học “Chồng con chưa có thì bò bịch gì!”

“Thế mày nói ai?!”

“Người phụ nữ hôm trước...” Tôi nói bỏ dờ, chắc chỉ thế chị ý cũng đủ hiểu.

“Ừm.có!” Thao tác của chị ấy khẽ dừng lại trong 1s, rồi lại tiếp tục quay trở lại công việc mình đang làm

“Thật hả?!” Tôi đứng phắt dậy, cái ghế tôi vừa ngồi cũng lao đao rồi đánh ngã cái “rầm” ra đằng sau

“Bình tĩnh đi, mày tính đi khủng bố à?!” Chị Mai liếc mắt hừ 1 cái

Tôi chả thèm quan tâm, chạy ra bấu vào vai chị ý lắc lắc lắc để.

“Đến đây á, khi nào, làm gì, bà ấy có nói gì với chị không?! Bà ấy...”

“Im nào!” Chị Mai khẽ gắt, gạt cái tay đang bám chặt trên vai chị ấy của tôi ra, hắng giọng “Tới đây thì chỉ để ăn, gọi thức ăn xong đi về. Mày muốn gì hơn nữa?!”

“Không còn gì hả?!” Tôi đưa ánh mắt long lanh lên nhìn chị Mai

“Không!” Cụt lùn

Tôi tụt hứng, thu ánh mắt, cụp đuôi, lóc cóc dựng cái ghế lên ngồi.

Tôi khẽ thở dài, nếu người đó không quay lại đây, thì tôi làm sao mà biết được bà ấy sẽ đi đâu, làm gì và là người như thế nào?!

“Thôi, có khách kìa, ra làm việc đi!” Chị Mai giục tôi, tôi cũng uể oải nhấc mông dậy, vợ lấy quyển sổ với cái bút ở gần đấy, chậm rãi bước về quầy.

Tôi nhìn hai người 1 nam 1 nữ đang tiến về phía tôi, vẫn giữ nguyên cái bộ mặt như ăn phải trứng thối, cất giọng như đi đưa đám hỏi:

“Quý khách cần gì vậy ạ?!”

“Nguyệt Linh?!”

Giọng nói vang lên từ phía người con trai khiến tôi chột giật mình.

Lại là người quen hả?! Đây đã là lần thứ bao nhiêu tôi đi bừa tới 1 chỗ và gặp được người quen thế?!

Tôi nhếch một bên lông mày, neho mắt nhìn kẻ sắc sỡ sắc màu trước mặt.

Duy Nam?!!!!

Hờ, tưởng thằng cha nào quen biết gì nhau chứ cái thằng nạc mỡ lẫn lộn này thì tôi không quan tâm.

Ừm, sau đây xin miêu tả bạn Duy Nam của chúng ta và kẻ -đứng -bên -cạnh như sau:

Duy Nam mặc một bộ quần áo rách từ trên xuống dưới, nói rách cũng hơi quá, thực ra là mài hết chỗ này tới chỗ kia, có vài chỗ còn có vài cọng chỉ lông thông nữa. Bên cạnh thì mặc một cái quần short đen với áo ngắn cúp ngực bó màu đỏ, khoác bên ngoài một cái áo vest nữ màu xám đen. Trông hai người đi thực sự rất hợp xì- tai. Một người tóc vàng, một người tóc đỏ.

Hic, mấy người này bộ không biết lạnh hả? Đặc biệt là cái chị kia ấy!

“Quý khách cần gì ạ?!” Tôi lặp lại câu hỏi, không quan tâm tới sự ngạc nhiên của tên kia là mấy.

“Hơ, thế mà trước đây còn tưởng tiểu thư danh giá của gia tộc nào cơ, hóa ra làm người hầu của mấy cái quán ăn phàm tục này cơ đấy!” Duy Nam cười ha ha, khiến cho cái đầu đang dựa vào vai hắn của cô bên cạnh rung lên bần bật, nhìn đến là buồn cười.

Cô ta khề cau mày, nhắc đầu lên:

“Này, để im cho em dựa, người ta làm gì thì nặc kệ đi! Gọi món mau lên!”

Ô, tự dưng thấy yêu bà chị này thế!

“Được rồi, tôi lấy 1 hamburger thịt bò, một pizza xúc xích, hai trà chanh !” Duy Nam lên tiếng.

Tôi nhanh thoăn thoắt bấm mấy món hắn vừa gọi , rồi chờ hóa đơn in ra.

Tôi đưa hóa đơn cho hắn, nói:

“Quý khách cầm hóa đơn sang quầy bên kia chờ lấy đồ ăn. Của hai anh chị hết 185 nghìn!”

Hắn rút 1 tờ 200 ra đưa tôi, mặt khinh khỉnh: ” Không cần thôi!”

“Cảm ơn!” Tôi nói, kéo ngăn kéo ra để cất tiền.

“Coi như tôi bỏ thí cho mấy kẻ nghèo nàn rách rưới như cậu thôi, haha.” Duy Nam bỗng dưng bồi vào thêm 1 câu vào khiến động tác của tôi chột khựng lại.

Cái gì cơ? “Bỏ thí”?

Tôi nắm chặt tay lại, khiến tờ tiền trong tay tôi cũng vì thế mà bị vò nát, khế mím môi nín con giận.

Không được, không nên nổi giận chỉ vì vài lời lẽ bần thiêu của tên này được.

Tôi im lặng, cất tiền vào ngăn kéo rồi quay mặt đi.

Tên Duy Nam cầm tờ hóa đơn, đưa cho anh Hoàng đang đứng bên cạnh tôi, rồi nói to:

“Bảo Nguyệt Linh mang ra bàn cho tôi!”

Tôi đang toan tính quay vào trong, nghe thấy tiếng hắn thì dừng lại.

Gì cơ? Mang ra bàn?

Anh Hoàng khẽ nhủ mày, chậm rãi lên tiếng:

“Đây là cửa hàng tự phục vụ, chúng tôi không có chế độ mang ra bàn cho khách!”

Tên Duy Nam quay đầu, hếch mặt đi ra bàn ngồi, kéo chị gái bên cạnh đi cùng, hất kéo một cái ghế ra, rồi ngồi vắt chân lên đấy, như kiểu không nghe thấy anh Hoàng vừa nói gì.

Tên điên này, hẳn lại bị cái gì thế?

Anh Hoàng chợt quay xuống nhìn tôi, có chút e ngại.

“Thôi kệ đi, anh vào lấy đồ đi, em mang ra cho tên đấy!” Tôi tiến tới gần chỗ anh Hoàng, mím môi nói khẽ.

Anh Hoàng nghe thấy tôi nói thế cũng lóc cóc đi vào lấy suất ăn ra rồi đưa cho tôi, tôi chậm rãi tiến về phía bàn Duy Nam đang ngồi.

“Cạch!” Tôi đặt phần ăn xuống, lạnh lùng liếc nhìn hắn 1 cái rồi quay lưng đi vào trong.

“Xoạt, choang!!! Cái gì thế này? Mấy người làm ăn thế này à?” Tôi vừa quay lưng tiến được một vài bước thì một tiếng roi mạnh kèm theo một câu nói mang đầy sự tức tối, và tất nhiên, là của Duy Nam.

Tôi dừng lại, nhắm mắt, thờ dài một cái rồi mở mắt quay lưng lại đằng sau với cái mặt chán nản.

Không ngoài dự đoán, trước mặt tôi là một đồng thức ăn hỗn độn rơi xuống đất, và cái mặt đang tức điên đỏ bừng bừng lên của tên Nam.

Hờ, thằng cha này công nhận diễn đạt thật đấy nhé!

Tôi chậm rãi bước tới gần, cất giọng nhẹ nhàng hết mức có thể hỏi:

“Xin hỏi có chuyện gì vậy ạ?!”

“Còn hỏi có chuyện gì được à?!” Hắn ta đứng bật dậy, ầm tôi ra đằng sau.

Tôi bị hắn đẩy, lùi lại 1 bước rồi lấy chân tựa, mặt lạnh te.

Khẽ liếc qua chị gái xinh đẹp đi cùng Duy Nam, tôi thấy chị ấy đang ngồi ôm đầu, thờ dài thườn thượt, chắc cũng xấu hổ vì đi cùng tên này!

Bây giờ thấy xấu hổ hơi muộn đấy chị gái ơi, khổ thân, bao nhiêu thằng lại chạy theo cái thằng đàn bà này làm cái gì không biết!

“Nhìn xem cái gì đây?!” Duy Nam chỉ xuống mớ hỗn độn dưới đất, rồi gầm lên.

Tôi cúi đầu xuống nhìn, thấy một cái chun màu vàng vàng đang bị kẹp giữa cái bánh hamburger.

“Mấy người làm ăn thế này mà được à?! Quản lý đâu? Tôi muốn gặp quản lý!” Hắn nói to.

Do bây giờ cũng tương đối đông khách, thấy hắn nói thế cũng cảm mấy thứ đồ mình đang ăn lật đi lật lại xem có cái gì không.

Tôi cười hừ miệng, sao bao nhiêu lâu rồi mà trình độ của tên này chả tăng thêm được chút nào thế? Tôi nói rồi mà. Diễn rất đạt, nhưng vẫn còn sơ hở.

Cho xin đi ông nội, tôi nhìn thấy mấy cái chun buộc ở cổ tay ông rồi kìa!

Tôi bước qua đồng thức ăn hỗn độn, tiến tới gần chỗ Duy Nam đang đứng, vẫn giữ nguyên cái mặt lạnh te, cầm lấy cổ tay hắn, kéo cái tay áo khoác da màu đen của hắn lên, giờ cao, để lộ ra chỗ chun đang buộc ở cổ tay hắn, chậm rãi lên tiếng:

“Đây là cái gì?!”

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh, một vài người đang đơ mặt ra nhìn cái hành động của tôi ban nãy.

Hờ, thôi được rồi, nếu như hắn muốn diễn kịch như thế, thì cái người bắt đắc dĩ bị lôi vào làm diễn viên như tôi có lẽ cũng nên tương tác một chút chứ nhỉ?

“Đây không phải là chun sao?! Mà nó là cái chun cùng loại với cái chun mà ANH ĐẶT ở trong cái bánh đấy sao?!” Tôi cười, nhấn mạnh từ “anh đặt”

“Này, sao cô dám nói tôi đặt ở đấy chứ?! Tôi đặt hỏi nào? Mấy người làm ăn không ra gì đừng có đổ tại tôi!” Duy Nam hơi áp úng, nói ngập ngừng

Tôi biết mà, chẳng cần biết chỗ chun này ở đâu ra, nhưng tên này thì có gì tốt đẹp chứ. Làm gì cũng có mục đích xấu xa.

“Chứ chẳng lẽ anh mang mấy cái chun này đi để buộc tóc? Tôi nghĩ tóc anh không đủ dài đâu!” Tôi nói đồng dục, đủ to để cho mọi người nghe thấy.

Thấy có vài tiếng cười vang lên, tôi hài lòng vì đạt được mục đích!

Mặt Duy Nam đỏ bừng, hấn quay mặt đi chỗ khác ho khù khụ, rồi quay mặt về nhìn tôi, ấp a ấp ứng:

“Là tôi...tôi...tôi cảm chun hộ bạn gái tôi thôi!” Hấn vừa nói vừa lấy tay chỉ về phía chị gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh.

“Thôi đi tên điên!” Chị gái ban nãy còn đang lấy tay che mặt thì thấy tên kia nhấc đến mình liền đứng bật dậy, vơ lấy hộp giấy ném vào mặt Duy Nam.

“Chị còn tưởng mày xin chun của chị làm gì, hóa ra là vài ba cái việc ba xàm ba láp đây!” Chị ấy tiến đến gần Duy Nam, lấy giày dẫm dẫm vào chân tên kia.

Vì nó là giày cao gót, nên tôi đủ hiểu cái cảm giác của hấn bây giờ như thế nào, chắc hấn là đau lắm!

Duy Nam vừa lấy tay xoa mặt vì bị phi trúng cái hộp giấy, lại bị dẫm chân liên hoàn, cái mặt chẳng khác gì khi ăn phải ớt. Vừa xoa mặt vừa né, nhìn đến tôi.

Hừ, đáng đời. Đúng là càng lúc càng quý chị gái xinh đẹp này mà!

“Đưa đây, thật là xấu hổ đến chết mất thôi!” “Tóc đỏ vừa dứt lấy cái túi mà Duy Nam đang cầm làm bìa đỡ đạn, tranh thủ táng thêm cho hấn 1 phát nữa, rồi cúi mặt móc ra cái thẻ, đưa cho tôi nói:” Em tính tiền cho chị, coi như đền bù thiệt hại. Xin lỗi em nhé, tại cái ông này vừa trốn trại ra, sượng quá nên kiếm việc để làm ấy mà!”

Tôi khẽ cười, chị này đúng là hay thật!

Vài người ngồi ăn trong cửa tiệm ngồi xem kịch nãy giờ cũng chột phi cười. Không cười sao được, chị ấy nói hay quá mà.

Tôi đón lấy cái thẻ, tiến về phía quầy thanh toán, rồi lại đưa cho chị gái xinh đẹp, miệng cười toe toét, mắt liếc qua Duy Nam một cái, đúng là thâm chưa từng thấy!

“Đưa điện thoại đây!” Chị ấy đột ngột chìa tay về phía tôi.

“Sao ạ?!” Tôi đơ mặt, ngơ ngác nhìn người đứng trước mặt.

Đưa điện thoại? Làm gì?

“Cứ đưa điện thoại đây!” Chị ấy khẽ nhủ mày, cánh tay vẫn chìa về phía tôi.

Tôi cúi xuống, lòi ra từ trong cái tạp dề màu nâu sẫm ra một cái điện thoại màu trắng.

Chị gái nhanh chóng giật lấy, bấm bấm cái gì đấy rồi cầm tay tôi nhét điện thoại vào, nói:

“Thực ra thằng nhóc này là em chị, nhưng không phải em ruột, cũng không phải họ, chẳng qua là bố mẹ nhóc này chơi thân với bố mẹ chị, nên trở thành chị đi quân lí nó luôn! Chị cho em số điện thoại rồi đây, nó có tới đây quấy nhiễu thì cứ gọi cho chị.”

Hả? Chị?

“Chị nào? Cô đừng có linh tinh! Chị gái mà cô nói ban nãy đi Mỹ 2 năm rồi đã về đâu!” Tên Duy Nam vừa nhìn chị gái xinh đẹp, vừa nhăn mặt mũi nói.

“Thằng bố lão bố toét này!” Chị ý lại cầm cái túi đập vào đầu hấn thêm 1 phát nữa. “Mày đứng im đấy chờ chị!”

Nói xong chị gái xinh đẹp liền đi về phía nhà vệ sinh, rất nhanh sau đó chị ấy quay lại, đi về phía tôi, trên tay là bộ tóc giả màu đỏ, và có vẻ chị ấy vào nhà vệ sinh để tẩy đi lớp trang điểm, bằng chứng là chị ý bước ra với cái mặt mộc 100%

“Sao, mày nhận ra chưa?!” Chị ấy hất mặt về phía Duy Nam, nói giọng thách thức.

“Chị cố tình đóng giả xem mày bây giờ ăn ở thế nào, càng ngày càng sa đoạ!” Chị gái xinh đẹp vuốt vuốt lại mái tóc đen bóng của mình, mặt hậm hực.

“Chị?! Sao chị lại ở đây?!” Duy Nam có vẻ nhận ra, hấn hơi lúng túng, được một lúc há hốc mồm ra vì ngạc nhiên

“Còn sao nữa, về để trị mày chứ sao?!” Rồi lại lấy túi đập vào đầu hấn lần thứ n “Ngậm cái mồm vào! Giờ thì dọn dẹp chỗ này đi rồi đi về!”

“Tại sao em lại phải dọn, ở đây có nhân viên để làm gì!” Hấn hần học, khoanh tay đứng nhìn.

“Mày bày ra thì phải dọn! Người ta mang ra cho mày ăn đã là nể mặt khách hàng lắm rồi, đây còn là tiệm tự phục vụ. Bây giờ mày phá ra đấy thì không mày dọn thì ai?! Chị mày à?!” Chị ấy cau mày.

“Em không dọn đâu!” Duy Nam nói xong rồi hùng dũng đi ra ngoài cửa.

“Thế được rồi, mày cứ chờ đấy!” Chị gái xinh đẹp rút cái điện thoại trong túi ra, bấm bấm rồi ngồi chờ máy.

“Alo, bác à, cháu Quỳnh đây!” Ô, hóa ra chị ấy tên là Quỳnh. Tên hay thật.

“Bác à, cháu...” Chị Quỳnh đang định nói tiếp, thì bất chợt một cái bóng phi vút qua, tiện thể chồm luôn cái điện thoại đang áp trên tai chị Quỳnh.

Tôi khẽ giật mình lùi ra đằng sau, cái gì thế?!

“Bố, bố ạ! Con Duy Nam đây, haha, haha!” Duy Nam đứng ở 1 góc, cầm cái điện thoại áp vào tai, vừa nói vừa cười giả lả.

“À không, không có gì đâu ạ, con với chị ấy đi ăn tối, ăn tối thôi mà. Chị ấy chắc muốn hỏi thăm bố cái gì đấy ạ!”

Chị Quỳnh tiến tới, giật lại cái điện thoại hồng, lờm lỏm 1 cái cháy mắt rồi nói vài câu với đầu dây bên kia, mà cụ thể ở đây có lẽ là bố tên Duy Nam kia, rồi tắt máy, quay ra nói chuyện với tên kia:

“Sao hả, giờ dọn không?”

“Được rồi, em dọn!” Hấn mặt mày ỉu xiu

Hahaha, chị gái này hay thật đấy!

“Linh, Linh!” Tôi nghe tiếng anh Hoàng gọi vang lên ở phía sau

Sau một hồi xem kịch chán chê, tôi cũng lóc cóc tiến về chỗ anh Hoàng xem anh ấy gọi cái gì.

“Có ai gọi cho em này!” Anh Hoàng lấy tay chỉ chỉ vào cái điện thoại bàn.

Tôi tò mò, đón lấy điện thoại từ tay anh Hoàng.

“Alo?!” Tôi cất giọng, chờ đợi câu trả lời.

“Alo, Nguyệt Linh phải không?!” Tiếng từ đầu dây bên kia vang lên, là một giọng nữ khá trầm.

“Vâng, đúng vậy, ai đấy ạ?!” Tôi nhúm mày, nói.

“Nguyệt Linh...” Người bên kia bỏ dờ câu nói “Là mẹ đấy!”

CÁI GÌ CƠ? MẸ?!

“MẸ!” Tôi nói gần như gào lên, thu hút kha khá ánh nhìn của khách hàng ngồi ăn trong quán, bao gồm cả 2 người kia” Mẹ, là mẹ thật sao? Mẹ ở đâu? Mẹ đang ở đâu?”

“Đi tới con hẻm cách chỗ con làm việc khoảng 500m, ở bên trái, mẹ đứng đợi con!” Tôi luống cuống, đập máy điện thoại lại rồi tháo vội cái tạp dề.

“Em đi một chút, em sẽ về luôn!” Tôi nói vội với anh Hoàng rồi chạy ra khỏi quán

“Này em đi đâu thế?!” Tôi nghe thấy giọng của chị Quỳnh vang lên, nhưng bây giờ tôi không nghĩ được nhiều đến như thế.

Dù giọng nói ấy có chút không giống giọng của mẹ, nhưng tôi vẫn muốn đi, ngộ nhỡ đấy là mẹ thật, thì tôi sẽ phải hỏi hận cả đời mất.

Một vài giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má. Tôi dơ tay gạt nó đi, tiếp tục chạy thẳng.

Mẹ... mẹ... đứng chờ con..Con tới đây...mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tôi giảm dần tốc độ khi thấy mình đang ở gần chỗ mà mẹ nói, nhìn ngang ngó dọc, tôi thấy một con hẻm duy nhất quanh khu này ở phía bên trái.

Con hẻm này giờ tối om, tôi chẳng thể nhìn thấy cái gì bên trong cả.

“Mẹ, mẹ ơi!” Tôi chậm rãi tiến vào phía trong con hẻm, vừa đi vừa thăm dò.

“Mẹ, con Nguyệt Linh đây!” Tôi tiếp tục cất giọng khe khẽ.

Tôi lần từng bước một, cố gắng nhìn mọi thứ trước mặt thật rõ ràng bằng ánh đèn sáng ở ngoài đầu đường. Con đường ngoài kia với con hẻm này, như là ranh giới giữa thiên đường và địa ngục vậy.

“Á!” Tôi bất chợt hét lên khi tay mình bị kéo mạnh.

Tôi chẳng rõ mình bị kéo đi đâu nữa, một bàn tay to thô ráp bịt chặt miệng tôi, có vẻ có 2 tên, vì cả hai vai tôi đều có tay người giữ chặt.

Tôi cố gắng vùng vẫy thật mạnh, nhưng chẳng được gì cả, vai tôi đã bị kẹp chặt tới mức đau nhói. Trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác sợ hãi tột độ.

Hình như tôi được lũ người đó đưa vào một căn nhà bỏ hoang đã cũ, bằng chứng là một trong hai tên đứng cạnh tôi dơ chân lên đập cửa thật mạnh, rồi khi đi vào trong nhà thì đi mãi chẳng thấy điểm dừng.

Đi một lúc, bọn họ đẩy tôi ngồi xuống một cái ghế, rồi biến đi đâu không biết.

Khoan đã, không phải lúc này là lúc thích hợp để chạy trốn sao?

Tôi đứng bật dậy, chạy về hướng cái cửa đang có ánh sáng le lói hắt từ ngoài vào nhanh nhất có thể.

Dù tôi chưa hiểu cái tình cảnh hiện tại lắm, nhưng cũng có thể mấy kẻ này không phải người tốt. Vì vậy, 36 kế, chuẩn là thượng sách.

“Này con nhỏ kia, đứng lại!” Tôi nghe thấy tiếng gầm to ở sau lưng, càng cố chạy nhanh hơn.

Cố lên, cái cửa ngay trước mặt rồi!

“Áy em gái. Đi đâu mà vội thế?!” Khi tôi chạy gần tới cái cửa, thì bỗng dưng sầm vào một kẻ nào đó tự dưng xuất hiện chắn cánh cửa. Hắn nói kèm theo một nụ cười khà ồ.

Tôi hơi lùi lại, nheo mắt cố nhìn cho ra kẻ đứng trước mặt. Nhưng thứ duy nhất mà tôi nhìn được chỉ là mấy bắp cơ chẳng chịt khắp cánh tay của hắn ta cùng vài hình xăm trở rồng phượng.

Bỗng chốc, vai tôi lại bị giữ lại. Hai tên ban nãy đã bắt được tôi.

Tôi bị kéo quay trở lại cái ghế, như để chắc chắn, bọn họ còn lấy dây buộc tôi vào cái ghế.

Chết tiệt, lại đang gặp cái chuyện quái quỷ gì thế này?

“Này, tên kia. Thả tôi ra, tôi quen biết gì ông mà bắt tôi?” Tôi đập mạnh, tức giận nói lớn.

“Này em gái, anh hơn em có vài tuổi thôi. Em làm gì mà đập một phát anh lên thành ông thế?!” Hắn vừa nói vừa bật điện sáng choang lên. Bây giờ thì tôi đã nhìn rõ mặt hắn.

Ờ thì... có chút nâng lên thành ông thật.. Mặt hắn cũng chẳng đẹp để gì cho can. Da hơi đen tàn nhang khắp mặt. Mắt của hắn nhìn như đồng hồ lúc 10:10 ý.

Kể ra thì cái căn phòng này cũng không quá tồi tệ. Ngoại trừ trông không ra thì nó chẳng có gì cả. Ít nhất thì nó cũng không bẩn và xấu xí như tôi nghĩ.

Đằng sau hắn còn có hai tên vệ sĩ, và một đứa con gái. Nhưng... người con gái đó lại đội một cái mũ rộng vành, mặc một cái váy xếp dài màu camel.

Cô gái đó tiến về phía góc phòng nơi có 1 chiếc ghế gỗ ở đó, nhẹ nhàng ngồi xuống, vắt chân lên như một quý bà. Cái mũ rộng vành khiến tôi chẳng thể nào nhìn rõ được mặt mũi của cô ta.

“Bắt đầu được rồi.” Cô gái đó chậm rãi lên tiếng.

“Chà chà, em gái, em xinh thế này ai dám xử nhĩ?!” Tên đó bỗng dưng lên tiếng, kéo tầm nhìn của tôi quay về phía hắn.

Tôi chưa kịp ho he gì thì cái cô ban nãy đã xuất hiện ngay sau lưng tên kia. Giờ tay đập một phát vào cổ hắn khiến hắn phải ré lên rồi cúi đầu ôm cổ trong đau đớn.

“Này, anh biết lần này nếu không làm ra gì tôi sẽ bị nhỏ đó xử cho chết không yên không hả? Hừ, bạn gái mình ngồi đây mà ve vãn gái như thật!” Nhỏ đó chống nạnh, quát xa xả vào mặt tên mắt 10h10 đó khiến hắn ôm ngực sợ hãi.

Hic, ban nãy trông lạnh lùng kiêu sa thế cơ mà. Sao tự dưng lại thành bà cô bán thịt lợn vậy?! @@

Vì cử động mạnh của nhỏ khiến cái mũ bật tung ra, và bây giờ thì tôi có thể nhìn rõ mặt của cô gái đó.

Người này... rõ ràng là không quen. Mặt cô ta thật sự rất lạ.

“Được rồi, em cứ bình tĩnh. Anh làm ngay đây!” Hấn ta lồm cồm bò dậy, còn nhỏ kia thì lại trở về trạng thái kiêu sa.

“Này em gái, nhìn mặt em có vẻ đang muốn biết chuyện gì đang xảy ra lắm đúng không!” Hấn tiến gần tới chỗ tôi vài bước, tiếp tục cái điệu cười khả ố.

“Biết rồi thì nói đi!” Tôi cau mày.

“À, đơn giản lắm. Bạn gái anh đây, đã giả làm mẹ em để dụ em tới đây. Mục đích đương nhiên là để hại em.” Hấn cười toe toét.

Vậy nghĩa là... người gọi điện cho tôi không phải mẹ sao?!

Tôi hơi tuyệt vọng, nhưng cũng dòng tai lên nghe tiếp, xem chuyện gì đang diễn ra, tôi cũng chưa thể hiểu nổi tại sao mình lại rơi vào nông nỗi này.

“Hình phạt cho em cũng không quá căng thẳng đâu. Chỉ là để em ở lại đây vài ngày, cho em làm quen kết thân với mấy bé ma ở đây xong xuôi thì về.” Hấn lại cười, nói rồi đi ra cầm tay nhỏ vấy dài, hắng giọng “Chúng mày, đi!”

Một tên bước lại gần rồi rút ra 1 cái khăn bịt miệng tôi lại. Sau đó thì hấn cùng bọn đầu gấu ban nãy đều đi ra ngoài hết, trong thoáng chốc cả căn phòng chỉ còn lại một mình tôi.

“Tách!” Một tiếng động vang lên, liền sau đó là cả căn phòng đều tối um.

Tôi ngồi im bất động không biết xoay sở thế nào, nghe tiếng khóa cửa vang lên, tiếng gót giày bước đi đều đều, xa dần rồi mất hẳn.

Chết tiệt! Làm thế nào bây giờ?!!

A! Đúng rồi, điện thoại.

Tôi nghĩ rồi cố gắng vịn vẹo, rút tay ra khỏi cái dây thừng.

Aishhh, bực mình quá, mãi không rút ra được.

Tôi vịn vẹo hết sức có thể, đồng thời cưa cưa cái dây vào miếng sắt dùng để đóng ghế ở dưới.

Aiya, sao mãi mà nó chẳng đứt gì thế này? Phải đổi cách khác thôi.

Tôi nghĩ rồi cố lắc lắc người thật mạnh. Đồng thời vuron mấy ngón tay ra để kéo được cái điện thoại ra khỏi túi quần.

“Cạch!” Yes, cuối cùng thì cái điện thoại cũng rơi ra.

Tôi lấy mũi giày chân trái đè lên gót giày chân phải để tháo giày ra, rồi tiếp tục tháo cái tất ra. Dùng ngón chân để di di trên điện thoại.

Yên tâm đi, sẽ chẳng có cái tình tiết hết pin như mấy cái truyện tiểu thuyết mà Diệu Anh đọc cho tôi nghe trước giờ đâu. Bởi vì tôi vừa xin ít điện chùa vào cái điện thoại ở chỗ làm việc xong. :3.

Tôi bấm số Khánh Minh, rồi ấn vội nút gọi, vui sướng sắp khóc. Được cứu rồi, được cứu rồi.

“Tút...tút...tài khoản của quý khách không đủ tiền để thực hiện cuộc gọi này, xin...”

CÁI GÌ CỜ?! Cái giờ phút nào rồi mà còn hết tiền cơ chứ?!

Tôi bực mình, muốn đập một phát vào không khí cũng không xong chỉ vì chân đang bị buộc vào cái ghế chết tiệt này.

Tôi tuyệt vọng, phải làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ ngồi chờ chết?!

Tôi chẳng trẻ con tới mức tin vào mấy cái trò ma quỷ nhảm nhí. Vì ngày nào tôi chả ngủ một mình và sống một mình trong một căn nhà. Nhưng chẳng lẽ lại cứ ngồi thế này và chẳng làm gì? Tôi còn rất nhiều việc cần phải làm nữa

Người ban nãy rốt cuộc là ai nhỉ? Tôi đâu có quen người đó? Hơn nữa nhỏ đó còn hại tôi như thế này nữa.

Tôi suy nghĩ miên man. Phải rồi, ban nãy cô gái đó có nói rằng nếu như không làm ra gì thì sẽ bị con nhỏ nào đó xử chết không yên. Nghĩa là có người đứng sau giật dây...

“Rầm!” Tôi giật thót mình khi có một tiếng động mạnh vang lên từ phía cánh cửa “Nguyệt Linh! Cậu có ở trong đấy không? Nguyệt Linh?”

Tiếng gọi vang lên cùng với tiếng đập cửa thật lực.

Giọng nói này.... Hoàng Phong?

Tôi cố gắng gào ra âm từ cổ họng vì cái miệng đã bị bịt chặt để cho hắn nghe thấy.

Ồ... chuyện gì thế? Sao không còn tiếng gì nữa?

Chẳng lẽ hắn không mở được cửa nên đã chán bỏ đi rồi?!

“Uỳnh!” Kết thúc suy nghĩ của tôi là một âm thanh kinh hoàng vang lên. Cánh cửa nâu gỗ đã bị đổ sập, hơn nữa còn có một bóng người ngã đè lên trên nó.

Hoàng Phong chống tay, lao đảo đứng dậy. Cái áo trắng của hắn đã lấm bẩn. Dù bây giờ là mùa đông vậy mà tôi vẫn có thể thấy những giọt mồ hôi trên trán hắn.

Hắn... thực sự vì tôi mà khiến bản thân ra nông nỗi này sao?

Tên biến thái đi xung quanh căn phòng rồi kiểm được một mảnh vỡ kính, đem tới cởi trói cho tôi.

“Cậu không sao chứ? Có sứt mẻ chỗ nào không?!” Khi tôi vừa gỡ được trói đứng dậy, tên Phong liền bám lấy vai tôi mà xoay đi xoay lại, cau mày nói.

Tôi hơi bồn chồn vì hành động quá khích của hắn. Bất chợt, tôi thấy một màu đỏ sẫm ở vai áo của tên biến thái qua ánh sáng mờ ảo hắt vào từ ngoài cửa, giật mình lắp bắp nói:

“Tôi...cậu...máu kìa!”

“Hả?!” Hắn hơi bất ngờ bởi câu nói của tôi, theo hướng tay tôi chỉ nhìn xuống.

“Cậu không sao chứ? Sao cậu lại biết tôi ở đây?!” Tôi hỏi.

“Đi ra khỏi đây đã thì nói, chỗ này kín lắm!”

—

“Ayda đau quá!” Tên Phong ré lên.

“Này im đi! Không tôi ầm mạnh hơn bây giờ!” Tôi cau mày, tiện thể lấy cái tấm bông di vào chỗ đau của hắn một cái.

“Au ui. Đau. Tôi vừa cứu cậu đấy!” Hắn lại ré lên lần hai.

Hiện tại thì tôi với hắn đang ngồi ở cửa hàng ăn nhanh mà tôi làm. Dù sao thì nó cũng ngay gần đây, với lại vết thương trên vai hắn không nên để lâu.

“Nhưng sao cậu biết tôi ở đây mà tới?!” Tôi vừa lau nhẹ chỗ oxi già trên vai Phong vừa nói

“Cậu, thực sự là phải cẩn thận đấy!” Hắn chau mày lên hút hút cốc nước chanh, giương mắt lên nhìn tôi nói.

“Nói rõ ràng xem nào!” Tôi liếc hắn 1 cái.

“Thực ra thì ban nãy tôi chỉ tình cờ đi qua đấy mà thôi, mục đích là đến đây ăn tối thôi, ai dè đang đi gặp 1 đám người nhắc đến tên cậu. Tôi nghe chúng nó nói một lúc thì biết là cậu bị nhốt. Sau đó chạy đến cứu cậu!” Tên biến thái nói chậm rãi.

“Ừm! Dù sao cũng cảm ơn!” Tôi hơi đàn mặt nhưng rồi cũng khẽ hắng giọng, nói lí nhí.

“Hả, cậu vừa nói cái gì thế?! Tôi nghe không rõ!” Tên biến thái nói, hai chữ “gian tà” như đang hiện rõ mồn một trên trán hắn.

Tên điên này, lại định chơi bà mày à, còn lâu bà mới nhắc lại nhé!

“Không nghe thấy thì thôi!” Tôi hơi nhăn mặt, rồi cúi xuống tiếp tục đổ oxi già vào vết thương, mặt hơi đỏ lên.

“Tôi chưa nghe rõ mà!” Hắn tiếp tục nói, kéo dài giọng như nài nỉ.

Dù tôi hơi bực, nhưng thấy hắn dù sao cũng đã cứu mình, nên tôi lại một lần nữa lí nhí:

“Ừm, thì tôi nói là cảm ơn cậu!”

Tôi có cảm giác mặt tôi nóng lên một chút, chẳng hiểu sao chỉ nói cảm ơn thôi mà cũng phải xấu hổ vậy nhỉ?!

“Hả? Tôi vẫn chưa nghe rõ, cậu nói bé quá!” Hoàng Phong đưa mặt tiến gần vào mặt tôi, khẽ cười.

Tôi lùi lại đằng sau, tựa sát cái lưng vào ghế, tránh ánh mắt của hắn

“Tôi nói, ừm... cảm ơn cậu!”

Chết mất thôi Nguyệt Linh ơi! Mày là cái hạng người gì thế? Tại sao chỉ nói cảm ơn mà cũng có cảm giác xấu hổ muốn chết vậy nè?

“Làm sao bây giờ? Tôi vẫn chưa nghe rõ được, sao cậu nói bé thế!?” Mối hận nhếch lên tạo thành 1 nụ cười quỷ quyệt.

Grừ! Tên này rõ ràng là định chơi mình đây mà!

“TÔI NÓI LÀ CẢM ƠN CẬU! ĐƯỢC CHƯA?!” Tôi nhấn mạnh vào chỗ sứt trên vai hắn, dùng giấy quyet thật mạnh, khuyến mại cho hắn 1 phát đá rồi đi vào trong phòng thay đồ lấy cặp chạy về. Bỏ mặc hắn ở đấy ngồi rú lên như điên.

Hừ, tên điên này, cứ phải khiến người khác bức mình!! Cũng may là bây giờ vắng khách, không chắc tôi điên mất.

“Khoan đã, Nguyệt Linh!” Tôi đang hằm hằm tính bỏ đi thì hắn bỗng giữ tay tôi lại.

“Làm sao?!” Tôi vẫn còn hơi bức bức, nhưng vẫn đứng nghe hắn nói.

“À thôi cũng chẳng có gì. Đi về cẩn thận!” Hắn có vẻ định nói gì đó lại thôi, tôi cũng chẳng tra hỏi nhiều.

“Tôi biết rồi!” Tôi nói rồi bước đi, để kệ hắn ở đấy.

“Ting ting ting ting ting ting!”

Tôi kéo cái chăn ra, mắt nhắm mắt mở sờ soạng khắp nơi để lần ra cái điện thoại đang réo inh ỏi nằm ở chỗ nào.

“Ting ting ting ting...!” Aishhh, cái điện thoại chết tiệt, mày đang nằm ở chỗ nào thế?!

A, đây rồi!

“Alo?!” Tôi bấm nút nghe trong vô thức, mắt thì vẫn nhắm còn mồm thì vẫn nói.

“Ê, chưa dậy à?!” Một giọng nam vang lên từ đầu dây bên kia. Hình như là giọng Khánh Minh

“Chưa! Ngày nghỉ ngủ gì mà dậy sớm!” Tôi nói giọng ngái ngủ, chưa cần chắc là Khánh Minh hay không nhưng tôi cứ nói chuyện như kiểu chính xác là nó.

“Ờ, mày biết tao là ai không?!” Tiếng nói tiếp tục vang lên

Hờ, ngoài thằng cha Khánh Minh ra thì còn ai nữa? Mấy đứa con trai trong lớp cũng hay xưng mày tao với tôi nhưng chưa ai có số điện thoại tôi trừ Khánh Minh cả.

“Là cái thằng thần kinh nào đó đang ngồi nói chuyện điện thoại với cái con nào tên là Nguyệt Linh ý!” Có lẽ bây giờ thì tôi đã tỉnh hẳn, nhưng vẫn chưa muốn mở mắt ra.

“Ờ, tao bảo mày sang nhà tao cơ mà. Tao bảo bố mẹ tao rồi. Một lát nữa Diệu Anh cũng qua nhà mày đấy. Mày lo mà ăn ở tiếp đón nó không lại thành xác ướp Ai Cập bây giờ!” Tôi nghe thấy tiếng cười khê.

“Ờ ờ biết rồi! Bảo nó chờ tao!” Tôi vẫn nói giọng hơi ngái ngủ.

Thôi thì, bây giờ có muốn ngủ nữa cũng chẳng được, đành dậy vậy!

Tôi phi vào nhà vệ sinh, uể oải lấy tuýp kem đánh răng bôi vào bàn chải, chậm rãi cọ cọ cái răng với cái mặt sung phòng sau 1 đêm đi ngủ.

“Ting tòng, ting tòng!” Tiếng chuông cửa khiến cái mắt đang sắp sửa díp lại của tôi mở to.

Chết tiệt, chưa đánh răng xong!

Tôi vội lấy cái điện thoại, luống cuống bấm gọi cho Diệu Anh.

Không gọi sao được, nếu để nó phải chờ quá lâu nó sẽ bóp cổ tôi tắc thở chết giãy đành đạch mất! T^T

“Alo?! Xuống mở cửa cho tao!” Tôi cuống cuống khi nghe thấy tiếng nói vang lên từ trong điện thoại.

“a-ô?! Trờ, trờ ao, ao tang đáng đáng!” Tôi nói mà chả ra cái thứ tiếng gì vì mồm toàn bọt kem đánh răng. Thậm chí còn đang mường tượng ra cái mặt đang nhăn lại của Diệu Anh.

Tôi đành nuốt nước mắt mà hi sinh thêm 200 đồng nhắn tin cho nó:” Tao bảo tao đang đánh răng, chờ tao!”

Hic, lúc nào không đến, đúng lúc đang bận thì đến.

.

.

.

Một lúc sau, tôi đã mở được cái cửa với bộ dạng tươm tất, đầu tóc gọn gàng, nhưng đứng trước cái cửa là một con người với cái mặt đen xì như đưa đám, nặc cái váy màu hồng kiểu cách. Tựa như một núi lửa sắp sửa phun trào.

“Hihi, hihi. Đừng nóng. Tao xong rồi, đi thôi!” Tôi vừa cười trừ để làm nguôi cơn giận của nó vừa khóa luôn cửa. Bắt nó chờ thêm một giây nào nữa chắc nó cầm dao giết tôi mất

.

.

.

“Ôi, Tiny, mày nhớ chị không?!” Tôi cười híp mắt, xông vào ngồi cạnh con Gâu đang quắc mồm ngay sau khi cánh cổng được thằng Minh mở ra.

Tôi thích con Tiny này lắm! Nó là chó nhà Khánh Minh, hơi bự nhưng vẫn thuộc hàng chuẩn bo-đi (-_-), đáng yêu cực kì. Nó có bộ lông trắng cực kì mềm mướt. Đặc biệt là nó rất chi là khôn.

À, giới thiệu một chút về con Gâu. Nó được bố mẹ thằng Minh mang về khi chúng tôi 10 tuổi. Khi đấy nó cũng hãnh còn nhỏ xíu. Bé tí con bây giờ đã lớn chừng này rồi.

Sở dĩ tôi lúc gọi nó là Gâu lúc thì gọi là Tiny là vì... haizz, ai bảo IQ cao là giỏi, đi du học là hay. Cái tên Gâu này không ai khác mà chính là thằng chủ quý hóa của con Gâu – Khánh Minh đặt cho. Tôi hỏi nó sao đặt tên nó là như thế, thì nó mặt rất vô tội nói với tôi 1 câu như này.

“Vì mày nói với tao, phải thấu hiểu, lắng nghe, không được bạc đãi nó, thế nên tao đã hết sức lắng nghe, tao còn hỏi nó muốn đặt tên là gì. Hỏi xong nó cứ ‘gâu gâu’. Thế nên tao đặt tên nó là Gâu còn gì!”

Nghe nó nói xong tôi chỉ muốn đập đầu vào tường mà chết, đâu ra cái thể loại yêu thương chó vô bờ bến như Khánh Minh chứ. Hơ hơ, hơ hơ. Và vì tôi không thể chấp nhận được cái tên đấy, nên tôi đặt cho nó 1 cái tên nữ miều khác là Tiny. Thấy chưa?! Nghe hay hơn hẳn nhỉ?

“Này, sao em gầy thế?! Bị bạc đãi à?!” Tôi ôm lấy cái mặt của con Gâu, nhăn mặt khi nhận ra nó đã gầy hơn trước.

Nó quẫy đuôi, ngúng nguẩy lắc lắc người, hai cái tai cứ lắc bên này lắc bên kia.

Ôi, đáng yêu chết mất!

“Hừ, vào nhà người không thèm chào, lại chào chó!” Tâm hồn tôi vốn đang thăng hoa thì bỗng dưng bị đập tắt bởi câu nói của Khánh Minh. Nụ cười trên môi tắt ngấm.

“Xi, em Tiny dễ yêu thế này, ai như mày. Vội lại cái mặt mo của mày ngày nào tao chả phải nhìn. Bao nhiêu lâu rồi tao mới được gặp lại em chứ bộ!” Tôi làm mặt khinh thường nhìn nó.

“Thật, lâu lâu mới thấy mày nói được một câu đầy tính nhân văn!” Diệu Anh gật gù, rồi lục lục trong túi cái gì đấy.

Một lúc sau, nó moi ra một túi thức ăn cho chó, đổ thật nhiều vào bát của Gâu.

“Ăn nhiều vào nha cưng!” Diệu Anh cười tí mắt xoa đầu nó. Con Gâu cũng mừng rỡ quẫy đuôi rồi cúi xuống ăn.

À ừ đấy.. suýt quên. Diệu Anh cũng thích con Gâu giống tôi.

“Thôi được rồi, vào đi!” Tôi kéo Diệu Anh vào.

Vừa bước vào, tôi nhìn thấy cô chú Trần, trong lòng dâng lên một sự xúc động không nhỏ.

Thật mừng quá, kể từ khi thằng Minh đi du học, tôi chưa từng được gặp lại chú Hưng và cô Bích. Hai người họ thật sự rất tốt tính. Sống cũng khá thoải mái. Cảm giác thân thương tới khó tả.

Tôi lao tới, ôm chầm lấy cô Bích đang lọc cọc định bước vào trong bếp, nói khe khẽ:

“Cô Bích, cô nhớ con không?!”

Tôi thấy rõ sự bất ngờ của cô. Cô gỡ tay tôi ra rồi xoay người lại, ngạc nhiên thốt lên:

“Ôi, Linh đấy à?! Lâu quá chưa gặp!”

Cô Bích lại kéo tôi ôm thêm lần nữa, tôi cười tí mắt vì vui.

“E hèm!” Tôi nghe thấy tiếng hắng giọng, hình như là của chú Hưng

“Hi hi, chú Hưng, cháu làm sao quên chú Hưng đẹp trai được!” Tôi cười hi hi, quay qua ngồi phệt xuống cái ghế sofa chú đang ngồi. Ôm lấy cánh tay đang cầm tờ báo của chú dụi dụi vào.

“Được rồi, được rồi, chỉ giỏi nịnh bợ. Lâu lắm không gặp mà càng lúc càng xinh gái thế này. Có bạn trai chưa?! ” chú Hưng cười hiền, hỏi 1 câu khiến tôi đỏ mặt.

“Ông này! Cháu nó còn ít tuổi mà!” cô Bích đi ra từ trong bếp đặt xuống mấy li nước ép. Diệu Anh và Khánh Minh cũng ngồi cạnh tôi từ bao giờ.

“Đúng! Đúng đó ạ!” Tôi gật đầu phụ họa.

“Haha, thế tốt. Để chú còn đăng kí một suất cho Khánh Minh. Con gái xinh thế này mà không về làm dâu thì phí. Haha!” Chú Hưng cười lớn.

Tôi lẩn nữa bối rối không biết làm thế nào. Cười gượng: “Haha, haha, chú cứ khéo đùa! Cháu thì làm sao XÚNG nổi với BẠN Khánh Minh ĐẸP TRAI của chú được. Bạn ý nhiều người theo lắm.” Tôi liếc Khánh Minh, nhìn khinh bỉ.

Nó cũng chẳng vừa, cũng khinh khinh nhìn lại tôi.

“Haha, thế thì xin Diệu Anh vậy!” Chú Hưng tiếp tục

Diệu Anh vừa cầm li nước ép lên, cho lên miệng uống, nghe thấy thế liền ho sặc sụa, đặt vội li nước xuống.

“Khụ khụ... đủ rồi đó bố!” Khánh Minh ho vài cái, cắt đứt câu chuyện.

“Anh Tuấn không có ở nhà à?!” Tôi cầm cốc nước lên uống một ngụm.

Anh Tuấn chính là anh của Khánh Minh. Nhan sắc không quá nổi trội nhưng khi nhìn người ta vẫn thấy mê. Anh ấy là một bác sĩ có tiếng. Học siêu giỏi luôn. Anh Tuấn thậm chí rất chiều tôi nữa, chứ không có khốn nạn như ai đó.

Tôi vừa nghĩ vừa liếc qua cái gương mặt đều giả của Khánh Minh.

“Không, nó đi làm rồi!” Cô Bích trả lời.

Vậy sao? Tiếc thật? Lâu lắm mới có dịp tới nhà Khánh Minh mà ảnh lại không có nhà..Chep chep.

“Phải rồi, bố mẹ của Anh với Linh không đến à?!” Im lặng một lúc, cô Bích cũng lên tiếng, đặt một đĩa hoa quả xuống bàn.

Bố mẹ?! Bố mẹ.... bố mẹ...

Tôi đơ mặt ra, nhìn mơ hồ, gương mặt hồi nãy còn cười tươi thì bây giờ đã tắt ngóm.

Bố mẹ tôi?! Hai cô chú Trần chưa biết gì hả?!

Tôi đưa mắt nhìn Khánh Minh với Diệu Anh, không nói lên lời.

“Haha, thật ngại quá, bố mẹ cháu đi công tác 1 tuần, không đến được. Thôi, bọn cháu lên phòng ngồi chơi cũng được ạ! ” Diệu Anh cười trừ, giúp tôi nói, rồi kéo tôi lên phòng.

Tôi vẫn ngờ người không nói được gì. Bố mẹ tôi... Bây giờ thế nào nhỉ?!

.

.

.

“Ừm, bài này thế này, ừm, chỗ này dùng định lý py-ta go. Ồ, chỗ này hai tam giác đồng dạng. Ừ, xong rồi chứng minh cái này, với cái này, rồi ra số đo của cái này... ừm, từ đó tính được diện tích của hình hộp này. Xong rồi!” Tôi lơ đãng nhìn ra cửa sổ, vẫn chưa thể thoát khỏi sự lẩn quẩn của cái câu nói ban nãy của cô Bích, cũng chẳng quan tâm đến mấy lời giảng bài tập của Khánh Minh cho Diệu Anh.

“Này này, tập trung, tập trung. Cuộc thi hoa khôi gì đó xong xuôi là thi giữa kì đấy!” Khánh Minh lấy bút gõ gõ xuống bàn, cau mày nhìn cái mặt ngệt ra của tôi.

Tôi vẫn giữ nguyên cái mặt mơ hồ nhìn xuống cuốn vở trắng trơn chẳng có lấy 1 chữ nào từ nãy giờ. Cái bút vẫn để ngò trên tay tôi sắp rơi xuống đến nơi.

Diệu Anh và Khánh Minh vẫn nhìn cái mặt của tôi, khẽ thờ dài.

“Được rồi, chuyện cũng lâu rồi, tập trung vào!” Diệu Anh cúi xuống nhặt cái bút mà tôi làm rơi lúc nào cũng chẳng biết. “Học hẩn hoi vào, điểm thi của mày gần tuyệt đối, hơn nữa lại là điểm đầu vào cao nhất năm nay, mày không lo học hành cẩn thận, không giữ được thành tích thì lại phải thêm đau đầu vì tự chuốc thêm dị nghị, việc nào ra việc đấy đi.”

Tôi ngệt mặt.

Ừ, nó nói cũng đúng thật. Chuyện cũng lâu rồi, tôi cũng đã như người mất hồn suốt 1 thời gian rồi. Bây giờ đâu phải lúc ngồi không vô ích và suy nghĩ về việc đó chứ.

Tôi cầm lấy cái bút, lật quyển sách Toán ra, bắt đầu làm bài tập.

Tôi ngừng bút, lục ra trong cặp cái máy tính Casio.

Tôi bấm nút on, nhưng chiếc máy tính vẫn không hề hiện lên chữ Casio lúc khởi động như bình thường. Không những thế, nó còn chập chập, tạo ra mấy loại hình thù kì quái y như xem cuốn băng bị xước.

Tôi đập đập cái đầu máy tính vào lòng bàn tay. Chuyện gì đang xảy ra với nó thế?!

Tôi bấm đi bấm lại mấy lần mà nó vẫn không hoạt động. Không phải chứ?! Với cái hoàn cảnh của tôi hiện tại thì không đủ khả năng để mua được một cái máy tính mới đâu! Đừng dở chứng chứ!

“Sao thế?!” Thấy tôi cứ vịn vịn rồi đập đập cái máy tính liên tục, Diệu Anh liền hỏi.

“Không biết, hình như nó hỏng rồi!” tôi hơi nhăn mặt, nói.

“Đưa xem nào!” Khánh Minh nhiu mày, giật lấy cái máy tính trên tay tôi.

Nó bấm bấm một lúc, rồi ngẩng đầu lên hỏi tôi:

“Bị thế này lâu chưa?!”

“Không biết, vừa lấy ra mới biết, tối hôm trước hôm đến trường thì miss teen nó vẫn bình thường mà. Còn cả ngày hôm qua đi thi Miss Teen tao chả động gì đến nó.” Tôi ngơ người, cái máy tính bị sao thế này?

“Nó hỏng rồi, không cứu được đâu!” Khánh Minh vứt cái máy tính xuống bàn, ngả lưng vào ghế.

Hả?

“Sao lại hỏng? Nó hẩn tốt lắm mà!” Tôi nói gần như gào lên? Sao toàn gặp những xui xẻo liên quan đến kinh tế thế? Tôi có giàu có gì đâu cơ chứ!

“Mày lại bị đứm nào chơi khăm rồi!” Khánh Minh tiếp tục nói

Cái gì? Chơi khăm?!

“Máy tính của mày không phải tự dung mà hỏng đâu!” Nó ngừng một đoạn rồi nói tiếp ” Là do chơi loại ma trận làm tê liệt máy, không sửa được đâu!! Mà có sửa được thì nó cũng tính ra sai kết quả!”

Vâng! Tóm gọn lại 1 câu là vẫn phải đi mua máy tính mới!

Mà khoan! Nếu mà tôi bị chơi khăm về cái máy tính, nghĩa là hôm qua lúc để cặp trên giá theo quy định tôi đã bị lục cặp. Vì lúc nào tôi cũng để máy tính trong cặp cả. Vậy còn cái gì hỏng hóc không?

Tôi bất giác chạm tay vào cái điện thoại, trong lòng dấy lên một nỗi bất an.

“À mà quên! Sao hôm qua mày nhắn cho tao cái tin này?!” Tôi đang tính dò cái điện thoại, thì Diệu Anh bỗng cầm cái điện thoại giơ lên trước mặt tôi.

Tôi cầm lấy điện thoại của nó, đọc tin nhắn:”Đồ dơ bẩn, nhân cách bẩn thỉu. Thật khó chịu khi ngày nào cũng phải sống với mày!”

Cái...cái gì thế này?!

“Tao cũng nhận được đấy!” Khánh Minh vẫn ngồi uể oải, ngửa cổ ra đằng sau.

Tôi run run giả nó điện thoại, rồi cầm điện thoại lên.

Gi đây? Gửi tin nhắn cho 10 người?!

Bao gồm Diệu Anh, Khánh Minh, chị Mai, chị Vân, anh Hoàng, Hoàng Phong. ... CÔ TRÚC!!!!!!

Tôi chỉ muốn gào mồm lên ngay lúc này? Sao thẳng chơi khăm tôi lại gửi tin nhắn cho cô Trúc?!!!!

Những người còn lại thì tôi còn biết giải thích ra sao, sao lại gửi cho cô Trúc chứ?!

“Ê ê!” Tôi run run, khều khều Diệu Anh “Cái tin đấy không phải do tao gửi, mà điều tồi tệ hơn, nó còn gửi cho cả cô Trúc...”

“CÁI GÌ? CÔ TRÚC?!” Diệu Anh đập bàn đứng phắt dậy, gào to.

“Tao chưa gào thì thôi mày gào cái gì?!” Tôi kéo tay nó ngồi xuống. Nó mà lại lên còn thì khở.

“Cô Trúc, là cô Trúc đấy! Cô không thích đùa đâu!” Diệu Anh mặt mày lo lắng, lay lay vai tôi.

“Mày phải đến gặp cô mà giải thích, không thể liên lạc qua điện thoại được!” Khánh Minh nghiêm túc nói.

Ồ, tôi có nhìn nhầm không? Khánh Minh đang nghiêm túc kìa.

Đương nhiên là tôi chỉ dám nghĩ thế, chứ làm sao dám nói.

Thôi được rồi, dù sao trong cái rủi cũng có cái may, may mà tôi mới thay điện thoại và chưa lấy được số của bọn cùng lớp. Chứ không chắc tôi điên mất!

Việc trước tiên tôi cần làm là nhắn tin giải thích cho những người còn lại, và đương nhiên là lấy Khánh Minh và Diệu Anh ra làm nhân chứng.

Những thứ này... là ai khiến tôi như thế? Liệu có gì liên quan tới những việc trước đây không?

Tôi chậm rãi đi bộ tiến về chỗ cửa hàng bán hoa Thủy Tiên đang hiện ra ngay trước mặt.

Bình thường thì tôi sẽ đi xe đạp tới. Vì ở đó tôi có nhiệm vụ đi giao hoa. Nếu không có đơn hàng thì sẽ làm cu-li chạy lăng xăng.

Chủ cửa hàng Thủy Tiên là của chị gái cùng tên – Thủy Tiên. Một cái tên thật đẹp!

Chị ấy đã có chồng con đầy đủ cả rồi. Đặc biệt, chồng chị ấy còn là một tổng tài cực kì giỏi và đẹp trai, cũng rất yêu vợ nữa. Đối với chị Tiên, chị ấy chỉ cần ngôi nhà nằm gác chân cũng vẫn có cuộc sống sung túc. Nhưng chị Tiên vẫn quyết tâm tạo dựng lên tiệm hoa này, và không nhờ vào một đồng xu nào của chồng mình cả. Chăm sóc và tưới tắm cho chúng hàng ngày và lấy nó như một thú vui tao nhã.

Chị ấy đặc biệt tốt bụng. Vì biết tôi là học sinh, hơn nữa... tôi cũng không có bố mẹ. Nên đã tạo cơ hội cho tôi làm việc ở đây. Chị Tiên còn nói hôm nào tôi rảnh cũng có thể tới làm, chị ấy sẽ trả tiền theo giờ.

Đối với tôi, chị Tiên giống như một người chị ruột vậy!

Dù tôi không còn xe đạp cũng chẳng sao, vì ở đó chị ấy cũng có xe đạp chugên dùng để trở hàng.

” Em chào chị!” Tôi đẩy cửa bước vào, chiếc chuông nhỏ treo trên cửa bị lay động liên phát ra âm thanh “leng keng “vô cùng vui tai.

“Ừ. Linh à?! Hôm nay lại được nghỉ học à?!” Chị Tiên cười mỉm, chất giọng dịu dàng của chị như một thứ phép màu xua tan hết mọi mệt mỏi cho người đối diện.

“Đạ!” Tôi cười ” Vì được nghỉ nên em lại đến ám chị đây!”

“Cũng tốt! Chị đang định đi giao hoa luôn. May mà mày đến ám đúng lúc. Chờ chút, chị đi cắm hoa rồi mày đi giao cho chị!”

Tôi nhìn gương mặt đẹp một cách thanh tú trước mặt, khẽ mỉm cười. Chị ấy luôn như vậy, dịu dàng và hiền từ...

“Này em gái!” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, có vẻ là gọi tôi.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn người đó, thoáng chút sững sờ vì người đó quá đẹp.

“Sao em ngồi đây vậy? Đã hơn 10h đêm rồi. Em không sợ gặp nguy hiểm sao?” Chị gái đó tiếp tục nói.

“Không cần chị quan tâm!” Tôi lạnh lùng, cất giọng.

“Không quan tâm sao được. Chị lo cho em mà. Hơn nữa...” chị ấy bỏ giờ rồi nói tiếp “Em đang ngồi trước cổng nhà chị.”

Nghe thấy thế, tôi hơi ngượng, nhưng vẫn cố ra vẻ cao lãnh, đứng dậy phúi quần, cầm cái balô tính đi về, nói:

“Xin lỗi!”

“Nếu em có chuyện gì buồn, có thể nói cho chị!” Giọng nói nhẹ nhàng ấy lại vang lên ngưng bước chân tôi lại.

Tôi không xoay người lại, lặng im chờ người đó nói tiếp.

“Biết đâu chị có thể giúp cho em!” Chị đó tiếp tục nói.

Cái gì? Giúp? Bằng cách nào chứ?

“Cảm ơn! Không cần!” Tôi hừ nhẹ. Tiếp tục đi.

“Nếu em muốn khóc hoặc có chuyện buồn, cứ đến đây với chị!” ngừng một lúc ” chị sẽ giúp em giải tỏa nỗi buồn.

“Chị thôi đi!” Tôi thấy bản thân mình như bị mất tự chủ, bỗng dưng cúi lên xoay người chạy về phía chị đó đẩy một lực thật mạnh.

“A!” Chị ấy ngã xuống.

“Cô làm cái gì vậy?” Đúng lúc đấy có một người đàn ông cao to bước ra, ném ánh mắt tức giận về phía tôi rồi vội chạy đến đỡ chị đó dậy. ” Tiên, em không sao chứ?!”

Tôi hơi bàng hoàng vì chính bản thân không ngờ rằng mình lại làm thế. Đứng im như tượng nhìn cảnh tượng trước mắt, nước mắt bỗng tràn ra khỏi khóe mi.

Tôi khóc... có lẽ là lần thứ hai từ khi bố mẹ tôi bỏ đi.

Tôi ngồi thụp xuống đất, tiếng khóc ngày càng to hơn, tôi chẳng thể hiểu nổi bản thân mình đang khóc vì cái gì nữa.

“Thôi nào, em gái! Em khóc nhìn xấu lắm!” Chị gái đó có vẻ đang cố nín đau đứng dậy, gạt cánh tay của người đàn ông cao to kia ra bước tới chỗ tôi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, ôn tồn dỗ dành.

Giây phút ấy... tôi thấy thật ấm áp...

“Em xin lỗi, hức hức... em... hức... em không có ý đẩy chị, hức... bố mẹ em... hức... đã bỏ em đi rồi. Hức. Em đã làm gì sai hả chị?! Huhu” hai tay tôi siết chặt lấy bờ vai của chị ấy, òa khóc lên như một đứa trẻ.

“Thôi nào, không khóc nữa!” Chị Tiên vỗ nhẹ vào vai tôi. “Đừng khóc, đừng khóc, cứ nói những điều đó ra cho chị biết. Chị sẽ giúp em, được chứ?!”

“Huhuhuhuhu...!”

Tôi khi đó đã tới nhà chị ấy thường xuyên hơn một chút. Chỉ là 1 tuần đến khoảng 2 hoặc 3 lần. Nhưng tôi chưa từng bước chân vào nhà chị Tiên. Giới hạn mà tôi đi chỉ từ cánh cổng màu xám bạc tới chiếc xích đu trong vườn. Tôi cũng bắt đầu nói chuyện gần gũi hơn với người đàn ông cao to đó, người mà mãi sau này tôi mới biết đó là chồng chị ấy.

Chị Tiên thậm chí còn là người đầu tiên biết việc đó. Dù rằng đó là một người hoàn toàn xa lạ. Vào thời điểm đó Diệu Anh còn đang ở trong thành phố Hồ Chí Minh để giao lưu Teakwondo trong nước. Vì vậy, một cách ngẫu nhiên nó trở thành người thứ 2 biết chuyện.

Chị Tiên đã từng muốn giúp tôi về vấn đề tiền nong, nhưng tôi không muốn. Tôi đã bày tỏ với chị ấy về việc muốn tìm một công việc bán thời gian. Và chị Tiên đã không ngần ngại mà cho tôi làm việc ở cửa tiệm hoa mang tên chị ấy, chị ấy trả lương cho tôi rất cao.

Phải nói là nếu không có chị Tiên, có lẽ hôm nay tôi đã chẳng đủ khả năng để tới trường và đi học. Chị ấy là đại ân nhân của tôi.

Mãi sau này khi nghĩ về. Tôi nghĩ rằng không thể nào cứ dựa vào chị Tiên mãi được, nên đã kiếm công việc làm ở cửa hàng ăn nhanh vào buổi tối- thời điểm mà cửa tiệm hoa không mở cửa để vừa đi làm dành tiền đi học và ôn thi vào cấp 3...

“Chị Linh...!” Một giọng nói nghe qua cũng biết là một đứa trẻ con vang lên, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Long?!” Tôi thoáng ngạc nhiên nhìn đứa trẻ con khoảng 10 tuổi đứng trước mặt “Sao nhóc lại ở đây? Không đi học à?!”

À, nói qua một chút. Long là con trai đầu của chị Tiên, sinh sau còn có một bé gái năm nay mới có 4 tuổi mà thôi.

Dù nhóc Long mới có 10 tuổi, nhưng nó chẳng khác gì một ông cụ non cả. Vì giờ còn nhỏ, ngũ quan chưa rõ ràng, nhưng sau này lớn lên, hứa hẹn nhóc con đó sẽ là một thiếu niên tuấn tú.

“Chị Linh ở đây thì em cũng phải ở đây để bảo vệ cho chị Linh chứ!” Long đứng thẳng, mặt nghiêm túc giống như đang tham gia lễ chào cờ đầu tuần, còn tôi thì chính là cái cờ mà nó đang chào vậy.

Tôi bật cười, nhóc này đáng yêu thật!

“Này, nhóc còn thấp hơn chị. Bảo vệ chị thế nào được?!” Tôi xoa đầu nó.

“Sau này em lớn, em sẽ cao hơn chị! Khi đấy thì thừa sức bảo vệ chị!” Long nắm tay thành quả đấm, giơ lên quả quyết.

“Này, sau này nhóc lớn, chị cũng lớn, thế làm sao mà nhóc cao hơn chị được?”

Haha, nhiều lúc trêu nhóc này hay ghê ý!

“Ồ...không đâu. Bố em ngày xưa cũng giống em. Nhưng bây giờ bố em còn cao hơn cả bà nội, hơn cả bác Lan mà! Sau này nhất định em lớn lên em phải cao hơn chị Linh, em còn cưới chị Linh về làm vợ nữa!”

Tôi cười khi, cốc vào đầu thằng nhóc một cái, giọng nói mang chút ý cười.

“Này nhóc con, khi nào nhóc lớn thì chị cũng thành bà già rồi. Kiếm nhóc nào bằng tuổi nhóc mà lấy! Chị không thích lái máy bay đâu.”

“Không đâu, em lấy chị Linh cơ. Ngoài mẹ ra thì không có ai xinh hơn được chị Linh cả!” Nhóc Long phồng má, phụng phịu nói. “Ồ mà chị không thích lái máy bay à? Thế sau này em sẽ không làm phi công đâu!”

“Được rồi, con không nói nữa!” Chị Tiên đi tới vỗ nhẹ vào vai Long, rồi đưa lăng hoa trên tay mình cho tôi “Em đi giao cái này đi, địa chỉ chị kẹp trong đây rồi!”

Oa, giao hẳn lăng to thế!

“Người ta lấy nhiều lắm, chắc để tổ chức sự kiện, chị có thuê ô tô tải con để chở đi rồi. Nhưng tạo công ăn việc làm cho mày đấy nên cứ chở đi đi.” Chị Tiên vừa nói vừa giắt cái xe đạp rồi buộc cái giá để tôi cho hoa vào chở đi.

Tôi đặt lăng hoa lên giá, trèo lên rồi tranh thủ xoa đầu nhóc Long:

“Chị đi chút rồi về!”

Tôi đạp xe đi, miệng ngân nga câu hát...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tôi lần theo cái địa chỉ ghi trong tờ giấy, và trước mặt tôi bây giờ là một công ti vừa to lại vừa đẹp. Thậm chí công ti trước đây bố mẹ tôi làm việc cũng

chẳng to như thế này.

Bố...mẹ...ùm, không nói nữa.

Tôi lò dò dắt xe đạp tấp vào gần một bồn cây trên vỉa hè. Tháo lăng hoa ra tiến gần chỗ ông bảo vệ đang nằm đắp báo lên mặt ngủ.

“Khò...khò...!” Tiếng ngáy to của ông bảo vệ áo xanh làm cho tờ báo cũng cứ phập phồng theo.

Hic, thế này trộm vào khuia hết công ty cũng chắc ông cũng chả biết gì!

“Bác ơi! Bác..!” Tôi rón rén lấy ngón tay chọc chọc vào cái bụng căng phồng của bác bảo vệ, rồi kéo nhẹ tờ báo ra chọc chọc vào bả vai.

“Khò...khò!” Đáp lại tiếng gọi nhẹ nhàng của tôi vẫn là tiếng ngáy đều đều, không hề có sự dả động gì liên quan tới việc đã tỉnh ngủ cả.

“Bác ơi!Bác!” Tôi đứng thẳng dậy, lấy chân đá đá vào cái ghế mà ông đang ngồi

“Ừm...” Ông bảo vệ cau mày, mắt vẫn nhắm tịt “Ài, cái gì?”

“Cháu có lăng hoa mà ở công ti này đặt, cháu...”

“Khò...”

Vâng! Thế đấy! Tôi còn chưa kịp nói hết!

Thôi được rồi! Đẹp! Không yếu điệu thực nữ gì hết! Bảo vệ gì mà chẳng trông nom gì cứ ngủ như gặp thời ý!

“Này bác!” Tôi đá mạnh vào cái ghế

“Cái gì!!!!” Bác đó đột nhiên bật dậy rồi gằm lên

Tôi loạng choạng lùi ra sau vài bước, hic, cũng may là khỏe tim không thì chắc là đột tử mất!

“Cháu có lăng hoa, bảo gửi mà gọi mãi bác chả dậy!” Tôi cũng chẳng vừa, cau mày nói chả lẽ nghĩa gì nữa

“Hoa hoét gì thì mày đi mà mang vào trong kia, mày không thấy người ta đang chuyển hoa rầm rầm thế kia à?!” Bác đó lườm tôi 1 cái

“Thì ban nãy cháu không thấy cháu mới phải gọi bác, bác ngủ thế này thì trộm có vào khoảng sạch cũng chả biết gì!” Tôi hần học

“Được rồi! Cô đi vào đi, nói nhiều quá! Mất cả giấc ngủ của người ta!” Ông bác kéo cái mũ đội lên đầu, nhắm mặt

Tôi hất mặt tỉnh đi ra ngoài, tranh thủ lườm nguyệt ông bảo vệ một cái, nhưng như chợt nhớ ra gì đó, tôi dừng lại rồi lùi về phía sau vài bước

Tôi đứng cạnh bác bảo vệ, cúi thấp người xuống ghé vào tai ông thì thầm:

“Này bác. Thực ra cháu muốn hỏi 1 điều!”

“Gì?!” Bác đó nhếch 1 bên lông mày nhìn tôi

“Bác..” Tôi ngất quãng, liếc xuống cái bụng của bác bảo vệ rồi cười gian “...chưa mấy tháng rồi thế?!”

Tôi nói rồi từ từ đứng dậy, cầm lăng hoa trên tay thong thả bước ra ngoài, cười thầm trong bụng.

“Hà? Là sao?!” Đi ra khỏi phòng bảo vệ, tôi mới nghe thấy tiếng hỏi ngu ngơ đầy của ông bảo vệ sau một hồi nghệt mặt, liền bước nhanh hơn.

“Nghĩa...nghĩa là... Con bé kia!!!! Đứng lại!!”

Tôi bây giờ không thể nhịn cười được nữa, bèn há mồm ra vừa cười ha hả vừa chạy về hướng thang máy.

“Con bé chết tiệt kia! Đứng lại! Dám bảo tao có bầu à?” Tôi ngoái lại nhìn, ông bác đó mặt mũi đỏ gay, cầm cái gậy chạy về phía tôi

“Phụt...hahahaha!” Dù rằng biết là thế, nhưng khi nghe chính miệng ông bảo vệ nói câu đấy tôi lại không kiềm nén được, vừa cười như điên vừa phi vào thang máy, ấn nút đóng lại liên tục.

Cho tới khi ông bảo vệ lịch bạch vác theo cái “bụng bầu” cùng cái gậy tới gần cửa thang máy, thì nó đã đóng lại không thương tiếc.

Hahaha, tuy nghe có vẻ thú tính nhưng trên ông này hay thật!

Tôi cứ vừa cầm lăng hoa cười khùng khục. Thậm chí còn chẳng hề biết có người cùng đứng trong thang máy nhìn mình bằng cái ánh mắt không bình

thường.

“Em có vẻ vui, nhì?!” Một giọng nói trầm đậm chất tổng tài vang lên làm ngưng cái hành động cười như điên của tôi lại

Tôi quay đầu lại nhìn người vừa phát ra tiếng nói. Chợt giật mình lùi ra phía sau mấy bước.

Là...là... tên Duy Anh đó.

Hic, sao đòi tôi làm oan gia thế? Tôi thậm chí còn đang định xin nghỉ làm ở quán cà phê hôm đó để tránh mặt tên Duy Anh này vì không biết trả lời thế nào. Vậy mà bây giờ lại gặp ở đây!

“À, xin lỗi!” Tôi nói khe khẽ, không dám nhìn hắn thêm nữa.

“Lời đề nghị của tôi sao rồi?” Hắn nói tiếp.

“Hả? Lời đề nghị nào? Anh nhận làm người rồi!” Tôi quyết định giả nai, vừa nói vừa nuốt nước bọt

“Tôi sẽ coi như chưa nghe thấy câu đó!” Tôi nghe thấy tiếng “hừ” nhẹ thốt ra từ khóe miệng Duy Anh.

“Tôi cũng sẽ coi như là chưa nghe thấy câu anh vừa nói!”

“Vậy nghĩa là em hiểu tại vì sao tôi nói như vậy! Nói hắn hơi đi! Tôi không có thời gian đâu!” Hắn dứt hai tay vào túi quần, ghéech mặt lên nhìn tôi

” Thì...trước tiên... À, tôi có lăng hoa này chuyển tới đây! Tôi phải mang nó đi đâu?!” Tôi có chuyện chủ đề.

” Nói chuyện kia trước đi!”

“Thực ra...chuyện đấy tôi cũng chưa nghĩ ra. Dù sao cũng đã tới hạn đâu. Haha.haha!” Tôi vừa nói vừa giơ giỏ hoa cầm trên tay ” Thật sự là tôi muốn biết cần phải để giỏ hoa này ở đâu mà!”

“Đi theo tôi!” Hắn hất mặt về phía trước và bước ra ngoài khi cái thang máy vừa mở cửa

Tôi cũng chẳng dám hó hé nhiều, cứ lẳng lặng cầm lăng hoa mà lò tò đi theo hắn.

“Em đặt ở đấy, chỗ nào cũng được!” Duy Anh chỉ tay về phía đầu hành lang, rồi nói tiếp “Xong thì đi vào đây!”

Tôi nhìn theo bóng dáng Duy Anh đang đi vào trong phòng làm việc mà cười thầm trong bụng! Hơ hơ, ngu gì mà đi vào đấy!

Tôi nhẹ nhàng đặt giỏ hoa đúng nơi quy định, rồi tiếp tục “nhẹ nhàng” lướt qua cái phòng chỗ mà tên kia vừa đi vào để tiến đến cái thang máy...

Hìhì! Sắp qua rồi!

“Và đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây!” Giọng nói phát ra từ căn phòng đằng sau cái cửa nâu gỗ im lìm làm tôi giật mình.

Tôi đưa mắt nhìn chăm chăm vào cái cửa, cửa đóng kín thế này, thì làm sao mà nhìn thấy gì? Chắc hẳn đang nói chuyện điện thoại.

Tôi tự nhủ rồi đứng thẳng lên tiếp tục đi 1 cách công khai. Đùa chứ, tôi không muốn vào cái căn phòng đấy đâu! Chỉ nghĩ đến việc phải trả lời như thế nào thì tôi đã thấy mệt rồi. Chứ đâu cần nói đến những chuyện linh tinh khác nữa!?

“Dừng lại đấy trước khi tôi đi ra và lôi em vào đây!” Giọng nói lại tiếp tục vang lên, có phải đang nói với mình không nhì? Cái cửa gỗ vẫn đóng im lìm mà. Làm sao lại nhìn thấy được?! Chắc chắn đang nói chuyện điện thoại.

“Cạch!” Cánh cửa màu nâu đậm mở ra. Kèm theo đó là một dáng người cao thanh thoát đứng lấp ló nửa vòm đằng sau nó.

“Có cần tôi dùng bạo lực không?!” Hai hàng lông mày của Duy Anh nhíu lại như dính vào nhau, một tay dứt túi quần còn 1 tay thì nắm lấy cái vịn cửa.

“Không cần! Tôi đi, tôi đang đi đây! Hơ hơ!” Tôi cười phớt lờ, chân lùi về phía sau theo nhịp.

“Tiến thẳng về phía trước! Thực hiện ngay trước khi tôi tức giận!” Lông mày hắn bây giờ trông như một đường thẳng. Cái mặt thì như núi lửa sắp phun trào.

Không! Còn lâu! Tôi phải mạnh mẽ lên, không được ủy khuất.

Chuẩn rồi! Phải đứng lên chiến đấu!

“Ồ, nghĩa là tôi không cần trả tiền cho lăng hoa kia nữa đúng không???. Cảm ơn!” Hắn phũ phàng phun ra 1 câu, làm tôi như bùng tình phi đến giữ lấy cái tay đang đóng cửa lại của Duy Anh

Hic! Ý chí chiến đấu thì là thế. Nhưng nhìn cái mặt như vừa bị ăn dếp của tên tổng giám đốc này, lại thêm cả câu nói chí mạng kia nữa là cảm giác bao nhiêu dũng khí nó cứ như đang chổng mông vào mặt tôi rồi vừa đi vừa ngoáy mông thật lực, không quên vẫy tay chào tạm biệt!

“Hihi,hihi!” Tôi nhẹ nhàng lấy 2 ngón tay trở kéo dẫn 2 bên lông mày của Duy Anh ra , mồm miệng liến thoắng ” Tôi vào là được chứ gì! Sao phải căng thế!”

Tôi tiếp tục 1 loạt hành động vô cùng “nhẹ nhàng” đẩy hẳn ra. “Nhẹ nhàng” đặt mông xuống ghế sofa ngay cạnh cửa sổ. Tự chỉnh tư thế cho ngay ngắn ngồi chờ hẳn.

“Chuyện tôi nói. Em nghĩ sao rồi?!”Duy Anh ngồi vắt chân ở chiếc ghế đối diện, chậm rãi nhấp một ngụm trà hỏi tôi.

“Ừ thì...tôi chưa biết!” Tôi ngắc ngứ, tránh ánh mắt của hắn.

“Chưa biết?! Là sao?!” Hắn nhú mày.

“Tôi, có thể trả lời sau khi suy nghĩ thật kĩ được không?! ”

“Được, vậy khi nào thực sự cảm nhận rằng mình muốn trở thành 1 ca sĩ thì hãy gọi cho tôi! Tôi trông chờ vào quyết định của em.” Duy Anh vừa lật tờ giấy vừa nói.

“VẬY... cảm ơn anh! Khi nào tôi thực sự suy nghĩ kĩ và có quyết định thì tôi sẽ liên lạc với anh!” Tôi nắm chặt tay, đứng dậy cúi người chào, rồi lăm lăm bước ra cửa.

“À phải rồi...tôi.” tôi đang đi thì quay phắt lại, nhớ ra chưa lấy tiền hoa (-_-)

“Cạch..Bốp!” Cái cửa đột nhiên bật ra, liền sau đó đập bốp vào lưng tôi khiến tôi ngã đập mặt về phía trước.

“Au ui!” Tôi ôm trán, nằm ngã ra sàn

“Anh, em đến chơi với anh đây!” Một bóng người có chất giọng đặc sệt xuất hiện sau cánh cửa, vừa đập vào lưng tôi 1 cái liền khuyển mại thêm 1 phát đá vào chân.

“Ai thế này? Nguyệt Linh?!” Cái gì thế này? Lại gặp người quen à?

Hờ? Duy Nam?!

Tôi bị đá kích 2 phát định nhảy lên chửi tên đó 1 trận. Thì ngay khi nhìn thấy cái bản mặt quen thuộc của cái thằng cha Duy Nam lăm mồm đầy đơ luôn.

“Này em gái, em theo dõi anh đấy à? Sao đi đâu cũng gặp em thế?!” Hắn ta lại mang nụ cười khà ố có thương hiệu của mình ra trình làng. Cái mặt nhìn rất muốn đấm.

Tôi đứng dậy, phui bụi quần áo, lườm hắn 1 cái cháy mắt.

“Em đến đây làm gì thế? Chẳng lẽ là theo dõi anh thật? Có đúng thế cũng đừng nói ra nhé. Anh xấu hổ chết mất!” Tên thần kinh đấy lại tiếp tục cười man rợ.

Vâng! Thế đấy. Cuộc sống có thể thiếu thốn cái gì đấy. Nhưng chả bao giờ vắng mặt 1 thằng khốn nạn, đã thế bọn họ còn cứ vây quanh tôi như kiểu tôi đi ban phước cho họ.

“Đã đàn bà lăm mồm lại còn bị điên. Con nào mà cười phải thằng dở người chắc phải sấm vãi cái mã tấu mà băm thằng này như băm thịt lợn mất!” Tôi lăm bằm, đủ to để cho Duy Nam và kẻ cả Duy Anh cùng nghe thấy.

“Cái gì..? Cô ..cô !” Hắn trợn mắt long sòng sọc, gờ tay run run chỉ vào người tôi.

Tôi chả thèm quan tâm, lò dò đi đến cạnh bàn làm việc của Duy Anh,làm nốt việc định làm.

“Tôi quên mất, cho tôi xin tiền hoa đi!” Tôi chìa tay ra trước mặt Duy Anh, mặt nghiêm túc.

“Này.. cô là người rùng đấy à? Người ta đường hoàng là tổng giám đốc, lại đi chìa tay ra xin tiền hoa.” Tên Duy Nam vừa đặt mông xuống cái ghế sofa. Đưa nước lên uống liền ho sặc sụa khi nghe thấy câu nói của tôi.

“Kệ tôi! Anh ta nói là sẽ trả tiền cho tôi. Không xin anh ta thì xin ai. Ông nói ít thôi! Liên quan gì đến ông?!” Tôi cau mày, hơi cao giọng.

“Này,ông là anh tôi. Đương nhiên tôi phải quan tâm chứ!” Hắn gân cổ lên cãi.

Cái gì? Anh?

“Là anh ruột à?!” Tôi nhú mày hỏi

“Chứ còn gì? Nhìn tui anh không giống nhau à?!” Duy Nam dựa lưng vào thành ghế, chân vắt chéo tạo dáng.

Tôi lướt qua mặt tên Duy Anh đang ngồi im lặng làm việc, rồi lại nhìn cái thằng cha kiêu ngạo Duy Nam, lạnh lùng phán:

“Không. 1 người thì cao sang phải biết. Còn 1 thằng nhìn như ăn xin tập làm dân chơi!”

“Cái gì cơ? Đây cô...!” Hấn nhảy dựng lên, mặt đỏ như cà chua.

Tôi cười thâm trong bụng, rồi quay sang Duy Anh nhắc lại:

“Làm ơn trả tiền cho tôi.”

“Trả tiền cho cô ấy hộ anh!” Hấn vẫn không rời mắt khỏi đồng giấy tờ, nói.

“Nói em à?!” Tên Duy Nam mặt nghệt ra tự chỉ vào mình.

Duy Anh không nói gì, chỉ liếc 1 cái như muốn nói: ‘chà em thì ài?!’

“Nhưng em hết tiền rồi!” Duy Nam trăn trở.

“Hôm qua anh vừa đưa tiền cho em, trả cho người ta có 1 lãng hoa thì thấm thoát vào đâu?!”

Thằng cha Duy Nam tuy không phục nhưng vẫn phải chịu ủy khuất mà rút ví ra đưa tiền cho tôi.

Tôi cau mày nhìn hấn đếm từng đồng tiền lẻ mà đưa cho tôi.

Hờ, hóa ra hấn cũng chỉ là “đạo gia tiền lẻ”.

Tôi cầm tiền, lăm nhăm đếm từng tờ, cau mày:

“Đây, thiếu 5 nghìn!”

“Gi cơ?” Cái đầu đỏ của hấn vốn đã chổng lên trời giờ càng nhướn cao hơn như bị giật điện “thiếu có 5 nghìn mà cũng phải đòi!”

“Chúng tôi hưởng lãi ở cái 5 nghìn đấy đấy!” Tôi rít lên qua kẽ răng, nói như đang đe dọa

“Rồi! Để chị trả!” Một giọng nói vang lên ngay sau lưng khiến tôi giật thót cả mình.

Ồ... chị Quỳnh!

Chị Quỳnh giật đồng tiền lẻ trong tay tôi rồi rút ra 1 tờ 500k xanh lét mới coóng nhét lại vào tay tôi.

“Không cần trả lại đâu!”

Ồ...!

“Nhưng còn thừa hơn 100k cơ ạ!” Tôi ngớ người.

“Không sao!” Chị ấy phẩy tay “Coi như đền bù thiệt hại lần trước!”

Lần trước?!

Là lần tên Duy Nam phá quán ấy hả?

Nhưng chị ấy đã đền rồi mà!

Thấy chị Quỳnh không nói gì nữa, tôi cũng cúi gập người nói cảm ơn. Tiệm thể lờm tên Duy Nam một cái.

Thật là! Giao có 1 lãng hoa mà gặp toàn oan gia, lãng nhăng mệ hết cả người...

.

.

.

Tôi ra sức chạy, cái cổng trường ở ngay trước mặt rồi. Cũng may là chân khỏi rồi, không chắc tôi phải bò đến trường mất. Khô thật, tự dung trễ mất xe

buýt, thành ra bây giờ khổ sở thế này đây.

Khoan đã, đừng đóng, đừng đóng vội!

“Rầm!” Tôi đâm sầm vào cánh cổng to dùng màu xanh trước mặt.

Khốn nạn thật, thế quái nào mà mình vừa chạy tới nơi thì nó đóng lại là sao?!

Tôi xoa trán ẩm ướt đứng dậy, nhìn bác bảo vệ vừa phui mông đi vào trong bằng ánh mắt căm hờn.

Tôi đi vòng ra phía sân sau của trường, nhìn ngó bức tường rồi xác định vị trí.

Phải đây, tôi đang định trèo tường đây!

Bức tường này khá cao, nhưng không sao, đối với tôi, nó không phải trở ngại.

Không phải là vì tôi hay đi học muộn nên dày dạn kinh nghiệm, mà là do trèo tường là nghề của tôi.

Nói ra hơi ngại, nhưng nhiều lúc lên con với lại rảnh rỗi, tôi đi học về nhà toàn trèo qua cánh cổng sắt ở trước để mở cửa phía trong, và khi làm thế thì tôi không phải chạy ra khóa cổng trước lại nữa.

Tôi kéo cái balô cho chắc, lấy sức đạp một chân lên tường lấy đà, hai tay bám vào tường rồi nhanh chân đạp thêm một phát nữa, sau đó lấy hai tay vịn vào thành tường, đẩy người vào trong.

Tôi nhảy xuống, phui phui rồi chỉnh chu lại quần áo, tính đi thông dong vào trường nhưng chợt thấy một thứ gì đó tròn tròn thấp thấp đang di chuyển trên hành lang tầng 2.

Là...thầy giám thị sao?!

Tôi vội ù té chạy vào trong hành lang tầng 1, rẽ vào một cái lối đi nhỏ nhỏ dẫn vào nhà kho của trường, lấp sau một cái khe rồi chui vào trong đóng bìa các-tông hỗn độn.

Tôi ngồi im thin thít chờ đợi cho thầy “Phệ” đi qua rồi sẽ chạy lên lớp.

Nhưng cuộc đời có vẻ không được như mong đợi. Vì thầy Phệ đang đứng ngay trước cái khe, nhìn thẳng vào đóng bìa các-tông nơi mà tôi đang trú ngụ.

Qua khe hở nhỏ giữa mấy cái bìa các-tông, tôi nhìn thấy thầy phệ đang cố ních cái bụng của mình chui vào trong cái khe, giờ tay ra định kéo cái bìa.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Chết tiệt, sao tôi lại quên mất ngày nào thầy cũng chui vào đây và tóm được vài đứa nhỉ?!

Bình thường ngồi trên lớp tôi có thể nhìn thấy chỗ này và ngày nào cũng thấy vài ba đứa bị tóm chui từ khe này ra, lúc đấy còn cười khinh bọn nó. Bây giờ thì khinh ai đây?!

Mẹ ơi, thần linh ơi, cứu con. Diệu Anh ơi, Khánh Minh ơi, cứu tao....

“Thầy Phúc!” Một tiếng gọi vang lên, tôi mở mắt đang nhắm tịt lại ra.

Ôi may quá, thầy Phệ đang chui ra rồi.

“Ừ, em gọi gì?!”

Là...Nguyễn Hoàng Phong.

Thầy Phệ đang quay lưng về phía tôi để nói chuyện với tên Phong đó.

Tôi dơ ra một lúc, chợt nhìn thấy hần đang nháy mắt với tôi, rồi hất đầu về phía hành lang.

Hiểu ra ý hần. Tôi vội chớp thời cơ, chui ra rồi lẩn theo từng cái cây chạy lên lớp.

Tôi vừa chạy vừa ngó xem có ai xung quanh không, còn để tránh thầy giám thị ra nữa.

Cầu trời cầu Phật! Cho dù hần làm gì đi chăng nữa thì cũng cảm ơn hần. Nhờ vậy mà thoát nguyên một kiếp nạn. Nếu mà bị thầy giám thị tóm thì tiêu đời rồi.

“Chào buổi sáng!” Tôi đang chạy lên lớp, bỗng đâm sầm vào một vật thể biết nói không xác định.

Tôi lùi về sau mấy bước, ngẩng cái mặt lên nhìn, và ngay lập tức bị đứng hình.

Hơ hơ. Mãi nghĩ về thầy giám thị mà tôi quên mất còn 1 vấn đề nan giải hơn, chính là thằng cha sao đỏ.

“Haha, chào buổi sáng!” Tôi cũng cười trừ, miệng thì nói và chân cứ bước.

Thấy tôi đi thằng sao đỏ cũng đi theo, cái mồm nó cứ ngoác ra tận mang tai.

“Hôm nay đẹp trời nhò!” Nó lại cười, cứ đi theo tôi.

“Ừ!” Nó sẽ đẹp nếu như tao bị đui.

Rét thấy bà cố nội, đẹp cái tiên sư cha nhà mày!

Dù đây là lần đầu đi học muộn, nhưng tôi lại rất có duyên với tên sao đỏ này. Vì tôi học chung cấp 2 với hắn. Và khi đấy thì ở chung lớp, lúc đó chẳng hiểu vì sao mà rất ghét nhau, nên cứ như kiểu thù chuyền kiếp luôn rồi.

“Hôm nay đẹp ghì. Cho mình xin cái họ tên địa chỉ với cái chữ kí bạn ơi!” Nó lại cười.

Tôi cắn răng, tiếp tục cười trừ, dích chân từng bước hông có cơ hội là chạy.

“Haha, haha!” Tôi cứ nhe răng ra khoe như được lập trình, chân thì không ngừng bước.

“Gi nhì?!” Nó lật quyển vở, bấm cái đầu bút ” Trần Nguyệt Linh à?! Lớp nào nhì?!”

Tôi giả vờ ớn ớn gãi cái phần tóc đang xoa lên phía trước hông lấp cái bảng tên lại.

Nhưng nó vẫn không tha cho tôi, nó lấy cái đầu bút, hất tóc tôi ra

“À...lớp 10a1!” Nhìn cái mặt nhon nhon của nó, tôi chỉ muốn đấm cho 1 phát nó bất tỉnh nhân sự luôn đi.

Cuộc đời không như là mơ. Nghĩ là thế. Nhưng làm sao tôi dám làm cơ chứ?!!!

Tôi ngậm ngùi kí vào cái ô nhỏ nhỏ ở mép quyển vở của nó. Hắn học nhìn cái mặt nhăn nhò ra vì sướng của cái thằng cha đấy, lăm lử đi về lớp.

Tôi chậm rãi đi vào lớp. Bây giờ mới là giờ truy bài, nên không có giáo viên nào cả, chỉ có nhỏ Chi lớp trưởng đang ngồi trên bàn giáo viên mà thôi.

Vứt cái cặp lên mặt bàn, tôi ngồi phịch xuống ghế, nằm ra bàn.

“Học sinh gương mẫu cũng đi học muộn cơ à?!” Khánh Minh nói. Dù không nhìn thì tôi cũng biết nó đang nhếch mép với cái giọng điệu kiêu đấy.

“Ảnh hưởng đến gia phả nhà mày à?!” Tôi liếc nó, bỗng chân đạp phải cái thứ gì gì đấy.

Tôi cúi xuống gầm bàn. Gì đây? Là 1 cái hộp.

Tôi cau mày, gạt cái hộp sang một bên. Tiện thể rút sách vở trong cặp ra cho vào ngăn bàn.

“Cộp!” Ở dưới ngăn bàn có cái thứ gì vậy? Sao nhét mãi không được cái đồng sách vở thế này?

Tôi đưa tay ra, định thò vào ngăn bàn quờ quạng xem có cái gì...

Khoan...Stop!

Rút kinh nghiệm của 3 năm về trước, tốt nhất là nên cúi xuống nhìn chứ chẳng nên sờ.

Chuyện là... 3 năm về trước. Chính cái thằng đang ngồi vắt chân như công tử ở đằng sau này câu kết với cái con nhỏ điệu chảy mỡ thích màu hồng ngồi ở trên này. Thả nguyên 1 đồng tạc nham nhện rết giấn đủ loại vào trong ngăn bàn tôi. Làm tôi khi đấy sợ tới mức nhảy chơi chơi như con khi đột, còn chúng nó thì cứ ngoác miệng ra cười.

Tôi cúi xuống nhìn, lại 1 đồng hộp lớn hộp bé ở trong ngăn bàn.

Tôi vơ hết 1 loạt đặt lên mặt bàn, vỗ vai Diệu Anh này giờ còn chăm chú ghi chép cái gì đấy, hỏi:

“Cái gì đây?!”

Diệu Anh liếc đồng hộp, hờ hững nói: “Mày hỏi đầu gối ý!” (-_-)

Tôi lại quay xuống Khánh Minh, lặp lại câu hỏi ban nãy.

“Sáng nay tao đi học sớm. Thấy một đoàn mấy thằng đực rựa lò dò vào hời chỗ này ngồi. Cứ 1 chốc lại có 1 thằng! Xong nó để mấy cái hộp ở đấy.” Nó vừa lật quyển sách vừa nói.

Tôi cầm vài hộp quà lật đi lật lại mấy tấm thiệp treo lủng lẳng ở ngoài. Chẳng thể hiểu nổi là cái dịp gì. Thiệp thì toàn tìm phổ hoa lá cành. Chẳng biết lúc mở ra là có cái con gì bay ra không nữa.

“Có phải trò của mày không đấy?!” Tôi nhăn mặt, hỏi Khánh Minh.

“Trò gì?!”

“Mày có tình đặt cái đồng này ở đây để chơi tao chứ gì?”

“Im đi con dồ!” Nó gần “Tao có chơi mày cũng chỉ làm mấy cái hộp đều đều thôi. Tiền đâu mà đặt cả 1 đồng như thế!”

Ồ. Cũng đúng!

“Mày không biết à?!” Diệu Anh quay xuống hóng hớt

“Biết gì?!” Tôi vừa hỏi, vừa xếp đồng hộp xuống gầm bàn.

“Ồ trường này có cái luật gì đấy chẳng hiểu do ai nghĩ ra. Là sau bữa tiệc mùa thu của trường tròn nửa tháng. Nếu tặng quà cho người mình thích trong đó có 1 bông hồng và 1 cái khăn tay ghi lời tỏ tình thì sẽ thành đôi!” Nó giải thích, xong kê tay vào thành ghế, tựa cằm xuống rồi chột thờ dài “Tao chờ từ sáng đến giờ chả có thằng nào mò đến tặng cho tao. Trong khi chúng nó tặng mày cả đồng có khi đủ xây cả nhà.”

Hơ, hoa hồng với khăn tay. Không có cái gì ăn được à?!

Hơ hơ... thế thôi! Đẹp!

“Này! Cho mày tất!” Tôi gạt mấy hộp quà dưới đất lên chỗ nó.

“Không thèm!” Ô hay con này, mồm bảo muốn người ta tặng, mà cho thì lại trưng ra cái mặt dỗi đấy

“Ai thèm tất của mày?” Nó vầu môi.

-- cái đầu nó đang nghĩ gì thế?!

“Mày có muốn tao cũng chả cho mày tất của tao. Còn có 3 đôi. Cho mày để mà móm à?!” Tôi nhăn mặt.

“Mày đeo tất bằng răng à?!” Cái thằng chết tiệt này. Nó không móc lời tôi nói thì nó bị táo bón hay sao ý?!

Tôi chả thèm để ý đến lời của Khánh Minh. Hay đúng hơn là chẳng thể nói được cái gì nó.

“Tao bảo tao cho mày cái này cơ mà!” Tôi duỗi chân lên đá đá vào dưới ghế của Diệu Anh, muốn nó nhìn xuống dưới.

“Xó. Mày coi tao là cái gì? Tí nữa cũng sẽ có 1 thằng đẹp trai lai láng đến tặng cho tao!” Nó hất mặt.

Tôi phẩy tay. Ý bảo nó quay lên, đến phát mệt với nó.

Tôi cúi xuống ngăn bàn rút vài quyển tập và cái hộp bút. Cô Trúc cũng vừa đi vào lớp.

“Cả lớp. Đúng!” Nhỏ Chi hô lên.

Tôi cũng đứng dậy theo hiệu lệnh. Cúi người chào cô như mọi ngày vẫn làm.

Cô Trúc đứng thẳng giữa lớp, nghiêm giọng: “Ngồi xuống đi!”

“Ừm... tuần sau chúng ta sẽ thi vòng 2 vào thứ 2, thứ 3 được nghỉ và thứ 4 thi vòng 3. Vòng 2 là hỏi đáp kiến thức và vòng 3 là tài năng cá nhân. Sau đó sẽ đi học bình thường để chuẩn bị thi giữa kì!” Cô Trúc thông báo một loạt, mặt vẫn không biến đổi cảm xúc.

Tôi nhìn cái mặt không cảm xúc của cô, rồi nhớ đến cái tin nhắn chết tiệt kia, khẽ nuốt nước bọt.

“Và còn... Nguyệt Linh!”

“Dạ!” Tôi đứng bật dậy theo phản xạ, tim đập thình thịch.

Hic, chắc là tiêu rồi!

“Sau tiết 5 lên phòng giáo viên gặp tôi!!” Thôi chết, chắc sắp bị ăn chửi rồi.

“Vâng ạ!” Tôi khẽ thở dài, lặng lẽ ngồi xuống

.

.

.

“Rengggggggg.....”

Tôi thở dài, gấp mấy quyển sách ở trên bàn lại, sắp thành 1 đống rồi nhét xuống ngăn bàn, tiện thể đứng lên chào thầy dạy Toán theo phản xạ.

Ôi trời, sau này phải cẩn thận hơn mới được. Đến giờ ăn còn không được đớp chi vì một cái tội lỗi mà mình không hề làm. Một người!!

Ôm quyển sách dày cộp đi đến chỗ bàn làm việc của cô Trúc, tìm tôi cứ đập thành thịch. Cho dù mình chẳng hề làm gì sai. Nhưng giải thích cho cô tin được là cả vấn đề.

“Ngồi xuống!” Cô Trúc chau mày, quay cái ghế xoay về hướng tôi.

Tôi cũng kéo cái ghế xoay ở bên cạnh đặt mông xuống, rồi để quyển sách lên mặt bàn. Ngồi ngay ngắn nghiêm túc vô cùng.

Im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

Cô cứ nhìn tôi chòng chọc, tôi cũng cứ nhìn cô, cảm giác tim đang nhảy ‘aloha’ ý! (-_-)

Thôi được rồi, mình lên tiếng trước vậy!

“Thưa cô...”

“Có lẽ em biết vì sao tôi gọi em lên đây chứ?!” Cô Trúc vẫn giữ nguyên cái bản mặt đấy, chậm rãi lên tiếng.

“Dạ!”

“Em gửi tin nhắn này cho tôi...!” Cô giờ cái máy điện thoại lên “...là có ý gì?”

Hic, vậy là đúng rồi.

“Thưa cô, cái đấy, em không hề làm!” Tôi ngẩng đầu lên, ngồi thẳng lưng, nói giọng chắc nịch.

“Em muốn chối?!”

“Thưa cô, em không nói dối!” Tôi rút cái điện thoại trong túi áo khoác ra “Tin nhắn cô nhận được bao gồm 9 người khác nữa. Có cả Diệu Anh và Khánh Minh. Cô có thể hỏi bọn nó làm chứng!”

Cô Trúc nhìn tôi nghi hoặc.

“Diệu Anh và Khánh Minh là bạn thân của em. Các em ấy có thể sẽ bao che cho em.”

Ôi mẹ ơi, nói vậy mà cô vẫn chưa tin, chắc đập đầu vào tường mà tự tử quá.

“Em nói thật mà cô! Khoảng thời gian cái tin nhắn đó gửi tới cho cô là khoảng 3h. Khi đó em đang xếp hàng để thi vòng 1 Miss Teen mà ạ! Cô có thể xem camera ạ!” Tôi nói như sắp khóc. Hic, ai hiểu cái nỗi khổ này của tôi???

Nhìn cái mặt cô bây giờ tôi chẳng đoán nổi là cô đang nghĩ gì nữa.

Tôi không dám thở mạnh, thiếu 1 chút là nín thở khi nhìn cái bản mặt không cảm xúc của cô.

Dù sao thì, vì cô không tin Diệu Anh và Khánh Minh nữa. Nhưng cái trường to kiểu này, thể nào chả có camera. Hi vọng là vậy.

“Ở sân trường không lắp camera!”

Đùng!

Đoàng!

Tôi đơ toàn tập, nghe tiếng nổ vang lên bên tai rồi cứ luẩn quẩn trong đầu.

Tôi thực sự muốn đập đầu vào tường tự sát bây giờ đây!

“Thôi được rồi! Cô nể mặt em dù sao cũng không phải là học sinh chuyên nổi loạn, nhưng vì không có gì để chứng minh em đúng cả. Nên tôi chỉ cho em một hình phạt nhẹ. Lát nữa em đi ăn cơm rồi quét lá dưới sân trường. Không được ngủ trưa. Tôi sẽ đi kiểm tra đấy!”

Hơ...hắn là 1 hình phạt rất nhẹ cơ đấy!

“Dạ!” Tôi ưỡ ỏi đứng dậy, cúi chào cô Trúc rồi lặng lẽ xuống căn tin ăn cơm.

Tôi lấy suất cơm muộn, định rút điện thoại ra nhắn tin cho Khánh Minh là tôi không đi ngủ trưa thì nó với Diệu Anh đã ngồi trước mặt tôi từ bao giờ.

“Cô bảo gì?!” Diệu Anh giật lấy cái điện thoại nhằm chuyển hướng nhìn của tôi.

“Phạt quét sân trường!” Tôi cup mắt, lấy lại cái điện thoại.

“Hơ hơ, ngon..!” Con nhỏ này, không an ủi thì thôi lại còn.

Tiền sư cha nhà nó, thật là khiến người ta muốn chửi thề mà. Điện không chứ lì, lớp nào cũng có 2 cái camera từ 2 phía. Thế mà ở sân trường thì lại không có. Hại tôi vừa thiệt hại về kinh tế, vừa tổn thất về tinh thần và danh dự, lại còn hao tổn cả thể lực.

Hơ hơ, đúng là 1 công “ba” việc mà!

Tôi đuổi chúng nó đi ngủ, ngồi nhai nốt suất cơm rồi đi vào phòng lao công lấy chổi đi ra sân trường.

Haizzz, mệt rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tôi cầm cái chổi lò dò ra giữa sân trường, nhìn bao quanh 1 lượt, thở dài cái thượt.

Hic, chỗ nào cũng có lá. Bây giờ là mùa thu. Là cái mùa muôn thuở khi nhắc tới thứ đầu tiên luôn nói là mùa lá rụng, tìm chỗ nào cũng ra rác. Đã thế còn là mùa thu chuyển sang mùa đông. Lá rụng càng bạo hơn mới sợ chứ.

Tôi kéo cái thân xác đi ra một góc sân trường, bắt đầu quét.

“Xoẹt...xoẹt...!” Tao quét, tao quét, tao quét nát cái bản mặt cái thằng chơi khăm bà mày này.

Tao rửa mày đi ngoài đường ngã gãy chân, mày có vợ thì vợ mày ngoại tình. Có chồng thì chồng bỏ theo trai. Tao rửa mày đi làm rồi thì bị sếp đá đít. Đang đi học thì thi trượt đập mũi, cho cái bản mặt mày nát toét như phân trâu nhé!

Tôi thật lực quét xuống đất, mừng tượng cái mặt đất chính là mặt cái đũa đầy dù tôi chả biết mặt mũi nó như thế nào cả.

Hic, cái đồng lá này, quét đến khi nào đây...!

“Tách..!” Đang quét hăng, bỗng có một thứ gì đó rơi trên đầu tôi.

Này, đừng có nói là... phân chim đó nhé!

Tôi đã đủ xui xẻo rồi, không cần phải xui xẻo thêm nữa đâu!

Khẽ nuốt nước bọt, tôi đưa tay lên đầu quét một cái!

Không có, không có gì cả. Cũng chẳng có cái thứ chất lỏng màu trắng nào hết.

“Tách...tách..!” Ô, là mưa.

Tôi vội kéo cái chổi chạy vào bên trong hành lang tầng 1.

“Tách, tách, tách...” Những giọt mưa rơi xuống càng lúc càng mau hơn.

Haizz, đúng là mưa mùa đông, lạnh thật đấy!

Tôi ngồi vào 1 cái bàn bị vứt lộn xộn giữa hành lang. Chắc là bàn ghế dự bị thay thế.

Tựa cằm xuống hai tay đang kê trên mặt bàn, tôi khẽ thở dài 1 tiếng. Ngần ngo ngấm những giọt mưa trong suốt rơi xối xả xuống mặt đất.

Khẽ mỉm cười 1 cái. Mưa mùa đông, tuy lạnh, nhưng thật đẹp.

Tôi thích những thứ mát mẻ, hoặc hơi lạnh lẽo 1 chút. Ví dụ như mùa đông. Tôi thích mùa thu và đông.

Nhưng tôi không thích mưa, tôi chỉ thích ngắm nhìn mưa rơi. Như lúc này đây. Còn nếu phải dầm mưa, tôi chẳng thích chút nào hết.

Hic, nói gì thì nói, lạnh chết khiếp.

Đột nhiên, một thứ gì đó mềm mềm hạ cánh xuống lưng tôi, kèm theo một cảm giác ấm áp lan tỏa ra khắp cơ thể.

Tôi quay đầu ra đằng sau nhìn, là một cái áo khoác đồng phục, khá to, có vẻ là kích cỡ của con trai.

Tôi giương mắt lên nhìn chủ nhân của chiếc áo.

Hử... Hoàng Phong??

Hơ hơ, nhìn cái bản mặt ngơ ngơ như bò đội nón của con nhỏ đó thì chắc chắn là đang cảm động muốn khóc rồi.

Cứ khóc đi cứ khóc đi, ai được Nguyễn Hoàng Phong này đắp áo cho như thế thì chả cảm động. Lãng mạn thế cơ mà!

Như là bản năng trời dạy, tôi cúi sát người vào người Nguyệt Linh, sử dụng ánh mắt cùng nụ cười tuyệt chiêu, chậm rãi cất giọng:

“Sao thế?! Cảm động quá à?!”

Rồi, hai đòn liên tiếp, nhỏ đó có mà kháng cự đành gò!

Hơ hơ, Hoàng Phong ta quyến rũ như thế này, thế nào lát nữa nhỏ đó cũng đỏ bừng mặt cho mà xem.

Nhưng...

Trái ngược dự đoán của tôi, nhỏ đó chẳng những không hề xúc động, mặt chẳng long lanh ngấn nước, mặt cũng chẳng đỏ bừng mà còn cau hai hàng lông mày thể hiện sự khó hiểu và khó chịu.

Một cách từ tốn và thanh cao. Nguyệt Linh đứng dậy tránh cái mặt của tôi, rồi kéo cái áo khoác sau lưng vứt 1 phát đáp thẳng vào mặt tôi.

Phản cổ áo ngoắc vào cổ, chỗ thân áo trượt xuống lưng lảng che hết cả tầm nhìn của tôi.

Nếu nói ra trong cái tình cảnh này, thì bảo tôi là cây treo quần áo cũng giống lắm.

Nụ cười của tôi dần cứng lại...

“Làm ơn đi ông nội!” Nhỏ đó hừ một tiếng.” Cậu định sáng tác tiểu thuyết nên lấy tôi ra để thử nghiệm cốt truyện à? Mình còn lạnh bỏ xừ ra, bày đặt đắp áo cho người khác!”

Tôi đen mặt..

Ừ thì... đúng là có hơi lạnh ~~~ Nhưng tại sao cái con nhỏ đó nó lại phũ phàng thế nhỏ???

Trước cái cảnh tượng nên thơ lãng mạn như thế, hoàn cảnh thì rõ là hợp (trời mưa), lại cộng thêm cái gương mặt nam thần của mình, một chút biểu hiện cũng chả có, đã thế trong phút chốc còn biến mình thành móc áo.

Tôi kéo cái áo xuống, khoác vội vào người, chợt thấy Nguyệt Linh đã biến mất!

“Này!” Tôi chạy vụt lên, kéo cái vai của nhỏ đó lại “Đi đâu thế?!”

“Đi quét sân. Tạnh mưa rồi!”

“Sáng nay tôi giúp cậu mà đến 1 câu cảm ơn cũng chả có!” Tôi hậm hực, nói 1 câu chả liên quan.

Nguyệt Linh trông có vẻ hơi ngớ người. Đơ ra 1 lúc rồi có vẻ nhớ ra, đưa tay lên sau gáy vuốt vuốt tóc thể hiện rằng mình đang ngượng rồi cũng ậm ừ.

“Ờ thì... cảm ơn. Được chưa?!”

Tôi khẽ cười, thi thoảng nhỏ này cũng đáng yêu ra phết!

“Này, cảm ơn gì mà cứ như tôi mang nợ cậu thế!!” Tôi ngoảnh 1 bên lông mày.

“Không lằng nhằng. Cảm ơn rồi! Tôi phải đi quét sân!” Nó hất tay tôi ra, rồi kéo cái chổi đi ra giữa sân trường.

Tôi vội kéo tay nhỏ lại, bằng một lực vừa phải áp sát nhỏ vào góc tường.

Nguyệt Linh có vẻ ngạc nhiên, tròn mắt lên nhìn tôi. Tôi nhếch miệng cười thích thú.

Tay phải của tôi cầm lấy cánh tay của cô ta, tay trái chống vào tường, cúi mặt xuống để rút ngắn khoảng cách. Nhỏ đó cũng vì thế mà quay mặt sang bên trái.

“Biết sao giờ? Tôi lại thích lằng nhằng!” Tôi nhếch mép “cảm ơn hẳn hoi xem nào!”

“Không biết, tôi nói rồi. ” á chà, còn dám chống chế à?!

“Có nói hẳn hoi không ?!”

“Không!” Nhỏ ta còn cứng cổ quay mặt ra nhìn đối diện tôi “Bỏ ra!”

“Cứng đầu vậy...muốn bị phạt à?!” Tôi nghiêng đầu.

Tôi có nhìn lầm không đây?! Cục băng di động đó cũng biết đỏ mặt kìa!

“Cậu...” Nhỏ đó gân cổ lên định nói, nhưng có vẻ nó cảm thấy việc làm đó khiến cho khoảng cách thêm ngắn, nên rút đầu lại rồi nói tiếp ” Cậu làm gì được tôi cơ chứ!”

“Cậu đoán xem!” Tôi vẫn giữ nguyên cái nụ cười nửa miệng ấy, khóe mắt không giấu nổi sự thích thú. Đồng thời rút ngắn thêm khoảng cách. Chóp mũi của 2 đứa bây giờ đã chạm hờ vào nhau.

Cái mặt nhỏ ta càng lúc càng đỏ, nhỏ ta quay mặt đi, định chạy ra ngoài thì đã bị tay tôi chặn mất. Nhỏ trườn xuống, tôi cũng trườn xuống, kết cục chẳng làm sao thoát được.

Kể cũng hay, hôm trước nằm trong phòng y tế, lũ con gái lôi cái tiểu thuyết ra đọc cho mình nghe. Dù bị hành hạ lỗ tai ghê gớm mà lại biết được cái cảnh này. Vậy mới nói, có học thì phải có hành, tôi học nhanh nhì?! :3

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Nguyệt Linh, hình như nhỏ đó hẳn phải đang xấu hổ lắm.

Tôi đắc chí, đương nhiên rồi, được Hoàng Phong quyến rũ chết người ta đây gần gũi như vậy, đương nhiên là chịu sao nổi. Cho dù có là cục băng thì cũng chả mấy chốc mà tan chảy hết. :3

Tôi cố tiến gần hơn nữa, khung cảnh này quá mờ ám rồi. Chỉ thiếu 1 chút nữa thôi, thứ gì cần chạm là sẽ chạm hết thôi. Xem cậu cứng đầu được đến bao giờ.

“Được rồi, cảm ơn” Nhỏ đó cúi xuống rồi quay mặt sang bên kia, mấp máy môi.

Không được, thế chưa đủ, còn hơi thiếu cái gì đó!

“Ra về dễ thương đi!” hơ hơ. Xem nhỏ ta làm gì.

Chắc chắn là không làm được mà, nhỏ là cục băng còn nguyên kiện, bảo làm về dễ thương đúng là khó hơn lên gòi.

Nguyệt Linh tròn mắt rồi chột nhứ mày, nhanh như chớp giơ chân lên thực hiện động tác lên gối với tôi. Rồi dùng hết lực để thoát khỏi tay tôi, nhưng thất bại.

Hơ hơ, tính động thủ à?! Tôi cũng là dân học võ có nghề đấy nhé! Dù sao thì cô ta cũng là con gái, tôi là con trai. Nhỏ mà có là trâu bò thì tôi cũng là “đại ka” của trâu bò!!! :3

Tôi như phản xạ đưa tay lên chặn đầu gối của nhỏ lại, cười. Bây giờ thì làm gì được tôi?!!!!

Nhỏ đó có vẻ ủy khuất lắm, nhắm mắt cam chịu.

Tôi hơi ngó người, nhìn Nguyệt Linh lúc nhắm mắt an tĩnh trông thật đẹp.

Đã vài lần ngắm nhỏ ta lúc đang ngủ rồi, vậy mà vẫn bị mê mê. Mà đúng là thằng thất bại Hoàng Phong ạ!

Đột nhiên, Nguyệt Linh mở mắt, hắng giọng 1 cái rồi...

“Hoàng Phong đẹp zaiiiii~” một âm thanh trong vút vang lên khiến tôi đứng hình.

Nguyệt Linh mắt long lanh, mở to nhìn tôi, tóc mái vì dài nên chọc vào mắt nhỏ khiến nhỏ chớp chớp vài cái... và việc đó càng làm tăng độ kích thích của cái câu mà con nhỏ đó nói ban nãy.

Tôi đứng hình, bất động, tim như đang nhảy nhạc dance trong lồng ngực.

“Cảm ơn cậu vì đã giúp tôi... tôi biết ơn cậu lắm lắm ý. Tha cho tui đi mà nhaa nhaa~” lại chớp mắt, đã thế lại còn lay lay tay tôi.

Hoàng Phong ơi là Hoàng Phong! Mà bị làm sao thế này. Chỉ trong 1 giây lát mà từ vị trí chủ động chuyển sang thế bị động.

Trong giây phút dờ dẩn mất kiểm soát, Nguyệt Linh ngay lập tức xoay người, đẩy tôi vào tường. Cái gương mặt đáng yêu ban nãy hoàn toàn bị thay thế bởi cái biểu cảm lạnh lùng đặc trưng. Từ mỹ nhân thành nữ hán tử.

“Được chưa?! Đồ điên điên!” Nhỏ nói kèm theo 1 cái đập vào chân không hề nhẹ khiến tôi la oai oái.

Tôi nhìn theo cái bóng dáng nhỏ đang thông thả nhặt chổi đi ra quét sân, khẽ cười. Được lắm, Nguyệt Linh, xem tôi làm gì cậu!

Hừ, cái tên chết dẫm đó, dám chơi tôi thâm như vậy. Nghĩ lại cái hành động ban nãy vẫn còn thấy buồn nôn.

Tôi làm lúi láy chổi ra quét từng đồng lá, chỗ ban nãy quét được đã bị mưa gió cuốn bay tứ tung. Cuộc đời đúng là chả dễ dàng gì. Đúng là nhỏ trên từng giây phút.

Thờ dài cái thượt, tôi cứ im lặng mà quét.

Mà chả hiểu nổi cái tên sao chổi kia cứ ngồi lì ở cái ghế đá rồi nhìn ra chỗ tôi, thi thoảng còn cười kiểu có chút đê tiện pha tí...dâm dê.

Ừm...tôi thoáng lạnh người khi cái suy nghĩ đấy hiện lên.

Hic, ban nãy bị hấn dọa cho lên bờ xuống ruộng, mãi mới thoát được, bây giờ cứ đê phòng thì hơn.

“Này tên kia, ngồi đấy làm gì. Định làm gì tôi?!” Tôi quay lại nói to, nhẵn mặt.

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm gì cậu?!” Nhìn hấn bây giờ, tôi chỉ nhìn thấy hai chữ “dâm dê” hiện rõ mồn một trên trán.

“Hả!” Tôi chột dạ, lùi ra sau

Khốn nạn, Nguyệt Linh, mà đang nghĩ cái quỷ gì thế!

Tôi bình thường mà, thật sự là rất bình thường, thật đấy. Nếu như cái tên kia không vừa tiến về đây vừa giữ nguyên cái ánh mắt dâm dê không thể tả nổi.

Này, đừng có lập lại cái hành động ban nãy nhé, tôi không muốn bị bệnh tim đâu.

Ồ...nhưng mà giữa sân trường làm gì có tường, hờ hờ. Ồ nhưng mà, nhờ hấn đẩy tôi xuống đất thì sao.

Chẹp. Mà điên rồi Nguyệt Linh!

Tôi cố gắng quay mặt đi, quét 1 cách bình thường, nhưng mắt không ngừng liếc về phía hấn để coi chừng.

Chắc hấn chả làm gì đâu!

Và có vẻ đúng là hấn chả làm gì cả. Hấn chỉ đứng đút 2 tay vào túi quần sau lưng tôi, nghiêng 1 bên đầu và cười 1 cách rất...ừm, động kinh (trong mắt tôi).

Tôi cố trấn an tinh thần, quay lại tiếp tục quét, trong đầu không ngừng nghĩ đến việc hấn đứng sau lưng tôi có gì mờ ám.

Mà thôi, dù sao quen hấn cũng được 1 thời gian rồi. Hấn ngoại trừ biến thái, xấu trai, đê tiện, nói nhiều, dờ hoi, vân vân và vân vân ngoài ra thì hấn đều

tốt hết. -_-

Tốt nhất là quét cho xong đi còn lên. Nghĩ linh tinh nhiều mệt người.

Quét,quét, phải quét nhanh cho mau xong mới được!

Mà sao tự dưng sống lưng lạnh lạnh như có gió lùa vào ý nhờ?

Cảm giác 1 điều không lành là mấy, tôi vội quay mặt ra đằng sau nhìn...

Cái...cái gì thế này?? Công sức của tôi...

Phải rồi, trực giác của tôi đâu có sai?!

Vâng, cái cảnh đang hiện ra trước mặt tôi thực sự không biết nên cười hay khóc, nên mếu hay nhe răng nữa!

Cái đồng lá mà mất bao nhiêu công sức để tôi gom nó lại 1 chỗ, chờ lát nữa sẽ kiểm soát rác đổ vào thùng. Nhưng bây giờ thì nó bay lung tung xèo, mỗi cái 1 chỗ y như lúc tôi chưa hề quét. Và chẳng phải vì gió, là vì có người đập nó ra. Mà chẳng cần hỏi nhiều về thủ phạm. Vì chắc chắn hẳn là cái người “ai cũng biết là ai”, và một bằng chứng xác thực hơn nữa là hẳn đang cong mông chạy về phía cầu thang kia!

Tôi chớp mắt, lại chớp mắt, rốt cuộc cái tình cảnh tôi đang gặp là cái thể loại quái quỷ gì thế này...

Khốn nạn. Siêu khốn nạn.

“NGUYỄN HOÀNG PHONG!!!! TÊN ĐẠI THỐI THA. ĐỒ MẶT DÀY NHƯ CÁI MÔNG. THÙ NÀY KHÔNG TRẢ THÌ TÔI KHÔNG PHẢI LÀ TRẦN NGUYỆT LINH!!!!”

Tôi gào lên trong tuyệt vọng, thật là uất ức quá mà !!!

Hic, quét xong rồi.Cái cuộc đời nói đi nói lại nó vẫn thật là khốn nạn mà. Mà lại còn khốn nạn đúng lúc, đúng kiểu, đúng thời điểm cần phải khốn nạn.

Bây giờ cũng có kha khá học sinh xuống lớp rồi, chắc cũng chả còn sớm sửa gì nữa.

Tôi đi vào bên trong chỗ cái bàn giữa hành lang ban nãy, cầm lấy cái áo khoác móc điện thoại ra xem giờ.

What?????? Đã 2h kém rồi!

Hic, tại cái tên oan gia chết tiệt đấy, không thì tôi cũng chả thảm như thế này!

Tôi để tạm cái chổi vào trong góc, chạy vội vào lớp.

Chẹp chẹp, đứa nào cũng yên vị hết vào chỗ rồi.

“Hơ hơ, học sinh gương mẫu lại vào muộn kìa!” Cường- thằng bạn cùng lớp hay nói gần gũi là cùng tổ với tôi thấy tôi chạy vào lớp liền đá vào chân 1 phát, không quên kèm theo 1 nụ cười khà ố.

“Tao bẻ răng mày bây giờ!” Tôi trừng mắt.

“Hơ hơ, đại ca tha mạng!” Nó cười giả lả

“Mày mà bẻ răng chồng tao tao thiên mày đấy!” Hằng -con bạn gái của thằng Cường giờ nắm đấm lên đe dọa.

“Mày thiên được nó tao cho 10 nghìn, bái mày làm sư phụ luôn. Con dờ!” Không phải tôi nói đâu, là Diệu Anh đấy nhé.

“Nhà thì giàu mà cho có 100 nghìn. Mày mới là con dờ ý!” Nhỏ Hằng đáp lại.

“Chúng mày đều dờ như nhau!” Khánh Minh vừa quay, vừa gõ gõ cái đầu bút xuống mặt bàn, nhìn mặt nó như sắp ngủ gục đến nơi.

Tôi chả thèm so đo với cái bọn cầm hấp này nữa, rút sách vở trong cặp ra cho vào ngăn bàn như mọi khi.

Nhưng...

Tôi chợt nhận ra, cái quyển sách đó đâu nhỉ?!

Hình như là trưa nay mình cầm nó đi, xuống phòng giáo viên, gặp cô Trúc, rồi... sao nữa?!

Tôi cố bình tĩnh để nhớ ra xem mình để nó ở đâu, tôi không muốn mất nó. À không, đúng hơn là không thể mất nó được. Nó thực sự rất quan trọng.

Tôi dốc hẳn cái cặp cho mọi thứ đổ lên bàn, lục lọi mọi thứ, hơi hơi hoảng loạn.

“Mất gì à?!” Khánh Minh hỏi tôi.

“Ừ!” Tôi đáp, tay vẫn vạch cái cặp ra tìm tìm” Quyền album không thấy đâu nữa!”

“Album nào?!” À ừ, Khánh Minh không biết về quyền album đó.

“Hình của bố mẹ tao!”

“Cái gì?!” Khánh Minh nhủ mày “Cố dùng cái trí não tồi tàn của mày xem để đâu!”

Tôi liếc nó 1 cái, lúc quái quỷ nào rồi mà còn móc với chà miã!

Tôi định chạy ra ngoài để đi tìm, nhưng đúng lúc cô Văn vào nên đành trở về chỗ ngồi.

Rốt cuộc là nó đang ở đâu?!!!!

5h30' chiều

Tôi mở ngăn tủ ở cuối lớp ra lục lọi, rồi lại chạy về bàn mình ngồi tìm trong ngăn bàn, lật từng góc vách xó xỉnh ra tìm, rồi lại chạy ra tủ đồ ngoài hành lang để tìm.

Tôi bới hết ngăn trên rồi bới xuống ngăn dưới, vạch mấy bộ quần áo đồng phục ra, không hề có dấu hiệu là quyển sách đấy đang nằm trong này.

Khánh Minh với Diệu Anh cũng đi tìm hộ tôi, mỗi đứa 1 tầng, vì bây giờ vừa mới tan, nên các lớp chưa đóng cửa. Dù thế, cũng không thể đi lục tủ đồ của từng người được.

Tôi chạy hết từ lớp này sang lớp khác, cúi xuống tìm.

Nó là quyển album tự làm có ảnh của tôi và bố mẹ, tôi còn kẹp trong đó cái dây chuyền đeo cổ bằng vàng trắng mà mẹ mua cho tôi sinh nhật 10 tuổi nữa, nếu mất nó, tôi sẽ mất tất cả. Đó là thứ duy nhất để tôi không quên đi gương mặt bố mẹ.

Khốn nạn, rốt cuộc mày đang ở đâu cơ chứ?!

Tôi lại chạy sang lớp khác, tiếp tục cúi xuống từng bàn tìm, rồi còn lục cả ở bàn giáo viên.

“Cậu đang tìm gì vậy?!” Một giọng nam vang lên từ phía cửa lớp khiến tôi hơi khựng lại, nhưng rồi tiếp tục tìm, chắc là học sinh lớp này thấy tôi đi tìm như vậy nên mới hỏi.

“Tôi bị mất 1 quyển sách rất quan trọng, tôi chỉ tìm 1 lát thôi thì đi ra bây giờ đây!” Tôi không quay lại nhìn cậu ta, chỉ đáp.

“Quyển sách đó trông như thế nào?”

“Ừm, nó màu nâu!” Hỏi nhiều làm gì chứ. Dù sao thì chắc gì cậu ta đã muốn tìm cho tôi? Tôi không cần sự quan tâm giả bộ đâu.

Tôi tiếp tục bới móc trong góc lớp, trong từng ngăn bàn, lật rèm cửa ra.

Aishhh, chết tiệt, mày ở đâu vậy!?

Không thấy tiếng nói phát ra nữa, tôi nghĩ chắc rằng cậu ta đã đi rồi.

Thấy chưa? Tôi nói đâu có sai? Dù gì thì cũng đâu có giúp, hỏi làm cái gì chứ?!

“Ý cậu là quyển này à?!” Giọng nam ban nãy tự dưng vang lên khiến tôi giật mình, tôi tưởng cậu ta đi rồi chứ.

Khoan đã, hán nói... quyển nào cơ?

Tôi vội quay phắt mặt lại.

Cái gì đây? Trước mặt tôi là Vũ Quốc Thiên, trên tay hắn đang cầm... quyển album của tôi!

“Cậu...” Tôi tự dưng hệt chân.

“Cậu tìm nó... đúng chứ?!” Hấn nhếch mép, 1 tay đút túi quần, một tay giờ quyền sách của tôi lên.

Tôi im lặng... đơn giản vì có hơi sốc.

“Đúng không?!” Hấn tiếp tục hỏi.

”Sao cậu có nó?!” Tôi sau khi lấy được bình tĩnh, hơi cau mày lại.

“Đó là việc của tôi!” Hấn trả lời hờ hững

Tôi vội chạy về phía hấn, định tóm lấy quyền sách nhưng hấn đã nhanh chóng lấy tay đẩy tôi ra.

“Đừng vội!”

“Mau trả tôi!” Tôi cau mày, cố vuron tay ra lấy lại nó.

“Cậu cũng nên cảm ơn tôi đã chứ!” Hấn cười

”Tôi không muốn, trả tôi đây!” Tôi gân cổ lên cãi. Tên khùng này, hấn định làm cái trò mèo gì thế hả?!

“Tôi cũng không muốn trả cho cậu!” Hấn dùng sức đẩy tôi 1 cái thật mạnh

Tôi loạng choạng lùi về phía sau theo đà đẩy, ngã xuống, đầu đập vào chiếc bàn ở gần đó. Đau điếng!

Aish!! Đau chết mất, đến đứng dậy còn không nổi!

Bỗng dưng hấn rút ra từ trong túi quần 1 cái gì đó, màu đỏ đỏ!

Hình như là...bật lửa!!!!!!!!!!

Tôi tròn mắt lên kinh ngạc, hấn định làm cái gì vậy? Tính đốt nó đi sao!?

“Này...!”

“Tạch!” Tôi kinh hãi khi nhìn thấy ánh lửa màu xanh hiện lên sau cái bật tay của hấn.

Tôi bò dậy, chạy vội đến chỗ hấn ta định kéo cái quyền đó về, nhưng lại bị hấn đập một phát mạnh vào bụng làm tôi ngã ra xa.

Tôi cố gắng chống tay dậy nhưng không thể dậy nổi. Cảm giác như mình chẳng còn chút sức lực nào. Đành trơ mắt ra nhìn hấn đang đưa ngọn lửa đỏ bập bùng vào góc quyền album.

Nó là thứ mà tôi đã trân trọng bao nhiêu, nó là thứ khiến tôi không quên đi gương mặt của bố mẹ mình. Tôi xem nó mỗi ngày, tôi trân trọng nó hơn tất cả. Bây giờ lại bất lực ngồi trơ mắt ra nhìn nó bị thiêu rụi đi như thế sao?

Không được, tôi phải lấy lại nó.

Tôi dồn hết lực vào cánh tay, cố đẩy người dậy, cất giọng cố van nài:”không được, đừng làm thế!”

Nhưng hấn chẳng có vẻ gì là quan tâm đến câu nói của tôi. Vẫn đưa vào tiếp tục mồi lửa.

Tôi gần như không còn đủ tinh táo, đứng dậy rồi lại ngã xuống, đi được vài ba bước lại bị vấp chân. Bất lực nhìn quyền sách đang từ từ bén lửa.

KHÔNG ĐƯỢC!

Rốt cuộc là tôi bị làm sao thế này? Tại sao lại không thể đứng lên được cơ chứ?

Trước sự vô dụng của tôi, quyền sách đã bốc cháy không thương tiếc!

Tôi thần thờ nhìn cuốn sách đang bốc cháy trước mặt, thần thờ nhìn nụ cười nhếch mép của Vũ Quốc Thiên, thần thờ nhìn hấn quay lưng đi, thần thờ nhìn từng bức ảnh gắn liền với kỉ niệm đang cháy dần từng bức không thiếu 1 cái nào.

Từng trang một, tất cả đều như bị ngọn lửa kia ăn thịt, cứ biến mất dần dần trong phút chốc.

“Ào!!!” Một xô nước từ đâu đổ ập xuống, ngọn lửa tắt lụi.

Một bóng người cao ráo từ tốn cúi xuống nhặt lấy quyền sách, vạch ra nhặt lấy sợi dây chuyền bằng vàng trắng trong đồng tro tàn.

“Mây vô dụng cũng vừa phải thôi, nếu mây chạy đi dập lửa từ 1 lúc trước thay vì ngồi thần thờ như con dỏm thế này thì ít nhất cũng có vài tấm ảnh sót lại

rồi!”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn gương mặt và giọng nói quen thuộc đó, là Khánh Minh.

Tôi ngoảnh mặt nhìn sợi dây chuyền đang lủng lẳng trước mặt mình, vậy là hết rồi à?

“Chưa hết được đâu! Đốt ảnh nhưng vẫn còn sợi dây chuyền cơ mà. Đừng quên những bức hình đó là được!”

Chết tiệt! Thằng cha này đọc được suy nghĩ của mình à!?

Tôi sau một hồi ngần ngại cũng đón sợi dây chuyền từ tay nó, đeo lên cổ, rồi loạng choạng đứng dậy, nhặt cặp sách đeo lên vai, trầm giọng:

“Về thôi!”

Suốt quãng đường về, tôi chỉ chăm chăm nhìn vào khoảng không vô định phía trước, tay phải cứ mân mê sợi dây trên cổ, chẳng nói được câu nào.

Tôi đã nói với Khánh Minh là cứ mặc kệ tôi, nhưng nó chẳng nói chẳng rằng cứ khẳng khái đi về cùng tôi.

“Mày không phải đi học hóa tới nay à?!” Tôi nhớ hôm nay nó có lịch học hóa mà.

“Không! Được nghỉ rồi!” Khánh Minh trả lời

“Ừm!”

Mọi thứ lại chìm vào im lặng.

“Tao...” Tôi ngẩng mặt, định lên tiếng

“Đừng nói nhiều, tao không nghe đâu!” Khánh Minh ngắt lời

“Mày có biết tao định nói gì đâu?” Tôi cau mày.

“Đừng nói những thứ vô nghĩa như Tao không sao, Tao không cảm thấy gì đâu, tao không ngu đến cỡ tin!” Chất giọng trầm của nó vang lên đều đều.

Rồi, cứng họng luôn!!

Tôi thừa nhận, chẳng có việc gì qua mắt được nó cả. Nó cứ như thần thánh hiển linh ấy.

“Rồi, mày về đi!” Tôi đuổi nó khi về đến cửa nhà, nói cho cùng, tôi vẫn cần có không gian riêng.

“Không, vào đi! Hôm nay tao ở đây!” Nó ần tôi ra, giật chiều khóa mở cửa, rồi cứ thế xông vào mặc kệ tôi đứng ngoảnh ngác chả hiểu chuyện gì.

Này, là nhà của tôi mà!

“Không cần, mày về đi!” Tôi chạy vào, kéo tay áo nó xông xộc ra cửa.

Khánh Minh có vẻ chưa đề phòng, thế là cứ bị tôi lôi xông xộc ra cửa.

Đang kéo hăng thì nó đứng sững lại. Tôi quay lại trừng mắt:

“Mày ở đây làm sao được. Dù sao mày cũng là con trai!”

“Mày là con gái từ bao giờ thế?!” Khánh Minh giật nhẹ tay ra, đưa tay lên xoa đầu về mặt mũi “Từ bao giờ mày toàn suy nghĩ toàn thứ thừa thãi thế?!”

“Về kết cấu tao vẫn là con gái!” Tiên sư mày, dám bảo bà đây không phải con gái.

Mà kể ra, nó nói cũng đâu có sai....!

“Tao gọi Diệu Anh đến là được chứ gì!” Nó cau mày, rút điện thoại ra.

À ờ, Diệu Anh! Sao mình lại quên nó được nhỉ?!

“Nó đi đâu rồi?!” Tôi ngần tò te, hỏi nó.

“Nó...” Khánh Minh liếc tôi 1 cái, hình như định nói gì nhưng chợt dừng lại, mặt ngẩn ra 1 lúc giống tôi.

“Nó làm sao?!” Tôi cau mày, tự dưng có cảm giác lo lắng dấy lên. “Không phải lúc ở trường mày đi cùng nó à?!”

Khánh Minh không nói gì, cau mày áp điện thoại lên tai.

Thấy nó cứ đứng im một lúc như thế, chẳng động tĩnh gì, tôi lại càng sốt ruột hơn.

“Không nghe máy à?!” Có chuyện gì thế này???

“Ừ!” Nó nhủ chặt hai hàng lông mày dày dặn vào “Tao quên mất nó hẳn còn ở trường tìm hộ mày!”

“Gi cơ?!” Tôi gần như không thể tin nổi vào tai mình “QUÊN MẤT Á?!”

“Mày cũng có nhớ đến nó đâu?!” Khánh Minh hừ lạnh 1 cái, rồi tiếp tục lướt ngón tay trên màn hình cảm ứng, mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Tôi hơi đỏ mặt rồi tăng lò đi chỗ khác. Ừ thì...cũng đúng!

Chẳng phải không có chuyện gì sao? Sao tôi lại thấy lo thế này?!

“Sao con nhỏ này không nghe máy thế?!” Khánh Minh bắt đầu bực, tay dậm mạnh lên bàn phím.

Không ổn rồi!

“Đến trường xem thế nào!” Tôi nói, rồi lập tức vứt cái cặp lại, chạy đến trường.

Diệu Anh...mày đừng làm sao đấy! Tao đến bây giờ đây!

HẾT CHAP

Rồi, vậy là hết chap.

Mọi người thử nghĩ xem Diệu Anh có gặp phải chuyện gì không?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Cửa Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kể ra lúc tui chăm chỉ với cảm xúc dâng trào tui cũng viết nhanh lắm chứ bộ ^^.

Hí hí, tuần sau là sinh nhật ta, hí hí. Đang phờn cục bộ.

À, vs lại bây h có lẽ sẽ rút ngắn độ dài chap 1 chút. Ngày trước toàn 5000,6000 chữ trung bình 1 chap, bây giờ có lẽ rút còn khoảng trung bình hơn 4000 chữ mà thôi.:)

Lải nhải nhiều rồi. Đọc truyện vui vẻ nha! ^ _ ^

Tôi chạy thục mạng đến trường, chợt thấy cái điện thoại đang rung lên từng đợt.

Hử? Ai gọi cho tôi vậy?!

Tôi móc điện thoại ra, ánh sáng lấp lờ nhấp nháy hiện ra 2 chữ với cái tên mà tôi muốn gặp nhất lúc này: Diệu Anh!

“Alô!” Tôi như bắt được vàng, ấn nút ghe nhanh nhất có thể.

“Nguyệt Linh...!” Một giọng nói run rẩy phát ra từ đầu dây bên kia.

Cái gì thế này?!!!

“Mày...cứu tao. Ở đây..tối lắm!”

Tôi hơi hoảng loạn, nhưng cố trấn tĩnh, cất giọng không cao không thấp

“Mày đang ở đâu?!”

“Tao...tao không biết...ở đây tối lắm, nhưng mà có... có bóng, là bóng rổ, còn có mấy cái tấm bạt toàn bụi nữa!”

Tôi cau mày? Là nhà kho sao????

“Được rồi, ở đây chờ tao!”

“Bộp!” Tôi dùng hết lực bình sinh, đập thật mạnh vào cái cửa sắt hoen rỉ cho nó mở bật ra, tạo thành 1 âm thanh chói tai.

Không phải là tôi phũ phàng hay gì cả đâu, chẳng qua là cái cửa này nó ư nặng. Phải dùng uy lực thể mảy ra nó mới mở cho. Vì mấy lần phải làm tay sai vặt xuống lầy đồ cho thầy cô rồi nên tôi hiểu rõ lắm!

Tôi móc điện thoại trong túi áo ra, bật đèn pin lên, bước từng bước nhỏ vào bên trong, cất tiếng gọi thăm dò.

“Diệu Anh?!”

Chẳng có ai trả lời cả!!

“Diệu Anh!” Tôi gọi to hơn

Vẫn chẳng có gì hết!

“Diệu Anh! Mày ở đâu?!” Lần này thì tôi gần như là gào lên rồi.

Vẫn im lặng...

“Nguyệt... Nguyệt Linh...tao ...ở đây!” Một tiếng nói ngắt quãng yếu ớt phát ra

Là Diệu Anh sao?!?!!

Tôi mừng rỡ, thử chạy về phía có tiếng nói, gọi dò thêm mấy lần nữa.

“Mày ở chỗ nào đấy?! Tao tới rồi đây!!!” Tôi khua cái điện thoại trong tay để dùng thứ ánh sáng yếu ớt đó soi mọi góc ngách, cố tìm ra cái bóng đáng nhỏ bé quen thuộc.

Cánh tay tôi chợt dừng lại, thực sự mừng rỡ khó tả khi nhìn thấy Diệu Anh đang ngồi ở đấy, ngay bên cạnh 1 cái trạm để bóng rổ cũ kĩ phủ bụi.

Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều, vội chạy về phía nó mà chẳng hề nghe thấy 1 câu nói ngăn cản nhẹ nhàng thoảng qua bên tai:

“Nguyệt Linh...đừng tới đây!”.

Tôi ngơ ngẩn nhìn quán ăn vắng khách dần, hôm nay chẳng có bài tập, kết lại chẳng có gì để làm cả...

“Ngồi 1 lát rồi dọn nhé!” Chị Mai thấy tôi ngồi ngơ ngẩn, cũng chẳng hỏi, chỉ nói như vậy.

“Vâng!” Dù chị ấy có hỏi, tôi cũng chẳng muốn nói.

Tôi đã làm gì sai hay sao? Tại sao lại khiến cho những người ở xung quanh mình phải gặp những chuyện không đáng có như thế???

Tôi lấy dũa chọc chọc vào bát mì, thực chẳng muốn ăn chút nào.

“Cho 1 phần hamburger bò!” Một giọng nam nghe có vẻ rất quen cất lên.

Tôi cau mày, gần 10h rồi mà vẫn còn đến ăn được nữa!

“Vâng, làm ơn chờ 1 chút!” Tôi đánh chữ vào máy tính, chờ nó in ra rồi đưa cho vị khách đó.

“Của anh 80 nghìn!” Tôi giơ tay ra, ý muốn lấy tiền.

Sao mãi chẳng thấy gì thế?

Từ nãy giờ vì làm biếng, bây giờ tôi mới ngẩng mặt lên nhìn.

Hử? Là Duy Anh?

“Xem ra cách này có hiệu quả thật. Cuối cùng thì em cũng ngẩng lên nhìn mặt tôi!” Hấn ta lại cười nhẹ 1 cái, 2 cái răng khểnh lại lấp ló bên trong. Chẹp, kể ra thì tôi có thể đã bị say nắng vì cái nụ cười này rồi. Nhưng bây giờ chẳng có tâm trạng tí nào.

“Của em đây!” Hấn đặt tờ tiền vào tay tôi, tiếp “Được tròn 1 tuần rồi, em suy nghĩ thế nào?!”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn hấn. Đơ toàn tập!

Đã được 1 tuần rồi à?

Tôi thề, là tôi chẳng nhớ gì luôn đấy.

“Việc này...” Tôi ấp úng

“Đừng nói với tôi là em chưa hề nghĩ tới nhé!” Duy Anh hơi cau mày.

“Hơ hơ!” Tôi cười giả ngố, lười nhấc mông nên gào mồm lên gọi chị Mai, sẵn tiện đánh trống lảng: “Chị Mai, 1 phần hamburger bỏ ạ!”

Sau đó tôi lại giả vờ bấm bấm máy tính, thực hiện cái phép tính trừ hết sức ấu trĩ mà đến học sinh tiểu học có khi cũng tính nhầm được, đó là : 100.000 – 80.000! - _ -

Tiếp tục giả vờ vạch vạch mấy hộp tiền ra, dù cái tờ 20 nghìn xanh lè nó nằm chính ỳnh ngay trước mặt, mục đích của tất cả những việc này đơn giản chỉ để đánh trống lảng mà thôi.

Sau một hồi câu giờ, tôi cũng rút tờ 20 nghìn đưa cho hấn, đồng thời đón lấy cái hamburger từ tay chị Mai đưa cho Duy Anh.

Rồi, bây giờ làm gì nữa?!

“Không còn gì để làm nữa rồi đúng không?! Trả lời được chưa?!” Hấn im lặng 1 lúc, rồi chậm rãi lên tiếng.

Vừ~~~~

Tôi chỉ cảm thấy có 1 cơn gió lạnh lẽo thổi sau lưng mình, tóc gáy cũng vì thế mà cứ dựng lên.

Thôi được rồi, nghĩ ra cái gì thì nói cái đấy.

“Được rồi, chính là đạo này có rất nhiều việc khiến tôi quên nó đi hoàn toàn!” Tôi hơi nhắm mắt, hình ảnh của những sự việc điên khùng liên tiếp xảy ra lướt qua trong đầu.

Duy Anh im lặng.

”Nếu như bây giờ muốn nghe câu trả lời. Thì câu trả lời của tôi hiện tại chỉ có thể là : Không!” Tôi nhìn thẳng vào Duy Anh ” Thực sự là bây giờ tôi chẳng có tâm trí nghĩ tới việc làm người nổi tiếng gì hết, tôi đang gặp rất nhiều thể loại chuyện mà tôi cũng chẳng biết nó là cái gì, và vì sao tôi dính phải nó nữa. Vì thế, tôi xin từ chối!”

“Tôi cần phải đi học, cần phải có 1 công việc ổn định! Tôi cần phải nuôi bản thân mình nữa. Việc làm ca sĩ đối với tôi hiện tại mà nói đã không còn là giấc mơ nữa. Nó chỉ là thứ phù du tạm thời mà thôi. Tôi đã sống trong cái viễn tưởng đẹp đẽ quá lâu rồi. Tôi chẳng muốn chìm vào nó 1 chút nào nữa, dù tôi có đồng ý với anh thì sao? Đầu chắc rằng tôi sẽ trở thành người nổi tiếng được? Tôi mới chỉ có 16 tuổi thôi! Tôi đã phải đâm đầu vào đủ các thể loại phiền phức rồi. Tôi đã phải tự bưng chài để sống chẳng ra cái thể thống gì rồi! Tôi không muốn sống để làm những việc vô nghĩa nữa!” Tôi tiếp tục tuôn ra cả 1 tràng dài, mang hết mọi sự bức tức dồn nén để xả ra.

“Cái bản thân vô dụng của tôi, đã khiến cho bố mẹ tôi bỏ đi mất, bây giờ cũng chẳng thèm tìm lại, đã khiến cho chính mình gặp những chuyện chẳng hiểu nguyên do từ đâu. Bây giờ còn khiến cả những người thân cận ở gần tôi cũng bị gặp hiểm họa vì tôi...”

Tôi dừng lại, kí ức của việc kinh khủng đó như 1 thước phim được ai đó vô tình bật lên, tua lại trong đầu...

“Nguyệt Linh... đừng tới đây!”

Tôi vui mừng đến độ chẳng hề quan tâm tới lời cảnh báo yếu ớt kia, cứ thế chạy tới chỗ Diệu Anh.

“Diệu Anh à. Tao...”

“Tốt lắm, cuối cùng thì mày cũng đến rồi!”

“Không được!”

Tôi ngơ ngẩn, chưa tiêu hóa nổi vấn đề sau một loạt những câu nói và hành động liên tiếp xảy ra.

Tôi...

Tôi chạy tới chỗ Diệu Anh, nghe thấy một giọng nữ vang lên mang tính đe dọa, rồi sau đó là tiếng hét của Diệu Anh.

Tôi nhìn thấy một con dao lóe sáng trong bóng chiều tà, và một người cầm chiếc dao đó trên tay, định đâm thẳng xuống người tôi...

Tôi...thấy máu chảy ra.

Nhưng...nó không phải là của tôi!

“Khánh Minh!” Tôi bàng hoàng, tròn tròn mắt, nhìn bóng người cao lớn của nó đang từ từ ngã xuống.

Tôi đỡ nó nằm xuống đất, liên tục lay người nó :” Khánh Minh... Khánh Minh!”

Diệu Anh cũng đồ dẫn như tôi, tay khua khua xung quanh tìm cái điện thoại, hình như nó định gọi cấp cứu.

Tôi nhìn xung quanh một lát, cái kẻ ban nãy đã chạy đi từ lúc nào.

“Mày...có sao không?!” Một giọng nói thều thào vang lên, mặt Khánh Minh càng lúc càng tái nhợt đi vì mất máu.

“Tao không sao hết, mày nhất định phải chịu khó cho tới khi xe cấp cứu tới đây đây!” Tôi mất rung rung, chưa bao giờ thấy hoảng loạn như lúc này.

“Mày đứng lên được không?!” Tôi hỏi Diệu Anh, tôi cần nó giúp đỡ đưa Khánh Minh ra ngoài lúc này.

“Tao...” Nó vừa nói, vừa chống tay đứng dậy

Rốt cuộc thì nó cũng đứng dậy được, nhưng có vẻ sức lực cũng chẳng còn, nó loạng choạng tiến về phía tôi.

Thôi thì, để tôi tự lo vậy!

“Cứ đỡ Khánh Minh lên vai tao, tao sẽ tìm cách đưa nó ra ngoài!”

Bây giờ, Khánh Minh vẫn còn đang ở viện, Diệu Anh thì ngồi ở nhà vì bị sốc tinh thần.

Còn tôi...thì ngồi đây, một cách vô dụng, tôi chẳng thể giúp được gì cho chúng nó cả. Mặc dù cả 2 đứa đều bị hại là vì tôi.

Tôi thờ dãi, rút ra 1 tấm danh thiếp trong túi áo, đặt lên bàn, di về phía Duy Anh đang đứng.

“Tôi sẽ trả lại cái này, coi như đó là lời từ chối của tôi!” Tôi lại một lần nữa thờ dãi ” Cảm ơn vì đã chiều mộ tôi. Xin lỗi!”

Duy Anh chẳng nói gì, cứ đứng đấy nhìn chăm chăm tôi, rồi lại nhìn tấm bưu thiếp đặt trên bàn.

Tôi cũng chẳng đứng đấy cho anh ta ngắm mình làm gì, nhấc mông xuống khỏi cái ghế khi thấy hiệu dọn quán của anh Hoàng.

“Em luôn mang nó theo người à?!” Im lặng một lúc lâu, Duy Anh đột ngột lên tiếng.

“Mang cái gì?!”

“Cái này!” Hắn giơ tấm danh thiếp lên.

Hình như... là thế nhỉ?!

“Cái đó...” Tôi hơi ấp úng, rồi quay mặt đi tiếp tục quét ” Không cần biết, tôi từ chối rồi!”

Lại tiếp tục im lặng!

“Vì tôi biết em đang nói dối...” Hắn ngừng lại ” Nên hãy đồng ý đi, vì đó là việc em muốn làm mà!”

Hử?!

“Tôi nói dối cái gì chứ?!” Tôi hơi lúng túng vì hắn đã bắt được thóp của mình ” Tôi sẽ không đồng ý đâu!”

“Tôi sẽ giúp em.. làm tất cả những việc còn lại, bao gồm cả việc giải quyết những điều xui xẻo mà em đang gặp phải nữa!” Duy Anh cất lên chất giọng đều đều, nói chắc như đinh đóng cột.

Cái gì cơ?!!!!

“Và tôi sẽ tìm lại cả bố mẹ của em cho em!” Hấn tiếp tục nói ,1 câu ngắn gọn mà đánh đúng điểm yếu của tôi.

Thế này....có được coi là mua chuộc không?!

Tôi đơ người 1 lúc, rồi chợt hơi nhếch mép.

“Anh rõ ràng đã nói, chỉ chấp nhận tôi nếu tôi thực sự có ước mơ. Bây giờ lại nói vài lời mua chuộc rẻ mạt đó. Xem ra nhìn nhầm người rồi!”

“Không phải mua chuộc!” Hấn nói chắc nịch “Là bàn bạc hợp đồng!”

Bàn bạc hợp đồng?!

Thoát cái mà đã 3 ngày sau khi sự kiện đó xảy ra, và 2 ngày sau câu nói mua chuộc đầy cảm dỗ của Duy Anh rồi.

Hôm nay! Chính là hôm nay! Là vòng 2 của cái cuộc thi Miss Teen đó.

Chẳng hiểu mà xui quẻ khiến thế nào mà cả 3 đứa đều qua vòng 1, sau đó đã được báo trước là vòng này thi tài năng, nên cho 2 tuần để chuẩn bị màn trình diễn.

Khánh Minh vẫn còn nằm trong bệnh viện, chỉ có tôi và Diệu Anh đi đến mà thôi. Nhưng tới trường, cơ bản chỉ là xin rút lui. Với cái tâm trạng này, đâu ra hứng thú mà tham gia mấy cái trò nhảm nhạt nhẽo này nữa chứ.

Diệu Anh cũng không muốn thi nữa, quyết định rút tên ra khỏi. Thực ra muốn rút chỉ cần trực tiếp trốn là được, coi như bị loại vì vắng mặt. Chỉ là tôi cố kéo Diệu Anh ra khỏi nhà để thay đổi không khí, tôi cũng sẽ đến thư viện mượn vài quyển sách để đọc.

Hơn nữa, đường hoàng chính chính rút lui, ít ra vẫn oai phong hơn là cứ thế trốn.

Tôi nắm tay Diệu Anh lôi nó đến phía bàn của ban tổ chức, chậm rãi lên tiếng nói với cô đứng đó:

“Dạ,Em muốn rút tên của 3 người: Bùi Diệu Anh, Trần Khánh Minh, Trần Nguyệt Linh!”

Mấy người trong ban tổ chức nhìn thoáng qua bọn tôi 1 lát, rồi ngập ngừng:

“Việc này... không được!”

“Tại sao?!” Tôi nhú mày, không phải chỉ là xin rút thôi sao? Gì mà khó khăn vậy?!

“Cái này... nếu tự động xin rút, nghĩa là không coi trọng ban tổ chức, ban giám khảo...sẽ bị hạ hạnh kiểm một học kì!” Một người trả lời.

Cái gì cơ?! HẠ -HẠNH -KIỂM- MỘT-HỌC-KÌ???

Không đùa chứ?! Chỉ là xin rút thôi mà!

“Dù sao thì cũng đã ở đây rồi, vào tham gia luôn đi!” Người đó tiếp tục nói.

“Nhưng có 1 người em xin rút cũng có người không ở đây mà!”

“Vậy thì có thể xem xét lí do vắng mặt, chứ đã ở đây rồi thì không rút được đâu!”

Hic, biết vậy thì ngồi nhà luôn cho rồi.

Tôi nhìn Diệu Anh, rồi lại nhìn lại bản thân mình...

Tôi mặc một cái quần bò ống rộng đã cũ, bên ngoài khoác một cái áo phao màu nâu đất to sụ, chân đi đôi giày thể thao cũng đã cũ, tóc tai cũng chẳng gọn gàng là mấy.

Cái dáng vẻ này, so với người vô gia cư thì lịch sự hơn 1 chút... chỉ 1 chút thôi.

Còn Diệu Anh thì có khá khẩm hơn tôi là mấy đâu?

Dạo này nó chẳng có tâm trạng vì vẫn còn sốc, lấy đâu ra tâm trí chăm sóc về bề ngoài của nó nữa?!

“Được rồi, cứ vào đi!” Hai đứa còn đang ú ớ, chưa hiểu gì đã bị đẩy vào sau cánh gà, và rồi cùng một lúc bị đẩy lên sân khấu.

“Ồ nhưng mà...”

Cả tôi và Diệu Anh đơ toàn tập!!!

Tôi ngơ ngác nhìn gần như hàng trăm cặp mắt đang đổ dồn về phía mình.

“Tên 2 em là gì? SBD bao nhiêu?” Tiếng thầy Phê oang oang vang lên giữa bầu không khí im ắng.

Cái này...rõ ràng tôi và Diệu Anh chưa hề chuẩn bị gì cả mà!

Tôi liếc sang nhìn Diệu Anh, nó cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là mấy.

Bây giờ...phải làm sao?!

Một vài tiếng cười vang lên...

Âm thanh lớn hơn...

Cả hội trường đều nghiêng ngả ra cười!

“Gi kia, không phải 2 hotgirl khối 10 sao?! Trông như ăn mày ý!”

“Nhìn như nhà quê lên phố!”

“Ăn mặc như cao bồi...ha ha!”

Tiếng bàn tán to nhỏ cứ thế tung ra.

Tình huống này...quả thực quá đột xuất mà, làm sao tôi nghĩ ra được cách giải quyết chứ?!

Quả thực là 1 cảm giác nhục nhã ê chề, tôi còn chẳng hiểu vì sao mình bị đẩy vào đây nữa!

“Tên, tuổi, SBD!” Thầy Phê lần nữa nhắc lại, tiếng cười dần dần nhỏ xuống.

Không được, Nguyệt Linh, mày phải xoay chuyển tình thế chứ!

Tôi cố gắng trấn tĩnh, rặn ra một nụ cười:

“Em tên Trần Nguyệt Linh!” Tranh thủ liếc xuống cái bảng gắn trước ngực từ bao giờ, xem SBD “Số báo danh 119, lớp 10a1!”

Tôi vừa nói vừa vuốt vuốt tóc cho phẳng, kéo khóa áo khoác xuống, để lộ ra cái áo len trắng không đến nỗi thậm tệ ở trong, xắn vạt quần lên, cố cải thiện thẩm mỹ thời trang trong tích tắc!

Diệu Anh có vẻ cũng hiểu ra, giới thiệu tên tuổi, rồi cũng cải thiện trang phục nó mặc một cách nhanh gọn nhất.

“Tao đánh đàn, mày hát!” Tôi ghé vào tai Diệu Anh nói, không kịp để cho nó quyết định, chạy vào trong cánh gà, yêu cầu một cái đàn guitar rồi cứ tự biên tự diễn, bê hai cái ghế.

Tôi ôm cái đàn guitar, ngồi xuống, Diệu Anh cũng ngồi xuống!

Cả 2 đứa hoàn toàn trao đổi qua ánh mắt, chưa từng cảm thấy thần giao cách cảm của mình lại tốt như vậy, mà cũng thật biết phát huy đúng lúc.

Vẫn là bài hát cũ đó: Xe đạp của Thùy Chi.

Diệu Anh giới thiệu, rồi bắt đầu cất lên tiếng hát.

Tôi đánh từng nốt nhạc. Cũng lâu rồi chưa đánh đàn, thật may là tôi vẫn còn nhớ cách dùng.

Tôi cố tình cất đi vài đoạn nhạc, Diệu Anh vì không thống nhất trước nên không biết, cứ đang hát lại phát hiện ra nhạc lạc tông, thế là lại mất 1 lúc lại vào nhịp. Rồi khoảng 2,3 lần gì như thế nữa.

Tôi làm vậy có mục đích cả thôi, vừa để cho bọn tôi bị loại sớm, lại càng thi xong nhanh. Dù sao tôi cũng đã thi, đâu còn phải sợ bị hạ hạnh kiểm chứ???

Dù chưa hết bài nhưng tôi đã ngừng, lại bị Diệu Anh lờm cho phát nữa. Rồi thần giao cách cảm tiếp tục phát huy, tôi và nó đứng dậy cúi chào. Chả ai

vỗ tay nên 2 đứa tự vỗ, rồi chạy vào trong!

Lần này thì cả hội trường đều đơ!

Mặc kệ, ai quan tâm, thì như thế đã được coi như là không khinh thường rồi, chỉ là tài năng không đủ mà thôi.

Tôi với Diệu Anh dung dầy đi tới thư viện, nhớ lại cái mặt mẩy người ban nãy, không hèn mà cùng bật cười.

Dù là bất đắc dĩ, nhưng cũng thật thú vị!

Mặt trời lại lặn..

Bóng đêm bao phủ...

Tôi đi cùng Diệu Anh vào trong cái bệnh viện vừa lạnh vừa trắng toát. Vừa bước vào đã thấy rợn người rồi.

“Mây mưa cháo cho nó chưa?!” Tôi quay sang hỏi Diệu Anh.

“Chưa!” Nó tỉnh bơ, đáp lại như kiểu không có gì xảy ra.

“Hả?!”

Ô thế, không mua, thì để thằng cha kia nhịn đói à?!

“Tao nấu cho nó thôi. Hết tiền tiêu vặt rồi!” Nó khịt mũi

Tôi nhìn nó bằng cái ánh mắt khinh bỉ hết sức :” Mày mà cũng có lúc hết tiền tiêu vặt á?!”

“Sao?!” Nó liếc ” Ăn đồ tao nấu không phải tốt hơn à?!” Đột trước cứ thất thần, ông bà thu hết tiền tiêu vặt để không cho tao đi đâu nữa, cứ tan học là đón, cũng chẳng chờ tao gọi, coi như cầm tức. Nên hết tiền!” Nó vuốt vuốt ngọn tóc.

“Bảo sao dạo này mày thâm không chịu nổi!” Tôi để thêm 1 câu, chỉ để duy trì câu chuyện

“Tao vốn rất sợ máu!” Im lặng một lúc, Diệu Anh nói 1 câu chẳng liên quan.

Tôi nhìn nó, nó sợ máu thì tôi biết, nhưng tự dưng nói vậy làm gì?!

Chẳng đợi tôi nói thêm, nó tiếp:

“Khi đó, tao chỉ nhìn thấy 1 con nhỏ...” nó ngừng 1 đoạn “nhỏ đó dùng sức ép tao xuống cái nhà kho cũ đấy...”

Hóa ra là nó nói tới chuyện lần trước! Tôi thoáng chút ngạc nhiên, tôi không nghĩ là Diệu Anh sẽ nói về nó, vì vậy tôi cũng không hỏi, có thể nó không muốn.

“Ban đầu thì tao chẳng sợ!...Nhưng sau đó...” nó hơi rưng rưng, có vẻ cảm giác sợ hãi lại ủa về.

“Mày có thể không cần nói gì nếu không muốn!” Tôi nhìn nó như sắp khóc, trong lòng lại xót xa khó tả.

“Không sao!”

“Nhỏ đó bắt tao phải hợp tác với nó, để hại mày!” Diệu Anh vẫn nhìn xuống đất, tiện chân đá hòn sỏi.

Tôi hơi ngạc nhiên. Hợp tác? Hại tôi?

“Tao không muốn, nên cô ta lấy 1 cái dao ra, và áp vào cổ tao. Tao rất sợ!” Diệu Anh nói, rồi tiện tay tháo cái khăn quàng cổ xuống, lộ ra một vết cắt không sâu lắm dài khoảng 5cm

Lần này thì tôi thực sự sốc!

“Không sao cả, tao bôi thuốc mấy ngày rồi, nó sẽ liền sẹo nhanh thôi!” Diệu Anh nhìn thấy cái vết mặt của tôi, nó chỉ khẽ cười an ủi.

“Cuộc gọi đó, không phải tao gọi. Là cô ta!” Nó nói tiếp

Là vậy sao??? Vậy ra hoàn toàn chỉ là cái bẫy??!

Nghe Diệu Anh nói vậy, tôi mới sực nhớ ra, trong cuộc điện thoại, có câu nói “ờ đây rất tối” nghe về rất sợ hãi, nhưng Diệu Anh không hề sợ bóng tối.

Hơn nữa, nếu có gặp phải những chuyện như vậy mà cần giúp đỡ của ai khác, với tính cách của Diệu Anh, nó sẽ chỉ bình tĩnh mà kể tình hình, rồi bảo tôi tới giúp.

“Sau đó thì mày biết rồi!”

Khổ nỗi, Diệu Anh tuy thực nữ, nhưng trời đất hay ma quỷ không sợ, lại cực kì sợ máu.

Lần trước nấu ăn, nó tự làm đứt tay mình, chỉ là 1 vết nhỏ thôi đã ngồi thụp xuống ôm đầu khóc rung rức suốt ngất. Bây giờ còn bị cửa cổ, rồi còn nhìn thấy Khánh Minh bị đâm như vậy, không sốc mới lạ.

Tôi thở dài, tôi đúng là nghiệt phận. Chẳng phải tất cả mọi chuyện đều là vì tôi mới ra sao?!

“Xin lỗi!” Tôi cúi gằm mặt suy nghĩ, cảm giác rất nặng nề.

“Xin lỗi gì chứ?! Có phải mày muốn thế đâu!” Nó cười, đập bốp vào đầu tôi 1 cái.

Tôi cũng cười trừ.

Dù thế nào cũng vì tôi, có nói như vậy cũng đâu cảm thấy đỡ hơn được.

Thoáng chốc đã đến cửa phòng bệnh...

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Khánh Minh vẫn còn đang ngủ!

Tôi đặt bát cháo Diệu Anh vừa đưa cho tôi xuống cái tủ. Tiện tay lay lay thằng kia dậy.

Nó cau mày, mơ màng mở mắt ra nhìn xung quanh...

“Dậy ăn cháo!” Tôi nói vồn vện 3 từ.

“Không!” Khánh Minh còn chưa tỉnh hẳn, thế mà đã rất chắc chắn thốt ra 1 câu nói từ trong mơ.

Tôi chẳng muốn đòi co nhiều. Cứ nhìn thấy cái tên mặt mũi nhợt nhạt, không thể nằm ngửa, không thể ngồi dựa lưng vì vết thương, đầu tóc bù xù. So với lúc nó tỏa ra ánh hào quang ngày thường, thật quá khác biệt!

Nói đi nói lại, chẳng phải do tôi sao?!

“Diệu Anh... ờ...” tôi đang định đùn đẩy trách nhiệm, quay ra đã thấy Diệu Anh nằm gọn trên giường mà ngủ từ bao giờ rồi.

Ồ thế mình vẫn phải tự làm à?!

Tôi thở dài, hơi cau mày:

“Dậy đi!” 1 phát đập vào chân.

No-động-tĩnh!

Tôi chán nản lắc lắc cái cổ, hoàn toàn chẳng có tí ý chí và sức lực nào để làm gì vào lúc này.

Tôi ôm đầu, gục xuống giường, giọng như thầy ma sống dậy:

“Dậy đi. Ăn nhanh rồi thôi. Tao cũng mệt lắm!”

Tôi nói nhỏ dần, rồi hoàn toàn ngủ gục đi lúc nào chẳng hay..

Tôi mệt, thực sự mệt!

“Mày đúng là con nhỏ ngốc! Tao điên thật rồi!” Một giọng nam văng vẳng trong giấc mơ.

Khánh Minh nói sao?!

+++++

Đồng hồ điểm 9h30' đêm

Tôi khẽ mở mí mắt, ánh sáng trắng toát làm tôi hơi khó chịu.

Nhìn xung quanh một lát, bệnh viện hoàn toàn im ắng, không còn nhiều người nữa. Chỉ còn vài y tá trực đêm đi qua mà thôi.

Tôi nhìn sang Khánh Minh với Diệu Anh, bọn nó đều ngủ rồi. Thậm chí bát cháo trên tủ cũng đã hết từ bao giờ...

Tôi ngủ lâu vậy rồi à?!

Tôi đứng lên, vặn vẹo người rồi quyết định thu dọn 1 chút.

Đột nhiên cái điện thoại hồng hồng để ở đầu giường của Diệu Anh lóe sáng, tôi tò mò tiến đến mở ra xem.

1 tin nhắn mới.

From: THQT Karishma.

Time: 21h35'-.../.../...

“Thông báo!

Học sinh Bùi Diệu Anh, số báo danh 120. Tiết mục cùng với học sinh Trần Nguyệt Linh, SBD 119 đã được tuyển chọn vào vòng chung kết cuộc thi Miss Teen Karishma's High School! Vòng chung kết diễn ra vào ngày .../.../..., học sinh chuẩn bị tham gia!”

Tôi há hốc mồm, nghĩa là...2 ngày nữa?!

Cái thể loại gì thế này?! Hát không ra hát, đàn cũng chẳng ra đàn, vậy mà còn được VÀO VÒNG CHUNG KẾT?!

Ôi trời, tôi phải làm cái gì bây giờ chứ?!

Tôi vội lay lay Diệu Anh dậy:” ề mày, dậy dậy xem cái này!”

“Cái gì?!” Diệu Anh dụi mắt, khó chịu vì bị gọi dậy giữa giấc ngủ.

Tôi không nói gì, giờ cái điện thoại ra trước mặt nó, để nó thích nghi ánh sáng và đọc.

Nó đọc xong, tròn mắt nhìn tôi.

Ôi thảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

CHƯƠNG 21

Vâng, chẳng mấy chốc mà cái ngày khi gió ấy, cái ngày đen đui đầy đã đến, sau 1 cái chớp mắt! Nhanh không để đâu cho hết.

Trường quốc tế cái cóc khô, cuộc thi tổ chức thì rời rạc, quy định tuyển người thì quá thấp! Nghĩ xem 2 con nhỏ ăn mặc như đồng nát, hát chẳng ra hát, đàn chả ra đàn, mà vào được chung kết, VÒNG CHUNG KẾT đó!!!

Tôi xin thề, đã 3 cái ngày của nợ trôi qua, mà cả 2 đứa chưa tập tành gì. Mà khoảng 2 tiếng nữa sẽ bắt đầu thi. Chỉ 2 tiếng nữa thôi đấy.

Thế đấy, vậy mới nói, cuộc đời nó biết h-ã-m rất đúng lúc, đúng thời điểm.

Rút mấy cái áo vắt vẻo trên đầu giường rồi tổng đại nó vào va-li, à, không phải là tôi đi đâu đâu, mà cái thằng dở hơi này nó muốn đi về, muốn xuất viện, trong khi lưng liếc gì đã khỏe hẳn đâu!

Chính vì cái độ dở hơi không đúng thời điểm của nó, mà bây giờ -5h sáng, mặt trời còn chưa lên mà tôi đã phải lụi cụi xếp đồ để đưa đại công tử này về nhà.

Ôi, sao cái cuộc đời của Trần Nguyệt Linh này lại lắm thứ để bức mình thế!

“Lung đã khỏi hẳn đâu, bày đặt làm học sinh nghiêm túc, đòi đi học! Mà hôm nay được nghỉ, học cái khi gió gì!” Tôi lăm lăm, nhét tiếp 1 cái quần của nó vào.

Khổ nỗi, có người tai thính không thể chịu nổi, nói bé thể mà vẫn nghe rõ!

“Tao phải về để xem kịch hay chứ. Mấy khi được chứng kiến chúng mày diễn hề!” Khánh Minh khẽ cười, cũng cố giúp cắt 1 vài thứ đồ.

“Tao lại đập cho mày vài phát bây giờ! Thấy khổ không cứu lại còn hùa theo!” Diệu Anh lườm.

Khánh Minh chẳng nói gì, chỉ cười cười.

Hơ hơ, đầu gấu mà gặp Diệu Anh đại-ka cũng tắt điện cả thôi! Đại-ka muôn năm!

“Thế lát nữa mày định làm thế nào?!” Tôi vừa hỏi Diệu Anh vừa cười cười, không phải là cười bởi vì đang vui, mà cười cho cái hoàn cảnh éo le chẳng thể tả được vào lúc này.

“Ừ thì, khua chân múa tay, mồm bi ba bi bô cái gì đấy. Kiểu gì chả xong tiết mục!” Nó bình thản nói.

Vâng! Đại ca nói thế, thì em cũng thua rồi!

Kéo cả đồng đồ ra trước cửa thang máy, vâng, chuyển đồ đạc từ căn phòng chật hẹp đẩy ra thang máy là cả 1 kì tích, mà mang hết nó đi ra xe nhà Khánh Minh quả là 1 điều thần kì. Thế mà mình cũng đủ trâu để làm được thế cơ đấy.

Vứt hết đồng đồ vào trong cốp xe, tôi mở cửa xe ngồi phệt vào đấy, há mồm ra thở.

Tôi chun mũi, cứ ngửi cái mùi ô tô này là lại thấy khó chịu, rồi bắt đầu buồn nôn.

Hic, khó chịu chết được. Mà đã thế lại còn mệt nữa

Xe bắt đầu chuyển bánh.

“Hò, hò hò! Nhìn mặt mày như con chó!” Tự dưng Khánh Minh cười như bị ma nhập, rồi nói 1 câu rất liên quan tới chủ đề.

Tôi lườm nó 1 cái :” Mày không biến phân biệt giống loài à?! Tao cùng loại với mày đấy, chỉ có chó mới hiểu tiếng nhau thôi cưng!”

“Mày cứ há mồm thè lưỡi ra rồi thở, không giống chó thì giống cái gì?!” Nó cười cười.

Thằng chap mạch!

Tôi chẳng nói gì nữa, cả xe yên tĩnh. Tôi ngồi nghĩ vẩn vơ....

Kể cũng khổ, mà cũng lại may, Khánh Minh bị thương lần này, mà bố mẹ nó lại đi công tác nguyên tháng, cuối cùng có 2 đứa tôi quanh quẩn chăm nó. Nhà thằng này tuy giàu thật đấy, nhưng chẳng có quần gia hay người làm gì cả đâu, chỉ có chú lái xe này hay đưa nó đi học thôi, còn đâu nó đều phải tự xoay hết, nhưng nó đang bị thế này, mà về nhà thì cũng không biết là ai chăm nó bây giờ!

“Ừm Từ lần này, mày làm gì cũng nên đề phòng, đừng đề như lần này nữa!” Khánh Minh đột nhiên lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của tôi.

Tôi rơi vào trạng thái trầm lặng.

“Lần này, nếu không có tao, thì mày cũng chẳng ngồi yên vị thế này được!” Nó lại nói tiếp.

“Ừ!” Tôi lại thấy buồn vì lại nhớ ra rằng nó bị thế là vì mình “Tao với mày, đứa nào bị thương, có gì khác nhau đâu!”

“Khác!” Khánh Minh nói chắc nịch ” Mày còn phải kiếm sống, còn tao thì không!”

Tôi cười hi hi, cố thay đổi cái không khí nặng nề bởi những chuyện xui xẻo liên tiếp đeo bám này :”Cùng lắm thì bọn mày nuôi tao. Toàn nhà giàu mà lo gì!”

“Không được!” Diệu Anh ngồi ngay trên , nãy giờ im lặng, nghe thấy câu này tự dưng quay phắt xuống, phản bác ngay tức thì.

“Sao lại không được?!” Tôi ảm ức, ít ra con nhỏ này cũng phải chớp mắt vài cái đi hẳn nói chứ! Hay ít nhiều cũng phải giả vờ lưỡng lự 1 tí thì có sao?! Làm tổn thương trái tim nhỏ bé hết “xúc” à!

“Nhà tao nghèo lắm, nuôi 4 người, 4 miệng ăn là đủ rồi, không đủ để nuôi con nhon như mày nữa đâu!” Nó lắc đầu lia lịa.

Tôi làm mặt kiêu cam chịu. Thực ra thì, nó nói vậy thôi, chứ đời nào nó lờ đối xử với 1 cái đứa cute giống tôi như thế!Nhĩ?!

Tôi , Khánh Minh và Diệu Anh đang chậm rãi bước đến trường, chỉ với mong muốn là mình đến muộn, rồi được bảo là qua lượt mình thi. Hơ hơ, ”toẹt”

vòi!

Khốn nạn 1 chỗ, tôi đến hần còn sớm lắm. Muộn thế quái nào được!

Chẳng qua là dùng hạnh kiểm đe dọa, không thì tôi cũng chẳng thèm đến làm gì. Mà tất nhiên, hạnh kiểm 1 học kì mà kém, thì tôi còn bị ở lại lớp nữa cơ.

“Tí nữa làm gì?” Tôi quay sang hỏi Diệu Anh, nghe thỳ có vẻ đơn giản, nhưng sự thực là tí nữa không biết làm gì cả.

“Mày diễn hài ấy!” Khánh Minh đi giữa, ung dung dứt túi quần thốt ra 1 câu.

Tôi nhăn mặt, rõ ràng thằng này đã khoe hần đầu mà cứ ương ngạnh nhì. Cứ đi được 1 lúc lại nhúu mày nén đau, vậy mà cứ ra bộ như kiêu tao khỏe lắm, kệ tao!

Rồi đến lúc nó tự dung ngã ra giấy đành đập ra đấy, thì ai khiêng nó về?!

“Diễn hài?! Diễn cái gì?!” Tôi tiếp tục chủ đề của nó

“Mày chỉ cần đứng đực ra đấy. Đủ đủ cho người ta cười sặc sụa rồi! ” rồi, lại cạnh khỏe nhau nữa.

“Thằng dỏ!” Tôi phun ra 1 câu ngắn gọn xúc tích, rồi lơ đẹp nó luôn “ê Diệu Anh, hay trốn đi!”

“Mày nhìn xung quanh xem!” Diệu Anh trả lời.

Tôi cũng làm theo lời nó, chợt thấy ngay trước mặt mình là cái sân khấu to đùng đoàng.

Ôi nhiệm màu thật, sao mình đi đến đây rồi mà không biết nhớ?!

Đã vậy, bị kịch hơn là vừa đứng ngay trước mặt ban tổ chức, và đứng 1 giây trước, họ đã đánh dấu bọn tôi có mặt rồi. Bây giờ mà trốn chỉ tốn công vô ích.

Đùa chứ. Cái tình cảnh có khốn nạn thì cũng vừa vừa phai phai thôi.

Nhưng bọn tôi bốc thăm thi ở gần cuối, đủ để bàn bạc đủ thứ định làm. Và lại, hôm nay cũng không còn ăn mặc bôi bác như hôm nọ nữa.

Nói vậy nghe thì có vẻ hay, nhưng thực ra là tôi mặc đồng phục đấy chứ. Vì trời rét kinh lên được nên tôi mặc hết mấy cái áo đồng phục nhà trường đi. Trong cùng là áo dài mỏng, xong rồi áo sơ mi trắng, xong lại mặc áo gi-lê, xong lại mặc cái áo khoác mỏng, rồi cái áo khoác dày. Hoàn toàn là đồng phục.

3 đứa kiếm 1 chỗ dưới khán đài, khá là khuất, nhưng nhìn lên sân khấu lại rất rõ ràng. Đáng ra phải vào trong cánh gà, nhưng còn phải hầu thằng Minh nữa nên có xin ban tổ chức cho ngồi ở đây. Lát tới lượt thì chạy lên luôn.

Một vài người lần lượt lên sân khấu, bọn tôi không thực sự chú tâm, chỉ ngồi bàn xem lát hát gì, đàn gì. Nghe nói còn kiểm tra hỏi đáp kiểu đồ mọ nữa.

Tôi hoàn toàn ko quan tâm, cho tới khi có 1 người thực sự thu hút sự chú ý của tôi bước lên sân khấu.

Tôi ngẩng nhìn gương mặt đó, sao cứ có cảm giác quen thế nhỉ?!

Nhăn chán 1 lúc, chợt nhớ ra, đây chẳng phải là chị Quỳnh sao?! Chị ấy học chung trường với tôi hả?!

“Xin chào BGK, chào mọi người, tôi tên là Hoàng Như Quỳnh!”

Hay thật, lát phải tìm chị ý nói chuyện mới được. Từ đợt tên Duy Nam đó. Tôi quý chị này cực. Người gì mà cute hết sức à!

Chị ấy mặc một cái váy liền ngắn màu tím, ở ngoài khoác 1 cái áo bông trắng nhìn rất đẹp!

Đúng là người đẹp, làm gì mặc gì cũng thấy đẹp!

Chị ấy lên, tôi còn thấy vài người khệ nệ bưng cái đàn piano to đùng ra để ở góc sân khấu, xong lại có 1 đám trai gái lẫn lộn mặc quần áo kiểu nhìn đã thấy lạnh run người đi ra đứng ở nửa sân khấu bên kia. Hình như là múa phụ họa.

Đấy! Của người ta công phu như thế, ai như mình. ...

Tôi ngồi im lặng, hoàn toàn chú tâm vào tiết mục của chị Quỳnh.

Một vài nốt nhạc vang lên...

Tôi giật mình!

Đây, bản nhạc này, bài hát này...

3 năm về trước...

“Này chồng Thiên, vợ có tập đánh được 1 ít bài đàn này tặng chồng. Chồng nghe thử nhé!” Tôi ôm lấy cái đàn ghi ta, vội nhảy lên ghế, chẳng cần biết người đó có đồng ý hay không.

Nhưng có vẻ là đồng ý thật rồi, vì cậu ấy chẳng phản ứng gì, chỉ ngồi im đối diện với tôi.

Tôi đánh vài nốt dạo đầu của bài “Tình yêu màu nắng”. Vì chỉ có mỗi đàn ghita, tôi lại tập chơi chưa được lâu, thế nên nghe nó hoàn toàn thô kệch.

Dù vậy thì vẫn có thể chấp nhận được mà. Thật đấy!

Tôi ngân nga câu hát, tay thì say sưa đánh đàn, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Đàn hát xong 1 hồi, tôi cười rạng rỡ. Tít mắt ngẩng đầu lên nhìn đối diện hỏi:

“Chồng Thiên thấy sao?! Hay không?! Chồng...ơ?”

Tôi ngo ngắc, cái ghế sofa trước mặt tôi hoàn toàn trống trơn, người vừa ngồi trên đấy cũng đi đâu mất.

Ngó quanh quất một hồi, vẫn chẳng nhìn thấy ai?! Sao chồng Thiên lại đi mất nhỉ?! Mình đang đánh đàn tặng cậu ấy mà. Dù nó có không hay thì cũng phải tôn trọng người ta mà ngồi nghe hết chứ!

“Alo, mấy giờ em đến thế?! Bây giờ anh đang rảnh, đến chơi với anh đi. Ở đây chán chết được!” Giọng nam quen thuộc vang lên ở 1 góc, thu hút sự chú ý của tôi.

Đút điện thoại vào túi, cậu ấy định đi ra ngoài...nhưng chợt dừng lại 1 chút bởi tiếng gọi khê của tôi

“Thiên Thiên...”

Cậu ấy quay lại liếc tôi 1 cái, để lại vòn vẹn 2 chữ :” Cũng được!”

Đối với 1 đứa chơi đàn nghiệp dư như tôi lúc đó, không phải nhận được 2 chữ “Cũng được” là cũng đủ cảm thấy vui rồi sao? Nhưng tôi lại chẳng thể nào cười vui nổi.

Thực ra hẳn hơn tôi 2 tuổi cơ. Nhưng chẳng hiểu vì sao hẳn khi từ Mỹ về đây lại học bằng với tôi. lúc trước khi còn ở Việt Nam Quốc Thiên học cũng không được giỏi lắm. Nên mới đầu tôi nghĩ hẳn bị đúp.

Gần đây nghe Diệu Anh nói mới vỡ lẽ ra, là hẳn tốt nghiệp hết bậc trung học phổ thông rồi. Ở bên Mỹ học ít và nhanh hơn ở đây. Hình như cậu ta nói gì với bố mẹ là về đây học đại học. Nhưng lại chẳng thể hiểu nổi là tự dưng nhảy xuống lớp 10 để học làm cái gì?

Ban đầu thì tôi có chút ảo tưởng, nghĩ là hẳn làm thế là vì tôi. Nhưng so với mấy cái hành động gần đây mà hẳn làm với tôi, thì cái ý nghĩ ấy càng lúc càng lung lay, à không, phải nói là sụp đổ luôn rồi mới đúng!

Lúc đấy tôi 13 tuổi, hẳn 15 tuổi.

Một thằng nhóc 15 tuổi như hẳn, nhưng luôn đi hẹn hò và chơi bời với người hơn mình từ 1 đến 2 tuổi, thậm chí có chị còn hơn hẳn tận 4 hay 6 tuổi gì đấy nữa. Có khi còn có người hơn tận 7 tuổi. Đấy chính là lí do vì sao khi hẳn đột ngột quay lại, nói rằng hẳn thích tôi, hẳn nhớ tôi. Tôi đã không tin và đẩy hẳn ra xa.

Giờ thì hay rồi, Quốc Thiên trở về thành Quốc Thiên của ngày trước, luôn tàn nhẫn với tôi. Chỉ là bây giờ còn tàn nhẫn hơn ngày trước nữa.

“Xin cảm ơn mọi người!” Giọng nói của chị Quỳnh vang lên kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Chị ấy đứng trên sân khấu, cúi gập người xuống.

Ơ, thế đã hết rồi à?

Hỏi hạn quá, đáng lẽ không nên nghĩ linh tinh mới phải. Nếu không đã tập trung mà thưởng ngoạn hết tiết mục rồi.

“Đến lượt rồi!” Diệu Anh đứng dậy, kéo tay tôi đi.

“Ồ, nhanh thế!” Tôi ngo ngắc, chân chẳng muốn đi chút nào!

Sự thực là hôm nay so với lần trước tôi làm trò hề trong vòng 2 đó, thì lần này số lượng người xem phải đông gấp 2,3 lần gì đấy!

Tôi có chút lo lắng. Thực sự là tôi không phải là con nhỏ hoạt bát trước đám đông...mà đúng hơn là ngại nhiều hơn lo.

“Nhớ hát bài gì chưa?!” Diệu Anh ghé vào tai tôi, nói thầm.

Tôi gật đầu.

“Nhớ lời không?!”

Tôi gật đầu.

“Nhớ nốt nhạc và cách đánh đàn không?!”

Đang định gật đầu theo quán tính, tôi chợt nhớ ra điều gì đó và đứng lại.

Tôi hoàn toàn đứng hình!

Sự thật là, tôi chỉ chơi bài này đúng 1 lần khá là lâu về trước. Tôi từng tập nó rồi, nhưng mà chỉ tập nửa bài xong bỏ dở. Lúc đó... bố mẹ tôi bỏ đi, nên tôi gần như không đánh đàn nữa. Có một cây guitar bị tôi vứt xó, ngày càng cũ, lại không nỡ bỏ nó đi. Nên để luôn ở nhà Diệu Anh.

“Tao chỉ nhớ nửa bài phần đầu, còn loáng thoáng nữa!” Tôi thành khẩn khai báo với nó. Từ lúc nào đã đi tới chỗ cánh gà, sao nhanh vậy?!

Giờ thì hay rồi?! Làm thế nào đây?!

“Ồ, thế tốt, tao nhớ nửa sau. Cứ lấy 2 cái đàn, khi nào mày quên thì ra hiệu, tao sẽ nhớ ra và vào nhịp với mày!” Diệu Anh thốt ra câu nói đầy màu sắc cứu tinh.

Ôi, Diệu Anh, yêu mày quá cơ.

Đây, chính là hậu quả của việc chẳng tập tành gì.

Mà cũng đâu thể trách tôi được. Rõ ràng là chỉ cho có 3 ngày. Có phải thánh đâu mà đi chuẩn bị kịp. Cái trò này của trường này quả thật chất lượng kém. Lại ko đâu vào đâu.

Vừa nghĩ, tôi vừa đứng chỉnh dây đàn, thử âm của nó, chợt có tiếng nói vang lên:

“Thí sinh tiếp theo, Trần Nguyệt Linh, Bùi Diệu Anh. Số báo danh...” tôi cũng nắm lấy tay Anh Anh mà bước lên sân khấu.

Cúi chào, rồi lại giới thiệu bản thân 1 chút. Rồi kéo cái ghế ở đằng sau lên ngồi xuống. Tay mỗi đứa cầm 1 cái đàn.

Bài hát: I just wanna - Amber f(x), Eric.

Thực ra tôi thích bản gốc bằng tiếng Hàn hơn, nhưng chẳng biết tiếng Hàn, cũng chẳng nhớ lời nên cứ tìm hát đại 1 bản tiếng Anh, vậy dễ hơn nhiều!

Theo như dự tính ban nãy, tôi đánh đoạn đầu, Diệu Anh hát.

Nếu đánh giá một cách khách quan, giọng của Diệu Anh không hẳn là xuất sắc, nhưng không thể nói là không hay. Nó hát tương đối, nhưng lên cao quá hay xuống thấp quá nó đều ko làm được.

Cho dù vậy, tôi vẫn mê giọng của nó. Chẳng phải ngọt như kẹo, chẳng lạnh như băng, cũng không phải giọng ấm. Mà là 1 giọng nữ trung vô cùng đặc trưng, của nó và chính nó. Với tôi thì là thế.

Cuốn theo giai điệu 1 lúc, tôi mới chợt nhận ra hết lời 1, nên lấy ngón tay khều qua chân nó ra hiệu.

Tôi ngừng đàn, nhường cho Diệu Anh, nghe nhạc rồi bắt kịp giai điệu.

Tôi cất lên tiếng hát...

Thực sự là... lâu lắm rồi tôi mới lại hát.

Từng giây một, từng nốt nhạc cứ chậm rãi trôi qua. Chẳng thể hiểu sao tâm trí tôi lại cứ hiện về những hình ảnh đáng ghét trong quá khứ như 1 thước phim tua chậm. Những lúc mà tôi hát, những lúc mà tôi cầm cây đàn guitar và đánh lên từng nhịp...

Một vài câu hát cuối cùng vang lên, tôi định thần lại, đứng dậy cúi chào.

Tiếng vỗ tay vang lên đều đặn. Tôi cùng Diệu Anh đi xuống sân khấu. Nó bảo còn phần 2, hỏi đáp kiến thức và đồ mọ.

Ôi thôi thì xác định. Kiến thức và đồ mọ, thế này thì ai mà biết.

Phần 2 đến, MC đọc câu hỏi cho 2 con nhỏ đứng tần ngần trên sân khấu:

“Anh cả là thích uống cà phê, anh hai làm ở quán cà phê, anh ba học pha cà phê, anh tư vẽ hình cà phê. Anh năm thích uống sữa pha cà phê. Hỏi anh

nào học chơi đàn piano đến nốt nhạc khe thứ nhất giữa dòng thứ nhất và thứ 2?”

Tôi đen mặt, cái thể loại câu hỏi gì thế này? Sao giả thiết 1 đẳng, bắt kết luận 1 nẻo, thánh á?!

Tôi quay sang Diệu Anh, thấy nó đang trầm tư suy nghĩ, ừ thì mình cũng nghĩ cái cho nó ra đáng tí vậy.

Ừm anh hai.., anh ba.., anh hai ba... anh ba hai... ờ, à..

“Anh cả!” Đột nhiên 1 giọng nói vang lên làm tôi giật bắn cả mình. À vâng, chính là giọng của bạn Diệu Anh đấy ạ.

“Đáp án sai. Còn 1 cơ hội!” Tiếng MC vang lên.

Ôi dào. Sai thì càng tốt!

Còn 1 cơ hội. Nói bừa là được. Kiểu gì chẳng sai! Câu hỏi củ chuối kiểu này, hơi đâu mà tốn chất xám vì nó.

“Anh ba!” Tôi chọn bừa cái ông đứng ở giữa.

“Đáp án chính xác. Được cộng 1 điểm!”

Ờ...

Đúng à?! Sao lại đúng?!

Ờ lần thứ n.

Tôi ngẩn mặt ra nhìn Diệu Anh, còn nó thì nhìn tôi bằng cái ánh mắt kiểu “Kinh! Ko ngờ mày là thiên tài ẩn dật bấy lâu nay!”

Diệu Anh à! Tao thề là tao đoán mò mà!

“Anh ba học pha cà phê. Nếu biến tấu sẽ là học đàn, từ pha có thể hiểu là nốt fa, nốt fa nằm ở khe như nhất giữa dòng 1 và 2 của khung nhạc, vì vậy là anh ba!” MC giải thích thêm

Ôi, đầu quanh mòng mòng, đầu quay mòng mòng, cái thể loại gì thế này?! Sao lại có người nghĩ ra cái thứ câu hỏi này nhỉ?

“Câu hỏi thứ 2, câu này liên quan tới kiến thức. Trong 5s, sinh sản vô tính là gì, hữu tính là gì.?”

Hơ, câu này dễ ẹc!

Chẳng cần nói nhiều, Diệu Anh cũng trả lời nó 1 cách ngon ơ. Xong lại có mấy câu hỏi nữa. Rồi cuối cùng là câu hỏi cộng điểm.

“Trong 5s, tính ra kết quả cho phép tính sau” tiếng chú MC lại vang lên.

Trên màn hình hiện ra 1 dòng số:

$25690 \times 30 - \sqrt{81}$

Hơ, cái này dễ quá rồi. Cuộc thi gì mà dễ phèo thế này cơ chứ?!

$77070 - 9 = 77061$.

“77061!” Tôi nói ra đáp án vào giây cuối cùng. Dễ mà!

Kết thúc màn giải đáp, tôi cùng Diệu Anh lại cúi chào, rồi chậm rãi bước về.

Đột nhiên, tôi đang đi thì phía dưới chân kêu răng rắc, rồi...

RẦM!

Cái... cái gì thế này?!

Tôi nằm phệt xuống 1 nơi tối om, chỉ còn 1 chút ánh sáng rọi từ đỉnh đầu xuống.

Tôi... đây là tình cảnh gì thế này?!

“Ê, vẫn chưa tỉnh à con lợn? Gãy tay thôi mà? Mày ngủ được 4 tiếng rồi đấy!” Tôi nghe thấy tiếng của Diệu Anh, liền mở mắt tí hí ra nhìn xung quanh

Lại là một màu trắng toát!.

Gi thế này?! Tôi lại ở bệnh viện nữa à?!

“Thấy sao rồi?!” Nó hỏi tiếp.

Tôi muốn ngồi bật dậy, nhưng đầu đau nhói!

“Mày không ngồi dậy được đâu! Nằm im, tao đi lấy nước cho!” Diệu Anh nói, thô bạo ấn tôi xuống 1 cái làm cánh tay tôi như bị nhồi lên 1 cái nữa, rồi hất mông đi lấy nước.

Cánh tay... bị đau?!

Tôi nhìn xuống cánh tay trái của mình, mà cánh tay đâu chẳng thấy, chỉ là 1 bọc bông băng cuốn đầy cộp.

Cái gì thế này?!!!!

Nhìn cái cánh tay dị dạng của mình, rồi lại nhìn Diệu Anh bên cạnh. Chẳng lẽ đây là hậu quả của việc ngã lúc đó sao?!

“Tao bị gãy tay à?!” Tôi ngơ ngác ngẩng mặt lên hỏi Diệu Anh.

“Ờ!” Nó cho ít đường vào cốc nước, rồi quấy đều lên “Mày ngã từ trên cái sân khấu cao như thế xuống, gãy tay còn nhẹ chán!”

“Này!” Tôi cau mày “Tao bị gãy tay mà mày cứ làm như tao bị muỗi đốt ý. Cứ thanh thản thế mà chấp nhận được à?!”

“Thế mày muốn thế nào?! Khóc đám tang cho mày à?!” Nó liếc 1 cái, tiếp tục khuấy cho tan đường rồi giờ cốc nước ra trước mặt tôi “Cũng đâu có phải lần đầu mày bị gãy tay đâu.”

Ừ thì, đúng là không phải lần đầu gãy tay. Chỉ khác là lần trước là bị gãy tay phải, lần này là tay trái. Với lại, lần trước, gãy tay là do nghịch dại..

Lúc đó... là mới có 11 tuổi, chẳng hiểu trời xui quỷ khiến thế nào, lại nghịch dại đơn thân độc mã đi trêu chó nhà bà Hiền hàng xóm. Tại tôi rù 2 đứa kia nó không đi, nên tôi mới phải đi 1 mình. Ban đầu thì nó bị xích nên tôi chả sợ, thế mà ném đá vào nó 1 lúc, nó bức quá, giật tung cả xích. Làm tôi vất chân lên cổ mà chạy, rồi không nhìn đường nên bị ngã xuống cái cống đang mở nắp. Lúc đấy người vừa hồi mù, lại còn bị gãy tay, đau đến ứa nước mắt.

Hồi đó thì tôi hiểu rõ nó đau kinh khủng đến cỡ nào. Còn lần này chắc do bị ngắt, nên trừ khi động vào thì chẳng có cảm giác gì cả.

“À, Khánh Minh đâu?!” Tôi đột nhiên nhớ ra, nó vốn vẫn đang bị thương mà.

“Làm anh hùng, nên đi nhập viện lại rồi!”

“Là sao?!”

Diệu Anh hất cái tóc ra đằng sau, đón lấy cái cốc hết nước từ tay tôi, nói như kiêu chẳng có gì hệ trọng xảy ra: “Thấy mày ngã, nó có vẻ hoảng, đã được cảnh báo là không được cử động mạnh quá mới cho ra viện rồi thế mà ông phi thẳng 1 mạch từ chỗ đấy lên sân khấu, rồi ngã rõ đau, cuối cùng sức đỡ mày dậy cũng chẳng có, lại còn tự hại thân. Vết thương đứt chỉ, máu ướm đầm cả áo. Một mình tao xoay 2 đứa mày đấy!”

“Nó ở đâu?!” Tôi tò mò hỏi tiếp

“Phòng phẫu thuật, đang khâu lại vết thương!” Diệu Anh cười cười

Rốt cuộc con này nó được bình thường không thế? Tại sao nói 1 loạt chuyện rõ là mang tính hệ trọng mà cứ nói như kiểu con ruồi nó bay qua không bằng.

Hoàn toàn dừng dừng!!!

Từ việc nói tôi bị gãy tay, thằng Minh phải phẫu thuật, máu chảy tứa lư. Nó không tỏ ra cái gì với tôi vì tôi từng bị gãy tay 1 lần rồi thì còn hiểu được. Nhưng thằng Minh thậm chí phải đi phẫu thuật. Mà nó 1 chút lo lắng cũng không.

“Mày bị làm sao thế?!” Tôi đúc kết toàn bộ suy nghĩ của mình trong 1 câu hỏi.

“Sao á?! Chẳng sao!” Nó cười nhếch mép

Nó im lặng 1 lúc... rồi đột nhiên lên tiếng.

“Chị Lan chết rồi!”

Diệu Anh nói giọng chẳng cao, cũng không thấp, chỉ cười khềnh 1 cái, chỉ 1 nụ cười mà mang đầy đủ cả thứ tâm trạng phức tạp.

Chị Lan...chị ruột của nó... Chết ư?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tôi bị sốc tâm lý, thực sự sốc!

Làm gì có chuyện nó kinh hoàng đến thế?!

“Mày đừng đùa thế. Chẳng hay đâu!” Tôi cười ngố, nuốt khan nước bọt.

“Tao cũng muốn đây là đùa lắm!” Nó cười khỏ “...mà không được!”

Như thế...có nghĩa là thật?!

Nhưng một người như Diệu Anh sẽ không bao giờ đùa như vậy cả. Đặc biệt là về chị Lan.

Chị Lan...là chị gái ruột của nó,từ bé đã suốt ngày quẩn quýt bên chị Lan. Trừ những lúc ở với bọn tôi, thời gian còn lại chỉ toàn kè kè bên chị ấy. sao bây giờ lại có chuyện ngắt ngoe như thế này chứ?

“Từ bao giờ?!” Tôi muốn nuốt nước bọt, nhưng cổ họng trở nên đắng ngắt, chẳng thể nuốt nổi.

“2 tiếng trước!”

Tôi mím môi, nước mắt cứ thế mà dần dần trào ra..

Sao....sao lại có loại chuyện nghiệt ngã thế này chứ?!

“Vi cái gì?!” Tôi hỏi.

“Tai nạn giao thông!” Nó vẫn cười như 1 con ngố.

Tôi khóc.

“Thôi đi con điên. Chị tao, tao không khóc, mày khóc gì chứ!” Diệu Anh quay lưng về phía tôi, vai nó khẽ rung lên.

Đúng thế, nó không khóc,tôi khóc làm gì? Khóc thay cho nó sao?

“Hai con nhỏ này, sao suốt ngày bắt nạt Khánh Minh thế?!” Chị Lan cau mày.

“Nó cứ trêu bọn em!” Tôi và Diệu Anh đồng thanh đến bất ngờ.

“Đâu có!” Khánh Minh tròn mắt, chối đây đẩy.

“Lại còn không có!” Những con người mà trong cùng 1 thời điểm có cùng chung chí hướng :3, thường rất ăn ý, điển hình là tôi với con nhỏ đứng cạnh tôi đây, bình thường thì chẳng giống nhau tí nào, mà chả hiểu sao giờ cứ đồng thanh tập thể.

“Ồ...Chị Lan, em không làm thật mà” Khánh Minh tiếp tục chối

Thằng này rõ điều mà, nó vừa cầm chuột dọa bọn tôi xong!

“Chị Lan!” tôi kéo kéo vạt áo của chị ấy, rồi lấy mũi giày khều khều con chuột già “Nó vừa cầm cái này trêu bọn em!”

“Phạt 3 đũa nhảy cóc 10 cái!”

“Ồ...”

“Không ơ, nhanh lên!”

“chị Lan, cho em tiền mua kẹo đi chị Lan”

“Chị Lan, Khánh Minh nó....”

“Chị Lan...”

“Chị Lan...”

.

.

.

“Chị...”

Tôi nhớ lại từng câu chuyện như 1 thước phim, thậm chí bây giờ cái tên thân thuộc ấy cũng không thể phát ra hoàn chỉnh khỏi miệng.

Tôi khóc thành tiếng.

Cảm giác đau đốn lại dâng trào, cứ như tôi đang trải qua việc mất đi bố mẹ lần thứ hai vậy. Rất đau! Rất khó chịu! Và chẳng biết phải làm gì vào lúc này cả!

“Im đi con điên! Nhức đầu quá!” Diệu Anh khó chịu gằn giọng

Tôi im lặng, vẫn tiếp tục khóc, về cơ bản là không thể dừng lại được.

“Ngậm mồm lại! Nhìn mày tỏm quá!” Nó tiếp tục càu nhàu.

Tôi ngừng khóc, không hiểu sao lại cảm thấy điên tiết.

Giật đứt phăng dây truyền nước, tôi đứng bật dậy khỏi giường, hoàn toàn quên cái tay đau đó mà đẩy Diệu Anh ngã xuống nền đất bằng một lực không mạnh nhưng đủ để cho nó ngã xuống nền đất, rồi gào lên, nước mắt giàn giụa:

“Đồ điên! Mày đừng có cố tỏ về nữa, con điên!”

Nó im lặng cười, rồi bỗng dung bật khóc.

Tôi còn đang hăng máu chửi nó, bỗng thấy nó khóc thì ngừng hẳn...

“Vừa lòng mày chưa?! Mày biết tao phải cố như thế nào để không khóc chứ? Giờ thì mày phá tất cả rồi đấy! Mày thì gãy tay! Thắng Minh thì đang phẫu thuật, như nào còn chưa rõ, còn chị tao thì chết rồi! Tao phải khóc bao nhiêu cho đủ chứ?!” nó khóc hu hu

Tôi nhìn Diệu Anh khóc rung rức, nhưng không hề cảm thấy hối hận. Thà để nó xả bớt ra, còn hơn là cứ cười giả ngây giả ngô như 1 con ngố.

Như mọi ngày, tôi lại tới trường, nhưng giờ có cái tay gãy, bó bột dày cộp.

Không có Khánh Minh, Diệu Anh cũng không.

Đã 2 ngày trôi qua rồi...

“Ê, hôm nay đi học một mình à?!” Hằng cùng mấy đứa chơi trong hội của nó và thằng Cường chạy tới, chúng nó khoác vai tôi.

“Ừ!” Tôi cười miễn cưỡng “Khánh Minh đang nằm hồi sức, còn Diệu Anh lo tang chị!”

“Lo tang chị?!” Cả lũ tròn mắt lên “Chị ruột nó á?! Mất rồi á?!”

“Ừ!” Tôi cười, bây giờ tôi chẳng muốn nói gì hơn thế.

“Vậy chiều tao với bọn mày tới thăm nó! Còn mày tay bị như thế này thì cả ngày hôm nay đi với bọn tao đi, chứ ở một mình tao không yên tâm!” Cái Hằng gật đầu quả quyết.

Tôi không nói gì, chỉ cười, may mà vẫn còn mấy đứa bạn cùng lớp tốt bụng.

.

Quả thực chỉ còn 1 tay để dùng rất bất tiện!

Tôi lấy sách vở trong cặp ra quả thực là cả một vấn đề vô cùng nan giải, đã vậy cái bàn là bàn đơn bé tí. Thực ra nó không phải quá bé, nhưng so với cái tay cuộn băng quá khổ của tôi thì...

Đồ đạc trên bàn cứ 1 chốc lại rơi xuống đất bởi tôi cứ ngỡ nguỵ là cái tay lại chạm vào đồ vật nào đó, và vì chẳng có cảm giác gì nên cứ thế hất bay luôn, tự cúi xuống nhặt cũng rất khó khăn.

Vậy mà mới hết có 1 tiết!

4 tiết còn lại, tôi phải xoay thế nào chứ!

Tôi hoàn toàn chán nản, gục mặt xuống bàn!

Bỗng dung cái tên mà tôi đã thề sẽ căm tận xương tủy từ khi hắn đốt quyển sổ của tôi, lại đứng lên, xuống dưới lớp lấy cái bàn thừa đặt cạnh bàn tôi.

Thậm chí hắn còn nhẹ nhàng cầm cái tay gậy của tôi đặt lùi sang cái bàn đó, rồi kéo cái ghế tôi đang đặt mông lên ra giữa 2 cái bàn.

“Mọi người lùi sang trái 1 chút!” Hắn nói to, rồi bắt đầu kéo bàn của mình dịch sang trái, mấy người ngồi ở dãy đó cũng dịch sang.

Tôi nhìn Quốc Thiên bằng ánh mắt nghi hoặc, tên này định bày trò gì vậy chứ?! Chẳng lẽ hắn để cái gì trong cái ngăn bàn này à? Hay tranh thủ lúc trang bị thì đồ mấu tòm vào giày tôi.

Nhận được ánh mắt của tôi, hắn chỉ lơ đi chẳng nói gì, ngồi vào bàn.

Tôi nhìn xung quanh, đúng là chẳng có gì bất thường cả, hơn nữa đồ đạc cũng không bị rơi nữa.

Chắc hắn có ý tốt!

Tôi nghĩ vậy.

Tôi lại lọ mọ xuống căng tin ăn cơm sau 5 tiết học, nhờ có thằng Cường lấy hộ nên cũng không quá khó khăn.

Cả lũ ngồi vào cái bàn trống, rồi ăn cơm.

Một cái chân đá vào phía dưới mặt bàn ăn làm mấy hộp cơm liền nảy lên.

Tôi ngửa mặt lên nhìn, chụp lại cái mặt của đứa con gái vừa đá bàn bằng ánh mắt rồi cúi xuống ăn tiếp đồng thời lục lọi trí nhớ xem mình có quen nó không?

Nhỏ đeo cái nơ màu hồng trên tóc, kính cận bản to, nhìn có vẻ là tạo hình ngây thơ.

Hình như không quen.

À mà hình như mình gặp nhỏ này ở đâu nhỉ?

“Này Trần Nguyệt Linh!”

“Hử?!” Tôi ư hử 1 tiếng, không hề ngẩng mặt.

Muốn gây sự với tôi, chắc chắn tôi sẽ không coi ra gì.

“Mau quay ra đây nhìn tôi!” Nhỏ nơ hồng gào lên

Sao nhìn nhỏ này quen quen mà không nhớ ra nhỉ?

“Nhìn rồi!” Tôi húp soạt nước canh bí.

Ừm, canh ngon đấy!

“Nhìn tôi và nói chuyện!”

“Chờ tí!” Tôi cắn miếng xúc xích “Ban nãy cậu đá bàn tí nữa mất miếng ăn của cả bọn, phải ăn hết chứ không cậu làm phát nữa thì hết ăn!”

Tôi nói như đùa, ngẩng lên nhìn mấy đứa trong lớp: “ăn mau lên không là hết ăn bây giờ!”

Cả bọn đều cười khúc khích.

“Thôi nào bạn gái!” Nhỏ Chi vừa cười vừa nói “Bạn đi về từ bây giờ đi, chứ cứ chai mặt khoảng 5 phút nữa là tổn thương cả tinh thần và cái bẻ ngoài của bạn đấy!”

Thực ra cả lũ chẳng đứa nào có phản ứng gì vì cứ dăm ba hôm lại có đứa con gái tìm tôi gây sự, hết giờ học trên lớp lại đến giờ ăn, hết lớp cao cho tới lớp bẻ, và với đủ các lí do mà chẳng biết là sao lại có nó.

Điều khác biệt duy nhất của ngày hôm nay là nhỏ này trông có vẻ khá quen, chứ không lạ hoắc như mấy nhỏ lần trước.

Đang định đưa miếng xúc xích lên mồm cắn thì cái tay sơn màu xanh neon từ đâu thò ra hất bay suất cơm của tôi, và cái thìa có miếng xúc xích cũng vì thế mà rơi bỏ tôi bay theo tiếng gọi của mặt đất

“Chết tiệt!” tôi cười ” Lên đến mồm rồi còn mất!”

Tôi đứng dậy, tính đi vào góc lấy chổi lau nhà.

Cánh tay bị giữ lại, kèm theo đó là một cái tát!

Lại bị ăn tát à?

Tôi chỉ cười, cố kiềm nén dù hơi bực: ” hơi đau đấy!” Tôi nói

“Đấy là quá xứng đáng cho việc mày gây ra với Khánh Minh!” Nhỏ gào lên

Khánh Minh?

À nhớ rồi, nhỏ này chính là người đi cùng con nhỏ lớp 10a4 hôm đó, nhỏ là người hỏi về Khánh Minh liên tục rồi còn ghi chép vào sổ nữa. Bảo sao thấy quen quen!

“Cậu bị ngã thì tự đi mà hưởng, Khánh Minh vốn đã bị thương lại còn chạy ra chỗ cậu vì thế mới bị đưa đi phẫu thuật trong tình trạng nguy kịch. Còn cậu ở đây cười nói ăn cơm như chẳng có gì xảy ra!” Nhỏ nơ hồng càng nói càng hăng, gào tướng lên.

“Bạn gái à! Nên giữ giọng 1 chút!” Tôi đặt tay lên vai nhỏ ta, nói vừa đủ nghe “Tôi muốn tôi bị ngã xuống sân khấu để mà bị gãy tay thế này à? Tôi muốn Khánh Minh bị như thế à?! Bớt nói nhảm đi!”

Tôi cười, đẩy nhỏ tránh xa mình, nói tiếp:

“Vội lại, không phải là có người cố tình hại tôi ra nông nổi này sao?!” Lần này thì tôi nói to cho đủ bao nhiêu con người đều nghe thấy.

Tiếng xì xào ban nãy bay biến, bây giờ thì ai nấy đều im bật.

Nghĩ kĩ xem, bao nhiêu người đi qua đều chẳng sao, tới lượt của tôi thì sân khấu lại có vấn đề. Vội lại trước khi bị ngắt, tôi đã nhìn thấy có một cái cửa sắt, chỉ cần cửa vài thanh kệ đỡ, thì khi đi qua nó, sụp là chuyện chắc chắn.

Tôi nhếch mép, quay đi lấy khăn lau

“Không phải vết thương ở lưng cậu ấy là do cậu sao?! Cậu biết điều đó mà!”.tiếng nói vọng lên từ đằng sau.

“Gì cơ?!” Tôi dừng chân.

“Chẳng phải vết thương đó đáng ra là của cậu, nhưng Khánh Minh đỡ thay cho cậu sao?!” Nhỏ nói tiếp

“Vết thương nào?!” Tôi hỏi.

“Tính giả ngu à! Vết thương ở lưng ấy!” Nhỏ gào lên

Chuyện này thú vị hơn tôi tưởng đấy!

“Vậy à?!” Tôi cười nửa miệng “Tôi không nhớ lắm, có thể kể lại rõ ràng ra cho tôi nhớ lại không?”

Nhỏ đó không hề mấy may nghi ngờ, kể lại rất chi tiết:

“Cậu bị gọi vào nhà kho để cứu Diệu Anh, mục đích là làm cậu bị thương, thế mà Khánh Minh lại ngu ngốc chạy trước nên bị đâm thay cho cậu. Thật đáng ghét!”

“À, là vậy sao?!” Tôi cười giả là “Sao cậu biết rõ thế?! Chuyện tôi bị hại này chỉ có Diệu Anh, Khánh Minh và tôi biết thôi mà, thậm chí bạn cùng lớp với tôi còn không biết, mà cậu biết hay vậy?!”

Nhỏ đó tái mặt.

Bắt được thóp rồi!

“Hình như cậu biết là mình lỡ lời?!” Tôi hỏi nửa chừng, tiến lại gần vài bước “Chết thật! Cậu định nói gì tiếp theo đây?!”

Nhỏ đó hoàn toàn cứng họng, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, nhìn loang quanh mà nói ngắc ngứ không ra câu.

“Ồ...tôi...việc này....”

Tôi tiến gần hơn vào mặt nhỏ, nói trầm giọng:” Cậu có muốn biện minh gì không?!”

“Việc này...tôi...”

“Này Lan Nhi, mày làm gì ở đây thế?!” Một nhỏ cũng đeo phụ kiện lõe loét chẳng kém, tóc thỳ ngắn ngang vai, trông lạ hoắc.

Nhỏ đó quay về hướng tôi nhìn, kiêu áy náy:”Nguyệt Linh à, xin lỗi nhé!”

Ồ, là nhỏ lớp 10a4 mà. Tôi nhớ ngày trước nhỏ ta tóc dài mà nhỉ! Chắc mới cắt tóc.

Rồi tôi nhìn thấy nhỏ đó quay sang nhìn con nhỏ vừa được gọi là Lan Nhi đó, trách cứ:”không phải là mày bảo tao chờ mày à! Sao chờ mãi không thấy? Đi tìm lại thấy mày ở đây kiểm chuyện với cậu ấy!”

“Ồ, tao đâu có bảo...!”

“Đi thôi!” Nhỏ lớp 10a4 đó ngắt lời Lan Nhi, còn hơi cau mày.

Gi đây?

Rõ ràng là có gì đó mờ ám mà.

“Nguyệt Linh à! Thật xin lỗi cậu quá!” Nói rồi nhỏ đó kéo tay nhỏ kia, tính chạy.

“Này khoan đã!” Tôi nhanh tay kéo cái mũ áo của nhỏ đó lại

“Chuyện..chuyện gì vậy?!” Nhỏ nói lấp

“Không phải lần trước cậu nói muốn làm bạn sao? Tôi vẫn chưa biết tên cậu!” Nói rồi tôi kéo cái khăn của nhỏ lớp 10a4 đó ra, để lộ cái bảng tên

Trần Thị Ngọc Hà.

Chà, cùng họ với tôi!

Nhỏ đó giựt lấy túm tóc trong tay tôi, che lại cái bảng tên, gượng cười rồi quay đi chạy biến.

Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ!?

.
. .
.

Tôi ngồi trên xích đu đung đưa, hôm nay cũng chỉ có 18°, trời có chút nắng yếu ớt, cũng chẳng phải là quá lạnh.

Tôi chán nản tựa đầu vào dây xích,Nhìn cánh tay một màu trắng bệch, chẳng biết bao giờ mới lành lại.

“Chà, cậu đang nhớ tôi sao!?” Một kẻ nào đó vô cùng thân thiện ngồi xuống cái xích đu cạnh tôi, cậu nói sặc mùi tự luyện

Biết ngay lại là tên điên này mà!

“Tay cậu. . .” Hấn có vẻ ngạc nhiên bởi cánh tay của tôi “Sao thế?!”

“Không thấy sao còn hỏi?!” Tôi cau mày, hấn đã biến đi đâu mất suốt gần 2 tuần qua chứ?

“Thế này không được!” Hoàng Phong nhăn mặt ” tôi mới nghỉ học chưa lâu vì vướng việc, mà cậu đã ra nông nổi này rồi sao?!”

Việc? “Việc gì?!”

Hấn ta hình như đang định há mồm ra để nói cái gì đó, nhưng chợt ngừng lại, rồi nở 1 nụ cười. . .dâm tặc.

Tên đó đột nhiên dí sát vào mặt tôi, tôi hơi lùi lại: “Cậu tò mò à?!” Hấn cười

“Ai thèm tò mò chứ! Đâu phải việc của tôi. Chẳng qua lâu lâu không thấy, nên hỏi câu xã giao thôi!” Mặt tôi thoáng đỏ, ừm, chắc do trời nóng lên.

Thôi đi Nguyệt Linh, cái thời tiết này thì nóng cái khi gió gì chứ?!

Nghĩ rồi tôi nghiêm mặt, bật trở về chế độ mặt đá.

Hấn ta nhìn tôi một lúc.

Bật cười.

“Này Nguyệt Linh, nếu nhớ tôi cậu có thể nói ra!”

“Ảo tưởng ít thôi, tôi thèm gì nhớ cậu chứ?!” Tôi cau mày, câu này tôi nói thật lòng mà, sao lại cứ cảm thấy ngượng nhỉ?

“Ai cha!” Hấn tiến gần vào tôi hơn chút nữa

Tôi lùi ra sau.

“Cậu có biết mỗi lần nói dối lòng mình mặt cậu đều hơi đỏ và. . .” hấn nói ngắt đoạn.

Và cái gì chứ?

Mặt tôi đảo loạn lung tung, chẳng dám nhìn thẳng vào hấn

Hoàng Phong lại tiến gần hơn nữa, khoảng cách gần như bằng không.

Thế này. . .không phải gần quá rồi sao?

Bây giờ thì tôi không lùi được nữa, vì bây giờ mà lùi thì chỉ có nước lộn cổ vấp mồm xuống đất, tạo hàm răng vâu đặc sắc khỏi mất tiền.

“Cậu có biết làm thế trông rất đáng yêu không?!” Hấn nói 1 câu cực kì sến sẩm

Khiếp! Nghe kinh quá, nổi hết cả da gà da vịt.

“Tránh ra đi, tránh ra!” Tôi quay mặt sang một bên, vừa gào lên vừa dùng chân quấy đạp liên hồi.

Nhưng hấn chẳng có vẻ gì là muốn nhúc nhích cả!

“A A A, cậu đè vào tay đau của tôi đau quá!” Tôi nhăn mặt gào lên, nghe cực kì giả tạo.

Chưa bao giờ khả năng đóng kịch của tôi lại tệ như thế này, thật đấy!

Hấn không nói gì, chỉ cười rồi ngồi lùi ra đằng sau.

Tôi cũng ngồi thẳng dậy, mặt vẫn còn hơi đỏ.

À mà khoan, giờ là lúc nào mà sao mày lại tốn thời gian ngượng ngùng vì mấy cái việc vô bổ này chứ?

“Được rồi, tôi đi đây!” Hấn dứt tay vào túi quần, đứng dậy rồi thông dong bước ra cửa.

Tôi chẳng nói gì, chỉ ngồi im lặng ngắm mấy ngôi nhà cao tầng xung quanh trường mọc san sát nhau.

Im lặng hồi lâu. .

Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, chắc hấn hấn đã đi rồi.

Thật chán quá, Diệu Anh và Khánh Minh đều không đi học, chẳng có ai chơi với tôi.

Ánh nắng của mùa đông này quả thực rất đẹp.

“Này Nguyệt Linh!” Đang ngồi nghĩ miên man, đột nhiên một kẻ nào đó thù lù xuất hiện trước mặt tôi, giật bắn cả mình!

Gi thế? Vẫn là Hoàng Phong sao? Ban nãy hấn đi rồi mà.

Đột nhiên...

Tôi mở thao láo mắt.

Tim đập thình thịch liên hồi.

Đầu óc trống rỗng.

Cảm giác càng lúc càng khó thở.

Chỉ cảm nhận được hơi thở ấm nóng nơi bờ môi.

Hấn ta... làm gì thế này?!

Trong thâm tâm thực sự rất muốn đẩy cậu ta ra, nhưng quả thực hấn đã rút hết sức lực của tôi rồi.

Một lúc sau, khi tôi cảm giác như mình không thể thở được nữa, hấn ngừng lại.

Chuyện vừa rồi... là cái gì thế?!

“Sốc không?!” Hoàng Phong vẫn cười, thốt lên 2 từ vô duyên hết sức

Tôi vẫn dần thôi mặt. Bây giờ phải nói cái gì chứ?!

Không đúng, tại sao hấn lại làm thế? Có lẽ nào hấn chỉ muốn chọc ghẹo tôi không? Đúng thế, là chọc ghẹo. Hoặc là hấn lỡ vấp chân, định nói cái gì nhưng lại bị ngã nên mới thành như thế. Hoặc là...

“Tôi thích cậu! Nguyệt Linh à!” Hấn thốt ra 5 chữ cái, thành công đập bay những giả thiết ban nãy mà tôi đặt ra.

Cái gì thế này?!

Thế nào là yêu từ cái nhìn đầu tiên, có lẽ bây giờ tôi đã biết.

Tôi là một thằng con trai ăn chơi, thay người yêu còn hơn cả thay áo. Dĩ nhiên, bố mẹ chẳng biết gì về chuyện này. Ông bà già chỉ cần căn cứ vào điểm số của tôi, để mà biết tôi có bị ăn chửi hay không.

Đối với tôi, có điểm cao chẳng có gì là khó khăn cả, chỉ tùy thuộc vào tôi muốn hay không thôi.

Nghe thì có vẻ là kiêu căng, nhưng đúng là thế đấy!

Chà, ngu thật, đáng ra nên làm nốt mấy câu cuối thay vì bỏ vì chán và đi ngủ, thì lúc này đã ở cùng lớp với con nhỏ đó rồi.

Đáng lẽ ra không nên bỏ mấy buổi học cuối năm lớp 9 để đi chơi gái, không thì giờ đã cùng lớp với con nhỏ đó rồi!

Chẹp, đúng là ngu thật!

Lần đầu tiên nhìn thấy con nhỏ đó, chính là ở cửa hàng tiện lợi. Ăn tượng đầu tiên với con nhỏ đó chính là: Xinh! Đúng, chỉ vậy thôi. Vì thế chẳng mấy khó khăn khi nhỏ đó lọt vào tầm mắt của tôi.

Lần tiếp theo tôi đến, lại đúng lúc có kịch hay. Tôi rút một chai nước trong tủ đá, đứng xem kịch vui.

Có vài ba thằng bặm trợn đang cầm trên tay đủ loại mã tấu, ống nước, quát tháo con nhỏ đó, nói rằng bán cho bọn chúng đồ đều có nguyên một con thạch sùng. Rồi còn bảo là phải giả lại tiền, phải cho hấn lấy đồ trong cửa hàng để bồi thường. Vậy mà mặt mũi cô ta chẳng có cảm xúc gì.

Tôi đưa chai nước lên miệng uống 1 ngụm. Hừm, rất có cá tính!

Thậm chí chẳng liếc đến tên bặm trợn một lần, nhỏ đó chỉ dùng tay di di con chuột, bấm một cái gì đó, rồi quay màn hình máy tính ra ngoài cho bọn đó

xem

Ồ, là CCTV!

Dù đứng xa, tôi vẫn nhìn rõ cảnh 1 tên to con mặc áo màu xanh neon chói lóa, thuộc đồng bọn của hội kia, đang cúi xuống làm gì đó. Nhờ ta zoom màn hình lên, thì thấy hoàn toàn rõ tay hắn đang cầm một con thạch sùng bự tổ chừng ở ống nước lên.

Chà, chất lượng CCTV tốt đấy!

Mấy tên đó hoàn toàn cứng họng.

“À, CCTV mới mua được 2 ngày, hã,n tốt lắm. Có cần tôi để HD xem cho rõ không?!” Đến giờ nhỏ đó mới lên tiếng.

Giọng nói khá hay, nhưng lại có chút gì sâu đời.

Rồi nhỏ lại bầm bầm vài cái,mặt ông đại ca hiện lên trên màn hình.

Tiếp tục nhắc cái điện thoại bàn lên, nhấn 3 chữ số,không nói 1 lời nào...

“Alo, cảnh sát à? O cửa hàng tiện lợi.” mới nói tới đó, bọn kia đã sợ xanh mặt, vội dụt lấy cái ống nghe dập xuống rồi chạy ra ngoài.

Ấn tượng đó với tôi khá sâu sắc.

Thế nhưng mấy hôm sau đến, đã không thấy nhỏ đó đâu nữa, nghe nói không còn làm ở đây.

Cảm giác khá là thất vọng.

Tôi chợt giật mình. :”từ khi nào mình quan tâm tới một đứa con gái thế?!”

Đó là lần đầu tiên xuất hiện 1 sinh vật khác giống khiến tôi đêm nàl cũng nghĩ tới.

Nhưng quả là có duyên và phận.

Như mọi học sinh lớp 9, tôi thi vào trường cấp 3. Tôi chọn Karishma, bởi vì nó có sân thượng để hóng mát, có sân sau để lang thang, có sân bóng rổ, có bể bơi,có thư viện đẹp... nhưng quan trọng nhất là... có cái nhà vệ sinh sạch chứ không tởm kinh hoàng nữa ! Mọi thứ đều hơn hẳn cái trường cấp 2 của tôi.

Tôi không đi học hè, chỉ bắt đầu học từ hôm khai giảng. Vậy mà tình cờ thay, trong ngày đầu tiên khai giảng, tôi gặp lại con bé đó trên bục phát biểu.

Hóa ra nhỏ bằng tuổi tôi, thế mà tôi cứ nghĩ đó là một con nhóc lớp 8 hay gì đấy!

Vẫn lại là sự tình cờ. Tôi lại gặp nhỏ đó trên sân thượng, đang nằm ngủ chỗ cái xích đu mà tôi đã tì từ hôm đi thăm quan cái trường này từ trước.

Nhỏ đó trông lạnh lùng cá tính là thế, đến nỗi đi ngủ mặt vẫn lạnh tanh,mà tự dung trở mình gọi mẹ giống như kiểu mẹ của nhỏ đó đang phá đám giấc ngủ vậy!

Đang mỉm cười vì thấy thú vị, tôi bỗng đứng hình.

Có một giọt nước mắt lăn từ khóe mi của nhỏ xuống. Nhanh thôi, nhưng cũng đủ cho tôi nhìn thấy rõ, rất rõ.

Sau này mới biết, hóa ra nhỏ bị mẹ bỏ. Bởi vậy nên mới khóc.

Hừ, hay thật. Người thì khóc vì bị bố mẹ bỏ rơi, kẻ thì muốn bị bỏ rơi cũng không được.

Tôi cười dưới ánh hoàng hôn mỏng manh của mùa đông. Vẫn một mình sải bước đi loang quanh khu phố phồn hoa.

Từ giây phút ấy, tôi đã quyết định sẽ bảo vệ cho Nguyệt Linh!

Thế mà hay thật, ấn tượng đầu tiên con bé đó về tôi lại là một tên biến thái không hơn không kém!

Không sao cả! Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Giờ thì Nguyễn Hoàng Phong này đã khác trước rồi!

Nguyệt Linh à! Từ giờ cậu sẽ thuộc về tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Sáng ngày mai là ngày thi đầu tiên của cuộc thi giữa kì, nhưng hôm nay tôi không có ý định sẽ ngồi học bài. Mà thực ra cũng đã học từ trước rồi.

Chiều hôm nay tôi quyết định ra cửa hàng của chị Tiên, đã lâu rồi không tới đây.

Vì từ trường đến chỗ chị ấy cũng chẳng xa là mấy, nên chẳng mấy chốc mà tôi đã tới nơi.

Mở cánh cửa kính ra, chiếc chuông nhỏ treo trên cửa lại phát ra âm thanh leng keng leng keng quen thuộc.

Tôi bước vào, nhanh chóng nhìn chị Tiên cười tươi rói.

“Chào chị yêu!”

“Lại được nghỉ à?!” Chị Tiên đang cắm mấy bông hoa baby để tân trang cho giỏ hoa đã gần hoàn chỉnh, cũng quay ra tôi mỉm cười.

Hay thật, cứ vào đây là thấy thoải mái nhẹ người thế nào ấy. Bao nhiêu căng thẳng biến mất cả.

“Đâu có, em bùng học đấy chứ!” Tôi cười

“Trốn học?!” Chị Tiên tròn mắt, nhìn thì có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn ý cười.

“Chiều nay toàn môn phụ, em chán không thích học nên bùng thôi! Chạy đến đây chơi với chị sướng hơn!” Tôi kéo cái ghế đặt mông xuống, xoa xoa mái tóc xõa uest oải.

“Ghê nhì!” Chị ấy cười.

Nói cứng là thế, chứ đây là lần đầu tiên tôi trốn học suốt mười mấy năm đi học đấy chứ.

“Tay chân làm sao thế kia?!” Hình như lúc này chị ấy mới nhìn ra cái tay cuộn băng trắng dày cộp của tôi.

“À, số nhọ quá ấy mà!” Tôi nói cho qua chuyện. Thật chẳng muốn nhắc đến mấy chuyện đấy tí nào.

“Nhọ là nhọ thế nào?! Làm gì mà bị thế kia!?” Chị Tiên rời hẳn khỏi chậu hoa giả, chạy ra chỗ tôi vịn vào cái tay đau ra xem.

Tôi nhăn mặt vì đau, cuối cùng cũng phải chịu thua để kể ra mọi chuyện, bằng không chắc chị ấy chẳng tha cho cái tay vốn đã chẳng lành lặn gì này của tôi.

Chị Tiên nghe xong chuyện chẳng nói gì chỉ thờ dài. Rồi lại ra chỉnh sửa nốt chậu hoa.

Tôi bảo rồi mà, dù chị ấy có biết lí do vì sao tôi thành ra thế này cũng đâu làm gì được.

Vốn dĩ đến đây là để giải bày tâm sự, nhưng nhiều chuyện như vậy, nói cái gì trước?

“Nhóc con kia không ở đây ă? Chán thế? Không có ai để trêu!” Tôi cất tiếng phá tan sự im lặng, kết cục vẫn không thể nói ra những gì mình muốn.

“Không, nó đang đi học!” Chị ấy cười gượng “Hỏi nó làm gì? Cô suốt ngày bắt nạt em nó thôi!”

Tôi cũng cười “Trêu nó hay mà!”

Chị Tiên không nói gì vẫn chỉ cười.

Rồi im lặng.

Tôi say sưa ngắm nhìn gương mặt vui vẻ, tràn đầy sức sống của chị Tiên khi đang chăm chú cắm hoa, tự dưng bật cười, rồi lại một loạt thứ suy nghĩ phức tạp quay mòng mòng trong đầu.

“Chị Tiên này, chị sống như thế này có thấy vui không?! ” tôi hỏi bằng giọng trầm, chỉ muốn dồn hết mấy cái tâm tư rắc rối đi theo câu nói đó.

Cuối cùng tôi cũng hỏi được vấn đề.

Chị Tiên nhìn tôi, thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.

“Ừm, đương nhiên vui. Từ bé chị đã luôn muốn có một vườn hoa rồi. Một vườn hoa nhỏ với nhiều những loài hoa với nhiều màu sắc. Chẳng phải là rất đẹp sao?”

Tôi nhìn gương mặt như đang sáng lên vì hạnh phúc của chị ấy, quả thực trong lòng dấy lên một cảm giác ngưỡng mộ vô cùng.

“Vậy cứ sống với ước muốn của mình thì sẽ vui sao?!” Tôi tiếp tục hỏi, cảm giác mơ hồ.

Chị ấy im lặng một lát, dường như đang cố nhìn thấu tâm can tôi qua đôi mắt.

“Đúng thế! Mọi thứ rắc rối và phiền muộn sẽ tan biến hết khi ta sống bên điều ta yêu, thứ mà ta đam mê.”

Thật sao?

Thật là vậy ư?

Nếu thế, tôi...tôi chỉ cần đồng ý đề nghị của tên tổng tài trẻ tuổi đó, và sống qua ngày cùng với thứ mình yêu thích thì sẽ vui vẻ sao? Mấy thứ buồn phiền đáng ghét này sẽ tan biến hết à?

“Quả thực là thế sao?!”

Tôi lăm bậm tự hỏi, cảm giác không thể ngăn nổi nước mắt lại.

Không được, nếu khóc trước mặt chị ấy, thì chị Tiên sẽ không thể nào yên tâm được. Bởi lần đầu tiên tôi gặp chị ấy là trong nước mắt, và nước mắt đó là vì một chuyện rất kinh khủng. Tôi không muốn khóc trước mặt chị ấy thêm lần nào nữa.

Chị ấy không trả lời, chỉ cười rồi vỗ vai tôi.

Thôi được! Không nghĩ nữa!

“Chị hay thật, được làm cái mình thích, lại còn ngày nào cũng được ngắm trai đẹp!” Tôi cố cười dù mắt có chút nhòe đi vì nước mắt đang trực ở khóe mi.

“Trai đẹp?!” Chị Tiên hỏi lại

“Đúng thế!” Tranh thủ lúc chị ấy quay mặt đi, tôi nhanh chóng gạt nước mắt.

“Có chồng đẹp trai đã man lại còn giàu. 2 anh chị là đúng chuẩn ngôn tình. Kiểu tiểu thuyết ấy. Đã thế còn đẻ ra thằng con đảm bảo là soái ca tương lai cho mà xem!” tự dưng tôi lại thấy rất hào hứng, hươu chân múa tay các kiểu con đà điểu để phụ họa.

Chị Tiên phì cười, quơ tay cốc vào đầu tôi một phát :”Bố cô , chỉ nghĩ được thế là giỏi!”

“Ồ thì đúng mà!”

Tôi ngồi ba hoa chích chòe với chị Tiên cũng khá lâu, rồi cũng đứng lên đi về:

“Em về đây!”

“Ừ, về thẳng nhà nhé!”

“Vâng!”

.

.

.

Tôi đương nhiên là không nghe theo chị Tiên mà đi lượn vài vòng quay phố, dù gì bây giờ về nhà thì chán lắm.

Đường phố vẫn cứ vậy, dòng người cũng vẫn cứ tấp nập, việc ai người nấy lo, mặc cho một kẻ thảm hại như tôi đang mang cái tâm trạng nặng trĩu trong lòng.

Vô tâm thật!

Chị Tiên thần kỳ thật, chỉ cần nói chuyện cùng là tâm trạng cũng vui đi được phần nào. Ít ra thì nó còn đỡ mù mịt hơn lúc trước.

Aish chết tiệt! Sao lại lăm thứ chuyện đồ dòn lên đầu tôi thế? Đã thế còn cùng 1 lúc nữa chứ!

Và còn...

Câu nói của tên Hoàng Phong đó!

“Tôi thích cậu! Nguyệt Linh à!”

Rồi, không nghĩ đến thi thôi, chứ nghĩ tới rồi lại có cảm giác thằng cha nào đang ngồi trong đầu tôi bật đi bật lại cuộn ghi âm chỉ có vồn vện 6 từ ấy, và mặt lại bắt đầu đỏ phùng phùng.

Từ hôm qua hắn nói với tôi cái câu đấy, rồi cả tối hôm qua chỉ vì nó mà không ngủ được, rồi mặt mũi lại đỏ bừng lên. Cứ cho là cái vỏ bọc sắt đá tôi tự dựng lên vững như tường thành thì với một đứa con gái như tôi, bị một thằng con trai lấy đi nụ hôn đầu một cách chóng vánh làm sao mà không cảm thấy ngượng ngập bức bối trong lòng được chứ.

Nghĩ nhiều thật mệt! Tại sao một đứa con gái 16 tuổi như tôi phải chịu đựng những điều này chứ? Chẳng lẽ kiếp trước tôi ăn ở thất đức thế à?!

Tôi nhếch mép 1 cái, cuộc đời trớ trêu thật!

Tôi len lỏi tới từng góc ngách nơi quảng trường rộng lớn của con phố quen thuộc này. Vốn dĩ chẳng có đồng nào, hay đúng hơn là chẳng còn đồng tiền nào, nên dù có đứng trước mấy hàng quán với đủ thứ đồ độc lạ cũng chỉ có thể ngắm cho thỏa con mắt.

Tôi đi loang quanh một hồi, bất chợt nhìn thấy quán ăn cũ năm nào, đó là một quán ăn với biển hiệu chỉ có 3 chữ “Lầu cô Tâm”, nay nó cũng đã đẹp hơn trước nhiều. Cái nơi từng một thời là chỗ tụ họp của gia đình tôi mỗi cuối tuần.

Tôi mỉm cười, đến chính bản thân còn không hiểu nỗi nụ cười ấy của chính mình có nghĩa là gì: là vui khi nhớ tới những kỉ ức đẹp hay chỉ là sự cay đắng?

Nếu là 1 năm về trước....

Tôi có thể mua những món đồ mình thích trên đường phố, ăn món lẩu gà ưa thích của bố ở cái quán nhỏ này, cùng quay quần, cùng nói chuyện, cùng cười vui vẻ, cùng có một buổi tối ấm áp nhất với bố và mẹ.

“Ồ, Linh à?!” Hình như ai đó gọi tôi?

Tôi quay ra nhìn, giật bản mình vì tự dưng có cái dao rựa chọt gà chìa thẳng vào mặt mình. Lăn theo tay cầm cái con dao ấy, tôi nhận ra gương mặt quen thuộc của cô Tâm- chủ quán lẩu trước mặt tôi đây.

Cũng phải, tự nhiên ở đâu ra một con nhỏ đứng tần ngần ở giữa cửa hàng nhà người ta, rồi cứ nhìn chăm chăm vào bên trong thì không gây chú ý mới lạ.. chắc cô ý định cầm dao ra dọa để đuổi đi, không ngờ lại gặp tôi.

“Ồ cô Tâm!” Tôi cười híp mắt thay cho lời chào. Vốn là khách quen của quán cô, nên chẳng khó gì để cô ấy nhận ra tôi.

“Lâu lắm mới gặp! Chà, con gái con đứa lớn rồi xinh đáo để!” Cô Tâm vỗ lưng tôi bùm bụp

Tôi cười méo xẹo, vừa được khen vừa được tằm quất lưng thế này còn gì bằng.

“Sao dạo này không thấy cháu cùng bố mẹ tới quán cô thế, nhớ lắm đấy!” Sau một hồi đáp chán rồi thì cô cũng thôi, cái dao rựa trên tay vẫn cứ đứng đưa như múa.

Tôi cười gượng gạo, chẳng muốn thốt ra lời nào vào lúc này.

“Đạ, cháu vào lớp 10 rồi nên hơi bận ạ. Không có nhiều thời gian đi ra ngoài với cả nhà nữa!” Tôi cố nặn ra một lí do.

“Thế à? Mà bây giờ ở đây sao không vào? Bố mẹ đâu?!” Cô bước tới gần tôi, định kéo tay vào, cái dao vẫn vung vẩy nhìn đến khiếp.

“À cháu đi học thêm, nên đi 1 mình, bố mẹ cháu... bây giờ ở xa lắm!”

Con nhỏ dối trá!

Lừa người ta, rồi còn tự lừa mình, tôi đích thị là một kẻ dối trá.

Nhưng làm sao mà tôi có thể tự mồm mình thốt ra cái câu...

Cái câu...

Rằng bố mẹ đã bỏ tôi đi rồi.

Rằng cái viễn cảnh tươi đẹp kia chỉ còn là quá khứ..

“À ra thế. Thế khi nào cả nhà rảnh nhớ ghé quán cô đây nhá. Ngồi tán phét với 2 ông bà vui phải biết!” Cô ấy cười ra tiếng một cách khoái chí.

Tôi cũng mỉm cười đồng ý.

“Nhớ nhé!” Cô Tâm nói vài câu nữa rồi chạy vội vào tiếp khách, không quên nhắc tôi giữ lời hứa.

Cảm giác quả thực là tội lỗi. Nguyệt Linh đáng ghét, nếu mà không làm được thì còn hứa làm gì cơ chứ.

Tôi đi loanh quanh một vài vòng rồi chợt nhìn thấy có một chỗ tụ tập đông người, dù gì cũng chẳng có việc gì để làm nên hiếu kì lần vào trong đám đông để xem.

Đám đông ồn ào lúc nhúc, những tiếng cổ vũ vang lên như đầu chối tai, là một cuộc thi, ở trước mặt mỗi người là một khay toàn bánh bao vô cùng lớn. Nếu nhìn xung quanh thì có vẻ là 1 cuộc thi, là thi ăn, và có vẻ là ai ăn hết núi đồ kia nhanh nhất thì thắng cuộc. Chắc vậy!

Vì rảnh rồi nên tôi quyết định sẽ đứng lại để xem trò náo nhiệt.

Nhìn qua một lượt đối thủ, hầu hết đều là những con người có vóc dáng phổng phao béo bở, nam nữ đều hội tụ cả. Chỉ duy nhất có 1 người phụ nữ trông nổi bật nhất hội. Bởi giữa bao nhiêu những người to lớn thì lạc lõng ra một người phụ nữ vừa nhỏ bé vừa thấp hơn hẳn.

“Vừa nhìn đội hình đã biết cái bà bé bé đứng giữa kia kiểu gì cũng thua rồi” Một người đứng ở trên tôi lầm bầm với người bên cạnh.

“Ừ, đúng thật, nhìn bé hơn hẳn so với mấy người còn lại. Nhìn bọn họ kia, vừa mập mập lại còn cao to nhìn đến sợ. Tôi nghĩ họ ăn hết cái khay bánh bao đây chắc chẳng cần tới 1 phút đâu!” Một người khác trả lời

“Này, đừng nói như thế!” Có vẻ là 1 người thứ 3 nào đó lên tiếng

“Sao mà không được, chỉ nhận xét lực lượng thi đấu thôi mà cũng không được sao?” Người nói thứ 2 bĩu môi

“Mấy cậu còn không biết bà ta là ai sao? Là trùm tội phạm đấy. Nói cái gì mà không vừa ý bà ta, sẽ thẳng tay chém giết không tha. Trông bé bé như thế thôi chứ cả 1 đàn hậu duệ to cao đấy!” Tuy ra vẻ không hề để ý đến lời mấy người đó, nhưng từng câu từng chữ cứ đập vào tai tôi, bởi thế tội gì mà không nghe chứ?

“Thật á? Sao cậu biết?!”

“Trong giới ngầm, bà ta nổi tiếng vô cùng!” Người đó ngừng lại 1 lúc rồi nhìn quanh, vì thế tôi phải giả lơ đi, thấy an toàn rồi người đó lại nói tiếp ” Trong giới, bà ta được gọi là Mara, 1 bà trùm từ tay không mà dựng lên danh tiếng trong giới giang hồ, nghe nói 1 năm trước bà ta giết người nên cùng chồng bỏ trốn, bỏ lại đứa con gái của mình một mình, sau đó không lâu thì chồng bà ta bị hãm hại chết. Vì uất hận nên từ đó tìm cách buôn bán chất cấm để kiếm tiền, rồi có tiền mua được vài bọn thuộc hạ, sau đó liên tục giết những người khiến bà ta ngứa mắt. Rồi dần dần nhờ việc buôn bán nên ngày càng giàu có, bây giờ thì ai cũng khiếp sợ.”

“Ghê vậy sao?!” Một người nào đó trong hội ấy cảm thán bằng đúng cái câu tôi đang suy nghĩ trong đầu.

“Đúng thế! Chỉ có 1 điều tuy rằng nổi tiếng như thế nhưng không phải ai cũng biết rõ mặt mũi bà ta thế nào cả. Hơn nữa đi ngoài đường bà ta thường tỏ vẻ rất bình thường, có khi còn giống một kẻ nghèo đói túng thiếu nữa. Nên để nhận ra bà ta chẳng dễ đâu!” Người đó tiếp tục ra vẻ bí ẩn

“Vậy sao cậu biết bà ta đứng trên kia?!” Chắc hẳn tôi và cái người vừa nói có tâm linh tương thông, tại sao câu nào cũng nói đúng suy nghĩ của tôi thế nhỉ?

“Chuyện này không phải là ai cũng biết được đâu!” Người đó nói rồi lại nhìn quanh, khiến tôi lại phải giả bộ lần nữa

“Bà ta..có một hình xăm một nửa cánh bướm bên cổ tay trái!” Người vừa kể chuyện ghé vào tai 2 người còn lại nói nhỏ vô cùng, khiến tôi phải vờ vịn tiến lên vài bước rồi phải dỏng tai hết cỡ lên để nghe rõ.

Hình xăm cánh bướm ở cổ tay trái sao?

Mẹ tôi...

Có một hình xăm nửa cánh bên trái của con bướm trên cổ tay trái, và bố tôi có một hình nửa cái cánh bướm bên phải cũng ở tay trái nhưng là phần bắp tay. Tôi đã từng nghe hai người nói là thứ chứng minh tình yêu của 2 người.

Nhưng...không thể nào người phụ nữ nhỏ con lạc lõng trên kia lại là mẹ tôi, không phải là cái lí lịch của người đó quá sức hắc ám sao?

Tiếng còi bắt đầu cuộc thi vang lên, tất cả đám đông đang râm rì từ nãy bỗng gào rú lên như phải gió, âm thanh “Cố lên!” được mọi người kêu lên đều đều.

Mọi người đều gục đầu xuống ăn thật nhanh, người phụ nữ kia cũng không hề ngoại lệ.

Chỉ có điều tôi vẫn cứ thắc mắc từ nãy tới giờ, nếu thực sự rằng người phụ nữ trên kia có cả một băng đảng do tự mình gây nên, thì tại sao phải tham gia

vào cuộc thi vô nghĩa này cơ chứ? Phần thưởng cũng đều chỉ là tiền, mà tôi đoán thì bà ta chẳng thiếu tiền, nếu như những lời mà người ban nãy nói là sự thật.

Tiếng reo hò cổ vũ ngày 1 lớn dần, tôi bất giác rung mình khi nhìn vài người đang ăn ở trên kia.

Bọn họ phồng mồm tròn má, vụn bánh bao vương vãi khắp nơi, nhưng vẫn không ngừng nhét vào mồm từng chiếc bánh bao tròn và lớn, dường như bỏ qua luôn cả công đoạn nhai, chỉ có cho vào mồm và nuốt.

Như thế mà cũng nuốt nổi sao?

Sao tôi lại nghĩ tới cái túi thần kì của Doraemon nhỉ? Quả thực là miệng họ y như cái túi của cái con bự bự tròn tròn đó.

Chỉ có người phụ nữ đứng ở gần trung tâm là ăn đúng cách, mặc dù thế, chẳng hiểu sao vẫn ăn rất nhanh. Bánh bao trên khay thoáng chốc chỉ còn vài ba cái.

Bánh bao vơi dần, tiếng cổ vũ cũng càng lúc càng mau lẹ hơn.

Tuy nhìn có vẻ khó tin, thế nhưng người phụ nữ đó tuy ăn rất bình thường nhưng lại nhanh tới kì lạ. Tới độ mà người ta cứ nghĩ là mình nhìn lầm.

Tiếng còi lần nữa vang lên, tôi đoán là còi kết thúc trận đấu, và người thắng cuộc lại là kẻ không ai nghĩ sẽ thắng- chính là người phụ nữ nhỏ con bé nhỏ đó.

Ai mà tin nổi chứ?

Mọi người nán lại xem phần nhận thưởng, rồi cũng tản ra và đi hết, để lại tiếng xì xào bàn tán.

“Có khi nào gian lận không nhỉ?! Tại sao người phụ nữ ấy lại thắng chứ?” Tôi liếc qua người vừa mới cất tiếng nói, vẫn là người ban nãy tâm linh trong thông với tôi.

Chuẩn, chuẩn luôn. Nghĩ y chang tôi.

Có khi nào kiếp trước tôi với chị gái này là tri kỷ không nhỉ? Sao cái gì cũng nói y xì điều tôi đang nghĩ trong đầu thế nhỉ?

“Suýt! Nếu mà để nghe thấy thì chết chắc đấy! Ban nãy cậu không nhớ tôi nói những gì à?!” Người kể chuyện ban nãy chọn mắt lên.

“Ừ, đúng đấy!” Đứa con gái khác trong hội đây gật đầu phụ họa.

“Đúng cái gì chứ, gian lận là gian lận, nói sai gì đâu mà phải sợ?!”

Ôi trời, lại...

“Thế cơ à?!” Tôi còn chưa kịp cảm thán lần thứ n về việc cái bạn kia cứ nói đúng ý tôi mãi thì một giọng nói từ đâu phát ra.

Một luồng khí lạnh lẽo đến tuyệt đối.

Ặc, chết cha rồi!

Không phải tôi cảm thán cho tôi đâu, là nói hộ mấy người kia đấy chứ. Vì... kẻ vừa nói kia...

Chính là người phụ nữ đó!

Tôi quyết định đi ra ngồi vào cái ghế đá gần đó, giả bộ như mình đang ngắm cảnh hay cái gì đại loại như thế. Có tỏ ra mình chả biết cái đình gì gì cả, các bạn cứ bình tĩnh giải quyết với nhau.

Người phụ nữ đó tiến gần tới người vừa phát ngôn, nộ khí tỏa ra rõ rệt.

“Mày vừa nói gì cơ? Tao gian lận á?” Chỗ ghế đá này đủ gần để tôi nghe thấy tất cả.

“Ồ, tôi... tôi chỉ là...” người đó hoàn toàn hoảng loạn.

Người phụ nữ cầm lấy một lọn tóc của chị gái đó, rồi cứ dùng ngón trỏ vòn vòn mái tóc chị ấy, khoe miệng nhếch lên:

“Tiếp đi!”

“Tôi... không có. Tôi...tôi. Á!”

“Shit, mẹ kiếp, mày biết tao là ai không mà dám đặt nấy cái từ ngữ bẩn thỉu đó lên đầu tao. Cẩn thận cái mồm mày đấy con chó!”

Tôi kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt.

Sao...sao lại có cái kiểu này nữa cơ chứ?

Lọn tóc vừa bị người đàn bà đó ve vãn đã rời khỏi đầu của cô gái đó do vừa bị giật mạnh ra. Máu không ngừng tuôn ra, chỉ cần nhìn tôi cũng biết nó đau cỡ nào rồi.

Tôi thực sự muốn ra giúp. Nhưng chết tiệt, trong cặp tôi làm gì có cái khi gió gì đâu cơ chứ.

A, có rồi,có cái khăn mùi soa này!

Tôi lóng ngóng một hồi, rồi chợt đứng chết lặng.

Do ban nãy bị giật đau, chị gái kia vung tay làm rơi mất chiếc mũ lưỡi trai trên đầu người phụ nữ, và gương mặt người đó hiện lên một cách rõ-ràng -nhất -có thể trước mắt tôi.

Cái này...

Chẳng phải...

Chẳng phải đó là...

Mẹ Diệp?!

Không thể nào! Mày đang nghĩ gì thế hả Nguyệt Linh? Làm sao mà mẹ Diệp có thể độc ác thế được. Không thể nào, tôi cố cười gượng rồi chạy ra chỗ chị gái kia, hỏi han một hồi rồi đưa cái khăn mùi soa vừa tìm được trong cặp ra cầm máu cho chị ấy, rồi giục họ đưa tới bệnh viện.

Cuối cùng thì họ đi mất, còn lại mình tôi. Người phụ nữ ban nãy vẫn đang đứng gần đó chăm điều thuốc để hút, rồi bước đi.

Thôi nào Nguyệt Linh, đừng có mà tò mò đi theo!

Thôi nào, cho dù đó có giống mẹ Diệp đi chăng nữa thì cũng không thể là mẹ Diệp được. Bởi mẹ vô cùng hiền và thân thiện, chẳng thể nào mà giật đứt tóc người ta chỉ vì miệng lưỡi người đời được.

...

...

...

Tôi đang đứng trước cổng trung tâm thương mại.

Là vì đi theo người kia nên mới đến đây.

Đột nhiên người phụ nữ đó đứng lại rồi quay ra nhìn đằng sau.

Tôi phải vội vàng lẩn vào một đám người đang vận chuyển một đồng đồ đạc, chỉ chạm tay vào mép thùng giả vờ như mình đang vận chuyển.

Bà ta nhìn xung quanh 1 lúc rồi cũng quay đi.

Tôi không hề rời mắt khỏi người đó dù chỉ 1s.

Vậy là ngay khi người đó quay đi, tôi đã vội vàng đi theo ngay.

Người phụ nữ đó đi vào một góc sau tán cây khuất, rồi ngay sau đó 1 người đàn ông khác bước đến.

Tôi nhìn xung quang rồi phát hiện ra một cái ghế đá thì ngồi bừa vào đấy, dùng khăn quàng cổ che lên tận mặt, cầm quyển sách ra đọc.

Mất tôi không ngừng liếc về đó, người phụ nữ liền đưa một cái bịch màu đen, tôi nheo mắt nhìn khẩu hình miệng đoán xem người đó nói gì.

Nếu tôi đoán không nhầm thì người đó nói gì nhỉ? “Em mang đi..”, không đúng hình như là “xem hàng đi”. Ặc, làm sao tôi biết được chứ!?

Vì khó mà đoán nổi xem người đó nói gì nên tôi sẽ chỉ xem hành động

Người phụ nữ đưa bọc đen cho người đàn ông đó một cách cẩn thận và cảnh giác hết mức có thể.

Người đàn ông mở cái túi ra, nhìn vào bên trong một cách dò xét

Nhìn tình hình này, chẳng lẽ là... buôn bán hàng cấm sao?

Tại sao... lại đi buôn bán hàng cấm chứ?!

Tôi quả thực không thể chấp nhận được cái cảnh trước mặt này được. Chỉ bởi vì... người kia có gương mặt giống mẹ Diệp.

Hai người đứng đó một lát rồi chia làm 2 ngã, tôi đứng dậy định đi theo thì chợt có một lực mạnh tiếp vào đầu.

Trước mắt tôi là một khoảng đen xì, tôi có cảm giác thân thể bị vác lên rồi chạy đi đâu đó.

Tôi...đang bị làm sao thế này?

HẾT CHAP

Tui đã trở lại rồi.

Tôi thừa nhận là kinh nghiệm viết lách của mình còn rất nông cạn. Có nhiều tình huống tôi viết ra mà chính bản thân không biết phải xử lí như thế nào. Chính bởi thế mà ra chap mới siêu muộn.

Nói tóm chung mọi nguyên nhân đều là khách quan mà thôi. Dù sao cứ coi như đây là món quà tui tặng các bạn vào ngày 30 Tết đi.

HIHI HAPPY NEW YEAR!!!

Chúc năm mới nhiều điều tốt đẹp đến với các bạn. Và chúc cho truyện của tôi sẽ có thể tiếp tục đi tới kết. ^_^

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tôi đang ở đâu thế này?

Ặc! Sao mà đầu nặng trĩu thế này?

Tôi phải gắng gượng lắm mới mở nổi mắt ra để nhìn xung quanh

Tôi chẳng nhìn thấy gì cả vì cả cái chỗ này tối om.

Tốt rồi ! Giờ thì mình đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế này?

Hình như lúc đó tôi đã nhìn thấy người phụ nữ giống mẹ tôi đó đang đứng cùng 1 người đàn ông trao đổi gì đó. Sau đó họ bỏ đi, sau đó tôi định đi theo, sau đó... có phải là tôi bị đánh mạnh vào đầu và rồi bị vác đi.

Hay thật, sao toàn nhằm những lúc tôi chẳng lành lặn tí nào thì gặp toàn những việc khốn nạn thế nhỉ? Bây giờ tôi thậm chí còn không rõ mình đang rơi vào hoàn cảnh gì.

“Tĩnh rồi à?!” Đột nhiên có một tiếng nói phát ra từ trong góc. Lúc này tôi mới để ý hóa ra có 1 người đàn ông đang ngồi vắt chân chữ ngũ trên một chiếc ghế tựa, tay bấm bấm điện thoại.

Người đó ném điện thoại xuống cái phịch, rồi đứng dậy nói vọng ra ngoài :” Đại tỷ, nó tĩnh rồi!”

Ngay sau đó là một loạt những tiếng bước chân, rồi cánh cửa bị đập bật ra cái rầm, rồi bóng dáng nhỏ bé mà tôi vẫn luôn để ý suốt từ chiều hiện ra sau cánh cửa.

“Bật cái điện lên đi để tao còn nhìn rõ cái mặt nó!” “Đại tỷ” quay lại nói với mấy tên tay sai, ngay lập tức căn phòng bừng sáng ánh điện

Lúc này đầu óc tôi mới tỉnh táo hơn một chút. Xung quanh tôi không có gì đặc sắc, chỉ là một căn phòng có 1 cái giường mà tôi đang nằm đây, và một cái ghế mà người ban nãy vừa ngồi.

“Hình như tao từng nhìn thấy mày ở đâu rồi?!” Người phụ nữ đó tiến vài bước tới gần tôi, rồi nhấc cằm tôi lên, nhúu mày nghĩ ngợi

Tôi không nói gì cả, chỉ im lặng ngắm người đang đứng trước mặt.

Rõ ràng đây là mẹ Diệp, tôi nước này rồi sao còn có thể chối cãi được chứ?

“À” Người phụ nữ đó kéo dài giọng ” Hình như mày là con nhỏ trong cái tiệm đồ ăn nhanh tôi tàn đó sao? Aaa, lần đó tao đói gần chết, khốn kiếp lại còn hết sạch tiền, mãi mới vật được 1 ít tiền thì đi mua đồ để nhét vào mồm lại gặp con khốn nạn như mày. Mẹ kiếp, lại còn luôn miệng nhận là con tao. Hôm nay lại còn bám theo tao, mày quả thực rất có hứng thú với tao nhỉ?” Người phụ nữ đó càng nói càng gằn giọng lại, bỗng nhiên tôi có cảm giác khó nói thành lời.

“...”

”Này con ranh!” “Mẹ Diệp” buông tay ra rồi hất mặt tôi một cái, cúi người xuống dí sát vào mặt tôi “Mày chẳng lẽ không biết tao là ai sao? Còn dám cả gan đi theo tao?!”

“...”

“Nói gì đi chứ! Mày câm à?” Người phụ nữ đó nhúu chặt đôi lông mày dày và rậm.

Tôi... tôi phải nói gì vào lúc này đây cơ chứ?!

“Nói!” Người phụ nữ đó trợn trừng mắt, rồi gào lên khiến tôi giật bắn mình, đôi mắt bất chợt đổ nhìn thẳng vào tôi làm người tôi khẽ run lên.

Gương mặt ấy là của mẹ Diệp, nhưng cái cách mà mẹ Diệp đối xử với tôi đâu có như thế này bao giờ.

“Chết tiệt!” Người phụ nữ đó có vẻ điên tiết vì sự lì lợm của tôi.

“Nói mau đi! Là ai sai mày đi bám theo tao hả? Mày vì mục đích gì mà bám theo tao? Tao không có nhiều sự kiên nhẫn dành cho mày đâu!” Cổ tôi bị túm chặt rồi bóp mạnh bằng 2 bàn tay của người mà tôi luôn nghĩ là mẹ ấy.

Trong lòng tôi, cảm giác thất vọng càng lúc càng chiếm hữu toàn bộ tâm trí.

Nếu đây không phải mẹ Diệp, được thôi, tôi có thể dễ dàng chấp nhận được rằng vì sao người đó lại có thể ra tay với tôi như thế. Bởi vốn bà ta là bà trùm trong giang hồ. Thế nhưng có nghĩa là tôi vẫn không thể biết được mẹ Diệp của mình ở đâu.

Nhưng nếu đây chính là bà ấy. Thì làm sao tôi có thể tin nổi là người mẹ hiền từ mà tôi luôn trân trọng bấy lâu lại đối xử với tôi như thế, lại trở thành đại tỷ của giang hồ, trở thành kẻ mà phạm pháp như là cơm bữa?

Tôi có cảm giác như chỉ cần một rung động nhẹ, nước mắt của tôi sẽ trào ra khỏi khóe mi cũng giống như trái tim thủy tinh của tôi có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

“Mẹ...Diệp...!” không khí trong phổi đang cạn dần, tôi cố gắng lắm mới rặn ra được 2 từ mà tôi nghĩ đến duy nhất vào lúc này.

Người phụ nữ đó chỉ nhúu chặt đôi lông mày, có vẻ nộ khí đã giảm bớt, thả tay ra khỏi cổ tôi, gương mặt chẳng biểu lộ 1 tí cảm xúc nào.

Có lẽ nào... chính là mẹ Diệp thật?

Chờ cho tới khi tôi ho sặc sụa và bồi lại không khí vào trong phổi xong xuôi, bà ta mới thốt lên “Nói lại!”

Vậy có nghĩa là... bà ấy không nghe rõ, và cũng không phải là thả tay ra vì tôi đã gọi bà ấy là mẹ Diệp. Mà đơn giản chỉ vì bà ta cứ nghĩ rằng tôi vừa nói ra rằng có 1 ai đó đứng sau chuyện tôi bám theo bà ấy?

Tôi cảm nhận thấy như có cái gì ướt ướt trên gò má liền dùng tay lau đi.

Nước mắt sao?

Hừ, nực cười thật, tại sao tôi phải khóc?!

“Nói mau...!” Người phụ nữ đó bất chợt gằn giọng

“Tôi nghĩ bà là mẹ của tôi!” Tôi tự dưng gào lên, ngắt câu nói của bà ta. Chẳng hiểu vì sao mà cảm thấy điên tiết.

“Gi cơ?!” Bà ta nheo mắt lại, rồi chợt bật cười. “Mày điên à?!”

“Bố mẹ tôi đã bỏ đi từ 1 năm trước. Và bà có gương mặt giống hệt mẹ tôi.” Tôi nói thẳng, bỏ qua lời châm biếm của bà ta.

Im lặng...

“Chính bởi vì thế mà tôi mới đi theo bà! Bà vừa lòng chưa? Chẳng có ai đứng sau cái gì cả!” Tôi càng nói càng hăng máu.

Đáp lại thái độ của tôi, bà ta chỉ im lặng.

“Đúng là tao có 1 đứa con!” Chợt người phụ nữ đó lên tiếng với chất giọng trầm trầm

Tôi thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường. Con thì mỗi người đều có thể có. Có gì mà ngạc nhiên chứ? Bà ta nói thế đâu đồng nghĩa với việc tôi là con bà ta?

“Đại tỷ!” mấy tên to cao bặm trợn đứng cạnh người phụ nữ đó trợn mắt lên nhìn người mà họ gọi 2 tiếng “đại tỷ” với vẻ mặt ngạc nhiên hết sức

“Đại tỷ nói thế có nghĩa là... nếu như có con, thì mọi thứ sẽ bị cản trở nhiều lắm!”

“Đúng thế đại tỷ!”

“Bây giờ tỷ là đại ca của giới giang hồ, nếu có con thì rất khó xoay sở.”

“Sao bây giờ tỷ mới nói cho bọn em chuyện này?”

“Tỷ...”

“Chúng mày câm miệng lại cho tao!” Người phụ nữ đó gầm lên, mặt mày cau có “Ai cho chúng mày cái thói nhảy vào mồm tao thế hả? Tao còn chưa nói gì mà chúng mày cứ nhảy chồm lên là sao?”

Bọn tay sai nghe vậy lập tức ngậm miệng lại.

Chờ một lúc cho tới khi có vẻ con giận đã nguôi ngoai, “đại tỷ” mới tiếp tục lên tiếng:

“Nó chết rồi!”

3 từ, nhẹ nhàng, đơn giản mà chẳng hiểu tại sao nó khiến trái tim tôi nặng trĩu, giống như có một thứ gì đè lên vậy.

“Thật ra tao cũng chẳng nhớ nổi mặt đứa con của tao nữa rồi. Và lại, lần trước chính tai tao nghe được đứa con mình bị giết chết mà chẳng thể làm gì được. Vậy nên, mày đừng có mà xuất hiện trước mặt tao mà cứ khăng khăng gọi tao là mẹ nữa. Để tao ngửa mặt thì không yên đâu.” Nói rồi người phụ nữ đó trừng mắt với tôi.

Tôi trầm mặc hồi lâu. Không phải tôi đã bỏ cái giả định đây là mẹ tôi, nhưng những lời lẽ đó khiến tôi lung lay phần nhiều. Bởi tôi vẫn còn sống, và mẹ của tôi trong mắt tôi luôn hiền từ và bình tĩnh. Không phải dạng người máu lạnh như thế này.

Thấy người đó quay lưng định đi ra ngoài, tôi liền gọi lớn:

“Vậy bà mau thả tôi ra đi. Rốt cuộc chúng ta đâu liên quan gì tới nhau?” Thấy người đó quay lưng định đi ra ngoài, tôi vội vàng lên tiếng

Bà ta vẫn đứng nguyên, chỉ quay mặt lại chậm rãi lên tiếng:

” Về vụ làm ăn của tao, mày nhìn thấy hết từ đầu đến đuôi. Vậy mày thử nói xem, tao nên thả mày ra hay không?!”

Cũng đúng thật, sự thật là tôi đã có suy nghĩ rằng sẽ báo cho cảnh sát biết về việc giao dịch gì đó như thế sau khi tìm hiểu rõ hơn trong đó có đúng là chất cấm không. Và bây giờ thì chẳng làm được việc gì, đã thế còn bị trói tay trói chân ở cái nơi khi ho cò gáy này nữa.

“Tôi... sẽ không nói đâu. Tin tôi đi!” Tôi cố gắng thuyết phục, mai là kiểm tra giữa kỳ, tôi dạo này học hành quá chảnh mảng rồi, tôi cần phải duy trì học bổng.

“Tại sao lại phải tin mày?!” Người phụ nữ cười khẩy, chậm rãi nói tiếp ” Trên đời này, ít nhất là trong từ điển của tao, không bao giờ xuất hiện 2 chữ “tin tưởng””

Nói rồi người đó bỏ đi, không để cho tôi nói thêm từ nào nữa!

Chết tiệt!

Tôi chợt nghĩ ra điều gì đó, vội gào to :” Nhưng cho dù phi vụ làm ăn này của bà xong xuôi rồi, tôi vẫn có thể đi báo cảnh sát được mà !”

Đáp lại tiếng nói của tôi chỉ là một không gian lặng như tờ...

Chết tiệt thật, mau quay lại đây đi!

“Mày nói gì?!” Tôi giật bản mình bởi giọng nói đầy nộ khí.

Nhìn vào dáng người nhỏ con mà có gương mặt vô cùng hung tợn trước mắt, tôi trong phút chốc lại cảm thấy sợ hãi tột độ, liền vội vàng phân bua:

“Ý tôi là, cho dù phi vụ này của bà thành công tốt đẹp thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn có thể báo cảnh sát được. Nên thay vì giữ tôi ở đây vài ngày, làm ơn thả cho tôi ra ngoài đi. Tôi cần phải ra ngoài lúc này! Tôi sẽ không nói ra đâu.”

“Mày lấy thứ gì đảm bảo?!” Người phụ nữ đó nhướn đôi lông mày, mặt hiện rõ hai chữ “nghe ngò”

Lấy gì để đảm bảo? Tiền bạc sao? Thậm chí tôi còn chẳng đủ tiền để kiếm cho mình một bữa ăn hẩm hoi. Tôi có thể mang ra cái gì để đảm bảo cơ chứ?!

“Mạng sống!” Tôi lập cập, cất lên 2 từ một cách thận trọng nhất có thể.

Người phụ nữ đó bỗng nhiên bật cười, 1 cách khinh bỉ!

“Mày nghĩ tao cần đến cái mạng sống thối nát của mày? Khôn hồn thì cứ ngồi im ở đây và đừng có cố mà thốt ra một từ ngữ nào liên quan đến tao cho lũ cảnh sát biết.”

Tôi đúng là ngu ngốc thật. Mạng sống của tôi, đối với người phụ nữ này làm gì có tí ý nghĩa nào cơ chứ?!

Người phụ nữ đó bỏ ra ngoài.

Tôi....

Tôi....

Tại sao tôi phải sống như thế này chứ?

“Cái cuộc sống thối tha này, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường thôi mà. Trừ những người thực sự yêu quý tôi ra, tất cả đều đáng chết. Bố, mẹ và tất cả những kẻ khác! “Tôi không hiểu sao tự dưng phát tiết lên, gầm gào rồi chửi bới lung tung, chân đạp loạn xạ.

Nước mắt tôi cứ thế trào ra, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt lại tới mức đau nhói.

Tôi... tôi đã làm gì sai cơ chứ? Tại sao tất cả những chuyện đáng ghét này cứ đổ dồn lên đầu tôi? Tôi cũng chỉ là một đứa trẻ 16 tuổi mà thôi.

Tôi cứ thế mà bật khóc cho tới lúc thiếp đi vì mệt.

“Mẹ xin lỗi con yêu. Vì con, mẹ buộc phải làm vậy”

Trong cơn mê man, dường như có một giọng nói thoảng qua tai tôi...

.

.

.

Thoát cái mà đã 3 ngày tôi bị nhốt trong này rồi.

Tôi vẫn được ăn uống, được sống như bình thường nhưng không gian chỉ gói gọn trong căn phòng đó.

Kể cũng lạ thật! Đầu gấu gì mà tốt bụng thế? Tôi còn cứ nghĩ mình sẽ bị bỏ đói ở nơi đây, thậm chí nhu cầu cơ bản nhất của con người là đi vệ sinh có khi là còn chẳng được.

Thật tốt là vì chỗ này không phải là một ổ truy lục, cũng không phải nơi giết người diệt khẩu.

Tôi đã bỏ qua kì thi giữa kì rồi, chắc hẳn hai đứa kia cũng thế. Chỉ còn 1 điều tự hỏi là chẳng biết bao giờ mới có thể được thả ra.

Tôi bỗng dưng trầm mặc.

“Này, cái con nhỏ mới bị đại tỷ bắt về xinh thế mày!” Một giọng nói ồm ồm vang lên giữa bốn bề lặng ngắt làm tôi giật bắn mình.

Không có tiếng đáp lại, người kia tiếp tục nói:

“Nhìn nó ngon ra phết mày ạ! Tao thèm chết đi được!”

Một giọng cười khả ố vang lên.

Tôi rùng mình, có khi nào là nói tôi không? Hay nhờ còn ai khác bị bắt ở đây?

“Có thèm cũng chả đến lượt mày!” Một người khác hừ nhẹ 1 tiếng rồi nói tiếp: ”Đại tỳ bảo bọn tao chăm sóc nó cho tốt, rồi bán cho ỏ mại dâm bên nước ngoài. Còn dặn bọn tao không được chạm vào nó. Nếu không phải nể tỳ ấy, bọn tao đã thịt nó lâu rồi!”

Tôi há hốc mồm bởi câu nói đó.

Dù không chắc là nói tôi, nhưng một cảm giác run sợ không hiểu sao lại trỗi dậy mạnh mẽ.

Chết tiệt!

Tôi cứ trông chờ sẽ được thả ra mà không may nghĩ ngờ. Thậm chí còn không hề cố gắng làm gì để thoát ra khỏi nơi này cả.

Cánh tay bị gãy của tôi còn chưa lành hẳn, tự bản thân tôi có thể làm gì cơ chứ?

Nhưng bây giờ, đâu thể trông chờ vào Khánh Minh hay Diệu Anh.

Rốt cuộc tôi phải làm gì bây giờ cơ chứ?

“Cốc cốc!” Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, liền ngẩng mặt lên nhìn cái cửa gỗ ngay trước mặt.

Thế nhưng nó không có vẻ gì là sẽ có người mở cánh cửa ra. Nó vẫn cứ nằm im lìm chẳng hề nhúc nhích.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa một lần nữa vang lên.

Hình như nó phát ra từ phía cửa sổ.

Tôi lập tức quay đầu lại nhìn, chợt thấy một bóng người đứng phía sau cửa sổ.

Tôi tròn tròn mắt kinh ngạc khi nhìn ra rõ ràng gương mặt của người đứng sau cửa sổ.

Đó là... là... Vũ Quốc Thiên!

Cậu ta... tới đây là có ý gì cơ chứ?!

Cảm giác hoài nghi của tôi ngày một lớn dần, rốt cuộc là cái tên đáng ghét đó ở đây làm gì chứ?

Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, cậu ta cố kéo cái cửa ra, định ném một mảnh sắt nhỏ để tôi cắt dây trói thì đột nhiên có tiếng lạch cạch mở cửa.

Tôi giật bản mình, liếc nhìn thấy tên Thiên đã ngay lập tức cúi xuống đồng thời kéo mạnh cái cửa sổ khiến nó phát ra một âm thanh khá lớn.

Một tên to cao cầm theo suất cơm trên tay đứng trước cửa, nghe thấy tiếng động liền đặt suất cơm xuống giường rồi tiến đến gần cửa.

Tìm tôi như dựng đứng, vội vàng liếc ra đằng sau.

Hi vọng hấn trốn được, bị bắt được là chết chắc!

Tìm tôi cứ đập thình thịch liên hồi không thôi.

May thay hình như tên to cao không nhìn ra gì cả liền quay lại tháo dây trói cho tôi, cất giọng : “Ăn đi!”

Tôi ngoan ngoãn nghe theo, cầm thìa lên cho từng miếng cơm vào miệng.

Tên to cao đó vẫn cứ như mọi lần, ngồi bấm điện thoại và chẳng liếc lấy tôi 1 cái.

“Tôi ăn xong rồi!” Một lúc sau, tôi chìa ra trước mặt hắn 1 cái khay trống trơn chẳng còn sót lại tới 1 hạt cơm.

“Ăn gì mà kĩ thế, đến vài hạt cơm cũng không bớt lại. Chắc khỏi cần rửa khay nữa!” Tên to cao 1 lần nữa mặt nhăn mày nhí, không khỏi cảm thán khi nhìn thấy cái khay cơm sáng bóng như chưa từng sử dụng bao giờ của tôi.

Khô! Từ hồi còn bé tí, bố mẹ luôn dạy tôi cần phải ăn hết cơm, nên tôi đã luôn tạo thành thói quen mà không bao giờ thừa lại cơm trong bát cả mà phải vét sạch sẽ mới thôi. Đặc biệt là bây giờ đói khổ hơn nhiều, tôi hầu như bỏ bữa nếu có thể nên đức tính đó của tôi ngày càng được phát huy.

Tôi chỉ cười cười.

Tên đó đặt khay cơm xuống, lại trói tay tôi vào ghế.

Cuối cùng thì tên đó cũng đi ra khỏi, không quên khóa lại cánh cửa gỗ.

Mãi cho tới khi tôi không còn nghe thấy tiếng động nào nữa, tôi mới dám quay đầu lại đằng sau.

Nhìn ngó mãi tôi vẫn chẳng thấy cái gì ở ngoài cửa sổ ngoài một màn đêm đen sì cả.

Biết ngay mà, chắc hẳn đã đi về từ lâu rồi.

“Leng keng...” Một tiếng động nhỏ vang lên.

Tôi liền nhìn xuống, chợt thấy một mảnh sắt nhỏ, vừa nhìn qua đã thấy vô cùng sắc nhọn rơi ngay cạnh chân tôi.

Tôi mừng rỡ trong lòng, mắt như lóe lên 1 tia hi vọng, nhưng chợt như nhận ra điều gì, tôi lập tức ịu xù.

Đùa nhau à? Tay tôi bị trói vào ghế, thì làm sao mà có thể nhặt được cái mảnh sắt rơi dưới chân cơ chứ.

Chân tôi rốt cục cũng bị trói vào ghế, bây giờ muốn nhặt chỉ có duy nhất 1 cách là cố dịch ghế lên rồi ngã ra đằng sau để làm đổ ghế thì tay tôi mới có thể nhặt được nó ở mặt đất lên. Thế nhưng như vậy thì sẽ gây ra tiếng động rất lớn. Chẳng những thế, với cái tay què của tôi thì sẽ làm được gì cơ chứ?

Khốn nạn thật! Giờ thì phải làm thế nào đây?

Rốt cục là tôi vẫn phải ngồi bất lực mà nhìn cái mảnh nhỏ nhỏ kia lóe sáng trong đêm tối như muốn trêu ngươi người khác.

Bực mình, tôi tính dơ chân lên đập cho mảnh sắt đó 1 phát. Nhưng vì quên mất chân đang bị trói nên suýt thì ngã ngửa ra đằng sau.

Bỗng nhiên có tiếng lục cục ở phía cánh cửa. Nhìn bóng người hiện lên trên bức tường trước mặt, tôi có thể đoán được rằng đang có ai đó đang trèo qua cửa sổ.

Dần dần người đó xuất hiện trước mặt tôi, cúi xuống nhặt lấy mảnh sắt đấy và cửa vào sợi dây trói, đồng thời mấp máy môi: “Ngu ngốc!”

Ngu ngốc cái móc khô! Hẳn rõ ràng cứu người còn không biết cách.

Tôi đương nhiên là không nói ra, dù là vì lý do gì nhưng dù sao hẳn cũng đang cứu tôi, bây giờ hẳn mà lật mặt thì khốn.

Sau một hồi cửa cất các kiểu, cuối cùng thì tay chân tôi cũng được thả lỏng ra hoàn toàn.

Mặt của tên Vũ Quốc Thiên đó vẫn cứ lầm lì, cạy răng cũng chẳng nói nửa lời.

Tôi sau khi được tháo trói liền đi ra góc xách cái balô lên. Sau đó, tên Thiên túm lấy cổ tay tôi, đẩy người tôi lên cho tôi dễ bước ra ngoài cửa sổ.

Tôi cũng phối hợp với hắn, tự động dùng kinh nghiệm trèo tường dày dặn của mình kết hợp với sự trợ giúp của tên Thiên nên ra ngoài không gặp nhiều khó khăn cho dù cái tay đau có chút cản trở

Liền ngay sau đó hắn cũng đẩy mình lên trèo ra ngoài.

Tôi bắt giắc thờ phào một cái. Dù sao thì tạm thời thoát khỏi căn phòng đó cũng là thoát chết được 1 nửa.

Đang định quay sang nhìn hắn cảm kích, bất chợt 1 tiếng hét thất thanh vang lên làm tôi đứng sững lại:

“Đại tỷ! Con nhỏ đó chạy trốn rồi!”

Chết tiệt! Mà đang nghĩ cái quái gì thế hả Nguyệt Linh? Còn cứ tưởng mình thoát chết rồi cơ đấy.

Vũ Quốc Thiên mặt không hề biến sắc, chỉ quay sang nhìn tôi, trong khóe mắt lóe lên sự khinh bỉ.

Khinh bỉ gì chứ?

Tôi quay mặt đi, hừ nhẹ 1 cái, rồi giật tay hắn ra, cố lần theo tường mà tự trèo xuống 1 mình.

Mẹ tôi từng nói, gặp những tình huống thế này, cuống quýt lên chỉ làm trò cười. Bình tĩnh là trên hết!

Kể từ hôm cánh tay trái này bị gãy đến nay cũng chỉ được 1 tuần. Trong khi thông thường phải cần từ 1 tháng đến 6 tuần xương mới liền lại được. Bởi vậy, nói gì thì nói, kinh nghiệm trèo tường của tôi có dồi dào đến đâu thì bây giờ cũng chỉ có thể sánh bằng mấy đứa con gái tiểu thư mà chưa từng 1 lần thử cái môn “nghệ thuật” này.

Ít ra tôi chỉ phải trèo từ tầng 2 xuống, hơn nữa tòa nhà này lại thấp. Tôi đúng là ăn ở có đức nên được ông trời phù hộ mà.

Trong khi tôi còn đang chật vật để trèo xuống 1 cách từ tốn, Vũ Quốc Thiên không biết đã ở dưới mặt đất từ lúc nào, giờ 2 tay tóm lấy eo tôi mà nhấc bổng lên đặt xuống đất, y như kiểu tôi chỉ là một con ma nơ canh ấy.

“Ngu ngốc!” Hấn lườm tôi, lại thốt ra 2 từ đó.

Ngu ngốc còn hơn là nghe theo cậu!

“Con nhãi kia, đứng yên đó!” Bất chợt tiếng gầm to từ phía sau vang lên.

Tôi sợ hãi tột độ, quay lại đằng sau thì thấy người phụ nữ có gương mặt giống mẹ tôi và theo sau là cả đàn hậu duệ của bà ta.

Không đợi cho tôi kịp cảm thấy sợ hãi tột độ, Vũ Quốc Thiên nắm chặt lấy bàn tay tôi mà lôi tôi xềnh xệch.

Tôi tí nữa thì ngã đập cả mặt vì phần dưới còn đang đứng im mà ở trên bị kéo rõ là mạnh, cũng may là tôi kịp đưa chân ra đỡ rồi chạy theo hấn.

Tôi từng tham gia chạy thi ma-ra-tông của trường nên chả mấy khó khăn để đuổi kịp tốc độ của tên Thiên.

Chỉ có điều hấn cứ chạy lạng lách khắp mọi góc ngách để trốn khỏi tầm nhìn của mấy kẻ phía sau nên tôi suýt thì bị ngã mấy lần liền.

Tuy thế nhìn cái cách chạy trốn điêu nghệ của cậu ta, tôi cũng không khỏi cảm thán trong lòng: Kinh thật, chắc tên này suốt ngày xem phim hành động, kinh nghiệm đuổi bắt đầy mình.

Tôi thực sự là đang cực kì sợ rằng bọn kia sẽ bắt được bọn tôi, đến lúc ấy chẳng biết mình sẽ ra nông nổi nào nữa.

Thế nhưng vào lúc này đây, số mệnh của tôi hoàn toàn phụ thuộc vào tên Thiên đó, vì thế tôi không muốn vì cái cảm xúc sợ hãi vô dụng đó cản trở hấn. Cho nên tôi cứ cố nghĩ linh tinh, cố quên đi mấy kẻ đang điên cuồng đuổi theo đằng sau kia, cố cảm giác như kiểu mình đang chạy đua vậy.

Tôi bất chợt cứ nhìn chằm chằm vào bóng lưng tên con trai ở phía trước, trong lòng bỗng trở nên băng khuâng.

Khi tôi chạy theo hấn, hấn gạt bỏ tôi, khi hấn chạy theo tôi, bản thân tôi lại gạt bỏ hấn. Và đến khi tôi cứ ngỡ rằng hấn và tôi, rồi sẽ chẳng còn ai liên quan tới nhau nữa khi mà cả 2 người cùng buông tay thì hấn lại trở về, cầm lấy bàn tay tôi và kéo tôi đi cùng hấn.

Tôi khẽ nhếch mép, trên đời này, thứ khó đoán nhất có lẽ chính là tình cảm của con người.

Chúng tôi chạy mãi ra tới tận khu trung tâm mua sắm, đang vào buổi tối nên nó đặc biệt đông đúc.

Quốc Thiên đi chậm dần lại, tay vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Có lẽ vì nơi này đông người, lại có cảnh sát trật tự đi xung quanh đây rất nhiều nên đám người kia bớt mạnh động hơn, tôi cũng đi chậm lại theo hấn, hòa vào dòng người 1 cách vô cùng tự nhiên.

Đi bộ thản nhiên 1 lúc lâu sau, khi mà cả tôi và Quốc Thiên đều nghĩ rằng bọn họ đã bỏ cuộc rồi, hấn liền bỏ tay ra.

“Tôi đi đây!” Hấn liếc tôi 1 cái, chỉ thốt lên vồn vện 3 từ.

Tôi chỉ “Ừ!”

Nhưng đến khi hấn đi được vài bước chân, tôi vội chạy theo cầm tay hấn lại.

Hấn nhìn tôi, ánh mắt như muốn hỏi: “Giì?”

“Tôi...” không hiểu sao tự dưng lại thấy ngại ngùng “cảm ơn!”

Hấn chỉ im lặng, đáy mắt lóe lên tia phức tạp.

Rồi hấn bỏ đi.

Tôi cứ đứng tần ngần ở đó nhìn theo bóng lưng hấn.

.

.

.

.

Tôi vì có chút sợ, và còn mấy ngày liền rồi không được gặp Diệu Anh với Khánh Minh, nên quyết định đi đến bệnh viện.

Tôi đã bỏ thi giữa kì, mặc dù nó không ảnh hưởng tới kết quả cuối kì của tôi nhưng có thể vì thế mà sẽ bỏ lỡ học bổng.

Mang theo tâm trạng nặng trĩu, tôi mở cánh cửa phòng bệnh của thằng Minh.

Vừa nhìn thấy mặt Anh Anh, tôi liền chạy ủa vào ôm nó, như đang cố trút hết mọi gánh nặng đi.

Diệu Anh có lẽ cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

“Linh, mày làm gì mà hôm nay mới thấy mặt mũi?! Gọi điện cũng không thấy nghe, tao lại cứ tưởng mày bê quan để đi thi nữa đấy!!”

Tôi chẳng muốn khóc lóc sợ hãi gì, ngồi xuống kể cho nó hết từ đầu đến cuối, và cả với Khánh Minh đang nằm trên giường bệnh nữa.

Chúng nó nghe xong, đều trở nên trầm mặc.

“Sao mày trốn được?!” Diệu Anh nhú mày hỏi.

“Là cái kẻ điên đó!” Tôi nói, tranh thủ chú thích thêm “Chính là Vũ Quốc Thiên!”

Từ lúc tên đó đốt quyển album của tôi, tôi đã luôn gọi hắn là kẻ điên.

“Vũ Quốc Thiên?!” Cả 2 đứa nó dường như không tin nổi vào tai mình, tròn tròn mắt lên hỏi tôi.

“Đúng thế!” Tôi gật đầu.

Chắc chắn chúng nó đều suy nghĩ như tôi, là vì sao mà kẻ đó lại cứu giúp tôi.

Dù sao tôi cũng thoát ra khỏi đó rồi, tôi không muốn suy nghĩ về nó nữa.

“Thôi được rồi. Mày đến đây rồi thì ở đây luôn đi. Tao muốn về nhà tắm rửa, bẩn quá rồi!” Diệu Anh nhăn mặt.

Đấy, bệnh ưa sạch sẽ lại tái phát rồi. Cho dù là mùa đông, con nhỏ này vẫn tắm đều đặn đến phát ớn.

Tắm nhiều làm gì chứ? Chỉ tổ nhạt thịt!

“Ồ!” Diệu Anh xách cái túi xách rồi quay ra đi về.

Trong phòng giờ chỉ còn tôi và Khánh Minh.

“Mày vẫn còn chưa ăn cơm nữa à!” Tôi nhìn thấy hộp cơm để trên tủ, quay sang hỏi Khánh Minh.

“Ừ! Diệu Anh định dứt cho tao thì mày xuất hiện!” Khánh Minh trả lời.

Ý nó là tôi dứt cho nó chứ gì?!

Tôi cầm thìa lên, xúc vài thìa cơm đưa vào miệng nó.

“Mày sợ không?!” Đột nhiên Khánh Minh hỏi tôi.

Chắc hẳn nó đang hỏi về việc tôi bị bắt đi

“Sợ!” Sợ chứ, đương nhiên sợ, tôi có phải thần thánh đâu mà không sợ chứ.

Hơn nữa, chính mắt tôi đã chứng kiến người phụ nữ kia giết đứt cả 1 túm tóc của chị gái kia một cách rõ-ràng nhất, làm sao tôi biết được bà ta sẽ làm gì với tôi chứ?

“Xin lỗi vì không bảo vệ được mày!” Nó nói tiếp

“Khiếp, sao hôm nay ăn nói tình cảm thế !” Tôi bĩu môi, nhăn mặt nhìn nó, rồi cũng nói nghiêm túc lại “Mày vì tao mà phải nằm trên giường bệnh, còn bảo vệ cái gì nữa chứ!”

Tôi nói rồi im lặng, chìm vào khoảng suy nghĩ riêng của bản thân.

Cứ nghĩ tới việc nó vì tôi mà ra nông nổi này, thậm chí còn phải vào phòng cấp cứu trong trạng thái nguy kịch, tôi lại càng ghét bản thân mình thêm!

Cũng thật may là nó không có mệnh hệ gì, nếu không chắc tôi sẽ chết vì hối hận mất.

“Mày thấy có lỗi à?” Khánh Minh cất giọng, khe khẽ cười

Thằng dờ này, lúc nào rồi mà còn cười được.

Tôi chỉ ừ 1 tiếng, xúc thìa cơm cuối cùng đưa vào miệng nó.

Tôi đứng dậy rót cho nó cốc nước, chờ nó nhai hết miếng cơm rồi lại xúc cho nó từng thìa nước.

Đến khi uống nước xong xuôi, nó cứ nằm im lặng ở đấy 1 lúc, rồi chợt gọi tên tôi :

“Này Nguyệt Linh!”

“Gi?!”

“Nếu mày thấy có lỗi, thì làm cho tao việc này đi!” Nó nói tiếp

“Gi?!” Tôi nhìn nó nghi hoặc, nhưng bản thân lại chẳng muốn từ chối nó vào lúc này.

Khánh Minh cười: “Bình thường tao hay tiến đến sát mặt mày, nhưng bây giờ tao không thể, nên mày tiến sát vào mặt tao đi!”

Tôi cau mày nhìn nó :” Mày điên à? Lại định làm gì nữa thế?!”

Nó chỉ im lặng nhìn tôi cười cười, cái mặt tuy bình thản hết mức như kiểu chắc chắn là tôi sẽ làm theo lời nó.

Và đúng là tôi đã làm theo lời nó.

Nhìn cái tình cảnh của nó lúc này, tôi thực sự chẳng muốn phản bác Khánh Minh 1 tí nào.

Tôi cúi gập người xuống.

Khánh Minh vẫn chẳng nói gì, chỉ nhìn vào mắt tôi, rồi cứ giữ cái điệu cười ấy.

Biết ngay mà, có khi cái thằng này lại bảo là nhìn mặt tôi cực kì giải trí, cả tuần giờ nó nằm trong viện chán chết nên nhìn cái mặt tôi cho nó hứng thú chứ gì. Đến lúc này rồi mà thằng đều vẫn cứ mãi đều mà thôi!

Mãi một lúc chẳng thấy nó nói gì, tôi cau mày, tính đứng dậy.

“Tao thích mày!” Đột nhiên có tiếng nói vang lên.

Động tác của tôi lập tức dừng lại, tôi quay sang nhìn mặt Khánh Minh. Nó vẫn cứ giữ cái bản mặt y như ban nãy, như kiểu 3 từ ban nãy chẳng phải là do nó nói ra.

Có khi nào nó chỉ đùa không?

Nhưng nó đã bao giờ đùa tôi về cái chuyện này đâu??

Tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì vào lúc này, chỉ đứng im đó, đờ ra 1 lúc rồi phì cười :

“Thằng ranh đời này! Mày toàn đùa vớ vẩn!” Chắc là nó chỉ đùa thôi.

Tôi đứng thẳng dậy, đang định quay đi ra ngoài để đi vệ sinh, đồng thời tiêu hóa bớt cái câu nói đùa linh tinh của thằng cha này, thì chất giọng trầm đều của Khánh Minh lại vang lên :

“Tao thích mày! Linh ạ! Tao cố im lặng để mày tự nhận ra, nhưng mày ngu như bò!”

HẾT CHAP

Hìhìhì, hiện tại chả biết nói gì

Nhớ vote và cmt nhận xét cho mình nha :3 với lại thời gian rảnh để mình viết truyện nó cũng khá rồi rạc nên cũng có những tình tiết mình đã viết ra mà lại không nhớ. Nên trong truyện có vài thứ mâu thuẫn với nhau. Nếu nhận ra thì cmt giúp mình để mình sửa chữa, làm cho truyện của mình hoàn thiện hơn nhé :)

Cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thoát cái đã gần 2 tháng trôi qua rồi.

Và có 1 điều khá lạ lùng là tôi không hề bị truy đuổi bởi đám người máu mặt nào cả.

Chắc có lẽ vì họ thấy tôi cũng chả phải quan trọng lắm. Đâu cần thiết để họ tốn công sức tìm tôi.

Dù sao thì cánh tay tôi đã lành lại, Khánh Minh cũng đã khỏi lưng, về cơ bản là đã vết khâu đã liền miệng, tâm trạng của Diệu Anh cũng không còn vấn đề gì nữa....

“Ê Linh, chiều nay sang nhà tao chơi tí đi. Cả thằng Minh cũng sang nữa!” Diệu Anh từ xa chạy đến choàng tay vào cổ tôi, khiến tôi lao đảo về phía trước vài bước.

Tôi nghe thấy tên Khánh Minh, lập tức giấy này lên như phải gió.

“Thôi, tao phải làm việc này quan trọng lắm!”

Suốt gần 2 tháng này, tôi cứ cố tìm mọi cách tránh mặt Khánh Minh nếu có thể.

Và cũng suốt gần 2 tháng nay, tôi cũng liên tục tránh mặt Hoàng Phong.

So với tên biến thái kia, đối với Khánh Minh tôi còn khó xử hơn nhiều.

Thử hỏi rằng là bạn thân với nhau cũng ngót 10 năm rồi chứ đâu có ít ỏi gì? Suốt thời thơ ấu cho tới bây giờ đã thành niên vẫn cứ luôn chửi bới móc mĩa nhau, nói chuyện với nhau, vui đùa với nhau 1 cách tự nhiên nhất -theo cách của những đứa bạn thân với nhau.

Rồi 1 ngày, thằng bạn thân đó nói rằng, nó thích bạn!

Tôi thậm chí còn chẳng rõ là nó có cái thứ cảm xúc điên rồ đấy với tôi từ bao giờ?!

Vậy thì với 1 con nhỏ khù khờ như tôi, tôi phải làm gì, với Khánh Minh, và cả với Hoàng Phong?

“Việc gì mà quan trọng!” Diệu Anh cau mày nhìn tôi kiểu không hài lòng “Mày thì có việc khi gió gì chứ?! Tao xin nghỉ cho! Tao thân với chị quản lí ở chỗ mày làm mà!”

“...” Tôi im lặng.

“Im lặng là đồng ý nhé, đi nhé?!”

Tôi lập tức lác đầu nguây nguây :” Không được, không được! Việc này quan trọng lắm!”

“Rốt cuộc việc gì mà mày cứ phải nghiêm trọng thế?!” Diệu Anh trưng ra cái mặt như sắp oánh tôi đến nơi

“Tao.... tao định đi làm thực tập sinh trong công ty của tên Duy Anh đó!” Tôi trả lời

Thực ra, đúng là mục đích tôi từ chối đi là để không gặp mặt Khánh Minh, nhưng việc tôi quyết định đồng ý làm ca sĩ không phải là tôi nói dối.

Tôi đã suy nghĩ về nó trong suốt 1 tháng trước, nhưng vẫn cứ luôn băn khoăn.

Vì bỏ học nhiều lần không có phép, lại bỏ thi giữa kì, nên tôi đã không có được học bổng. Chẳng những thế mà còn bị tụt hạng nghiêm trọng!

Học phí của trường này vốn chẳng ít ỏi gì. Trước nay tôi trả nôi đều là nhờ học bổng đỡ bớt cho, nay không có học bổng thì rất khó để có tiền vừa đóng học và cả những khoản khác của tôi.

Hơn nữa lương tháng của tôi không nhiều nhận gì. Vừa đi làm nhiều chỗ vừa đi học cũng được tầm hơn 2 triệu. Đây là còn dè xén tiền ăn uống lắm rồi mà vẫn chưa chắc đủ tiền.

Và đúng như lời Diệu Anh nói ngày trước với tôi. Chính bởi kết quả của tôi be bét như vậy, nên bây giờ đến trường ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường.

Tôi vốn chẳng quan tâm về mấy lời lẽ như mấy con ruồi vo ve quanh tai tôi như thế, dù thế nào thì từ trước tới nay, cho dù tôi có tài giỏi hay là kém cỏi, bọn họ vẫn luôn dành mấy lời lẽ nhảm nhí đấy cho tôi.

Việc quan trọng nhất của tôi bây giờ chính là phải học chăm chỉ trở lại, thì may ra cuối kì này tôi mới có thể vớt vát được cái thứ hạng tồi tệ của mình.

Diệu Anh gần như đờ luôn tại chỗ, chỉ há hốc mồm ra nhìn tôi.

“Ý mày là...”

“Ừ!” Tôi gật đầu “Tao đã suy nghĩ nhiều lắm rồi!”

“Nhưng suốt mấy tháng rồi mày không nói gì, bây giờ mới nói đồng ý, liệu rằng người ta có cho không?!” Diệu Anh nhú mày.

“Không có!” Tôi lắc đầu

“Lúc trước, vào hôm mà...” tôi ậm ừ, rồi quyết định bỏ qua mấy từ điền vào dấu ba chấm đấy và nói tiếp ” Tên giám đốc đó đến nói với tao...”

“Đây không phải là mua chuộc, đây là bàn bạc hợp đồng!”

“Gì chứ?!” Tôi nhú mày khó hiểu. Cái gì mà bàn bạc hợp đồng?

“Với hoàn cảnh của em bây giờ, chẳng phải lời đề nghị của tôi rất hấp dẫn hay sao!?”

Tôi lưỡng lự.

Đúng là lời đề nghị của hắn vô cùng hấp dẫn.

“Tôi về cơ bản là không muốn bỏ qua 1 tài năng như em!” Hắn ta nói tiếp, gương mặt không hề ánh lên 1 tí gì gọi là đùa cợt cả.

Tôi tiếp tục im lặng, bây giờ thì nói cái gì được cơ chứ?

“Do đó...” Anh ta bỏ lửng câu nói, gõ gõ ngón tay vào mặt bàn ” Tốt nhất là em hãy suy nghĩ thật kĩ đi. Với tự bản thân em bây giờ, việc có thể đủ tiền để sau này còn vào đại học là điều bất khả thi.”

Sao cái gì tên Duy Anh này nói ra cũng chuẩn hết thế?!

“Em không thấy chỉ cần một câu đồng ý của em, không phải cả 2 bên đều sẽ có lợi hay sao? Công ti của tôi có thêm 1 tài năng, còn em thì em biết mà!” Hắn ta nở 1 nụ cười cực kì ma mị, khiến tôi bất giác cảm thấy bị lôi cuốn bởi mấy lời lẽ của tên này.

“Hơn nữa, nếu đồng ý, em có thể sống với ước mơ từ nhỏ của em, đúng chứ? Và khi em ra mắt ở độ tuổi này, cho dù em có giải nghệ vẫn không quá khó khăn để kiếm 1 công việc thay thế.”

“Và tôi đảm bảo em vẫn sẽ được đến trường học đầy đủ!” Thấy tôi hắn còn lưỡng lự, anh ta tung ra đòn quyết định.

Rồi, sự thật là anh ta toàn thắng!

Tôi đã hoàn toàn bị thuyết phục rồi!

Nhưng đương nhiên là tôi đâu thể đồng ý ngay tắp lự được chứ? Thời điểm đó đối với tôi mà nói thì vô cùng nhạy cảm, Diệu Anh và Khánh Minh lúc đó đều vì tôi mà bị ảnh hưởng, thậm chí đối phương đã còn nghĩ tới hành động cầm dao định giết chết tôi, tôi đâu thể biết được điều gì sẽ xảy ra với tôi trong tương lai cơ chứ?

Duy Anh tất nhiên là biết điều đó, chính bởi thế hắn ta đã nói rằng tôi có quyền liên lạc với hắn và đồng ý bất cứ khi nào hắn muốn.

Sự thật là... điều kiện ấy quá hời với tôi!

Với hoàn cảnh của tôi hiện tại, đặt mấy thứ như lòng tự trọng rằng bản thân có thể tự lực cánh sinh vân vân và mây mây quả thực là quá hão huyền.

Hơn nữa, điều kiện của tên tổng tài đó với tôi đa phần đều là lời cho tôi. Tuy rằng cứ cho là tôi tham gia vào công ty đó thì tương lai cũng vẫn cứ mập mờ, nhưng dù sao thì tương lai sẽ sáng rõ hơn vài phần.

Nói tóm lại, là tôi quyết định chấp nhận điều kiện của Duy Anh và gia nhập vào công ty đó làm thực tập sinh sau bao nhiêu khúc mắc trần trụi.

Vốn tôi định là sau khi Khánh Minh hồi phục thì sẽ hỏi ý kiến nó về chuyện này, nhưng nào có ai ngờ....

Mới cách đây 2 năm, tôi còn từng nghĩ là còn lâu mình mới phải lo lắng và quan tâm tới mấy chuyện về tương lai hay kinh tế chết tiệt này, và bây giờ thì mọi chuyện thế này đây!

“Mày suy nghĩ kĩ chưa đấy?!” Diệu Anh lắc lắc cái vai tôi, chắc chỉ hận là không thể vật luôn 2 cái vai ra.

“Kĩ rồi!” Tôi nhăn mặt gạt cái tay của nó ra, khẳng định lần nữa :” Kĩ lắm rồi!”

“Nhưng mà”

“Tao nghĩ nhiều cái nhưng lắm rồi!” Tôi ngay lập tức ngắt lời Diệu Anh trước khi nó kịp phun ra câu nào nữa. Tôi không muốn quyết định của mình bị lung lay vào lúc này.

“Ừ!” Mặc dù có vẻ bàng hoàng, nhưng Diệu Anh cũng cố trấn tĩnh lại.

“Đối với tao bây giờ, thì đó gần như là con đường duy nhất...” Tôi cúi đầu, bỗng trở nên trầm mặc “Hơn nữa, nó cũng là ước mơ của tao từ hồi còn bé!”

Mặc dù cả Diệu Anh và Khánh Minh đều là con nhà khá giả, và đương nhiên nếu tôi nhờ 2 đứa nói với bố mẹ nó cho tôi vay mượn ít tiền để xoay xở cho việc vào đại học thì cũng sẽ được thôi. Nhưng còn sau này, cho dù tôi có vào và tốt nghiệp đại học, để kiếm được việc làm hẳn hoi mà không có tiền thì gần như không thể.

Và tôi làm sao có thể mở mồm ra vay mượn lần nữa?

Suốt thời kì đầu khi bố mẹ tôi bỏ đi, tôi gần như sống dựa hoàn toàn vào gia đình Diệu Anh, tôi mang ơn cô chú Bùi còn chưa đủ nữa.

“Nếu mày đã nghĩ đến thế rồi thì cứ đi đi vậy. Chỉ là tao thấy lo lắm!”

“Ừ tao biết !” Tôi nhìn Diệu Anh cười cười “Nhưng làm gì có con đường nào mà không có ngã rẽ hay là vài cái ổ gà ổ vịt thậm chí là ổ voi, tao phải tự nắm bắt lấy cơ hội và tiến lên thôi!”

“Khiếp!” Diệu Anh chun mũi ” Làm gì ăn nói tình cảm thế. Tí đi qua hàng thuốc mua tao liều giun kim cái mày!”

“Tiên sư mày!” Tôi lườm nó 1 cái, người ta đang nói chuyện tâm trạng có cần phải làm nhau tụt hứng thế không?

“Ngày 2 con kia!” Một tiếng gọi to làm tôi giật mình.

Cái này... là giọng của Khánh Minh!

Tôi cuống cuống quay ra nhìn Diệu Anh : “À tao, cái này... à tao, ờ tao đi đây!”

“Ồ, mày đi đâu thế?!” Diệu Anh đơ mặt ra nhìn tôi, rồi lại nhìn thẳng Minh

Mày bị cái gì thế hả Nguyệt Linh? Rõ ràng đã nghĩ là sẽ nói rằng tôi phải đi gặp tên Duy Anh vào lúc này, cuối cùng thì ngắc ngứ mãi không nói ra được cái lí do.

Dù rằng tôi không nói dối việc đồng ý làm ca sĩ, nhưng không phải là tôi muốn đi vào ngay bây giờ.

Tôi chỉ bịa ra lí do là tôi đi ngay vào lúc này để tránh mặt Khánh Minh thôi.

Mà khốn nạn thật!

Bây giờ nó ở ngay sau lưng tôi kia!

Tôi rõ ràng chỉ muốn đi bộ 1 cách bình thường, thực sự bình thường, mà thằng Minh cứ léo nhéo tên tôi ở đằng sau mãi, làm tôi cuống quýt hết cả mà chuyển từ hình thức đi bộ bình thường sang CHẠY.

Vâng! Là chạy.

“Này con điên kia, tao ăn thịt mày à mà cứ chạy thế?!” Tôi nghe rõ trong tiếng của Khánh Minh có pha lẫn chút bức mình, làm tôi cứ thấy lo lo. Một người ít khi bức mình như nó mà cũng bị tôi khiến cho phát điên lên.

Nhưng lo mặc kệ, tôi không hề muốn giáp mặt nó 1 tí nào, 1 chút cũng không.

Trách thì trách bản thân nó ấy, chơi thân với nhau lâu như vậy rồi, thà nó cứ giữ nguyên suy nghĩ của nó dành cho tôi là như 1 con dờ hơi có chung chí hướng với nhau, có nhiều điểm chung nên trở thành bạn thân còn hơn là tự dưng có cái thứ tình cảm nam nữ đó với tôi. Và lại còn đi nói ra cho tôi biết nữa.

Đội ơn thần Phật là đã cho con kinh nghiệm đi thi Ma-ra-tông hồi cấp 2, kể ra nó có nhiều ích lợi lắm chứ. Người ta vẫn thường nói rằng : 36 kế, chạy là thượng sách. Và nó sẽ còn là “tuyệt đỉnh” kế nếu khả năng chạy của bạn tốt. Còn nếu chạy cùn, thì thượng sách cũng chỉ để trang trí.

Nhưng như tôi đã từng nói, cuộc sống luôn biết khôn nạn rất “đúng” chỗ, “đúng” lúc và “đúng” thời điểm cần khôn nạn.

Và rằng Khánh Minh, nó cũng từng tham gia thi chạy ma-ra-tông, đã thế nó còn chân dài hơn tôi, sức khỏe hơn tôi, cho dù tôi có học mấu mồm ra chạy thì nó cũng đã tóm được tôi rồi.

“Mày bị cái khi gió gì thế?!” Khánh Minh cau mày bức dọc, một tay vẫn túm chặt lấy cổ tay tôi không để cho tôi chạy mất, một tay chỉnh chu lại quần áo.

“Tại mày đấy, nhờ lạc mất Diệu Anh thì sao?!” Nó tiếp tục quở trách tôi

Ồ...

Nhìn cái mặt nó bây giờ không có vẻ gì là nó sẽ dùng cái gương mặt gọi đòn hòm nó tỏ tình với tôi để nói chuyện với tôi cả, mà sẽ trở lại làm một Khánh Minh đều và giả là bạn thân của tôi.

Tôi chả hiểu sao tự dưng cười hơ hớ, vỗ bồm bộp vào lưng nó :

“Gớm, 16 tuổi đầu rồi chứ ít ỏi gì còn sợ lạc!”

Dường như tất cả mọi ngăn ngại, lo âu của tôi khi phải trực diện đối mặt với nó hoàn toàn biến mất.

Chắc nó sợ tôi lại chạy đi mất, nên cứ tóm chặt lấy tay tôi, rồi kéo tôi đi về hướng ngược lại tìm Diệu Anh.

Tôi cũng đi theo nó , thấy nó cứ nắm tay tôi không buông, nên đành nói:

“Khiếp thế, bỏ tay ra đi, tao không. ...”

“Hôm đó....” Khánh Minh chợt ngắt lời tôi

Gì thế? Sao tự dưng lại nhắc tới hôm đó nào nữa thế?

Tôi cứ ngẩn tò te ra 1 lúc, chân không đi nữa, nhìn chăm chăm vào Khánh Minh.

Nó cũng nhìn tôi rồi cười phá lên:

“Bố mày chỉ đùa thôi con dờ!” Khánh Minh buông tay tôi ra, ôm bụng cười sảng sặc “Ai mà biết là mày tưởng thật. Cái mặt mày siêu giải trí luôn ấy!”

Gì cơ?

Ồ, vui nhì, thế nghĩa là nó trêu tôi thật.

Tôi bức mình nhảy chồm lên, đập 1 cái vào đầu nó, đồng thời làm bầm chửi rửa vài câu.

Thằng điên này, đùa gì vớ va vớ vẩn làm suốt 2 tháng trời tôi cứ nghĩ đến nó là bồn chồn không yên.

Tôi bây giờ chỉ muốn gào lên vì điên tiết. Tôi đã mất bao nhiêu chất xám vì cái câu NÓI ĐUA này của nó cơ chứ?

Chuyện đáng ra cũng chẳng có gì nhưng tôi thực sự thấy khó chịu.

Trêu cái gì không trêu, lại trêu mấy cái thứ nhạy cảm như thế. Thậm chí tôi còn nói là nó đừng đùa kiểu như thế, mà nó thì cứ nhắc đi nhắc lại cái từ “Tao thích mày”, “tao thích mày nghe mà phát bức.

Tôi giằng tay ra khỏi tay nó, 1 mình quay lại đi tìm Diệu Anh.

“Này” tôi nghe tiếng gọi đằng sau lưng nhưng không quay lại “Mày dỗi đấy à?!”

Ồ! Tao đang dỗi đấy!

“Gớm, đùa tí mà làm gì giận dỗi ghê thế?!”

Ồ, tao cứ thích giận dỗi ghê thế đấy.

“Làm gì mà nhỏ nhen thế, đùa tí thôi mà gớm!” Khánh Minh từ lúc nào đã đi đến cạnh tôi, nó bịu môi nói.

Tôi làm bầm ” Gặp mấy thằng động dờ như mày nên mới phải nhỏ nhen thế đấy!”

Tôi lờm nó, chợt thấy bóng dáng của Diệu Anh ở đằng trước liền chạy đến cạnh nó nói vài lời rồi chạy đi. mặc kệ chúng nó

Thực ra thì hôm nay tôi vẫn phải đi làm ở tiệm đồ ăn nhanh.

Vì là tôi chủ nhật nên chỗ này đặc biệt đông đúc.

Tôi bị xoay như chong chóng vì phải mang đồ ra tận bàn cho khách, lại còn hết anh này tới chị nọ sai vặt nữa.

Chạy loăng quăng 1 hồi thì quán cũng đã vắng khách, tôi đến giờ mới có thể ngồi tạm ở một cái bàn mà thờ phào.

Aaaa,mệt thật đấy!

Đột nhiên có người đứng trước quầy hàng tính đặt món, thế là tôi phải chạy vội đến đó.

Tôi nhanh chóng đứng vào vị trí, nở nụ cười xã giao quen thuộc cùng câu hỏi nói nhiều đến chai cả hôm:

“Anh chị dùng gì ạ?!”

Hai người đó vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, chàng trai thì cúi xuống nhìn cái thực đơn dán trên bàn còn cô gái kia cứ phụng phịu đứng ở một bên chia môi ra.

Chàng trai đó cuối cùng cũng ngẩng đầu lên:”cho tôi một suất gà rán và nước chanh!” Rồi quay sang nhìn cô kia “Còn em?!”

Chị đó chẳng thèm đáp, cứ giữ nguyên cái mặt phụng phịu đứng ở đó, rồi bất chợt chun mũi:

“Chỗ này toàn mùi dầu mỡ kinh chết được, đã bảo anh là đừng có đưa em đến mấy nơi thấp kém thế này rồi cơ mà?!”

Chàng trai đó chẳng nói gì, nhưng ánh mắt có vẻ hiện hữu vài tia chán nản.

Rồi cậu ta ngẩng mặt lên nhìn tôi:”vậy đi!”

Tôi nhún vai, đưa cho người đó cái hóa đơn rồi viết vào giấy chuyển vào trong bếp.

Nếu không phải quán vắng khách thì tôi đã đập 2 người này đi rồi. Nhất là cái chị kia, cứ nghĩ mình cao quý lắm chắc!

Tên con trai quay sang nhìn người con gái: “Đến đây mà em không ăn gì à? Chẳng lẽ muốn nhìn anh ăn?!”

“Không ăn!” Cô gái đó cứ đầu cái mỏ lên làm tôi chỉ muốn cắt bég đi cho xong.

“Thế uống gì không?!” Người con trai đó lại hỏi.

Cô gái đó ồm ồm vén cái tóc mái, liếc qua cái menu rồi lại bĩu môi: “Đồ uống cũng toàn đường với chất béo, hông hết cả kế hoạch ăn kiêng của em!”

Kiên kiên cái con khi, có khả năng được ăn uống đủ đầy thì ăn đi lại còn giả vờ giả vịt.

Giá mà bây giờ có ngọn gió độc “đáng yêu” nào đi qua, cho cái mồm cứ bĩu bĩu kia của chị ta méo luôn đi. Sao người ở đâu mà chỉ qua vài cái hành động đã khiến người ta thấy khó ưa là thế nào?

“Nước lọc nhé?!” Anh chàng đó tiếp tục hỏi.

Tôi lại đưa ánh mắt sang nhìn cô gái đó, cô ta chẳng nói gì mà chỉ ư hử vài cái.

“Vây phiền cô lấy giùm tôi 1 cốc nước lọc nhé!” Anh chàng đó có chút cau mày khó chịu, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh để nói chuyện với tôi.

Phải rồi! Vào quán đồ ăn nhanh để uống nước lọc.

Tôi vâng 1 tiếng, rồi rút 1 cái cốc ra, đi đến chỗ bình nước dành cho nhân viên rót đầy 1 cốc, rồi tranh thủ lúc đang quay lưng về phía 2 người kia liền bĩu môi 1 cái y như cái chị kia.

Chợt tôi nghĩ ra 1 trò.

Tôi đưa cốc nước cho chị đó, chờ cho 2 người đi ra ngồi vào bàn rồi giả vờ rút điện thoại trong túi tạp dề, bấm bấm vài cái rồi áp lên tai:

“Alô?! Mày à?”

Tôi nói, vốn chỉ là tôi diễn kịch nên dĩ nhiên chả có mày nào trả lời cả.

Tôi nói tiếp: ” gì cơ? Thật á?!”

Tôi vờ vờ cầm cái ghế đi ra cái bàn bên cạnh chỗ 2 người đó ngồi rồi lau lau bàn, mồm vẫn nói chuyện với cái điện thoại vốn chả có cuộc gọi nào.

“Mày nói thật á?!” Tôi nhăn mặt “Ờ ôi ghê thế? Cái chị đấy nhin ăn nhiều quá chỉ uống toàn nước nên tử vong sao?!”

Ngay lập tức sau câu nói của tôi là một tiếng phụt nước rồi ho sặc sụa.

Tôi liếc qua hai người đó một lúc, thấy người con trai đang nhồm dầy vuốt lưng cho người yêu anh ta.

Tôi cười nhẹ 1 cái.Cho đáng đời những kẻ không biết trân trọng những gì mình có.

Cô ta có điều kiện ăn uống đầy đủ mà không chịu ăn, đi làm mấy việc vô nghĩa, trong khi người chỉ còn da bọc xương chứ nhiều nhận gì?

Tôi giả vờ nói thêm vài 3 câu nữa rồi ừ ừ vài tiếng và dứt điện thoại vào trong túi áo, rồi cầm cái khay quay vào trong bếp, chỉ còn nghe sau lưng vài tiếng đồ đạc :

“Sao tự dưng sặc thế? Có cần ăn cái gì không?!” hình như là giọng nói của tên con trai, chỉ cần nghe thôi cũng thấy có chút ý cười.

“À ừ. Em... lấy cho em một một cái hamburger nhé!” Giọng của chị gái ban nãy run run.

Vai tôi run bần bật, muốn cười to lắm mà không dám.

Kể cũng hay thật! Vừa thông được cái tư tưởng củ chuối của chị kia vừa bán được thêm hàng.

“Hamburger gì?!” Anh ta lại hỏi.

“Gì cũng được!” Chị gái đó giọng vẫn run run, tên con trai đang định đi thì lại bị cô ta túm tay lại “À, một soda nữa nhé!”

Tôi cúi mặt xuống mà nhe răng ra cười. Tuyệt ghê, còn được thêm một cốc nước.

Loay hoay một hồi thì tôi cũng đã đưa hết đồ ăn cho anh ta, còn được bo hăn 2 chục vì giúp cái chị kia chịu ăn uống.

Chắc hôm nay là ngày may mắn của tôi.

Chắc vậy.

“Cậu trêu người ta thế mà vui nhì?!” Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng nói.

Gì thế kia?

Là tên Hoàng Phong.

Ôi giờì ạ! Ngày may mắn cái mốc khô!

Tôi mặc dù trong lòng loạn như cào cào, thực sự là không biết nên nói gì với cậu ta.

Tôi chưa từng có tình cảm với hắn, đó là sự thật. Nhưng hắn là người đầu tiên mặt đối mặt mà tỏ tình với tôi một cách thật sự. Thậm chí còn là kẻ lấy luôn nụ hôn đầu của tôi. Vì thế, đối mặt với cậu ta cho dù đến giờ phút này tôi vẫn cảm thấy bối rối.

Hắn ta cứ cười cười, hắn đang ngồi ở cái bàn gần quầy nhân viên nhất, một tay chống lên mặt, ngón trỏ của bàn tay kia thì gõ gõ lên bàn.

“Biết là như thế thì đã chẳng thêm nói ra nữa!” Hắn vẫn cười ” Nói xong rồi thì gặp cậu còn khó hơn lên trời!”

Hắn ta là con trai, còn tôi là con gái. Hắn có thể là một kẻ lảng chơi nên có thể gần gũi với tôi mà không hề ngại ngùng. Nhưng tôi thì khác! Tôi là 1 kẻ sống nội tâm, với những hành động thân mật quá mức, ít nhiều đều khiến tôi cảm thấy ngượng ngập.

Tôi quay mặt ra chỗ khác để khỏi phải nhìn vào mắt cậu ta.

“Cậu ngồi đây từ bao giờ? ”

“Đủ lâu để thấy tất cả những gì cậu làm với bà chị kia!”

Tôi chỉ ừm.

Sau đó im lặng.

Thấy không? Tôi và hấn ta đâu có nhiều chuyện để nói đến thế?!

Nhưng cậu ta không có vẻ gì là nhận ra cái tính hướng khó xử này, hoặc nhận ra đấy nhưng kệ bố nó.

Và vì thế hấn ta cứ ngồi đấy và cười.

Tôi liếc liếc cậu ta, nhìn một cách dè bủ: “Cậu nên đăng kí 1 suất vào trại dưỡng dành cho những người không bình thường!”

Đấy nhé, tôi nói lịch sự lắm rồi đấy nhé, trại dưỡng dành cho những người không bình thường chứ không phải trại điên nhé.

“Tôi biết!” Trước câu nói móc mỉa của tôi, cậu ta còn chả có vẻ gì là tức giận: “tôi rủ cậu đi cùng nhé?!”

Gì cơ? Chắc tôi điên lên quá, ý hấn là tôi cũng bị điên chứ gì?

Người “tinh tế” như tôi chắc chắn sẽ không nói thẳng ra, tôi bèn vận hết nội công của chất xám để nghĩ ra một câu móc lại.

“Ồ thôi!” Tôi xua tay “Tôi vào làm gì cho trật chỗ, mình cậu đi đến đấy là các bác sĩ đã vất vả lắm rồi! Chăm cho mình cậu chắc phải bằng chăm cả chục bệnh nhân khác ý!”

Nụ cười trên mặt hấn tắt ngóm.

“Ý cậu là gì?!”

“Ồ!” Tôi trưng ra cái mặt ngây thơ hết mức “chết thật! Cậu nhiều bệnh thế! Khi nào vào bệnh viện bố mẹ cậu nên đề nghị cả chế độ chăm sóc cho não bộ của cậu nữa. Ý tôi rõ ràng thế mà không hiểu!”

Tôi nói xong, nhìn thấy cái mặt đen sì của hấn ta nên buồn cười đến run người.

“Ý cậu là tôi điên và ngu?!”

Ok. Tôi không định cười to đâu để giữ thể diện cho cậu ta (và cả tôi nữa),nhưng ai bắt hấn nói thẳng toẹt ra làm gì!

Tôi cứ cười như điên như dại.

Hoàng Phong chẳng nói được gì, chỉ tức tối đánh mặt lại nhìn tôi:

“Không cười nữa, tôi chờ cậu 2 tháng rồi đấy! Cậu trả lời thế nào?!”

Tôi dần dần ngừng cười, mặt nghiêm túc trở lại.

“Chuyện gì?!”

“Cậu biết mà!” Hấn nhìn thẳng vào mắt tôi.

À, là chuyện đó.

Trả lời thế nào ư?

Sự thật là... trong đầu tôi chỉ có duy nhất một chữ...

Không.

Tôi vốn định thốt ra nó, nhưng nhìn cái gương mặt bề ngoài thì bình thản nhưng rõ ràng sâu trong ánh mắt là một sự mong chờ khiến tôi không nói ra nổi.

Tôi phải làm thế nào?

Nhưng thôi, thà một lần tuyệt tình, còn hơn để hấn cứ mãi nuôi hi vọng mà tôi không thể đáp ứng được.

Tôi đắn đo một hồi lâu, còn hấn thì vẫn im lặng chờ đợi.

Cuối cùng, tôi quyết định lên tiếng: “Tôi...”

“Nguyệt Linh, có khách kìa !”

Một giọng nói cắt ngang lời tôi.

Chết tiệt thật!

Tôi bèn nhìn hấn ấy nãy rồi chạy đi .

Hấn bắt chợt túm lấy tay tôi.

“Sáng mai...” hấn dừng lại rồi nói tiếp: “sau giờ ăn trưa, nếu cậu đồng ý, hãy lên sân thượng gặp tôi. Còn nếu không...”

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy vài tia lo lắng và sợ hãi hiện hữu trong đôi mắt của hấn.

Tôi nhìn hấn mà trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Tôi bèn gạt tay hấn ra một cách nhẹ nhàng, chạy đi tiếp khách.

Tôi sẽ nói cho cậu ta, mọi thứ, ngay sau khi tôi tiếp khách xong...

Hoàng Phong hoàn toàn tránh mặt tôi.

Hoàn-toàn.

Nói đúng hơn là tôi và cậu ta chẳng hề gặp mặt nhau 1 tí nào trong gần 1 tuần nay.

Tôi cũng chẳng biết là mình có phũ phàng quá không.

Chỉ đơn giản là tôi nói cho cậu ta biết hết lòng mình. Nhưng gương mặt hấn khi nghe tôi nói xong từ “không” cực kì suy sụp.

Nhưng tôi có thể làm gì cho cậu ta cơ chứ?!

Bất giác tôi nở một nụ cười, ai mà ngờ rằng có ngày tôi phải trải qua mấy tình huống cầu huyết như mấy quyền truyện của Diệu Anh cơ chứ.

Đi từ chối lời tỏ tình.

Thờ dãi một hồi, tôi quyết định không nghĩ nữa.

Tôi nhìn lên bảng, nơi dày đặc toàn chữ là chữ. Giờ Văn đối với tôi mà nói chưa bao giờ là thú vị. Nhưng xét cho cùng, môn tôi học ổn nhất lại chỉ có Văn.

“Nguyệt Linh!” Tự xưng cô Hà -giáo viên bộ môn Văn gọi tên tôi.

“Dạ!” Tôi đứng dậy.

“Lên trả bài kiểm tra 1 tiết cho các bạn!” Tôi đi lên bục giảng theo lời cô.

Sao cô lại gọi tên tôi nhỉ?

Tuy thắc mắc nhưng tôi chẳng quan tâm lắm. Chỉ đón lấy xấp bài kiểm tra cùng ánh nhìn khó hiểu của cô Hà.

Tôi cúi xuống nhìn.

Bài ở trên cùng... là của tôi.

Một số 5 đỏ chói nằm lộn xộn trong cái ô điểm.

Tôi gần như há hốc mồm, sao tôi lại chỉ có 5 điểm?

Tôi thậm chí còn chẳng thể nhớ nổi hôm đó tôi đã làm những gì, và như thế nào mà lại chỉ có vồn vẹn 5 điểm.

Cô Hà vẫn giữ nguyên ánh mắt ấy nhìn tôi, có lẽ cô làm thế là muốn tốt cho tôi.

Tôi bèn giấu bài kiểm tra của mình xuống cuối cùng, lần lượt trả cho từng người rồi làm lủi về chỗ.

Rốt cuộc là tôi bị cái gì vậy chứ?!

.

.

.

Tôi vừa bước vào căng tin đã thấy Diệu Anh vẫy tay loạn xạ, bèn chậm rãi đi đến.

Đáng ra tôi có thể trưng ra cái mặt vui vẻ với 2 đứa nó, nhưng cái số 5 đỏ chói ban nãy làm tôi không tài nào cười nổi.

“Lại làm sao nữa thế?!” Diệu Anh nhìn tôi.

Tôi thờ dài cái thướt, một tay mở nắp hộp com chúng nó lấy sẵn cho, một tay thọc vào túi áo lấy ra tờ giấy đã bị gấp lại còn nhỏ xíu để lên bàn.

“Giờ đây?!” Khánh Minh nhanh tay cầm lấy tờ giấy mở ra xem. Từ hôm biết là nó chỉ đùa với tôi thôi tôi đã cư xử bình thường lại với nó.

Cả 2 đứa chụm đầu vào xem.

Rồi tròn mắt nhìn tôi.

Ừ, tao biết, tao biết, không cần ngạc nhiên thế đâu.

Vì môn Văn vốn là môn tôi học ổn hơn cả, cho dù có phạm hại đến mấy cũng chẳng bao giờ ăn nguyên con 5 cả.

Nên chúng nó ngạc nhiên cũng dễ hiểu.

“Chúng mày thấy đấy!” Tôi thờ dài “Tao bị tước học bổng rồi. Vốn xin rưng cả mồm rằng sẽ vớt lại điểm số bằng mấy bài kiểm tra 1 tiết và 15 phút. Thế mà ngay bài đầu tiên đã dính chương. Tóm lại là cái bài kiểm tra điền đại này vừa đập bay 1 cái học bổng của tao.”

Tôi lại thờ dài, nuốt com cũng không trôi!

Chúng nó cũng chẳng biết nói gì, bèn im lặng.

“Thôi đưa đây để tao đi thủ tiêu!” Tôi chia tay ra để lấy lại bài kiểm tra, giữ lại làm gì cho thêm sầu đời ra.

Chợt có ai đó vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Tôi nghiêng đầu.

Là nhỏ lớp 10a4 !

“Sau giờ ăn trưa, tôi muốn gặp cậu ở sân sau của trường.”

Nói rồi nhỏ ta bỏ đi, không thèm nghe xem tôi có đồng ý hay không.

Tôi quay sang nhìn 2 đứa kia, rớt cuộc cái tình huống gì đây cơ chứ?!

.

.

.

.

Tôi vốn không định đi gặp cậu ta đâu.

Thật đấy.

Là cái tính tò mò chết tiệt dắt tôi đến đây ấy chứ.

Tôi đứng trước mặt nhỏ lớp 10a4, mặt đối mặt.

Chờ mãi mà chẳng thấy cậu ta nói gì, tôi định lên tiếng trước.

“Cậu...”

“Cậu còn nhớ tôi nói tên tôi là gì không?”

Tôi ngẩn mặt ra.

Ờ thì thực ra...là tôi không nhớ lắm.

Trần gì ý.

“Là Trần Thị Ngọc Hà!” Nhỏ đó trả lời luôn hộ tôi.

Ừ đúng rồi, Trần Thị Ngọc Hà. Đây tôi nhớ mà.

“Có chuyện gì à?!” Tôi hỏi.

Nhỏ đó lại nhìn tôi 1 lúc lâu, rồi chợt thốt lên một câu nói đầy sát khí:

“Tôi- Trần Thị Ngọc Hà, là em gái cùng cha khác mẹ của cậu!”

Tôi đứng hình.

EM GÁI CÙNG CHA KHÁC MẸ?!

HẾT CHAP.

Chap này hơi ngắn. Nhưng là mình tranh thủ viết cho các bạn. Mình sắp thi chuyển cấp rồi. Thời gian không còn nhiều nữa.

Nhớ vote và cmt ủng hộ mình nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Tôi ngoảnh mặt ra 1 lúc, rồi bật cười.

“Này ,cậu cắt tóc xong nào đi theo tóc luôn à?!”

“Cậu cứ cười đi!” Nhỏ đó hất tóc “Những điều tôi nói sau đây sẽ làm cậu ngỡ ngàng dù chỉ chút ít đấy!”

Tôi nhún vai, hần rồi, tôi nghe cái câu đe dọa này nhiều lắm. Ai mà biết được nhỏ này đang toan tính cái gì.

Tôi thực sự đã chai lì với tình huống này rồi.

Có người đến gấp và gây sự, cứ cách mấy ngày lại có 1 người.

“Bố tôi và bố cậu là 1 người!” Nhỏ nói tiếp.

Ờ thì ban nãy vừa giới thiệu là em gái cùng cha khác mẹ thì chả bố là 1 người!

Tôi mặc dù chả tin cho lắm, nhưng vẫn im lặng nghe nhỏ đó nói tiếp.

“Mẹ tôi là vợ cả, còn mẹ cậu là vợ lẽ!” Nhỏ đó nắm chặt tay lại, trên gương mặt hiện lên vài nét căm hận.

Tôi hoàn toàn dừng dung, lấy gì để tôi tin cơ chứ?

Chắc hẳn nhỏ đó biết được tôi suy nghĩ như vậy, liền rút cái điện thoại trong túi áo, bấm bấm vài cái rồi chia ra cho tôi xem một bức ảnh.

Gi đây?

Thứ gió lạnh lẽo của mùa đông tấp vào da mặt tôi, vòn vòn mái tóc đang xoắn dài của tôi giống như đang cố ý trêu ngươi tôi vậy.

Trong bức ảnh, có 4 người.

Có hai người phụ nữ, một già, một trung niên, đứng cạnh người phụ nữ trung niên là một đứa con gái, vừa nhìn qua cũng có thể nhận ra đó là con nhỏ đang đứng trước mặt tôi. Và người cuối cùng trong bức ảnh là một đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên đó... chính là bố tôi.

Tôi cố nhìn kỹ bức ảnh, và sự thật là tôi không hề nhìn lầm một tí nào cả. Ánh mắt nghiêm nghị đặc trưng của bố tôi, gương mặt góc cạnh của ông, không thể lầm vào đâu được.

Khi thật! Cái tình huống quái quỷ gì thế này?

“Sao bố tôi lại đứng chung một khung hình với cậu?!” Tôi nghiêng người, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào nhỏ Hà.

“Như tôi đã nói...” nhỏ nhún vai “Bố cậu là bố tôi!”

Tôi gần như phát điên lên được! Nếu chuyện đó là thật, thì sao bố mẹ tôi có thể che giấu hoàn hảo đến nỗi tôi không biết 1 tí gì chứ?

“Cậu muốn gì?!” Tôi hỏi

“Chẳng gì cả!” Nhỏ Hà đáp lại, dường như lửa hận vẫn còn cháy bùng bùng “Tôi muốn cho cậu biết, cậu đúng là một đứa ngu lâu dốt bèn, cả một chuyện trọng đại như vậy cũng không hề hay biết trong bao nhiêu năm qua!”

Ánh mắt tôi càng lúc càng lạnh hơn.

“Nếu đúng như cậu nói, thì người con vợ cả như cậu tại sao phải quan tâm tới đứa con của vợ lẽ như tôi làm gì?”

Nhỏ đó cười khẩy, một nụ cười thể hiện sự khinh bỉ tột độ, và hành động đó càng khiến tôi cảm thấy bức bối khó chịu thêm.

“Thế này nhé!” Con nhỏ đó thả lỏng nắm đấm, khoanh hai tay lại, chậm rãi tiến về phía tôi “Gia đình tôi vốn rất hạnh phúc!”

Nhỏ Hà đứng ngay gần sát tôi, đưa tay lên nắm lấy vai tôi, ghé vào tai tôi rít từng câu nói qua kẽ răng: “Con đàn bà vô liêm sỉ đó, là mẹ ruột của cậu ấy, biết bố tôi có vợ rồi còn lén phét với ông ta, chỉ tội nghiệp cho mẹ tôi không hề hay biết gì cả. Cho tới khi mẹ tôi đang vất vả mang thai tôi, lại nghe được tin mẹ cậu sinh ra cậu, và cậu lại chính là con của bố tôi!”

Tôi đứng hình.

Như có tiếng sét đánh ngang tai, rốt cuộc chuyện này là sao cơ chứ?!

“Cậu nghĩ tôi tin chắc?!” Tôi bàng hoàng nhưng vẫn cố phủ nhận.

Làm sao mẹ tôi có thể là người như thế được?

“Tin hay không tùy cậu thôi! Dù sao thì tôi cũng đã khai thông được cái đầu óc ngu si của cậu rồi!” Nhỏ đó cười khẩy.

Tôi muốn điên lên được, thế này là cái sao đây?

Nói rồi nhỏ đó tiếp tục lướt tay trên chiếc điện thoại, một lúc sau giơ lên cho tôi xem.

Trên màn hình, có 2 người phụ nữ xuất hiện.

Một người thì tôi không biết, nhưng người kia chắc chắn là mẹ tôi!

Thoạt nhìn qua cũng có thể thấy đây là hình ảnh thu từ camera an ninh, nên chẳng có chút âm thanh nào.

Người phụ nữ mặc chiếc áo màu tím trong video – tức mẹ tôi, bỗng dưng đẩy mạnh người còn lại khiến cô ấy ngã ra đằng sau.

“Người vừa bị mẹ cậu đẩy, chính là mẹ tôi!” Nhỏ Hà lên tiếng, ngay lập tức tôi hiểu được nội dung của clip này.

Một lát sau, một người đàn ông khác xuất hiện.

Tôi nheo mắt nhìn...

Đó chẳng phải là...bố của tôi sao?

Ngay lập tức, người áo tím trong đoạn clip chạy tới âu yếm với người mà tôi vừa nhận dạng được là bố tôi.

Cho dù dưới hình ảnh không quá rõ ràng, vẫn có thể nhìn được gương mặt bàng hoàng của người phụ nữ còn lại.

“Nếu tôi không tình cờ xem được cái này, tôi đã chẳng thể biết được chuyện này mà đi tra hỏi mẹ tôi cho bằng được!” Nhỏ Hà tiếp tục nói.

Tôi hoàn toàn ngỡ ngàng, bằng chứng rõ ràng rành rành như thế này rồi, còn gì để chối nữa??

“Cậu còn nhớ tất cả những lần cậu gặp rắc rối chứ? Từ việc mất bản thảo phát biểu, cho tới việc cậu bị đẩy ngã xuống bể bơi, rồi thì bị lừa và gặp 2 kẻ 1 nam 1 nữ trong một căn phòng của ngôi nhà bỏ hoang không? Và cả việc cậu suýt bị đâm chết nữa chứ?!”

Cái gì đây? Sao cậu ta lại biết tất cả những chuyện này???

“Tất cả đều do tôi làm cả đó!”

Một câu, ngắn gọn, nhưng đủ đập tan tất cả ý chí của tôi.

“Tại sao?!” Tôi bất chợt run rẩy.

“Mẹ của mày giết chết mẹ của tao!” Nhỏ Hà một lần nữa gằn lên từng chữ một, và từng tiếng nói của cậu ta giống như những lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim của tôi.

“Nên cậu muốn giết tôi?!” Tôi thần thờ

“Đúng thế!” Nhỏ đó vẫn giữ nguyên ánh mắt đầy sát khí nhìn tôi “Chỉ trách mày quá cao sỏ, 5 lần 7 lượt cố gắng hãm hại mày, nhưng mày hầu như chẳng bị tổn hại gì, chỉ có lần tao định giết mày là mày gặp nhiều rắc rối nhất. Nhưng rốt cuộc cũng không phải mục đích của tao -là mày phải chết!”

Tôi im lặng, nhìn thẳng vào đôi mắt đang đỏ ngầu vì tức giận của đứa con gái đứng đối diện, không thốt ra được lời nào.

“Con đàn bà thối nát đó, giết chết mẹ tao, rồi kéo bố tao chạy trốn theo bà ta, cuối cùng thì bố tao cũng bị giết nốt!”

“....”

“Còn mày, mày biết cái người đẻ ra mày, bỏ mặc mày hơn 1 năm trời bây giờ ở chỗ nào không?”

Cậu ta dừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi một lúc lâu, rồi thốt ra vài từ khiến nội tâm của tôi hoàn toàn sụp đổ:

“Bà ta chính là Mara, trùm tội phạm nổi tiếng trong giới ngầm!”

.

.

.

Tôi như một kẻ vô hồn, lết từng bước chân uể oải đi về phía căn nhà hôm trước tôi bị cái kẻ có gương mặt giống mẹ tôi giam giữ ở đó.

Chuyện này, tại sao lại thế được cơ chứ?

Mẹ tôi, trong kí ức của tôi, và đơn giản là đối với tôi, bà ấy luôn là một người hoàn hảo, luôn che chở cho tôi, dạy dỗ cho tôi những điều tốt nhất, tuyệt vời nhất.

Là một người hiền dịu, luôn xoa đầu tôi âu yếm và nói rất nhẹ nhàng. Cho dù có những lần tôi bực bội, tôi tỏ thái độ, nhưng chưa một lần nào bà ấy dùng đòn roi để trị tôi cả.

Trong một cái chớp mắt, có người chạy đến nói với tôi, rằng cái con người hết sức điềm đạm và dịu dàng đó lại chính là cái kẻ mang danh trùm tội phạm, người mà chính mắt tôi chứng kiến cánh kẻ đó giật đứt một nắm tóc từ trên đầu của một chị gái chỉ vì chị đó nói vài lời lẽ không hay về bà ta.

Rốt cuộc thì bảo tôi phải tin chuyện này như thế nào được chứ?

“Đến bao giờ thì mày mới chịu đưa tiền cho tao?!”

Tôi chưa kịp rẽ vào trong con ngõ nhỏ dẫn đến ngôi nhà đó, đã nghe thấy giọng nói lạ mà quen của người phụ nữ có gương mặt giống mẹ tôi.

Tôi lùi xuống vài bước để nấp đi, đưa ánh mắt lạng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt.

Một người đàn ông, bị đánh tới mức mặt mũi bị biến dạng, giữa bầu trời đêm vẫn còn nhìn thấy rõ những vết máu loang lổ trên mặt, đôi mắt lộ rõ sự sợ hãi vô cùng, khắp mình run lẩy bẩy, chịu đựng từng cú đánh đập thẳng vào người mình.

“Tao bảo rồi!” Người phụ nữ mà từ nãy đến giờ tôi dồn vào đó sự chú ý nhiều nhất giờ tay ra hiệu cho đồng bọn dừng lại, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh cái kẻ bị đánh đến mức mặt mũi dị hợm đó, cất lên chất giọng đanh thép đến gai người :” Tao đã cho mày quá hạn đến nửa năm trời rồi, mày vẫn không chịu trả tiền cho tao!”

“Tôi...xin...xin hãy cho tôi thêm...thêm thời gian... tôi...tôi sẽ...sẽ trả đủ mà!” Giọng nói của người đó như chẳng còn chút sức sống nào, cố gắng van nài.

“Tao làm việc phải có quy tắc!” Người phụ nữ đó xốc cổ áo người kia dậy ”Mày nghĩ gì khi hết lần này đến lần khác nói câu đó với tao?”

“Nhưng...” kẻ bị đánh cho tàn tạ ấy đang định nói tiếp thì lại bị xốc cổ áo, khó khăn lắm mới thốt nên lời “Tôi thực sự...chưa kiếm đủ tiền, kiếm đủ tôi sẽ trả mà.... tôi...tôi còn vợ..vợ con ở nhà nữa. Xin...xin tha mạng!”

“Tha mạng sao? Được thôi!” Trong đêm tối, nụ cười nửa miệng của người phụ nữ càng khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng hơn bao giờ hết

Người đàn bà đó hất đầu, ngay lập tức bọn đàn em túm lấy cánh tay của người đang nằm sõng soài trên đất kia, xòe bàn tay của ông ta ra rồi ấn xuống đất.

Một kẻ khác đi tới, trên tay cầm một chiếc mã tấu lóe sáng trong màn đêm.

Này, không lẽ....

Tôi....

Cái này....

Tôi nhìn cảnh tượng trước mặt mà không thốt nên lời.

Chỉ trong một giây, ngón tay út của người đàn ông đã đứt lìa ra khỏi bàn tay của ông ta.

Tôi đưa tay lên bịt miệng để bản thân không thốt ra bất cứ một tiếng hét kinh hãi nào.

Tiếng gào thét vì đau đớn của ông ấy như xé tan tâm can của tôi.

Cùng là con người với nhau, tại sao lại có thể tàn nhẫn như thế?

“Tao đã cho mày tri hoan gần như cả năm rồi!” Người phụ nữ đó không hề có một chút biểu hiện hối hận nào, vẫn nói bằng giọng khinh khỉnh: “Nếu không trả nôi, thì ngay từ đầu đừng đại dột mà vay chứ!”

“Mày cứ liệu liệu mà trả tiền cho tao đi. Nếu không lần sau chẳng phải một ngón tay đâu, mà là cả một bàn tay đấy!” Nói rồi người đàn bà đó đứng dậy tính sai bước đi, vẫn còn đạp thêm vào bàn tay vừa đứt lìa kia nữa.

Đó mà là mẹ tôi sao?

Tàn ác, vô nhân đạo, mất hết nhân tính, những từ đó vốn không thể đặt lên đầu người mẹ đáng kính của tôi.

Nhưng nếu những lời của “người em cùng cha khác mẹ” của tôi là sự thật, cộng thêm cái cảnh tượng mà chính mắt tôi chứng kiến kia, thì mẹ tôi là loại người gì?

Tay chân tôi bỗng đưng luống cuống.

Tôi định bấm gọi cấp cứu.

Nhưng đây là hang ổ của băng đảng kia, nếu gọi cấp cứu đây sẽ gây sự chú ý.

Vậy...tôi phải làm gì?

Cái này...tôi từng xem trên TV, gặp tình huống này thì phải tránh làm nhiễm trùng phần cơ thể bị đứt ra, tôi liền rút trong cặp sách mấy tờ giấy ăn ra, run run cầm ngón tay đó lên bọc lại, không khỏi rùng mình.

Máu thấm dần vào khăn giấy, tôi rút nguyên cả giấy trong bọc cuộn lại mới dám cầm chặt nó trên tay.

Rồi tôi chặt vật kéo người đàn ông đó lên vai, bước từng bước chậm rãi.

Chết thật, tên này nặng quá đi mất!

Cũng thật may là nơi đây gần trung tâm thành phố, cũng trùng hợp thay gần cái bệnh viện A, ít ra tôi dù khổ sở vẫn có thể lết đến được chỗ này.

.

.

.

Tôi phải ở lại, làm người giám hộ cho ông ta, kí các loại thủ tục dù chẳng biết gì, mãi đến khi có người nhà của ông ấy tới mới được thả về.

“Lạch cạch!” Tôi vặn chiều khóa cho nó mở ra, ngày hôm nay tôi không còn tâm trạng để trèo cổng vào nữa.

Vào đến nhà, tôi lập tức ngã người xuống tắm đệm.

Mẹ tôi...

Mẹ của tôi...

Tôi nhếch mép, cuộc đời này đúng là trở trêu thật.

Đêm khuya đầu hiu cô quạnh, càng làm cho tâm hồn tôi thêm nặng trĩu.

Tôi bật dậy, kéo cái khóa cửa để mở tủ ra, lúi túi bên trong một đồng giấy được sắp xếp ngăn nắp.

Tôi mở ra, từng cái một.

Hà Nội, Ngày...tháng...năm...

Bố mẹ!

Hôm nay Diệu Anh cứ khẳng khái đòi con hát để nó quay phim, nó bảo nếu bố mẹ xem được cái đó, biết con có thể hát hay được sẽ trở về với con.

Vậy nên con mong bố mẹ xem được.

Đã bao nhiêu ngày tháng trôi qua rồi, con biết lúc này đây tự con phải bình tĩnh để nuôi sống chính bản thân mình, nhưng con không làm được. Con cứ mãi nhớ về 2 người.

Tại sao lại bỏ con đi?

Con đã làm gì sai sao?

.....

++++

Hà Nội, ngày... tháng...năm...

Bố mẹ ơi!

Diệu Anh giúp con tìm vài việc làm thêm. Có lẽ từ giờ con có thể tự nuôi sống bản thân mình rồi bố mẹ ạ.

Nó cũng bảo bố mẹ nó có thể giúp con. Nhưng con không muốn. Con biết, cũng đâu thể cứ mãi phụ thuộc vào cha mẹ của Diệu Anh được?

.....

+++++

Hà Nội, ngày.... tháng...năm...

Bố mẹ à!

Khánh Minh về nước rồi đấy ạ.

Nó cũng biết chuyện là bố mẹ bỏ đi rồi.

Con muốn giấu đi lắm nhưng không được.

Sao bố mẹ vẫn chưa về với con?...

+++

Hà Nội, ngày...tháng...năm...

Bố mẹ!

Hôm nay con chẳng có gì để nói cả!

Khi nào thì bố mẹ mới về với con?

+++

Khi nào bố mẹ mới về với con?

Chắc có lẽ là không bao giờ!

Một người chết, kẻ còn lại thì phiêu bạt giang hồ, tại sao phải trở về với đứa thừa thừa như tôi?

Tôi khờ thật!

Khờ đến mức ngu ngốc!

“Chết tiệt!” Tôi điên tiết, xé tung tóe hết cả đồng thư mà suốt hơn 1 năm qua tôi ngồi viết.

“Này thì tình yêu, này thì nhớ, này thì chờ, . . .” nước mắt tôi rơi là chảy, dùng hết sức giầy vò bao nhiêu tình cảm của mình thành đồng giấy vụn.

Tất cả là lừa gạt, là dối trá, là sự xảo quyệt của mấy kẻ người lớn phức tạp!

Uổng phí công sức của tôi luôn tin tưởng và coi trọng bọn họ.

Uổng công tôi luôn mong ngóng họ trở về, luôn cố cải thiện bản thân vì nghĩ rằng bố mẹ bỏ đi vì mình quá vô dụng!

Nhưng cuối cùng thì sao chứ? Bỏ đi chẳng phải vì cái mong mỏi làm giàu nên nợ nần người ta, mà bỏ đi là vì đã giết người.

Suốt 16 năm cuộc đời, mang danh là con của vợ lẽ mà không hề hay biết, người mẹ mà mình luôn tôn thờ lừa dối mình, lừa gạt người mà bản thân chẳng biết 1 chút gì.

Tôi vơ hết đồng giấy ném vào một cái thùng, đốt cháy hết sạch nó.

Những kí ức của tôi. . . từ ngày hôm nay sẽ không còn lại gì cả.

Tôi – Trần Nguyệt Linh – Không Có Bố Mẹ!

“Em nghĩ thông rồi sao?!” Duy Anh nở một nụ cười đắc thắng, ngả lưng ra đằng sau, vắt chân lên nhau như quý tộc

Tôi thì ngồi khép nép.

Dù sao, nói trắng ra cũng sắp là quan hệ chủ tớ rồi, tôi dù thế nào cũng cần phải giữ ý một tí.

“Đúng vậy!” Tôi khẳng định

Hắn ta vẫn giữ nguyên nụ cười: “Hình ảnh dịu dàng ý tứ này của em khiến tôi thấy mới mẻ thật đấy!”

Tôi không nói gì, cười cứng nhắc.

Anh ta cuối cùng cũng bỏ cái tư thế “quàng” tộc đấy, ngồi chính chu trên cái ghế giám đốc, lôi ra một tờ hợp đồng từ trong ngăn kéo.

“Một chữ kí thôi!” Anh ta nói “Nếu quyết định sớm một tí không hơn sao?!”

Tôi vẫn cười cứng nhắc, dù sao cũng đồng ý rồi, sớm hay muộn gì thì vẫn là đồng ý rồi mà làm nhảm nhiều thế không biết.

Tôi đương nhiên chỉ giám nghĩ trong đầu, thậm chí còn chẳng giám biểu hiện ra mặt.

Tôi ngồi đọc đi đọc lại hợp đồng, bắt hắn sửa hết chỗ này tới chỗ khác. Cuối cùng hắn phải đánh máy nguyên 1 bản mới để tôi kí vào.

Kể từ ngày mai, tôi sẽ bắt đầu cuộc sống của một thực tập sinh.

Tôi sẽ bắt đầu một cuộc đời mới!

HẾT CHAP

Chap này ngắn thật nhưng cũng lại là 1 chap tranh thủ viết

Có gì sai sót hay không hợp lí thì mấy bạn cứ cmt cho mình biết với nhé, như vậy sẽ giúp truyện của mình hoàn thiện hơn :3 vì có nhiều thứ mình k nhớ và cũng không để ý hết được

Ok gút bai ền ngủ ngon nha. :D

Nhớ vote và cmt cho mình nhé =]]

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tôi ngồi trong căn phòng tối tĩnh lặng, một tay chống cằm, ngón trỏ của tay kia gõ lên mặt bàn đều đặn, nhìn về nơi ánh sáng duy nhất phát ra trong căn phòng.

Chiếc ti vi trước mặt tôi không ngừng đưa tin.

“Trần Nguyệt Linh, nhân vật mới xuất hiện trong làng giải trí đã gây ra một cơn sốt bởi tài năng nổi trội. Rất nhiều những bài báo liên tục đưa tin về cô, đồng thời không khỏi cảm thán công ty quản lí CLC Entertainment quả thật may mắn khi thu thập được một nhân tài. Gần đây xuất hiện một vài đoạn clip thể hiện khả năng ca hát tuyệt vời của cô gái này trong quá khứ...”

Tôi nhếch mép, nhìn người phóng viên nói liên tục không ngừng nghĩ tới mức mặt đỏ hồng trên tivi, chợt cảm thấy mọi thứ như một giấc mơ.

Trần Nguyệt Linh, một con nhỏ vô danh tiểu tốt như tôi, một kẻ bị số phận trêu đùa như tôi, chợt thành một người nổi tiếng, khắp nơi đều nhắc tên.

Hôm qua là hộp báo ra mắt, ngày mai là lần đầu tiên biểu diễn trên sân khấu.

Tôi được ra mắt sớm, chỉ mất nửa năm thực tập, nhưng tôi phải trả giá cho nhiều thứ.

Tôi phải tập luyện không ngừng nghỉ, có thời gian rảnh là tập nhảy, thậm chí trong lúc làm bài tập trên lớp cũng luyện thanh nhạc. Thời gian gấp mặt 2 đĩa kia ít hơn bao giờ hết, chỉ có chút thời gian trên lớp để nói chuyện trong giờ, ngủ trưa cũng phải lên sân thượng tập luyện.

Nhưng mỗi tối tôi đều nhắn tin vu vơ với chúng nó cho bớt nhớ.

Khánh Minh và Diệu Anh không trách tôi, nhưng tôi hiểu chúng nó sẽ cảm thấy thế nào.

Thậm chí tôi còn phải trải qua một Giáng sinh và những ngày Tết chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi nhìn vào cái cửa sổ, gió đang đưa cái rèm cửa màu nâu sữa, ánh sáng ngoài trời lấp ló như muốn len lỏi vào trong căn phòng.

Suốt mấy tháng trời, tôi đều muốn có 1 khoảng thời gian ngồi 1 mình trong bóng tối.

Dường như chỉ duy nhất có cách đó, tôi mới có thể xoa dịu đi nỗi đau bởi cái sự thật gớm ghiếc kia.

Cái gì mà chơi chúng khoán?

Cái gì mà tham vọng làm giàu?

Cái gì mà bỏ lại tôi để tôi không bị ảnh hưởng?

Chẳng qua là vì cái kẻ đó – người mà tôi luôn kính trọng, tôi luôn coi là người mẹ tuyệt vời nhất trên trái đất này, đã cầm dao giết người.

Tôi cười nhẹ 1 cái.

Nếu không nhờ người em gái cùng cha khác mẹ bắt đầu dĩ kia, chắc có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ biết được chuyện này, và cho đến hết đời vẫn cứ là một kẻ ảo tưởng dốt nát bị người ta lừa từ thừa mồi sinh ra.

Bản thân tôi quả thực quá ngu ngốc, luôn nghĩ rằng sự đời này thật đơn giản.

Quả nhiên, phải có trải qua rồi mới biết, cuộc sống nó khổn nạn tới mức nào!

Tôi di ngón tay trên điện thoại, bấm một cuộc gọi cho Diệu Anh, một cuộc gọi cho Khánh Minh. Hôm nay tôi có 1 tối rảnh rồi trước khi bận rộn hơn. Tôi muốn hẹn với chúng nó đi đâu đó cho khuây khỏa

.

.

.

Tôi không làm gì quá đặc biệt, chỉ đội 1 chiếc mũ lưỡi trai thường dùng. Cho dù tôi có là người nổi tiếng đi chăng nữa cũng chẳng tới mức mà ai nhìn cũng nhận ra, nên tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều lắm.

Tôi ngồi 1 mình chán nản ở rạp chiếu phim, trên tay cầm 3 tấm vé và bên cạnh là 3 túi bỏng ngô cũng nước có ga.

“Ê cu!” Một sinh vật lạ từ đâu nhảy lên lưng tôi, rồi cứ chu chu cái mỏ ra muốn thorn vào má tôi.

Tôi gỡ tay Diệu Anh xuống, nhăn mặt nhăn mày, không khỏi cảm thán 1 câu:

“Kính quá!”

Nó bĩu môi.” Bao lâu rồi chứ ít ỏi gì. Suốt mấy tháng trời muốn nói chuyện trực tiếp với mày còn khó!”

Tôi mỉm cười, cũng đúng thật.

“Mà trước giờ mày có cư xử tửm lộn thế này đâu? Tự dưng trúng tà à?! ” Tôi vẫn nhăn mặt.

Mặc dù ngoài mồm nói nó thế, nhưng trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết, chúng nó vẫn luôn là những người mà tôi tin tưởng nhất.

“Sao?!” Nó chống hông “Tao muốn “cute” hóa! Không được à?!”

Ôi giờ ị ạ ! Lại còn cái thể loại cute hóa -_-!

“Mày mua vé chưa?!” Diệu Anh hỏi tôi.

“Đây!” Tôi xò ra ” Khánh Minh đâu?!”

Tôi vừa nói vừa ngo xung quanh.

“Đây!” Một giọng nói phát ra từ sau lưng làm tôi giật bắn mình.

Tôi quay lại đằng sau, chợt hơi chợt dạ.

Tôi... sao tự dưng... hình như thằng này nó đẹp trai ra hay sao ý.

Tôi vừa nhìn nhìn vừa đẩy lùi Diệu Anh ra sau, ghé vào tai nó nói nhỏ :”Có đúng là Khánh Minh không thế?!”

Diệu Anh gật gật.

“Thật?!” Tôi tròn mắt hỏi

Nó lại gật.

“Này...!” Tôi vẫn hỏi tiếp ” Sao dạo này nhìn nó khác thế? Trông đẹp trai hơn hẳn ý!”

“À!” Diệu Anh gật gù “Từ đợt mày bắt đầu đâm đầu vào luyện tập, nó tự dưng chăm chút bản thân lắm!”

“Thế à?!” Tôi cười hê hê, đi ra vỗ đôm độp vào lưng Khánh Minh “Hê lô bạn hiền. Lâu không gặp bạn đẹp trai hơn hẳn. Để ý em nào thế?!”

Nó cười nhếch mép 1 cái, trưng ra cái mặt khinh bỉ đặc trưng, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, rồi phun ra một câu gây sốc con dân dư luận:

“Tao vốn vẫn luôn đẹp trai!”

Rồi! Sắc mùi tự luyện!

“Mẹ ời!”

Bất chợt tôi nghe một tiếng gọi trong trẻo vang lên, bèn quay theo hướng đó nhìn.

Một cậu bé đội trên đầu chiếc mũ có tai gấu vô cùng dễ thương, đưa đôi mắt to tròn lấp lánh lên nhìn người mẹ hỏi

“Trẻ mồ côi là gì ạ?! Sao bạn này có chú nói bạn kia là trẻ mồ côi ạ?”

Trẻ mồ côi...

Trẻ mồ côi là gì?

Hừ, nói trắng ra, trẻ mồ côi chẳng phải là tôi sao?

Tôi bật cười, chợt nhớ ra Duy Anh đã từng nói nếu tôi đồng ý với hắn việc vào công ty, anh ta sẽ giúp tôi tìm bố mẹ.

Nhưng giờ thì chả cần nữa!

“Vào thôi! Đến giờ rồi!” Tôi kéo tay hai đứa nó vào, cố gắng đẩy mấy lời giải thích thế nào là trẻ mồ côi của người mẹ kia ra khỏi tai.

.
. .

Tôi đang rất khó chịu, cực kì khó chịu.

Người ngồi đằng sau chẳng hiểu bị cái gì mà cứ đạp chân vào ghế của tôi. Không những thế cái “hương thơm” nồng nàn từ chân của kẻ đó cứ xộc thẳng vào mũi làm tôi không tài nào tập trung nổi mà ngồi nghiền ngẫm bộ phim.

Chân gì mà “thơm” thế không biết!

Tôi đã cố nín nhịn để không phải cãi nhau hay đánh vào mấy việc rắc rối, nhưng người đó chẳng chịu ngừng lại mà cứ đạp vào cái ghế

Tôi thật không hiểu nổi, đạp chân vào ghế người ngồi trước thì có gì thư giãn?

Tôi không chịu đựng nổi nữa, bèn bật đèn pin điện thoại, nhòm dấy nói với người đằng sau:

“Xin lỗi, nhưng bạn có thể lịch sự 1 tí mà đừng đạp chân vào ghế của tôi được không?!” Tôi hơi cau mày.

Người đó không hề có tí thái độ gì giống với 2 chữ ” xin lỗi” cả.

Trái lại, anh ta còn vênh mặt lên, nhìn tôi dè dặt: “Có làm sao đâu?!”

“Vậy bạn đổi chỗ cho tôi, để tôi đạp thật lực vào ghế của bạn rồi để bạn tự cảm nhận xem có sao không nhé!” Người gì mà vô duyên không chịu được

Người đó lại càng cao giọng hơn: ” Lắm chuyện quá! Có ai làm gì đâu, đạp có 1 tí!”

Tôi đành mặt lại, tắt đèn pin đi, nói 1 câu bằng giọng lạnh băng rồi ngồi xuống: “Tôi không chịu nổi mùi hương từ chân của bạn!”

Tôi nghe vài tiếng cười khúc khích, khỏi cần nhìn cũng biết hắn ta hẳn phải thấy xấu hổ thế nào!

.
. .

Nửa đêm, tôi thức dậy vì tiếng chuông điện thoại vang lên không dứt.

Tôi bực mình, cầm điện thoại lên định bấm nghe thì nó im bật.

Khốn nạn!

Tôi nhăn hết cả mặt mũi lại vì chưa quen sáng, mở điện thoại ra chợt thấy 5 cuộc gọi nhờ cùng 1 tin nhắn.

Là Duy Anh.

Anh ta gửi cho tôi 1 tấm ảnh, là ảnh chụp màn hình của 1 bài báo.

Nhan đề: Trần Nguyệt Linh quát tháo ở rạp chiếu phim.

Phía dưới có 1 tấm ảnh của tôi khi tôi đang đứng dậy và cầm đèn flash chiếu sáng, mặt đang nhăn lại vì khó chịu.

Nội dung của nó nói rằng tôi đã cư xử cau có không đúng mực và quát lớn ở rạp chiếu gây ảnh hưởng tới mọi người.

Cái gì đây? Tôi như thế bao giờ chứ?!

Bịa đặt, toàn là bịa đặt!

Tôi nói chuyện với người đó bằng tông giọng hoàn toàn bình thường, đề nghị hoàn toàn lịch sự.

Thậm chí đáp lại thái độ lịch sự đầy của tôi lại còn là sự khó chịu và vô ý thức của đối phương nữa.

Ngay lúc ấy, tôi lại nhận được 1 tin nhắn nữa.

“Em sẽ phải quen dần với chuyện này, sau này ra đường dù có chuyện gì cũng cư xử bình thường một chút, cố gắng đừng gây chú ý nhiều quá!”

Nhưng rốt cuộc tôi đâu có làm gì?

Một tin nhắn nữa gửi đến từ Duy Anh!

“Còn nữa! Đừng đọc comment!”

....

.

.

.

Tôi đang chuẩn bị diễn tập cho sân khấu ra mắt.

Dù Duy Anh nói rằng không được đọc comment, nhưng lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, tôi đương nhiên là hiếu kì và mò vào đọc.

Và tôi thấy hồi hận!

Chủ yếu là toàn những người đánh giá người khác không phải do chủ kiến của bản thân, mà là người ta nói thế nào thì nghĩ thế.

Nói đơn giản hơn, là hầu hết đều là họ chẳng biết gì về tôi, chỉ căn cứ vào một bài báo sai sự thực và áp đặt những suy nghĩ sai trái ấy lên người khác.

Giờ thì tôi đã hiểu cảm giác của những người nổi tiếng.

Với bọn họ, vốn chẳng có gì là sự thật cả. Dù họ có nghe được chính những người chủ nhân câu chuyện giải thích thì họ cũng vẫn sẽ tin vào những thứ họ muốn tin.

Tôi đứng im để cho người ta dậm cái thứ bột phấn trắng toát lên mặt tôi.

Tôi chợt nghĩ, có lẽ những thứ phấn trang điểm này cũng như là một bộ mặt khác của tôi.

Từ giờ trở đi, Trần Nguyệt Linh sẽ lại có một cái vỏ bọc khác nữa.

Tôi cười mỉm, quay mặt nhìn ra bên ngoài bầu trời trong xanh và cao hơn khi bước sang mùa hè.

Tháng 4, tháng hoa anh đào nở rộ.

Hoa anh đào mang trên mình một màu sắc dịu nhẹ tươi sáng, khiến con người ta vừa nhìn đã cảm thấy khoan khoái kì lạ.

Hoa anh đào, luôn thanh cao và rực rỡ, theo cách riêng của nó.

Tôi lượn qua lượn lại ở hành lang, rồi lại ngồi sụp xuống chờ đợi.

Hôm nay lớp của Quốc Thiên học bổ túc, nên tôi phải ngồi chờ thêm một tiết học.

Tôi chống tay lên hành lang bằng inox còn đang dính những hạt nước mưa long lanh của mùa hạ, di di đầu ngón tay để những hạt nước vỡ tan, chảy xuống dưới.

Chợt tôi ngẩng mặt lên, ngắm nhìn bầu trời đầu hạ đang le lói vài tia nắng.

Tôi từng nghe nói, từ cuối tháng 1 đến đầu tháng 5 chính là mùa anh đào nở rộ.

Ở sân trường của tôi có một cây hoa anh đào.

Nhưng nó là giả.

Tôi vẫn luôn khao khát được 1 lần tận mắt ngắm hoa anh đào thật, nhất là lúc nở rộ.

“Cậu có biết hoa anh đào có ý nghĩa gì không?!”

Tôi quay mặt ra bên cạnh nơi phát ra tiếng nói, Quốc Thiên đang đứng đút 2 tay vào túi quần, nhìn về phía mà tôi vừa nhìn, chính là cây anh đào.

“...” tôi im lặng.

“Hoa anh đào vốn rất đẹp, nhưng thời gian nó nở rồi tàn dường như trong một khoảnh khắc. Cũng giống như cuộc đời mỗi người và cả tuổi thanh xuân của họ nữa... tuổi thanh xuân, đẹp đẽ đầy nhưng sẽ lụi tàn giống như hoa anh đào, lụi tàn một cách khoan dung, hùng hồn nhưng có chút buồn.

Cho dù nó phải trải qua bao nhiêu mùa thay lá, và chỉ được khoe ra vẻ rạng rỡ nhất của mình trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, thế nhưng dù thế thì chính khoảng thời gian ấy là vĩnh hằng.”

Hắn nhìn tôi bằng cặp mắt sâu xa khiến tôi nhìn mãi vẫn không tìm ra ý vị trong đôi mắt hắn.” Thanh xuân của cậu, tuy ngắn nhưng luôn là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời!”

Tôi không hiểu, rốt cuộc hắn định nói gì với tôi?

“Vậy nên...cậu đừng lãng phí thanh xuân của mình vì tôi nữa!”

Tôi đứng tần ngần nhìn theo bóng lưng Quốc Thiên, trong đầu là cả mớ hỗn độn.

Ý cậu ta là, tôi đừng theo đuổi cậu ta nữa?

Mùa anh đào năm ấy, cậu ta khuyên tôi hãy từ bỏ cậu ta.

Nhưng rốt cuộc, tôi có cố gắng như thế nào thì hắn vẫn có một chỗ đứng vững trãi trong góc nào đó của trái tim tôi.

Đáng ghét!

Tôi đã cố gắng đạp hắn ra khỏi cuộc đời tôi, ấy vậy mà hắn cứ bám dai như đĩa.

Tôi bỗng cười nhếch mép, là ai bám theo ai chứ?

Chỉ khoảng 20 phút nữa là sân khấu đầu tiên của tôi.

Vì đã diễn tập mấy ngày hôm trước rồi nên tôi nghĩ tôi sẽ làm tốt, nhưng vẫn còn chút lo lắng.

Tôi đang nhăn mặt lại vì hít phải bụi phấn và mấy cái thứ dính dính cứ tung tủy trên mặt tôi, thì chợt chị Oanh, quản lí của tôi từ bây giờ về sau xuất hiện, đưa cho tôi một tấm phong thư và nói :

“Thư của em!”

“Thư của em?” Tôi tròn mắt lên hỏi chị Oanh “Thư gì ạ?”

“À chị cũng chẳng rõ nữa!” Chị ấy cười, tiện tay đưa luôn cho tôi chai nước “Chị nghĩ là thư của fan hâm mộ đấy. Ghê nha, có fan hâm mộ đầu tiên gửi thư rồi nhé, lại còn là con trai.Mà không hiểu sao cậu ấy biết chị là quản lí của em, nên nhờ chị đưa cho em.”

“Thật ạ?” Tôi lật đi lật lại tấm phong thư, nó chẳng có gì quá đặc biệt cả, chỉ là một phong thư của bưu điện với dòng chữ “gửi Nguyệt Linh”

Tôi chờ cho anh chuyên viên trang điểm tô vẽ xong xuôi, mới chạy tới chỗ cái cặp xách, nhét phong thư vào.

.....

Chỉ còn 5 phút nữa là tôi lên sân khấu.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh hậu trường, quả thực là nhộn nhịp chưa từng thấy.

Ai cũng chạy đôn chạy đáo, tôi bị xoay qua xoay lại đến chóng cả mặt.

Mặt của tôi tôi vốn đã cảm thấy anh chuyên viên ban nãy tỏ vẻ kì lạ rồi, mà bây giờ họ lại cầm cái chổi phui phui lên mặt tôi thêm nữa.

Bây giờ chắc da tôi trắng như tờ giấy quá!

Tôi mặc dù trong lòng đang loạn như cào cào nhưng vẫn phải tỏ phù phù như lợn để ổn định lại tâm lý, thậm chí còn cố gắng nhắm lại 102 bí kíp làm màu trên sân khấu mà Diệu Anh truyền cho.

À, thực ra thì nó còn có tên gọi nữa miếu là 102 bí kíp chinh phục trái tim khán giả bằng những hành động như nháy mắt, hôn gió hay gì đấy cơ mà dù sao nói thẳng toẹt ra là làm màu cho nó nhanh.

Tôi còn đang lơ ngơ nhắm lại lời bài hát thì bị nhét 1 cái tai nghe vào tai, rồi trực tiếp bị mấy người xốc thẳng dây dợ của cái tai nghe đó vào trong áo làm tôi ngứa ngáy vô cùng.

Chết tiệt! Cái khi gió gì đây chứ?

Đã thế cái tai nghe còn phát ra âm thanh ừ ừ khó chịu, rồi cả tiếng alo để thử đường truyền nhức hết cả đầu

Sau khi nghe chị quản lí hướng dẫn những thứ cần biết về cái tai nghe và ứng phó thế nào với các tình huống có thể xảy ra, tôi lại bị người ta kéo đến cái bục ở phía dưới sân sân khấu, chỉnh chu lại quần áo, ấn tôi ngồi xuống cái ghế và đặt lên tay tôi cây đàn ghita.

Cái tình huống này, thật khiến người ta muốn trầm tĩnh cũng không nổi.

Cái bục cao ở dưới chân tôi chột nâng lên khiến tôi hơi chao đảo. Ánh mắt tôi nhìn lên trên sân khấu, chột trong tim rung lên 1 nhịp.

Sao...sao đông thế?

Tôi dù đã liệu trước tình huống này, nhưng...

Tôi chột như kẻ mất hết cả lí trí, tim đập thình thịch liên hồi, trong sự hoảng loạn nhất thời vẫn cố tìm bóng dáng của Diệu Anh và Khánh Minh ở dưới hàng ghế khán giả.

Chúng nó bảo là sẽ đi xem show đầu tiên của tôi, còn sẽ quay phim lại nữa. Và tôi chắc chắn là chúng nó đã đi, bởi vì tôi còn tận mắt nhìn thấy chúng nó và còn vẫy tay chào nhiệt tình nữa.

Đáng tiếc, giữa biển người mênh mông, bóng dáng nhỏ bé của chúng nó dù có quen thuộc thì cũng như mò kim đáy bể.

Nhạc dạo vang lên, tôi cũng bắt đầu đánh những giai điệu ghita đầu tiên.

Là sân khấu đầu tiên của tôi.

Là ngày sao bao nhiêu những vất vả tôi phải chịu đựng ở cái độ tuổi 16, tôi đã được thực hiện ước mơ của mình, bằng chính những nỗ lực của bản thân mình.

Cho dù ngày mai có ra sao, tôi sẽ luôn trân trọng từng giây phút này.

Như những ngày bình thường, tôi lại dậy sớm tới trường.

Tôi vẫn đi xe buýt.

Và vẫn ở ngôi nhà mà người tôi từng coi là bố mẹ để lại.

Tên Duy Anh nói với tôi, đây là khoảng thời gian đầu, chắc cũng chưa có gì bất cập, chỉ cần tôi ra ngoài cũng không để lộ mặt là được.

Tôi cũng đồng ý thế, chỉ cần thông tin của tôi không để lộ ra ngoài, tất cả những gì mọi người biết là tôi là học sinh trường Karishma là ổn rồi. Với lại chắc tôi cũng chưa đến mức quá nổi tiếng, dù thế nào cũng đâu thể 1 bước mà có cả đồng người hâm mộ theo chân được.

Lên đến trên lớp, việc trước hết tôi làm là nhìn xung quanh lớp học để xem có ai tới chưa, đặc biệt là 2 đứa kia.

Tôi nhìn thấy cái mặt thót của thằng Khánh Minh thì chột cười hơ hơ, rào bước đi vào, choàng vai nó rồi đu cả người lên, đang định hôn vào má một phát

thì chợt nhớ ra nên phanh lại.

Khoan đã, đây là Khánh Minh chứ không phải Diệu Anh.

Tại vì tôi hay làm thế này với Anh Anh nên suốt thì quen thói, nhưng làm với Khánh Minh luôn bỏ qua công đoạn hôn má, lí do thì rất rõ ràng, nó là giống đực, tôi là giống cái.

Tôi chậm rãi trườn người xuống, cười cười cho qua chuyện

“Hello bạn hiền!”

“Con điên!” Nó không ngần ngại mà đáp thẳng vào mặt tôi một câu làm tôi tụt hết cả cảm xúc, mặt nó còn hơi hơi hồng hồng “Mới sáng ngày ra đã gặp phải con điên! Ôi đời tôi!”

Tôi lườm nó một cái.

“Mày ốm à?! “Tôi ngồi vào cái ghế, nhưng ngồi ngược để mặt đối diện với Khánh Minh rồi giờ tay luôn qua tóc mái sờ vào trán của nó “Sao mặt cứ hồng hồng thế?!”

Ừm, hơi ảm ảm

“Ôm đầu mà ốm!” Nó hồ hững đáp lại “Mới sáng ngày ra gặp đúng con điên nên máu dồn lên não!”

“Này, bây giờ tao cũng là người nổi tiếng rồi nhé, mày lo mà trân trọng tao đi không sau này không còn cơ hội đâu !” Tôi bĩu môi

Rồi, kiểu gì nó cũng sẽ bóp chết lại tôi cho mà xem.

Nhưng trái ngược với dự đoán của tôi, tôi lại bắt gặp sự phức tạp trong đôi mắt của nó.

Nó im lặng, rồi chợt nhếch mép, như nụ cười khinh bỉ nó hay dành cho tôi, mà nụ cười lại có chút gì đấy giống như nó tự chế giễu bản thân.

“Đáng ra tao không nên bảo mày đi theo con đường đấy.”

Tôi không hiểu lắm ý trong câu nói của nó, cũng không muốn phá đám vào những suy tư của nó, nên đành im lặng mà quay lên.

.
. .
.

Hôm nay căng tin chợt đông đúc nhộn nhịp hơn hẳn ngày thường.

Có vẻ như là một ngày gì đấy đặc biệt.

Tôi chẳng quan tâm lắm, chỉ là mất công chen lòi cả ruột để lấy được một suất cơm, và lại phải chen trộn cả mắt để về được chỗ ngồi.

Cái khi gió gì mà đông thế không biết!

Phải mất một lúc cả 3 đứa tôi mới chui được tới bàn của bọn thằng Cường.

“A, chào người nổi tiếng!” Tôi vừa đặt suất cơm xuống thì thằng Cường đã vỗ bóp vào lưng tôi một cái

Tôi lườm nguýt nó một cái

“Ê Linh!” Không hiểu cái Hằng lúi ở đâu ra một đồng giấy lộn xộn bụi nhùi, trải phẳng ra bàn rồi đưa tôi, tiện thể móc ra cái bút cũng không hiểu từ xó nào ra nữa

Tôi mặt mũi ngẩn ngơ nhìn cái đồng giấy mà nó đưa cho tôi, ngơ ngác hỏi: “làm gì đấy?”

“Mày kí cho tao khoảng 200 tờ đi, tao để làm kỉ niệm tiện thể còn đem bán nữa! Dạo này tao đang rất túng thiếu, đại nhân xin hãy làm ơn làm phúc!” Hằng làm mặt hình sự, còn nhìn tôi theo cái kiểu “nhân danh mày là bạn tốt của tao!”

Tôi đen mặt.

Cái giống bạn bè gì đây cơ chứ?!

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt đe dọa.

Nó thấy vậy chột chột dạ, thu đông giấy bụi nhùi về mà nhét dưới mông.

Hay thật, nó vừa định lấy chỗ giấy đó xin chữ kí của tôi đấy.

“Bạn học Trần Nguyệt Linh!” Tôi đang nhét com vào mồm để thỏa mãn cơn đói cồn cào thì chột có tiếng gọi

Tôi quay mặt ra đằng sau, tìm kiếm bóng dáng cái con người vừa lời nguyên tên cúng cơm của tôi ra, đi kèm theo hai từ “bạn học” nghe đến là ớn lạnh để gọi tôi.

Đảo mắt mãi mà tôi chẳng thấy ai giống như vừa gọi mình, đang định quay vào thì chột có một bạn gái nhỏ nhắn, đeo một cặp mắt kính dày cộp, tóc tết hai bên, đứng khấp nép trước mặt tôi cứ như kiểu tôi sắp sửa ăn tươi nuốt sống cô bạn đó nhẹ nhàng giờ tay lên :” Là mình gọi!”

Sao tôi có cảm giác như mình là giáo viên đang hành hạ học sinh thế nhỉ?

“Chuyện gì vậy?!”

“À!” Bạn gái đó ngai ngừng mân mê bím tóc “Minh từ trước nay đã luôn hâm mộ bạn, nay lại biết bạn là người nổi tiếng rồi, bạn có thể chụp ảnh cùng mình không?!”

Tôi định từ chối, nhưng chột nghĩ, đây cũng là lần đầu tiên được tận hưởng cảm giác này, nên rốt cục vẫn đồng ý cho nó ý nghĩa.

Chụp ảnh xong, bạn gái đó còn gởi một cuốn sổ vô cùng màu mè, nói rằng muốn xin chữ kí.

Tôi lại đồng ý.

Nhưng cô bạn đó cứ bắt tôi kí thêm tận mấy cái nữa, mặc dù tôi cảm thấy có chút khó chịu, nhưng từ chối hay nói này nói nọ đều không hay lắm, nên vẫn tiếp tục đồng ý.

Tôi đã kí được khoảng chục tờ rồi mà người bạn đó vẫn cứ bảo tôi kí tiếp, để cứu vãn tình thế, tôi đành cười cười, tiện tay trả lại quyển sổ: “Kí nữa chắc mình gãy tay mất, bạn đề làm gì mà nhiều thế, một chữ là đủ rồi mà?”

Cô bạn đó chột đỏ ửng mặt, rồi cúi đầu xuống nói lí nhí:

“Minh định bớt lại một cái đầu tiên cho mình, còn những cái còn lại...”

Tôi cúi xuống nhìn, ý chờ đợi về tiếp theo của câu nói.

“Minh... định đem đi bán.”

“.....”

HẾT CHAP

Cạn lời /

Mình còn chưa đầy 1 tháng nữa là thi rồi, thi xong mình sẽ quẩy tung trời đất, và cũng sẽ chăm chỉ viết truyện hơn,

Truyện mình trông thế thôi chứ sắp đi đến hồi kết rồi ý :3

Nhớ vote và cmt nhé :D

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Tôi sắp sách vở vào cặp, chuẩn bị mọi thứ đi tới nhà Khánh Minh.

Hôm nay trường tôi cho nghỉ một buổi để các thầy cô tổng kết sổ và điểm số, cũng như thành tích của cả một năm học, nên chúng tôi được nghỉ, và khoảng đầu tháng 5 là được nghỉ hè rồi.

Nhưng chúng tôi vẫn còn một đợt thi nữa, để xác định xem lên lớp có học ở cái lớp cũ nữa hay không, nếu không đủ khả năng thì sẽ chuyển xuống lớp khác, và đương nhiên, những người thành tích tốt hơn sẽ chuyển lên lớp trên, là những lớp gần thương hiệu lớp chọn hay chất lượng cao.

Đương nhiên, làm vậy để duy trì thành tích đồ đại học của trường.

Kể ra thì cũng hợp lý phết, vì nếu nghỉ hè xong mới thi thì trong đầu tôi đã chẳng còn 1 mớ kiến thức nào dù là một vệt sáng nhỏ nhoi.

Và tôi đến nhà Khánh Minh vì mục đích học nhóm.

Vừa đến nơi, tôi đã nghe tiếng nhạc xập xình từ trong phát ra, chỉ nghe thôi cũng đủ biết trong nhà loạn đến cỡ nào.

Khiếp, mới sáng sớm, làm gì mà bốc thế?!

Tôi tự động mở cổng, đầu tiên là quay qua xoa đầu bé Gấu một cách thỏa thích, âu yếm nó 1 lát mới đi vào.

Không thấy chú Hưng, cũng không thấy cô Bích.

Tầng 1 hoàn toàn trống không, chẳng có ai ở dưới này cả.

Thế mà còn không khóa cửa, đúng là chẳng hiểu nổi mấy con người này.

Chỉ có điều là, tôi nhận ra xe của anh Tuấn đang đỗ ở ngoài sân.

Tôi chẳng hiểu sao tự dưng vui vẻ, nhảy chân sáo lên từng bậc cầu thang.

Tôi mở cửa phòng Khánh Minh ra, và không ngoài dự đoán, anh Tuấn mặc một cái áo phong độ chói, thêm một cái quần đùi kẻ caro, đang ngồi chồm hổm trên cá ghế xoay và đọc sách (-_-)

Nhấn mạnh là ngồi chồm hổm, ngồi chồm hổm đấy nhé!

Ai mà nghĩ được đây là cái phong thái đỉnh đặc và quyết đoán của một bác sĩ vốn có chứ!

Tôi nhìn quanh căn phòng, trong góc phòng là một cái loa nhỏ nhưng âm thanh thì không hề nhỏ, và nó chính là nguyên nhân của mọi âm thanh đỉnh tai nhức óc kia.

Còn cái căn phòng này thì hoàn toàn là một bãi chiến trường.

Con nhỏ Diệu Anh đang nằm chổng mông trên giường, ngủ say không biết trời đất.

Vào hoàn cảnh này mà còn ngủ được, báỉ phục!

“A, chào em gái!” Anh Tuấn thả hai chân xuống, chuyển sang tư thế vắt chân quý tộc, vươn tay tính xoa đầu tôi.

Tôi kịp thời ngăn lại, mặt nghiêm túc: “Anh đừng xoa đầu em nữa, làm thế em không cao được nữa đâu!”.

Anh ấy chợt đứng dậy, thô bạo ấn đầu tôi áp sát vào ngực mình, lấy tay đo chiều cao của tôi tới chỗ nào của ổng, rồi đẩy ra, nhấn mặt:

“Cao thế được rồi, cao nữa mà thành cái sào chọc...”

“Này!” Tôi gạt lên, lườm một cái cháy mắt, tay vẫn còn đang xoa xoa cái chán bị đau ban nãy.

Anh Tuấn cười hề hề.

Ôi, hình mẫu trong bao lòng chị em, một tí khí chất cũng chẳng tìm thấy!

“Khánh Minh đâu ạ?!” Một lúc sau, tôi dịu bớt, nhẹ giọng hỏi.

Anh Tuấn xoa xoa cái tóc vốn chẳng gọn gàng gì, mặt hiện rõ vẻ hào hứng: “À, thằng cu vào siêu thị để bốc ít đồ ăn vặt rồi! Nhị vị phụ huynh không có nhà, đương nhiên là phải làm một bữa ra trò rồi!”

À, thảo nào.

Hóa ra là phụ huynh không có nhà, nên mới sáng ra đã phá làng phá xóm.

Đột nhiên cánh cửa sau lưng tôi bật ra, đập một lực không hề nhẹ vào... ừm... quả phao câu đệm đỡ của tôi, khiến tôi ngã chúi mặt vào cái giường nằm chênh ềnh giữa phòng.

Ôi trời, mệnh tôi đúng là mệnh chó mà !

Tôi nhanh nhẹn đỡ tay vào cái giường, nếu không thì không biết đã có mấy cái răng khắn gói ra đi rồi.

“Ồ, xin chào người nổi tiếng!” Giọng Khánh Minh vang lên sau lưng tôi.

Nghe xong câu nói ấy, tôi liền không vui, ngồi thẳng người dậy, cảm râm : “Đừng có gọi tao như thế!”

Khi ổn định chỗ ngồi, tôi mới liếc mắt lên nhìn Khánh Minh, và ngay lập tức, tôi bị kinh hãi bởi đồng hồ trên tay nó.

“Mày vác cả siêu thị về đây à?!” Nhìn 2 túi đồ to đùng, tôi không khỏi cảm thán

Khánh Minh làm mặt tỉnh bơ: “Muốn có một trận chơi đã đòi và ra trò, ngàn này đồ còn là ít!”

Nó giơ chân lên, đập Diệu Anh ra khỏi giường, nhường chỗ cho 2 túi đồ.

Hay đấy nhỉ, đập người nhường chỗ cho đồ.

Chỉ có điều là, Diệu Anh dù bị lấn từ trên giường xuống nhưng vẫn ngủ ngon lành.

Phải rồi, nhạc to thế kia nó còn ngủ được, một cái đập trong phút chốc thì có nhằm nhò gì.

Anh Tuấn chẳng ngần ngại, lập tức xông vào, bày biện đồ đạc tứ tung, đương nhiên có sự góp sức của Khánh Minh, và cả Diệu Anh với cái mặt ngơ ngơ ngu không tả nổi.

Cuối cùng thì “học nhóm” chỉ là cái mác.

Còn cả ngày hôm nay, cả lũ chúng tôi chỉ toàn là ăn chơi, quậy phá mọi thứ, căn nhà to đẹp sạch sẽ bây giờ có lẽ lại trở thành hiện trường vụ ẩu đả , tàn tạ không còn gì để nói.

.

.

.

Tôi nằm ngửa cái bụng no căng vì vừa nhét đồng hồ ăn vào lúc ban nãy.

Tôi có cảm giác bụng mình chắc sẽ nổ tung lúc nào không biết mất!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ chắc khoảng 1 giờ chiều , mặt trời lên cao nhất, ánh nắng chói chang len lỏi qua từng kẽ lá , rọi vào trong căn phòng.

Tôi liền nhú mày, giơ cánh tay che lại cho hết chói mắt , rồi đứng dậy kéo rèm vào, và lại gục xuống giường.

Ngơ ngậy một lúc không ngủ nổi, tôi quyết định không ngủ nữa.

Đứng dậy, kéo cái ghế xoay vào trước cửa sổ, rồi tôi thò đầu qua tấm rèm, nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Tôi chợt nhớ ra rằng, nơi đây gắn đầy những kỉ niệm của tôi về một thời ấu thơ tươi đẹp.

Nhà tôi cách nhà Diệu Anh khoảng 2 cây số, và cách nhà Khánh Minh khoảng 15 phút đi xe đạp.

Hồi bé, nếu muốn đi qua nhà Khánh Minh chơi, tôi và Diệu Anh đều phải nhờ người lớn đưa đi 1 chút, lớn hơn 1 chút thì tập đi xe đạp để đi qua nhà nó cho tiện.

Tôi biết đi xe đạp trước, còn Diệu Anh tập 1 lần đầu tiên bị ngã tèo cả mông, lần đó về nó bị bầm tím hết cả chân tay, chưa kể cả khuỷu tay lần đầu gối đều bị trầy xước, sau đó nó sợ quá, không dám tập đi nữa.

Kể từ đó cho tới bây giờ, Diệu Anh vẫn không biết đi xe đạp

Từ nhiều lần tôi tập luyện ,sau đó cuối cùng cũng biết đi xe đạp, nên tôi khoái chí lắm, chiều nào cũng tí tòn đạp xe qua nhà Diệu Anh, rồi chở nó ra nhà Khánh Minh, ngày qua ngày quậy phá ở đây dưới cái mác “đi học nhóm”

Mọi chuyện chỉ chấm dứt khi mà Khánh Minh đi du học.

Nghĩ lại mới thấy, 14 tuổi, đi du học gì chứ? Có phải là quá bạo động rồi không?

Giỏi dã man gì chứ, thi cấp 3 còn kém điểm tôi.

Tôi cười thầm một cách khinh bỉ, trong lòng thầm nhạo báng thằng cha Minh.

“Không ngủ à?!” Giọng nói của kẻ tôi vừa thầm phỉ báng vang lên ngay sau tai khiến tôi giật mình.

Không giật mình sao được? Vừa thầm nói xấu nó thì nó đột nhiên xuất hiện.

Vội chui đầu ra khỏi rèm, ngay sau đó hiện ra trước mắt là bộ dạng nhếch nhác hết chỗ nói của Khánh Minh, đang cầm chai nước lên tu ừng ực.

Tôi cười hơ hơ :”Không ngủ nổi!”

“Ăn cho lắm vào rồi bội thực không ngủ nổi chứ gì?!” nó thẳng tay ném chai nước trống không vào góc phòng.

Tôi nhếch mép, ai ăn nhiều hơn ai?

“Minh này!” Tôi gạt cái rèm ra, quyết định trêu ngươi anh Tuấn, cho ánh nắng chiếu vào mặt ông, nhưng chẳng xi nhê gì cả.

“Gì?!”

” Tao sắp chuyển nhà rồi!”

Nó vừa mở lon bia, đang định đưa lên uống thì chợt ngừng lại.

“Khi nào?”

“Tuần sau thôi, tao phải chuyển đi, vì nhà của tao bị phát hiện rồi!” Tôi đáp lại.

Khánh Minh cười nhạt.

Tôi im lặng, theo dõi từng cử chỉ của nó.

Khánh Minh nhìn tôi 1 lúc lâu, từ từ đặt lon bia vừa mở nắp xuống cái bàn gỗ ngay đó, tiến đến gần tôi.

Nó áp 2 bàn tay của mình vào 2 bên tai tôi, bịt thật chặt.

Mọi âm thanh ồn ào của xe cộ xung quanh biến mất.

Hình như Khánh Minh có nói điều gì đó, nhưng nó bịt chặt tai tôi, khiến tôi chẳng nghe được gì cả.

Một lát sau, nó bỏ tay ra khỏi đầu tôi, quay lưng bỏ đi.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng nó, tôi chợt khó hiểu, nó vừa làm cái khi gì thế?!

“Con nhò ngu si, vì tao đã buông tay, nên đừng khiến cho tao phải hối hận bởi quyết định của mình!”

.

.

.

.

Bây giờ thì tôi đã thực sự hiểu cái gì gọi là sự bất tiện khi làm một người nổi tiếng.

Có lần mới sáng ra ngủ dậy, đánh răng rửa mặt xong, tôi chẳng nghĩ nhiều mà xô tạm đôi tông lão, ăn mặc lới thôi lếch thếch đi ra đầu đường ăn phở. Kết quả là bị chụp ảnh tới tấp, và cũng ngay lập tức, những thứ đấy được đưa lên mạng.

Nhưng nó không nghiêm trọng lắm, tôi vẫn được bao che là dù sao cũng chỉ là một học sinh bình thường trước khi trở nên nổi tiếng, nên người thường làm những việc như thế được thì tôi cũng thế.

Nhưng lại có người nói rằng : Dù sao là người của công chúng, cần phải chăm chút hình ảnh một chút, sao có thể kệch cỡm như vậy mà ra ngoài đường?

Có người lại đáp : Họ cũng chỉ là người phạm thôi, chẳng lẽ không được một lần thoải mái ra ngoài đường mà đi ăn phở?

Người kia lại cãi lại : Người phạm, nhưng khác với người bình thường ở chỗ họ có nhiều người biết đến!

Người nọ không chịu thua: Dù nhiều người biết đến cũng chỉ là người bình thường mà thôi!

Cứ thế đấu qua đấu lại, tôi cũng nản luôn.

Nếu không phải vì kẻ sinh nhai, cho dù có ước mơ ước mộng gì, tôi có chết cũng không dấn thân vào con đường này.

Nhưng điều đó chưa đủ đáng sợ.

Vì bây giờ đã sang mùa hè, trời không còn lạnh nữa nên tôi vứt đồng chân ngày trước dùng làm nệm ra một xó mà nằm ra đất, dạn hán ra, và không hiểu tại sao hình ảnh đây của tôi cũng bị chụp lại được. Và theo góc chụp tôi đoán là nó từ cửa sổ.

Theo bức hình đó là một lời dẫn :” Minh đã phải bắc thang trèo lên tầng 2 của nhà Nguyệt Linh mới có thể ghi lại hình ảnh đặc sắc này đây.”

Và một lần nữa, những bình luận ở dưới lại có nội dung xoay quanh việc một người nổi tiếng phải như thế nào, phải khác với người thường.

Tôi thực sự đã đập bàn mà gào lên, người nổi tiếng thì sao chứ, bà mày đi ngủ thì có thể biết được cái mốc khô gì?

Thật uổng phí tôi đã hi sinh 70k đăng kí 3G chỉ để cập nhật tin tức của bản thân, toàn những cái tin nhảm nhí và xâm phạm đời tư của tôi nghiêm trọng.

Ấy thế nhưng nó vẫn chưa đủ độ ghê rợn so với chuyện này.

Phải, nhà tôi bị đột nhập.

10h đêm, tôi đang chăm chú vào học bài, tự dưng vai có cảm giác bị ai đó chạm vào.

Tôi dựng hết cả tóc gáy lên, ban đầu thì không dám quay ra sau nhìn, nhưng một lúc sau thì vai ngày càng bị lay mạnh, đến lúc lấy hết dũng khí quay ra đằng sau thì thấy một gương mặt lạ hoắc. Sau khi chạm vào tôi thì lùi ra sau rú lên: “Minh... mình chạm được tay vào Nguyệt Linh này!”

Tôi thực sự không còn gì để nói.

Người đó còn bắt tôi kí tên.

Tôi vì không muốn rắc rối nên vẫn kí tên, nhưng gương mặt tỏ rõ ràng sự khó chịu.

Và đương nhiên, sau bao nhiêu sự vắn vẹo nói khéo để bảo người đẩy ra khỏi nhà mình không thành, tôi đành phải chuyển sang đe dọa thì kẻ đó mới chịu đi.

Ngay lập tức hôm sau toàn bộ khung cảnh cái nhà to dùng nhưng trống huơ trống hoác được đưa lên mạng.

Rồi lại một cuộc cãi nhau nữa.

Thực sự là trước giờ tôi chưa từng nghĩ, những người nổi tiếng phải khổ sở như thế, đây là chưa kể tôi mới chỉ là ma mới, được chú ý là do ra mắt trong một công ty có tiếng.

Tôi vứt phịch cái điện thoại xuống bàn, uể oải đứng dậy.

Tôi rất muốn bỏ cuộc.

Đó là điều duy nhất mà tôi suy nghĩ trong đầu lúc này.

Nhưng, nếu bỏ cuộc khi còn chưa có gì bắt đầu, quả thực quá hèn nhát.

Hơn nữa, nếu dừng lại, tôi lấy cái gì để ăn cơ chứ?

Số phận của tôi, quả là chẳng ra cái thể thống gì.

Thôi thì kiếp này cố mà sống tốt, để kiếp sau không còn phải sống cuộc sống làm trâu làm bò như vậy nữa.

Tôi cảm thấy cuộc đời mình bị thấm hết mức, mang theo tâm trạng nặng như đeo chì mà chuẩn bị để đi học.

Cầm cái cặp , tôi mới thấy tự dưng nó rất nặng, bèn dốc ngược lên mà đổ hết mọi thứ ra.

Ngay lập tức một đồng đồ gì gì đấy ở chỗ nào ra tôi cũng chẳng nhớ nổi nữa nằm la liệt trên sàn nhà.

Bao sao cặp nặng!

Đột nhiên, có một bức thư đơn giản, không hề họa tiết cầu kì như những bức thư khác rơi ra làm thu hút sự chú ý của tôi.

Đó... là bức thư mà chị quản lí nói rằng là người hâm mộ đầu tiên gửi thư cho tôi.

Tôi cầm nó lên, cẩn thận bóc ra, bên trong cũng đơn giản y như cốt cách bên ngoài của nó, chỉ một tờ giấy kẻ màu sữa được tách từ tập vở ra.

Tôi mở ra, nhìn thoáng qua.

Là đặc trưng cho chữ viết của con trai, không hề theo hàng lối, nét chữ có chút lộn xộn, nhưng không thể gọi là khó đọc.

~~~~~

Gửi Nguyệt Linh!

Gửi đứa con gái đáng ghét đã luôn ngự trị trong tâm can tôi từ lúc nào mà bản thân tôi cũng chẳng biết rõ.

Lúc cậu đọc bức thư này, có lẽ tôi đã đi đến một nơi rất xa rồi.

Hôm nay là một ngày tháng 4, ánh nắng tràn ngập.

Một buổi sáng trong trẻo và tươi mát.

Tôi nhớ đến cậu!

Tôi nhớ đến ngày mà tôi đã khuyên cậu từ bỏ theo đuổi tôi. Đó là vào một ngày tháng 4 của 2 năm về trước. Là mùa hoa anh đào nở rộ, một loài hoa đẹp mà buồn tới nao lòng.

Lần đó, tôi nhìn thấy một cô bé luôn tươi cười vui vẻ, đội một chiếc mũ len màu đỏ giống chiếc cậu hay đội khi trước.

Và tôi nhớ đến cậu!

Tôi biết cậu từng thích tôi, còn tôi vẫn luôn thích cậu.

Nhưng tôi chưa bao giờ thể hiện ra cho cậu thấy điều đó, bởi vì bố mẹ tôi không hề thích gia đình cậu. Họ đều là những kẻ giả tạo, mặc dù ngoài mặt luôn đón tiếp nhưng không hề quan tâm đến cậu một chút nào cả. Và nếu họ phát hiện ra rằng tôi thích cậu, họ sẽ không để cậu yên.

Người lớn, họ đều là những kẻ toan tính và giỏi diễn kịch, họ dạy ta những bài học về đạo đức nhưng chẳng có hai chữ “đạo đức” tồn tại trong họ.

Tôi hoàn toàn đồng ý điều này với hấn, như một người đã trải qua.

Những kẻ hai mặt đáng ghê tởm, những con người nhỏ nhen và ích kỉ.

Còn về lí do bố mẹ tôi không thích gia đình cậu...

Cậu không nên biết vẫn hơn.

Tôi quả thực là một đứa con trai kém cỏi, phải không?

Tôi phải đốt đi cuốn album về cha mẹ cậu, mặc dù tôi biết là cậu vô cùng trân trọng nó.

Tôi biết rằng cha mẹ cậu bỏ đi, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì giúp cậu được.

Tôi biết là cậu bị tổn thương rất nhiều rồi, vậy mà tôi lại khoét thêm những vết thương cho cậu.

Tôi không dám đứng lên chống lại cha mẹ của tôi để đi theo tình cảm của bản thân mình.

Tôi thực sự kém cỏi, và tôi cảm thấy xấu hổ về điều đó.

Điều duy nhất tôi có thể làm được, chỉ là âm thầm dõi theo cậu, chỉ là lặng lẽ quan sát bóng lưng của cậu. Cho dù vậy, tôi chẳng thể làm gì cho cậu cả. Vì tôi sợ, tôi chỉ cần đứng cạnh cậu 1 giây, tôi sẽ không thể chịu đựng nổi mà lại quay sang ôm chầm lấy thân ảnh nhỏ bé của cậu.

Nhưng...

Tôi đã kìm nén điều này từ rất lâu rồi...

Tôi nhớ cậu, Nguyệt Linh à! Nhớ đến phát điên lên được.

Dù sao thì... Nguyệt Linh à, tôi luôn muốn rằng cậu sẽ là của tôi! Bây giờ và mãi mãi!!!

Nếu có thể, xin cậu hãy chờ tôi, để một ngày tôi trở về, đứng cạnh bên cậu, và trở thành một người quan trọng trong cuộc sống của cậu, để mỗi sáng thức dậy người đầu tiên tôi nhìn thấy là cậu.

Nhưng nếu không được....

Vậy tôi sẽ luôn tôn trọng cậu, hãy đi tìm lấy hạnh phúc cho riêng bản thân mình nhé!

Cảm ơn vì cậu đã xuất hiện trên cõi đời này, và quan trọng nhất là đã có mặt trong cuộc sống của tôi, khiến cho những quãng ngày chán nản vì sống trong sự dối trá của tôi biến mất mỗi khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào như một ly kem mát lạnh của cậu.

Cảm ơn Nguyệt Linh.

~Quốc Thiên~

~~~~~

Tôi không biết mặt tôi đã lấm lem vì nước mắt từ bao giờ.

Tâm trạng của tôi vốn đã không tốt đẹp gì, nay lại càng thêm tồi tệ.

“Nguyệt Linh!” Chợt có người gọi tên tôi, kèm theo tiếng đập cửa.

Tôi lau vội nước mắt, cố chỉnh chu lại cho bản thân trở nên bình thường nhất.

Rồi chạy ra mở cửa.

Là Khánh Minh.

Nó vô cùng tự nhiên đi vào nhà tôi, tự nhiên mở mấy cái tủ bếp để làm màu trong nhà tôi, lôi ra vài gói mì, càng tự nhiên đặt xoong nồi lên nấu mì.

Đúng là họ hàng nhà ruồi mà!

“Mày có mưu đồ gì?” Tôi ngược mắt lên nhìn nó nghi hoặc, dù có cố tỏ ra bình thường nhưng giọng vẫn cứ ngại ngại vì bị nghẹt mũi.

“Tao...” nó đưa tay lên, hình như định vò tóc tôi, nhưng bàn tay nó chợt dừng lại trên không trung: “Mày khóc đấy à?”

“Đâu...” tôi tròn mắt, thằng này là thần thánh à, sao vẫn đoán ra được?

“Thôi đi, trình mày mà lừa được tao chắc?” Khánh Minh bĩu môi, nhưng có vẻ thấy tôi không có hứng cười đùa nên nó không nói gì nữa, cúi xuống tiếp tục nấu mì.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống sàn, tiếp tục sắp xếp các thứ trong cặp, cẩn thận cầm bức thư ban nãy nhìn ngắm thật lâu.

“Mày đừng giấu nữa!” Thằng Minh đột nhiên lên tiếng: “Tao biết là có chuyện gì đó mày mới khóc!”

“Không phải đâu, tao hơi ức chế chỉ vì mấy cái bình luận nhảm nhí trên mạng thôi, đâu có gì to tát đâu!” Tôi cười xòa, xua tay.

Nó không nói gì nữa.

“Từ ngày hôm nay cho tới lúc mày chuyển đi, tao và Diệu Anh sẽ thường xuyên đến đây!” Khánh Minh đập mấy quả trứng vào trong nồi, rồi đảo đảo mì lên.

Tôi ừ.

Càng nhìn vào bức thư chẳng màu mè, chẳng vẽ vời gì kia, tôi càng cảm thấy trong lòng thêm một nặng trĩu.

Đột nhiên, sau lưng tôi truyền tới thân nhiệt của một người khác.

Kẻ đó kéo tôi đứng dậy, quay người tôi để tôi áp mặt vào ngực hắn.

“Khóc đi!” Khánh Minh nói nhẹ nhàng.

Và tôi khóc thật.

Tôi thực sự cảm thấy rất đau lòng, chỉ hi vọng cho mọi cảm giác đau thương kia trôi đi theo nước mắt.

Vũ Quốc Thiên, xin lỗi vì đã hiểu nhầm cậu.

Và hãy chờ tôi!

HẾT CHAP

hihi mình vừa thi xong nhưng chẳng thấy dễ chịu tí nào.

Vấn về cũng cạn kiệt cả rồi T^T

Chap này kể ra ngắn lắm, nhưng là mấu chốt của nhiều vấn đề lắm đấy nhé.

Nhớ vote và cmt nhen :D

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“3...2...1, bắt đầu lên sóng trực tiếp!”

“Xin chào quý vị khán giả...” Tôi ngồi tư thế tiêu chuẩn, im lặng nhìn cô MC nổi tiếng tên là Kiều Trang, với gương mặt trang điểm cầu kì đang dẫn phần mở đầu chương trình.

Ồ, tự dung ngứa mũi quá.

Tôi lặng lẽ đưa tay lên gãi mũi, hết sức cảnh giác nhìn quanh, nhận thấy máy quay chuẩn bị lia về phía mình liền lập tức bỏ tay xuống.

Khốn nạn không để đâu cho hết, sao đang yên đang lành tự dung ngứa mũi đúng lúc trọng điểm.

Có khéo ngày mai xuất hiện một bài báo với tựa đề : Trần Nguyệt Linh móc mũi...

“Và chúng ta đến với khách mời phỏng vấn ngày hôm nay- Trần Nguyệt Linh!”

Tôi khẽ gật mình khi nghe thấy tên mình, lập tức mỉm cười tiêu chuẩn, khẽ cúi đầu.

“Xin chào mọi người, tôi là Trần Nguyệt Linh!”

Vốn đã nhiều năm tiếp xúc với công việc, tôi đã hoàn toàn thích ứng được việc phải diễn mọi lúc mọi nơi, thậm chí cảm giác như đang nói chuyện phiếm bình thường cũng phải diễn, vốn dĩ các câu hỏi và câu trả lời đều có trong kịch bản, việc của tôi chỉ là học thuộc và diễn mà thôi.

Ok, tóm gọn lại, cuộc đời của tôi hiện tại chỉ có một chữ : Diễn!

Thế nhưng bây giờ thì tôi đã là sinh viên năm cuối của trường Đại học Tài chính ngân hàng, nếu tôi tìm được nơi làm việc, tôi sẽ nghĩ đến việc giải nghệ, dù sao tôi cũng đã có đến 6 năm trong nghề, trùng hợp thay tôi cũng sắp hết hợp đồng rồi, sẽ thoát khỏi cái cảnh đáng sợ này.

“Nguyệt Linh, dạo gần đây cuộc sống của em có nhiều điều thú vị chứ, cuộc sống đại học như thế nào?” Cô MC mỉm cười, quay sang hỏi tôi bằng chất giọng nhẹ nhàng hiền dịu khiến tôi bất chợt rung mình.

“À vâng, cuộc sống dạo gần đây của em khá thú vị, ở trường đại học có rất nhiều những hoạt động hay và bổ ích, tuy em không có nhiều cơ hội tham gia nhưng cũng được đóng góp một chút ít cho các hoạt động của câu lạc bộ, thời gian đến trường khá đầy đủ nên thỉnh thoảng có thời gian vui chơi với bạn bè, ngoài ra... ngoài ra...à...”

Ngoài ra, ngoài ra cái gì nữa nhỉ, quên kịch bản mất rồi.

Hic, tại sao cái chương trình phỏng vấn chết tiệt này lại là trực tiếp chứ?!

Tôi giả vờ ớn ớn vuốt tóc, chị MC nhìn thấy nhanh trí giúp đỡ: “Chà, cuộc sống của em đúng là tương đối thú vị nhỉ, vậy còn đời sống trong lĩnh vực nghệ thuật thì thế nào?”

À đúng rồi, lĩnh vực nghệ thuật.

“À vâng, dạo gần đây em được mời đến tham gia nhiều chương trình thực tế rất vui và thú vị, em cảm thấy được giải khuây rất nhiều trong những hoạt động như thế.” Tôi giả vờ che miệng cười không thành tiếng.

Đấy, các cụ có câu “Nói láo quá hóa vụng”, nào có sai bao giờ?

Cuộc đời của tôi thì có cái mốc khô mà thú vị, bình thường làm việc nhiều đã mệt bỏ cả hơi tai, khi mà đến trường chỉ chờ có lúc nào rảnh tranh thủ ngủ một lát, mỗi lần bị kéo đi tham gia mấy cái hoạt động dở hơi chỉ muốn mình bị bốc hơi ngay lập tức, mệt chết người.

“Cuộc sống của em đúng là đầy màu sắc nhỉ!” Chị MC hí hóp cười với tôi

“À vâng.” Tôi khách sáo cười lại.

“Vậy, có vấn đề này, các fan vốn rất tò mò.”

Tôi cười giả lả, giọng tai lên nghe xem chị ta định nói gì:

“Khi em ra mắt, nhiều người đã tìm được video trên mạng lúc em 15 tuổi, ôm đàn guitar và hát, khi ấy vừa nhìn cũng có thể nhận thấy em rất xinh đẹp rồi, có lẽ một cô bé như em chắc chắn sẽ trải qua những rung động đầy mộng mơ của tuổi học trò chứ nhỉ?!”

Những rung động đầy mộng mơ?

Cái khi gì đây?

“À, ý chị muốn hỏi là, liệu em có thích bạn trai nào từ trước tới nay chưa?”

Thích bạn trai nào sao?

Trong đầu tôi lập tức hiện ra hình ảnh của cậu ấy.

Cậu con trai luôn lấp đầy tâm trí của tôi từ những tháng ngày non dại cho đến giờ.

“Thực ra có một người...” Không hiểu sao tôi lỡ buột miệng nói ra

May mắn thay, tôi kịp thời tỉnh ra.

Kịch bản? Kịch bản đâu? Sao lại loạn lên nhảy sang cái câu hỏi dở hơi từ đâu mọc ra thế này ?!

Tôi cười trừ, liếc mắt nhìn chị quản lý.

Nhìn thấy chị ấy lăm nhăm từ “hỏi nhỏ”, “hỏi nhỏ”, tôi lập tức đoán ra và trả lời :

“Thì cũng có ạ, nhưng chỉ hỏi còn nhỏ thôi, em có thậm chí một hay hai bạn nam gì đấy. Nhưng lớn lên thì cũng không còn nữa ạ, em cũng vào nghề khá sớm nên không có nhiều thời gian tiếp xúc với các bạn lắm ạ.” Ánh mắt tôi đảo đi đảo lại liên hồi, cười cứng ngắt.

“À, ra là vậy sao... vậy chắc có nhiều bạn nam thích em lắm nhỉ?!” Cô MC vẫn không buông tha cho tôi, tiếp tục dò xét.

Tự dưng muốn chửi thề vài câu cho bỏ tức, người gì xinh đẹp mà lì lợm thế không biết nữa.

Tôi thà nghiêng răng một cái, cảm thấy giọng nói của mình có chút không bình thường nữa:

“À, em không rõ lắm ạ.”

“Ồ, ra là thế!” Cô MC vẫn giữ nguyên cái điệu bộ nhe răng cười như kiểu muốn khoe cho cả thế giới biết ‘Tao xài Close up hai lần một ngày’, và đáng sợ hơn, từ đôi đồng tử đeo kính áp tròng đổi màu mắt như đang lóe lên vài tia nguy hiểm lần áp đối phương.

Tôi hơi chột dạ, liếc nhìn chị quản lý bằng ánh mắt dè phòng.

“À, câu hỏi này có hơi riêng tư một chút, nhưng có rất nhiều người mong muốn biết được. ”

Tôi mím môi lại, câu hỏi riêng tư?

“Trước đây em từng bị fan đột nhập vào nhà phải không? Lúc đó em bị phát hiện là sống một mình trong căn nhà khá rộng, khi ấy em mới 16 tuổi, em không sống cùng bố mẹ sao? ” Chị ta nở một nụ cười, ánh mắt đan xen phức tạp khiến người ta khó nhìn thấu.

Cái... Cái thể loại câu hỏi gì đây chứ?

Thể này chẳng phải quá riêng tư rồi sao?

“Vâng, có chút chuyện riêng tư, em không tiện trả lời câu hỏi này. ” Tôi nở một nụ cười gượng gạo, làm ơn hãy chuyển câu hỏi đi, nếu không tôi sợ bản thân sẽ không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Cô MC dường như không có ý định ngừng lại, vẫn giữ trên môi nụ cười như đang trêu ngươi tôi, dịu dàng đưa tay lên vuốt mái tóc, đôi môi được tô son cẩn thận chậm rãi thốt ra từng lời như cửa vào tìm gan tôi: “Có vài nguồn tin mẹ của em là một bà trùm của giang hồ, chị tò mò liệu không phải đó có là điều chính xác không?! ”

Tai tôi bất chợt như ù đi, trong đầu bỗng hiện ra vài hình ảnh tạp nham đứt quãng về người mẹ “đại tỷ” của tôi.

Câu hỏi như thế này mà cũng có thể thốt ra được sao?

Bây giờ thì tôi đã hiểu, tại vì sao lúc tôi nói với Diệu Anh là sẽ có một cuộc phỏng vấn ở chương trình này, nó liền bảo tôi phải cẩn thận, vì chương trình này hút khách với nguyên do là chương trình trực tiếp, không thể cắt ghép chỉnh sửa, và chuyên đi moi móc những thông tin nhạy cảm để hỏi, biểu hiện tâm lý chân thật và trực tiếp nhất của người tham gia.

Lúc đó tôi đã không nghĩ nhiều như thế, đến giờ mới thấy bản thân thật nực cười.

Thấy tôi không nói gì, cô MC lại tiếp lời: “Nghe nói bà ấy có một quá khứ không mấy tốt đẹp? Hình như em còn là con gái của vợ lẽ nữa, điều này có đúng không vậy?”

Tâm trạng tôi càng lúc càng tồi tệ, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, cổ hết sức kìm nén mọi sự tức giận, nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Em không nói gì, chắc có lẽ tất cả đều là sự thật?! ”

Tôi cười khẩy.

Trước sự im hơi lặng tiếng của tôi, cô MC xinh đẹp với gương mặt tô vẽ cầu kì không hề tỏ ra một chút lúng túng nào, tiếp tục tung đòn:

“Hơn nữa nghe nói cha em đã qua đời, vì lí do nào vậy?! ”

Tôi cảm thấy có lẽ mình sẽ không thể chịu đựng thêm nữa, câu chuyện của cha mẹ tôi không phải là thứ để người ta đàm tiếu.

Tôi không nhịn được nở một nụ cười khinh khinh, đồng dục thốt ra vài câu:

“Em không biết chương trình này có nhả hứng moi móc nỗi đau của người khác và lời cả người đã chết lên để nói chuyện. ”

Cô MC không hề ngỡ ngàng, mà trên gương mặt xinh đẹp ấy chỉ hiện hữu một nụ cười lãnh đạm, như thể lời nói của tôi chẳng là cái gì.

Đúng là chỉ có những lúc thế này mới biết rõ được bản chất của một con người.

“À, vậy có nghĩa là những điều này đều là sự thật sao?! ” Chất giọng nhẹ nhàng của cô ta giống như một sự si nhục cho tôi. “Wow đúng là khá ngạc nhiên đây, trước giờ chị chưa từng nghĩ là em lại có người cha người mẹ như thế!”

Nét khinh bỉ trong nụ cười của tôi có lẽ càng sâu hơn, ánh mắt lóe lên tia tức giận.

Tôi muốn đánh người!

Nhẹ nhàng gạt cái tóc vương vãi cứ lung lay trước mặt ra sau lưng, tôi cố dồn nén mọi cảm xúc của mình xuống, đáp trả: “Tôi có người cha mẹ như thế thì có vấn đề gì à?”

“À, đương nhiên là không rồi, chị chỉ không ngờ được thôi!” Cô MC tên Kiều Trang ấy che miệng cười, vẽ lên một hình ảnh vô cùng giả tạo trong mắt tôi.

“Đó là bố mẹ của tôi, chị lấy quyền gì mà nói họ như vậy?” Tôi nhìn trực diện chị ta, “Người cha mẹ như thế”, ý chị là như thế nào? Cha mẹ tôi như thế thì có vấn đề gì đến chị sao?”

“À không, chỉ là...”

“Chị chắc có lẽ là thuộc dạng người con sẽ xấu hổ không dám khoe về cha mẹ nếu họ là người thấp kém nhỉ?!” Tôi cắt ngang lời chị ta, tiếp tục nói “Moi móc đời tư người ta hình như thú vị lắm?”

“Chị không có ý đó...” Tôi biết là chị ta chẳng coi sự tức giận của tôi là cái gì cả, nhưng chị ta vẫn ra vẻ ngượng ngập và hối lỗi, đúng là một MC kiêm nghệ diễn viên xuất sắc, đáng được vỗ tay khen thưởng.

“Chắc chị Trang đây là người vô cùng tài năng, có thể tự chọn cho mình một người cha mẹ hoàn hảo, còn tôi chỉ thế này thôi nên cha mẹ của tôi chỉ có thể là người như thế!” Mặc dù đang nhe răng ra cười nhưng nội tâm tôi thì đang muốn giết người” Aida đáng ngưỡng mộ quá đi!”

Chị ta đang diễn gương mặt hối lỗi một cách hoàn hảo, nhưng có thể dễ dàng nhận ra sự chẳng quan tâm và cảm thấy mấy lời nói của tôi thật nhảm nhí, giống như đã nhìn với những tình huống như thế này,

Thôi được rồi, trên đời này loại người như thế nào chẳng có, tôi không cần vài sự tức giận của cô ta là thứ thành công đem về, tôi chỉ cần nói ra vài lời tôi thấy thỏa mãn là đủ.

“Cảm ơn vì đã mời tôi đến chương trình và hi vọng chị ế đến già, à hoặc bị “tào tháo đuổi” trong một tuần cũng được.” Tôi híp mắt vào cười y như điệu bộ ban nãy chị ta làm với tôi, rồi quay sang đoàn nhân viên, nói giọng điệu mỉa mai.” Chúc cái chương trình đáng kính tởm này sẽ thành công rực rỡ nhé! Lời chúc chân thành từ tôi đây.”

Tôi cúi gập người, rồi quay đi bước khỏi căn phòng đó.

.

.

.

Tôi chống tay lên bàn, lặng lẽ nhìn ra ngoài bầu trời đang mưa rả rích không ngừng.

Căn phòng trắng là phòng nghỉ giữa giờ hiện chẳng còn ai, chỉ còn một mình tôi ngồi đây, mọi người đều đã ra ngoài hết rồi.

Tâm trạng của tôi vẫn chưa nguôi ngoai lắm dù đã 2 ngày từ khi ở cái chỗ khi gió đẩy và nghe họ nói như thế về cha mẹ tôi.

Đã rất lâu rồi tôi chưa gọi điện cho mẹ, không biết bây giờ mẹ tôi đang làm gì nhỉ, liệu còn làm đại ca trong giang hồ hay không? Liệu có thay đổi lối sống không? Hay... đã bị bắt vào tù rồi?

Dù luôn nói rằng mình rất ghét bà ấy, nhưng dù thế nào thì tôi đã luôn dành một tình cảm to lớn trong suốt mười mấy năm trời cho mẹ của mình, có cố chối bỏ dường như chỉ nhận lại sự bất lực.

Tôi mở điện thoại ra, vô thức liếc đến hàng số từ lâu đã luôn nằm bất động ở đấy.

Ngồi tẩn ngẩn một lúc, bàn tay tôi vô thức ấn nút gọi từ khi nào không hay.

Tôi luống cuống vô cùng, nhưng trong tiềm thức cũng không hề muốn tắt đi.

Dù thế nào thì đã bao nhiêu năm trôi qua, một người trong giang hồ như bà ấy chẳng lẽ vẫn cứ giữ số điện thoại này sao?

Nhưng tôi vẫn muốn nuôi hi vọng, tuy rằng đó chỉ là một vệt sáng mong manh, tiếng “tút” dài vô vọng giờ đây lại trở thành thứ tiếp sức tinh thần cho tôi, ủng hộ tôi kiên nhẫn chờ đợi.

“Alo!” Tiếng trả lời vang lên.

Trái tim tôi như giật thót một cái.

Thực sự, là mẹ tôi sao?

Đúng là mẹ tôi rồi, giọng nói trầm ấm đó, chính là mẹ của tôi, không thể nhầm lẫn vào đâu được.

“Alo?” Đầu dây bên kia tiếp tục có tiếng trả lời “Ai thế? Gọi mà không nói gì à?!”

Tôi còn nghe vọng lên từ bên đó vài tiếng mắng chửi vô cùng thô tục.

Có vẻ bà ấy vẫn sống tốt, và vẫn là người trong giới giang hồ, thậm chí dù đã vài lần nhìn thấy gương mặt bà ấy trên bản tin hàng ngày với lệnh truy nã bạc bèo.

“Chết tiệt! Đang bận còn gặp bọn điên!”

Nhận ra bên kia có vẻ muốn ngắt máy, tôi vội nói to :”Mẹ, mẹ, là con đây!”

Tôi dường như cảm nhận được một chút sự ngỡ ngàng

Tôi nhấc máy điện thoại ra nhìn, cuộc gọi vẫn đang tiếp tục.

Tôi khe khẽ gọi tiếng “Mẹ” một lần nữa.

Vẫn chẳng có một tiếng động nào.

Vào khoảnh khắc này, tuy không dám chắc chắn điều gì, nhưng tôi vẫn cố gắng chờ đợi, hi vọng rằng những quá khứ trước đây khi tôi tìm được mẹ của mình chỉ là con ác mộng.

Hình như có tiếng bước chân, tiếng đóng cửa, ngay sau đó giọng nói trầm ấm pha lẫn chút hiền dịu lại vang lên, một cách nhẹ nhàng và đầy yêu thương:

“Linh à?”

“Mẹ, là con đây!” Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà tâm trạng tôi cứ lên rồi lại xuống thất thường, còn chẳng thể tự mình kiểm soát cảm xúc của bản thân.

“Ừ, mẹ biết rồi!” Có tiếng cười khe khẽ ” Con khỏe không? Mẹ nhìn thấy con trên ti vi suốt, con giỏi lắm, không ngờ còn tự mình làm người nổi tiếng được!”

Vậy là bà ấy quyết định ra về như bà ấy và bà trùm đầu gối kia là 2 người khác nhau sao?

Tôi chợt cảm thấy bản thân mình như thể là một trò đùa, bị người ta lừa suốt bao nhiêu năm, và người ta vẫn sẽ có ý định lừa tôi suốt quãng đời còn lại.

“Vâng!” Tôi đáp lại “Là con may mắn được người ta chọn!”

Nghe tiếng cười dịu dàng của mẹ, trái tim tôi bất chợt run rẩy :”Người ta may mắn nhìn trúng con mới phải!”

Tôi “vâng”, rồi chẳng biết nói gì vào lúc này, vẫn rất cố gắng nương tựa vào người đang nói chuyện với mình là bà mẹ hiền từ nhưng vô cùng cương nghị và quyết đoán.

“Mẹ không dám gọi điện cho con, sợ con bận việc, lại làm phiền con!” Con mura rào ngoài kia ngày càng nặng hạt, còn giọng nói của mẹ tôi vẫn cứ dịu dàng như thế:”Con đúng là rất giỏi, có thể tự mình đứng lên như vậy, còn làm một người vô cùng tài giỏi nữa!”

Tôi im lặng.

Khi tôi bắt đầu dấn thân vào công việc này, tôi thực sự không nghĩ nhiều, tất cả những gì tôi nghĩ đến chỉ là sẽ kiếm được tiền.

Nhưng từ khi ở trong ngành nghề này, suốt 6 năm, tôi đã nhìn thấy đủ những loại người, đầu óc ít nhiều đã nở mang hơn bao giờ hết.

Những ông trùm, những ông bầu “sô” với những người mẫu danh giá và nổi tiếng, những người sống giả tạo đến mức khó chấp nhận nổi, những kẻ dùng tiền để thao túng mọi thứ xung quanh mình...

Tôi đã thấy rất nhiều, có thể không phải là tất cả, nhưng đối với tôi, đó là một cái nhìn thấm thía cho một kẻ chấp chững bước vào đời từ cái tuổi 16.

Ấy thế nhưng, lúc này đây, tôi lại có cảm giác ghê tởm chính người mẹ của mình hơn bao giờ hết.

Vô bực hoàn hảo mà bà ấy tự dựng lên, đúng là khiến người ta không thể nghi ngờ nổi.

“Con cũng là nhờ may mắn nữa mới có ngày hôm nay.” Tôi không giấu nổi sự buồn bã , và tôi nghĩ rằng mẹ tôi cũng nhận ra.

“Con có chuyện gì sao?!” Quả đúng như tôi dự đoán, mẹ tôi đã biết được sự buồn bã trong giọng nói của tôi.

“...”

Đêm tối tĩnh mịch, sự im lặng này càng có cảm giác trầm lắng đến đau xót.

Tôi lấy tay bấu vào đùi thật mạnh, vừa như để dồn hết những đau đớn trong trái tim vào đó, vừa để ngăn dòng nước mắt đang trực trào khóe mi.

Thế nhưng mọi nỗ lực đều vô dụng, đôi tay tôi chẳng hiểu sao rung lên bần bật, gương mặt tôi từ lúc nào đã tèm nhem vì nước mắt.

“Mẹ à.”

“Sao con?! ”

Tôi nở một nụ cười nhạo báng chính mình, giọng nói nghẹn đi vài phần.

“Từ bé đến giờ, con chưa từng cãi lại mẹ đúng không?! ”

“Đúng thế! ” bà ấy trả lời ngay tắp lự, “Nguyệt Linh của mẹ vẫn luôn là đứa trẻ ngoan nhất! ”

“Nếu vậy bây giờ con sẽ thất lễ với mẹ một lần nhé?!”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có những âm thanh xào xạc của cây cối và cả tiếng gió rít qua từng kẽ lá.

Tôi không vì thế mà ngừng lại, dùng hết sức bình sinh để nắm lấy chiếc điện thoại nhỏ bé đáng thương sắp sửa bị tôi bóp nát: “Mẹ à, mẹ muốn lừa con đến bao giờ nữa?!”

Tôi dường như cảm thấy mẹ có chút bất ngờ, mãi một lúc mới lên tiếng: “Con nói gì vậy? Mẹ lừa con cái gì?”

“Haha, mẹ thân yêu à, con đã 22 tuổi đầu rồi đấy.” Tôi bật cười, cảm thấy trong câu nói của mình ẩn chứa chút nhạo báng.

“Nguyệt Linh à...” Tiếng mẹ tôi cười gượng. “Con nói gì vậy, mẹ thực sự không hiểu!”

Tôi đột nhiên cảm thấy tức giận, đứng bật dậy đập mạnh tay vào bàn, nghiêng răng thốt ra từng lời: “Bà muốn chính miệng tôi nói ra tất cả sao?!”

“Mẹ thực sự không...”

“Bà im đi!” Tôi gào lên “Bà làm gì, bản thân bà còn không biết sao? Bà tưởng có thể che giấu tôi đến suốt đời được ư? Bà muốn tiếp tục để tôi trở thành một đứa ngu ngốc suốt quãng đời còn lại không biết sự thật gì về cha mẹ của mình sao? Chứng khoán à? Làm giàu sao? Lừa người! Toàn bộ là lừa người! Thậm chí ban đầu khi tôi gọi cho bà, còn vọng ra vài tiếng chửi bới, vài tiếng đánh người, mà bà vẫn có thể mặt dày nói với tôi nhưng điều đó sao?”

Không hiểu sao, trong đầu tôi lại có suy nghĩ mẹ tôi đang rơi nước mắt.

Tôi bỏ qua tất cả, với kẻ đó tôi đâu là gì? Nghe vài lời nói này thì có thấm thía vào đâu?

“Woa, tôi thật sự không biết tôi lại có người mẹ đáng sợ như thế này đấy!” Tôi vò đầu bứt tóc, lúc này bản thân đã không còn giữ nổi lí trí nữa.

“Làm sao con biết được chuyện đó?!” Hình như giọng nói của bà ấy có chút lạc đi.

Sự tức giận của tôi chợt bị dập tắt chỉ bởi 1 câu nói, tôi hoàn toàn đứng đờ người ra.

“Bây giờ chuyện đó quan trọng thế sao?”

“....”

Tôi tắt nguồn điện thoại, đáng lẽ ra tôi không nên gọi điện, đúng là một sai lầm.

.
. .
.

“Rốt cuộc thì anh là gì trong trái tim em?!” Anh nắm chặt lấy bả vai gầy gò nhỏ bé của cô, như dồn mọi sự yêu, nhớ, căm hờn vào trong cái nắm ấy.

Cô nhẹ vuốt hàng nước mắt lăn dài trên gò má hồng hào: “Tôi...”

“Em nói đi, sao em không nói gì nữa? Anh đã chờ em suốt bao năm dài rồi!” Nước mắt người đàn ông rơi xuống, dường như một chút chống đỡ cuối cùng cũng không còn nữa.

“Em yêu anh!”

Chỉ một câu nói, mọi thứ như bật tung, hai người ôm nhau, vừa hạnh phúc vừa xoa dịu đi những niềm đau bởi sự xa cách và im lặng bấy lâu nay.

Tôi ngồi một góc chán nản, khoanh tay gác xuống bàn, tay trái vừa dựng đứng cuốn kịch bản dày cộp để đọc vừa ngược mắt nhìn mấy người đang vô cùng tâm huyết diễn theo kịch bản trước mặt, thậm chí thấp cho mình ít kinh nghiệm diễn xuất, chu mỏ ra ngậm ống hút để hút chùn chụt chai sữa ở trước mặt.

Dù thế nào thì tôi cũng chỉ là một vai phụ trong bộ phim, đâu có nhiều đất diễn, cơ mà luôn phải có mặt mọi giây mọi phút, lại còn cứ phải châu trực ở cái nơi “Ao không cá, đá không màu” này, chán muốn chết!

“Gớm quá chị hai, làm gì mà cái mặt xị ra như bị táo bón thế?!” Duy Nam đón lấy chai nước từ tay trợ lý, tu một hơi, không quên nói cái giọng nhều nhều khó nghe.

Tôi liếc trang phục diêm dúa từ đầu đến chân của hắn, thậm chí khinh bỉ rồi lại liếc mắt về mấy người đang kẻ tung người hứng đóng kịch ở trước mặt, nhẹ nhàng đáp lại:

“Chắc am hiểu bệnh táo bón lắm mới rõ được cái mặt xị ra như bị táo bón nó thế nào!”

“Này!” Hân lườm tôi “Cũng gọi là người cùng ngành, chơi với nhau cũng lâu rồi, sao không nể mặt nhau tí nào thế?!”

Thực ra Duy Nam bây giờ là diễn viên, hân đóng chung một bộ phim với tôi, và đều là vai phụ, nhưng vai của tôi là em gái của nữ chính, còn từ tế chán so với Duy Nam- người đóng vai thằng điên phát đồ lên vì mang lòng yêu “chị gái” của tôi.

Nghe bi đát thế nhưng hân cũng chỉ là vai phụ.

Tôi thâm khinh bi thêm một cái nữa, môi dưới trề ra, không thèm trả lời.

Đôi lông mày dày rậm của Duy Nam giật giật, hai mắt trừng trừng nhìn tôi.

Tôi thì cứ trêu ngươi hân, tức thì làm gì được tôi?

Kể ra thì tôi và hân có thể coi là người cùng nghề, hoàn cảnh đưa đẩy thế nào mới trở thành bạn bè.

Dù sao thì trong cái giới thật giả chẳng rõ ràng này, có một người bạn như hân cũng đỡ hơn là cô đơn một mình, với lại bây giờ hân đã thay đổi rất nhiều rồi.

Duy Nam lặng lẽ kê cái ghế ngồi cạnh tôi, rồi cầm lấy bàn tay phải của tôi xòe ra, rồi dí mặt gần vào ngắm ngắm nghĩa nghĩa cái gì đấy.

Tôi cau mày, tên điên này lại bày trò mèo gì thế?

Như nhận thấy cái nhìn chòng chọc như muốn cầm dao chém một phát của tôi, hân ngẩng mặt lên, cười cười, cái lúm đồng tiền hình như được thừa hưởng từ anh trai được dịp khoe ra.” Hôm qua anh vừa mới xem được cách xem bói bằng chỉ tay, hay phét, để anh xem cho mày!”

Tôi nhếch một bên miệng lên, chỉ số khinh bi đạt mức cao nhất.

“Ừm xem nào!” Hân cứ vịn vẹo cái tay của tôi, vừa nhìn tay tôi vừa nhìn sang cái điện thoại để ở bên cạnh.

Một thôi một hồi, anh ta mới mở miệng : “Ồ, theo như trong cái này viết, mày thuộc dạng người nội tâm khép kín, hay suy nghĩ vẩn vơ, ồm. . . được cái số mày đào hoa, có tài, có nhan sắc, nhưng người ta thường nói “hồng nhan bạc mệnh”” Nói đến đây, không hiểu sao tên Nam dừng lại, rồi cười sằng sặc, lại còn cười rõ to, khiến cho mấy người trong đoàn phim quay sang dùng ánh mắt phê phán nhìn.

Hơ hơ, tự xưng phát bệnh, cho đáng đời!

Hân điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi dùng cái giọng chua như giấm” Mày mà xinh, hồng nhan bạc mệnh cái nỗi gì! Đúng là vớ vẩn!”

“Ồ, thế mà hồi xưa chẳng biết ai bày đặt quỳ xuống tặng hoa hồng cho tôi rồi còn bảo “Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên!” Tôi nghĩ độ khinh thường mà tôi dành cho cha này lại nâng lên một tầm cao mới, kiểu như lên “le-vô”.

Duy Nam đơ ra một lúc vì câu nói của tôi, rồi hắng giọng đọc tiếp:” Bạn là người hay suy nghĩ, trong nội tâm tồn tại đến mấy nhân cách khác nhau. Là người thường dễ thu hút được cảm tình của nhiều người. Còn là người vô cùng chung tình nhưng có khi là rất nhẫn tâm đối với người khác, nhiều khi không để ý dễ gây tổn thương cho người khác.”

Có vẻ cũng khá đúng.

“À đúng rồi!” Tôi đang yên lặng lắng nghe anh ta đọc, đột nhiên anh ta reo lên làm tôi giật hửng, rồi còn dùng giọng nghiêm túc hiêm thấy nói với tôi: “Thằng nhóc ấy hôm nay lại đến! Vừa nãy anh thấy nó đang đứng ở dưới tòa nhà, một lúc sau lại thấy nó chờ ở cửa phòng nghỉ của mày, thấy anh đi qua nên nó lẩn mất.”

Tôi tròn mắt.

Là sao?

Có vẻ anh ta nhận ra cái mặt ngu không tả nổi của tôi, mặt mày vừa nghiêm túc 1 giây liền trở thành nhăn nhó nhí nhí, lăm bà lăm bầm” Người đầu ngu thế không biết!”

Lần này đến lượt tôi nhăn mặt, nói thế thì bà mày hiểu được à? Chẳng đâu cũng chẳng đâu.

“Chính là thằng nhóc hột boi hột mè gì đó hồi cấp 3 đấy, tên Hoàng Phong thì phải!” Anh ta chẳng thèm để ý đến thái độ của tôi, tiếp tục nói.

Hoàng Phong?

Tâm trạng tôi trong phút chốc trùng xuống, tôi nhìn xuống đất, môi mím chặt.

“Kể ra nó cũng ghê thật, không hiểu lấy quan hệ ở đâu ra mà còn chui vào hân được vào chỗ phòng nghỉ của mày đứng luôn cơ, mà ngày nào cũng đứng chứ chẳng đùa!” Duy Nam ngả hân người về phía sau, vuốt vuốt mái tóc vuốt keo bóng nhẫy

Ngày nào cũng đứng?

“Thật à?!” Tôi nghi hoặc hỏi lại

“Anh thềm vào mà lừa mày ấy!” Hấn liếc tôi “Mà hình như nó theo đuôi mày cũng lâu rồi đấy chứ nhỉ?!”

“....”

“Anh thấy mày cũng tàn nhẫn quá rồi đấy!”

Tàn nhẫn ư?

Có lẽ đúng thật!

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, nhưng cậu ấy không vì lời từ chối của tôi mà từ bỏ, tôi rất cuộc không biết làm thế nào nữa.

“Kể ra hình như thằng đó hình như còn thể hiện rõ tình cảm với mày từ hồi còn mới vào trường, mày làm gì cũng cho người ta một câu trả lời đi chứ! Cứ im mãi à?!” Duy Nam mặc kệ sự im lặng của tôi, cứ ngoác cái mồm ra nói tiếp.

Tôi vẫn trầm mặc.

Anh ta mặc kệ sự im lặng của tôi mà nói tiếp: ” Anh nói nhiều thế mà vẫn không thông à?!”

“Kể ra cũng từ hồi cấp 3 đến giờ đã sắp tốt nghiệp đại học rồi còn gì, lâu thế rồi mà mày chẳng thềm chú ý đến nó gì cả. Với cả anh thấy nó cũng... Ồ”

Tôi vơ đại cái khăn treo trên ghế, ném vào mặt Duy Nam, bịt lại cái mồm đang định há ra nói thêm điều nào đấy rồi đứng dậy, chuẩn bị thực hiện cảnh quay của mình, sau lưng vọng ra vài tiếng quát rõ to của anh ta.

.

.

.

Làm việc suốt 5 tiếng đồng hồ liên tục, cơ bản ngoài trời đã hừng sáng, và tôi thì đã kiệt sức.

Dù sao thì với tôi chuyện làm việc thâu đêm từ lâu đã là một phần của cuộc sống rồi.

Tôi cúi xuống cảm ơn mọi người trong đoàn phim rồi chào tạm biệt, đón lấy túi xách từ tay chị quản lý, rồi quay người bước ra khỏi sảnh của tòa nhà dùng làm địa điểm quay phim, lặng lẽ đứng ngoài cổng chờ quản lý lái xe đến đón.

Những cây bằng lăng tím to lớn được trồng dọc 2 bên đường khẽ lay động bởi sự trêu đùa của làn gió mát mẻ ,khiến người ta chột nhận ra rằng, từ khi nào mà hè đã đến?

Sắc tím mộng mơ hòa cùng bầu trời tờ mờ sáng tối, những bông hoa bằng lăng đột nhiên càng trở nên đẹp đến nao lòng, giống như một vòng tay ấm áp ôm chặt bạn vào lòng, cùng nhau đến một thế giới tươi màu đẹp đẽ mà con người vẫn luôn ao ước.

Dường như tôi đang đứng ở giữa hai nửa huyền hoặc, một bên hấn còn vàng trắng khuyết mờ nhạt, bên kia ở dưới chân trời là vài vệt nắng nhỏ nhoi.

Tôi chưa từng biết, thời khắc này, cảnh vật lại đẹp đến thế!

Đã bao lâu rồi, tôi chưa đi chậm lại và cảm nhận về cuộc sống xung quanh?

Để tự thôi miên bản thân mình, tôi đã luôn khiến bản thân mình bận rộn hết mức có thể, để không còn tâm trí suy nghĩ đến những việc khác nữa.

Và có lẽ, tôi chưa từng suy nghĩ một cách chín chắn về việc đối xử với Hoàng Phong, tôi không muốn cậu ta cứ chạy theo tôi mãi như thế, cũng không muốn cậu ấy phải có những vết thương trong lòng chỉ vì một đứa con gái như tôi.

Tôi không muốn mang những bất hạnh mà bản thân phải gánh chịu dồn lại cho người khác!

Tôi nhẹ nhàng đưa cánh tay của mình lên, tưởng chừng như sắp sửa chạm vào vách ngăn giữa ngày và đêm ấy...

“Nguyệt Linh!” Một giọng nói trầm ấm vừa lạ vừa quen thuộc vang vọng bên tai.

Ừm... chắc là tôi nghe nhầm thôi, chị Tiên từng nói, khi nghĩ đến điều gì quá nhiều thì thường bị ám ảnh, thậm chí trong cả giấc mơ.

“Linh!” Âm thanh đó lại vang lên một lần nữa.

Tôi im lặng, mọi hành động ngưng lại, muốn nghe thấy nó một lần nữa để xác thực mọi thứ.

“Nguyệt Linh!” Lần này thì tôi nghe rất rõ, vô cùng rõ, rõ đến mức quá chân thực.

Đầu tôi như nổ tung.

Tôi không dám quay đầu lại, ngộ nhờ như sau khi quay lại, đó là một thứ gì khiến cho tôi không thể đứng vững nổi, khiến cho trái tim tôi vỡ vụn, khiến cho sự cứng rắn mà tôi mài miệt gây dựng lên sẽ tan nát trong phút chốc như một tòa nhà to lớn sụp đổ bởi bom đạn.

Tôi không dám chắc điều gì hết.

Và thế là tôi bước đi, bỏ lại tiếng gọi đằng sau lưng mình, bỏ lại giọng nói trầm bổng mang theo đầy những vết đau thương trong trái tim của tôi, bỏ lại mọi thứ.

Sao hôm nay chị quản lý lấy xe lại lâu như vậy?

Không hiểu tôi thấy sốt ruột và gấp gáp vì cái gì, vì sợ rằng sẽ muộn giờ nghỉ ngơi để tiếp tục công việc ngày mai, sợ rằng chị quản lý đang gặp vấn đề gì, hay là vì tiếng thúc giục không ngớt ở sau lưng?

Tôi không muốn gì hết, đừng đi theo tôi!

“Nguyệt Linh, là tôi, đừng đi!” Tiếng bước chân dồn dập khiến tôi càng trở nên luống cuống, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp.

Không thể nào, có lẽ tôi đang chìm trong ảo mộng chính tôi tạo ra thôi, không có gì hết, đừng suy nghĩ quá nhiều nữa là sẽ không còn gì cả.

Nhưng tôi vẫn không thể sắp đặt được vận mệnh của mình.

Càng sợ hãi phải đối diện với nó, thì nó lại càng đuổi theo mình cho tới lúc bản thân mệt mỏi vì trốn chạy.

HẾT CHAP

Tui đã xóa nguyên 4000 từ đi để viết lại từ đầu / ...

Dù lượt đọc tăng lên tôi thấy vui lắm nhưng cũng vô cùng áp lực nữa :(

Dù sao vote và cmt nhận xét giúp tui nhé :3 Một ngày tốt lành > Cảm ơn các bạn <3

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Câu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hello, mình trở lại rồi đây.

Và chuyên mục làm nhảm đầu chap cũng quay lại. Một lời khuyên cho mấy em lớp 9 sắp thi vào 10 và cả những em sẽ thi vào 10, đừng có tin người ta nói rằng lớp 9 học khổ xong lớp 10 chơi bù. Lừa người cả đấy, khi còn chơi được cứ chơi đi. À nhưng mà nói thế không có nghĩa là không học đâu nhé. Phải học thì thi mới đỗ chứ. :)

À, mình sẽ hoàn thành câu truyện này, chỉ là một cách chậm chạp mà thôi. :3.

"Mày nói cái gì?! " Diệu Anh tròn tròn mắt, hai bàn tay nó ghì chặt hai vai tôi, gào mồm lên.

Tôi nhăn mặt, chẳng muốn đáp lại nó, muốn gạt cái giọng kìm của nó ra cũng không nổi.

"Tao bảo mày vừa nói cái gì?! " Diệu Anh bóp vai tôi mạnh hơn, mồm cũng to hơn, khiến cho không ít người qua đường ngoảnh lại nhìn.

Tôi thở dài một hơi, nhẹ nhàng đáp lại: "Mày có điếc đâu!"

Lạy mẹ, mẹ làm ơn giữ cho Trần Nguyệt Linh con tí thể diện với!

"Ồ không, tao không nghe rõ thật mà! " nó trung ra cái mặt "ngây thơ vô số tội" ra nhìn tôi.

Tôi bực mình, đẩy nó ra, gần giọng: "Bố con điên... Không nói nữa! "

Nhận ra có vài người qua lại đang chỉ trỏ xì xầm gì đấy, tôi đành nuốt cục tức vào họng mà cho qua chuyện.

"Đùa đấy, tao nghe thấy rồi!" Diệu Anh cười cười, tôi phải kìm nén lắm mới không tung một chưởng vào cái mặt nhe nhón của nó.

Vâng, đứa bạn thân từ thuà còn coi chuông tắm mưa của tôi, cứ như một đứa dở hơi bị đa nhân cách ấy.

Nó vỗ vỗ nhẹ vào cái mặt đang phị ra như bị táo bón của tôi, cười hề hề : "Bớt nóng, tao chỉ đùa thôi, kể tiếp, kể tiếp"

"Thì đấy!" Tôi quay mặt đi " Hắn ta quay trở về rồi!"

"Biết rồi biết rồi!" Diệu Anh xua xua tay " Pass, pass đi!"

Tôi lườm nó một cái.

"Thế hắn ta đứng tần ngần ở đấy mà mày không làm gì à?!" Sau một hồi nhe nhón thì chắc nó cũng trở về trạng thái bình thường, điều chỉnh giọng nói để nói chuyện với tôi.

"Làm gì được?!" Tôi thăm mường tượng lại cảnh cậu ta gọi tên tôi mà tôi chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy, tự xỉ nhục bản thân n+1 lần.

"Thì mày nhớ nhưng người ta bao nhiêu ngày, có mấy lần còn đi vật lông con Gâu nhà thằng Minh để bây giờ đến nhà Minh chơi con Gâu nó chả ghét cho, sửa âm lên. Thế mà đến lúc người thật- kẻ là nguyên nhân của mọi sự việc, đứng lù lù ở trước mặt mà không túm tóc, vật hắn ra mà hôn hay đu người lên mà ôm, không thì vén ống quần thằng cha đẩy lên vật lông chân hắn bù cho số lông mày vật của con Gâu ý."

Diệu Anh bày ra cái bộ mặt như kiểu 'Chục năm nay bà đây cũng chưa từng nghiêm túc thế này đâu', vênh lên nhìn tôi.

Tôi nhìn cái bản mặt của nó, thở dài một hơi, bắt giắc đưa tay lên xoa xoa đầu:

"Lúc đấy thì ai nghĩ được gì nhiều! Tao chỉ chạy đi thôi!"

Nó nghe tôi nói thế, lườm một cái lác mắt, nhón chân nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc của tôi vừa bị tự mình làm cho rối tung, rồi đúc kết cho vài từ : "Đúng là cái loại người chó nó cũng ghét!"

Lần này đến lượt tôi lườm nó, rồi gạt phăng cái tay của nó đang đặt trên đầu tôi ra.

Diệu Anh trề môi, rồi hỏi: "Thế là hắn ta có đuổi theo mày không?!"

Ờ nhỉ..

Lúc đấy thực sự trong lòng tôi rối như tơ vò, nên chỉ nghĩ được là phải chạy, chạy thẳng, không quay đầu, không nghe gì hết, chạy cho tới lúc không nghe thấy tiếng nữa, quay đầu lại cũng không nhìn thấy đầu nữa mới dừng lại.

Vì thế mà tôi cũng không rõ.

Tôi mím môi, lắc đầu.

"Mày cũng hay thật!" Nó giơ tay lên, tính đập vào đầu tôi, may mà tôi phản xạ nhanh nên né kịp "Rốt cuộc mày với hắn là cái thứ tình cảm kiểu khi gió gì thế, thằng này chạy thì thằng kia đuổi, mà thằng kia chạy thì thằng này lại đuổi, rốt cuộc chẳng đầu vào với đầu, tao tự hỏi hai người như đang diễn bộ phim không hồi kết thì có, cứ mãi đùn đẩy cưa kéo, mồm thì nói yêu nhưng trong lòng chẳng hiểu thế nào!Ồ...mày đâu rồi?!"

Diệu Anh đang thao thao bất tuyệt giảng đạo cho tôi, không chú ý việc tôi đã đứng lại mà không đi theo nó từ lúc nào.

Và có vẻ nó nói đúng thật.

Từ trước đến giờ, tôi luôn nghĩ rằng tình cảm của mình dành cho Quốc Thiên là không gì thay đổi, nhưng giờ đây, chính tôi cũng không hiểu nổi suy nghĩ của bản thân nữa.

"Là ngộ nhận, ngộ nhận cung ạ." Diệu Anh lấy ngón trỏ gõ nhẹ vào đầu tôi "Là cung tự mình ảo tưởng mà thôi. Yêu nhau đến mấy thì thời gian cũng có thể làm phai nhạt đi hết, huống hồ là đã 6 năm trôi qua, đã quen dần với việc không còn sự tồn tại của nhau hàng ngày, đôi khi còn cảm thấy có hay không, thì cũng được chứ gì."

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn nó: "Sao mày biết rõ thế?"

"À..." Nó tránh ánh mắt của tôi, rồi một giây sau liền lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh trả lời: "Chuyện, tao là ai? Là Diệu Anh đệ nhất mỹ nữ thiên hạ vô song nhé nhé! Cái gì mà tao chẳng biết."

Tôi hơi nghi ngờ, nhưng vẫn cười cười đáp lại nó:

"Vô song cái khi, tao trước rồi mới đến mày!"

"Còn lâu đi nhé! "

Loanh quanh một hồi, từ lúc nào đã đến cửa hàng mà tôi một thời ở đây còn nhiều hơn là khi ở nhà.

Vừa bước vào, tôi đã thấy Khánh Minh ngồi ở 1 góc giờ lên tay lên ra hiệu là nó đang ở đấy. Nhưng tôi lơ nó, đi vào khu trong, chào hỏi chị quản lí vài câu.

Chị Mai, anh Hoàng từ lâu cũng không còn làm việc ở đây nữa. Hồi đó vốn dĩ là sinh viên đi làm thêm kiếm tiền, bây giờ ra trường rồi nên đều nghỉ hết. Nên dù về chốn cũ cũng không gặp lại được người xưa.

Xong xuôi tôi mới lon ton đi ra chỗ thằng Minh, cười hề hề.

Lần này đến lượt nó không thèm để ý đến tôi, nói vài ba câu linh tinh với Diệu Anh.

Tôi xi 1 cái.

Hừ, biểu tình gì chứ, chẳng qua tôi cho nó ăn bơ có vài phút thôi mà.

"À này, sắp sửa đi chơi xa đi, 3 đứa! " Câu nói của Khánh Minh lúc này rõ ràng bao gồm cả tôi mà nó vẫn không thèm quay mặt sang liếc tôi đến 1 cái.

"Đi chơi xa?! " tôi nói "3 đứa đi á? Mày bạo thế! "

Nó lườm tôi 1 cái, rồi ngả người ra sau ghế, lại nhìn Diệu Anh nói tiếp: "Đến khi tao tìm được việc thì ông bà không cung cấp kinh phí cho nữa đâu! "

"Thì sao?! " Diệu Anh hỏi.

"Thì cái gì, mày ngu thế! Ý tao là khi còn được ăn tiền bố mẹ nuôi đương nhiên phải hưởng thụ sướng lần cuối chứ! " Khánh Minh cười cười, đưa cốc nước lên miệng hút.

À mà quên, Khánh Minh nó thi vào trường y, sắp sửa lên cơ làm bác sĩ chứ chả đùa. Gia đình nó lại có điều kiện nên chẳng có gì là khó khăn.

"Thế ý mày là mày bao tất á?! " Lần này tới lượt tôi hỏi.

Nghe thấy thế, Khánh Minh dần thối mặt ra, rồi nhả mặt: "Ăn dày thế! Bao một phần nào đấy thôi! "

"Eo ôi! " Tôi trề môi, rù người ta đi như đứng rồi mà không thèm bao.

"Khánh Minh! Anh ngồi với hai con nào kia?!"

Một giọng quát vừa to, vừa quen, lại có cả tên của thằng cha đang ngồi trước mặt tôi đây, thế nên không thể không lôi kéo được sự chú ý của tôi.

Tôi quay mặt ra đằng sau.

Là một con nhỏ, khá biết cách ăn mặc, ngoại hình nhìn qua là biết chải chuốt vô cùng, và gương mặt đó...

Ờ.

Là đứa em gái bắt đắc dĩ từ đâu chui ra của tôi kia mà, chính là người em cùng cha khác mẹ của tôi.

"Cậu... " Hai tiếng "cậu" vang lên cùng lúc, hai gương mặt ngờ ngàng cùng lúc "Làm gì ở đây/Làm gì ở đây? "

Chết tiệt, có cần phải nói cùng lúc thế không cơ chứ?!

Thấy mấy cặp mắt cứ nhìn nhau mãi không nói gì, Diệu Anh cười cười, đứng lên giải vây: " Gớm, làm như sợ người ta không biết hai người là chị em không bằng, có cần phải đồng thanh thế không?! "

Rồi nó sấn sỏ tiến tới chỗ nhỏ Hà, kéo tay cô ta ngồi xuống.

Cạnh Khánh Minh.

Ngay lập tức nhỏ đó khoác vai Khánh Minh, tay kia ghì chặt lấy cánh tay của nó.

Khánh Minh hồi đầu nhẹ nhàng rút ra, nhưng mãi không được đành phải dùng sức gạt tay ra, rồi nhấc ghế dịch sang một bên.

Nhỏ Hà cũng nhích sang một bên, lại ôm lấy cánh tay thẳng Minh.

Tôi nhú mày, lờ mờ đoán được gì đó: "Hình như ở đây có chuyện gì đấy mà tôi không biết thì phải."

Khánh Minh cười gương, liếc mắt nhìn Diệu Anh, còn Diệu Anh thì cười trừ.

Tôi nghi hoặc, đưa cốc nước lên hút, không quên đưa mắt nhìn hai đứa nó đầy nghi vấn.

"Tôi và Khánh Minh đang hẹn hò!"

"Phụt!"

Tôi phun hết số nước trong mồm ra, ho sặc sụa, bốc lấy bốc để mấy tờ giấy trên bàn.

"Không phải đâu! Đừng có linh tinh!" Khánh Minh đứng hấn dậy, vừa như thanh minh vừa như gào vào mặt tôi.

Tôi ngừng ho lại, tròn mắt nhìn Khánh Minh.

Minh cao lãnh, Minh cột nhà đâu hết rồi? Sao đến mức nó phải đứng bật dậy mà rống lên thế này?

Cần lắm một người giải thích cho tôi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra lúc này. Hẹn hò ư? Khánh Minh và con nhỏ đó ư? Thà bảo rằng có đứa bé 1 tuổi giải được toán lớp 10 tôi còn tin hơn.

Tôi đưa mắt sang nhìn Diệu Anh, nó là đứa biết rõ chuyện gì đang xảy ra và cũng không phải người trong cuộc, thích hợp là người giải thích cho tôi cái tình huống của nợ này là sao.

Nhưng nó lại chỉ ừ ờ.

Rồi xua xua tay: "Không phải Khánh Minh hẹn hò với cậu ta đâu! Mày đừng suy diễn linh tinh!"

"Tao đã bảo gì đâu?! " tôi vẫn giữ nguyên ánh mắt nghi hoặc "Chúng mày cứ tự biến tao thành kẻ ngu ngơ cái gì cũng không biết đấy chứ!"

Im một lúc chẳng đứa nào nói gì, tôi đành lên tiếng: "Tao không muốn tốn chất xám đoán đâu. Có gì khó khăn lắm à mà không nói cho tao biết?!"

"Có gì đâu!" Chất giọng lạnh lạnh của nhỏ Hà vang lên "Tôi bảo đang hẹn hò là đang hẹn hò, có gì phải đoán?!"

"Này..." Tôi nhú mày "Tôi là chị cậu đấy nhé, ăn nói cho cẩn thận vào!"

"Chị chị cái mông, chẳng phải chỉ cách nhau có vài ngày sao?!" nhỏ bĩu môi.

"Vài ngày, cũng làm nên vấn đề đấy nhé nhé nhé!" tôi hần học, lườm một cái cháy mắt.

Cậu ta lại bĩu môi, vênh mặt lên không nói gì.

"Rốt cuộc là chuyện gì?!" tôi bắt đầu nóng ruột.

"Tôi đã bảo là hẹn hò rồi, có tin đâu cứ đi dòm hỏi người ta, vô duyên, thế mà trên ti vi cứ giả vờ ỏn à ỏn ẻn như kiểu mình duyên dáng lắm." Cô em gái của tôi lại giờ cái giọng chảnh chọe ra, ngồi vắt chân.

Tôi lừ mắt, không thèm để ý đến nhỏ, nhìn chăm chăm vào hai con người đang ngồi im thín thít.

"Ừ thì..." thấy tình hình có vẻ căng, Diệu Anh toan lên tiếng.

"Đúng là tao với em này đang hẹn hò!" Khánh Minh nói một tràng, liếc mắt nhìn tôi rồi thấy tôi cũng nhìn nó, liền cụp mắt xuống, cúi đầu.

Hẹn hò?!

Rìa lý? (Ahiihi thực ra là really?)

Cái quái gì đang xảy ra thế này?

.

Tôi nhìn nó, rồi lại nhìn em gái tôi, cảm thấy sống 22 năm trên cuộc đời lần đầu chiêm nghiệm được thế nào là "Trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra được! "

Tôi nhìn hai người bọn họ tay trong tay với nhau, cái mặt thẳng Minh mới ban nãy còn giống như đắc tội tày đình với tôi mà bây giờ đã nhón nha nhón nhơ.

Tôi chep miệng đầy chua chát, thôi được, tôi sẽ cố chấp nhận.

Ok, xem phim tình cảm nào.

"Đi một không? Anh cố gắng nhé! " chàng cúi xuống, trưng ra nụ cười mê hoặc, khẽ thì thầm vào tai nàng.

Nàng bẽn lẽn, che mặt "Thế thì ngại chết! "

Chàng cười, cảm thấy nàng thật đáng yêu biết bao.

Ok thôi dừng! Buồn đánh rắm quá!

Để cho cảm giác đỡ cô đơn, tôi thô bạo kéo tay Diệu Anh, nắm lấy tay nó, bày đặt vung vẩy vung vẩy cho có đôi có cặp.

Gì chứ? Tôi cũng có đôi nhé! Với Diệu Anh này. Xinh hơn nhiều.

Khánh Minh nhìn thấy thế, bày ra vẻ mặt khinh bỉ.

Tôi lườm nó, làm bầm"mày tưởng tao không nói gì là tao cho 2 đứa mày yêu nhau à?! "

Nó dường như cũng hiểu ý tôi, nhếch mép, rồi lè lưỡi lắc lắc cái đầu, kiểu như:không cho thì mày làm gì được tao?

"O Nguyệt Linh?! "Hình như Có ai đó gọi tên tôi thì phải, "Tình cờ quá, không ngờ lại gặp trên đường phố đông đúc thế này nhỉ?!"

Là... Hoàng Phong!

Tôi hơi loạn, tính bước đi nhanh thì Diệu Anh bấu chặt tay, rồi trừng mắt nhìn tôi một cái.

Ngay lập tức nó trở về bình thường, cười một cái, nói giọng điệu kiểu trên người:

"Gớm, tình cờ quá! " Nó ngừng một lát "Không biết có ai đó bám theo ai đó mãi, rồi vợ đại ra kêu tình cờ!".

Hoàng Phong xoa xoa mái tóc , cất giọng: "Đừng bóc mẽ tôi thế chứ! "

Tôi lặng lẽ quay ra nhìn hấn.

Lâu rồi không gặp, hình như hấn lại đẹp trai thêm một ít, mái tóc vừa bị xoa rồi tung cũng không làm mất đi vẻ cân đối của gương mặt.

Nguyệt Linh ơi là Nguyệt Linh, rốt cuộc mày là cái giống gì thế này?!

Thế nhưng hình như hấn nhận ra tôi đang nhìn, nên lập tức nhìn lại.

Mắt chạm mắt, cứ như có luồng điện khiến tôi giật bắn mình, quay mặt ra chỗ khác.

Hóa ra đây chính là cảm giác khi nhìn trộm người ta bị phát hiện .

"Ê chúng mày, đi... " tôi quay sang định nói với mấy đứa bọn nó để lảng đi, thì mới phát hiện bên cạnh mình trông hươ trông hoác.

Được lắm, bạn đều.

Hoàng Phong cười 1 tiếng, rồi nắm lấy cổ tay tôi, kéo đi.

Tôi hốt hoảng, cố kéo tay ra:

"Đây cậu, dù sao tôi cũng là người nổi tiếng đấy. Đừng có mà tùy tiện quá! "

"Người nổi tiếng gì chứ?! " Hấn xì một cái,khoe môi nhếch lên "Cậu chỉ là Trần Nguyệt Linh ăn hại thích làm màu mà thôi! "

Cái gì cơ?

Tôi trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng Phong nhún vai, bĩu môi: "chả đúng quá lại còn! Rõ ràng là lăm chuyện kinh ra còn cứ tỏ vẻ như mình sang chảnh lắm! "

Tên khốn này!

Tôi giăng mạnh tay ra, nhún người nhảy bật lên đập vào đầu hắn một cái.

Hắn trở mặt nhìn tôi.

Tôi hất mặt, hai tay chống mạn sườn, nhìn hắn đầy thách thức.

Hắn ôm đầu, ai oán kêu lên: "Đấy, tôi nói có sai đâu!"

"Cái gì mà không sai? Cậu nói sai bét! " tôi đáp lại.

Hắn lè lưỡi: "Rồi, cậu đúng, cậu đúng! "

Tôi bực mình, hắn học đi lên phía trước, bỏ mặc hắn phía sau.

Sao mình thắng mà không có cảm giác là mình thắng thế nhỉ?

Đi một lúc, hắn chạy lên phía tôi, lại kéo tay tôi, nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi: "Cậu dối đấy à? "

Tôi xì một cái. Ai thêm dối cậu?!

"Ai ai cũng có đôi có cặp mình tôi cô đơn nơi đây~~" Bỗng có tiếng hát, à không, đúng hơn là tiếng rú vang lên. Liếc qua mới thấy Diệu Anh đang vắt hai tay sau lưng, làm mặt đau khổ, mồm nghe ngao "Thôi thì mình tôi alone nơi đây~~".

Vốn đã bực sẵn, nay lại nhìn thấy cái bản mặt mo của Diệu Anh, mặt tôi đen xì, cảm tưởng như có mấy đám mây đen lớn vờn trên đầu.

Tôi muốn giết người.

Hình như Hoàng Phong cũng nhận ra là tôi sắp nổi khùng lên, liền kéo tay tôi chạy đi chỗ khác.

"Bỏ ra! " tôi cau mày

Hắn vẫn nắm chặt.

"Bỏ ra, tôi phải đi giết nó! " Tôi gầm lên.

Hắn không nói gì, cứ nắm tay tôi mà kéo đi.

Giữa giữa một hẻm, tôi thấy cũng chả có ích gì, bèn mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Cậu ta bỏ tay tôi ra sau khi đã đi được một đoạn khá xa, rồi nói: " Ở đây chờ tôi, đừng đi đâu đấy nhé! "

Tôi gật đầu.

Chờ một lúc mà vẫn chưa thấy hắn quay lại, tôi hơi mất kiên nhẫn.

Vốn đang ở công viên nên người đi qua lại đông kinh khủng, nên tôi hơi ngột ngạt.

Và vì giữa dòng người nhộn nhịp lại chông chênh một đứa con gái lớn tồng ngồng như này nên tôi bị chú ý, còn có vài người chỉ trỏ, một lúc lại có người ra hỏi tôi .

Tôi chỉ cười, lắc đầu nói không phải.

Dù sao tôi sắp nghĩ làm rồi, không cần quan tâm quá nhiều nữa, có sao cũng mặc kệ.

Bỗng nhiên cổ tay tôi bị nắm lấy, đang định giăng tay ra thì nhận ra đó là Hoàng Phong.

Trên tay cậu ta là 2 cây kem, có vẻ đã bị chảy ít nhiều, tóc mái của hắn bết vào trán vì mồ hôi.

"Cậu đi đâu thế?! " tôi hỏi " Làm gì mà nhìn cứ như đi đánh trận thế?! " "

Hắn nhìn tôi, rồi đảo mắt nhìn xung quanh: "Cậu nói thử xem, bọn chen giữa đồng người kia, có giống đánh trận hay không?!"

Song, hắn đưa cây kem bị chảy ít hơn cho tôi: "Đi lâu quá nên chảy mất, thôi ăn tạm!"

Nhìn vào cây kem vừa nhận từ tay Hoàng Phong, lại nhìn cậu ta, cảm thấy có chút xúc động.

Chợt Phong lấy từ trong balo hai chiếc bìa có hình tai mèo màu xanh hồng, và rõ ràng chúng là đồ đôi.

"Cậu làm gì đấy?!" tôi nghi ngờ, hơi lùi ra sau.

"Còn làm gì được nữa?!" hắn liếc tôi một cái, mặt đầy sự khinh bỉ "Đương nhiên là đeo cho cậu rồi!"

Mặt tôi đầy vẻ kinh hãi, giấy nẩy như cán phải lưỡi: "Này, tôi không chơi cái trò đấy đâu!"

"Tôi mua rồi mà, đeo đi!"

"Không!"

"Đi mà..."

"No!"

"Thế thì thôi..." Cậu ta rút cuộc cũng từ bỏ việc năn nỉ tôi, nhưng mặt hắn bỗng dưng buồn thiu, quay lưng bước đi.

Thôi được, Nguyệt Linh, cứng rắn lên, đừng vì cậu ta làm bộ một tí mà mủi lòng.

"Tôi đã vượt qua bao khó khăn gian khổ để mua nó về, thế mà lại bị từ chối." Hắn cúi xuống đất, đã đi được một đoạn rồi nhưng vẫn cố nói to cho tôi nghe thấy.

Cố lên Nguyệt Linh, kiên quyết giữ vững lập trường nào.

"Thậm chí còn bị người ta chửi vài câu vì chạy nhanh quá không nhìn đường, chỉ vì muốn nhanh chóng về đưa nó cho ai đó..."

Thôi được rồi, tôi chịu thua!

Tôi chạy nhanh về phía hắn, giật lấy cái bìa hồng hồng trong tay hắn, lấy cái của nữ đeo vào, còn cái kia ấn vào đầu hắn.

Thấy tôi làm thế, cái bản mặt tiu ngiu như bị mẹ mắng ban nãy của hắn lập tức thay thế bằng cái mặt tươi cười rạng rỡ, làm tôi đứng hình vài giây.

Tôi đúng là con nhỏ ngu ngốc nhất trần đời, biết là đang bị bẫy mà vẫn tự mình chui đầu vào rọ.

Hoàng Phong nắm tay tôi kéo đi, đến một khu trò chơi.

Tôi phát hiện hắn đang kéo tôi đến chỗ có máy chơi game nhảy, cậu ta lấy mấy đồng xèng đút vào, rồi chọn bài hát.

Một vài giây sau, một giai điệu sôi động vang lên, hắn tiến đến chỗ tôi, kêu tôi xem hắn nhảy, rồi bước lên bục.

Bài nhạc mỗi lúc một vào nhịp nhanh hơn, Phong cũng bắt đầu nhảy những động tác đầu tiên.

Tôi chăm chú theo dõi hắn và từng động tác vũ đạo của hắn.

Hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy chuyên tâm và chăm chú như thế này, từng bước chân, từng cử động, Phong đều làm vô cùng dứt khoát và hút mắt.

Chẳng mấy chốc, xung quanh máy game đã tụ tập đông người, vài tiếng nói lanh lảnh của mấy nữ sinh nhìn thấy trai đẹp cũng không làm ánh mắt tôi rời khỏi người hắn.

Đột nhiên giai điệu dồn dập ban nãy dừng lại, thay thế bằng một khúc nhạc dịu êm.

Hoàng Phong đột ngột nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi có chút bối rối mà đánh ánh mắt đi chỗ khác.

Cậu ấy bước xuống khỏi bục, rồi làm vài động tác nữa, tiến đến chỗ tôi, từ bao giờ Hoàng Phong đã đứng trước mặt tôi.

Không rõ cậu ta rút từ đâu ra một bông hoa bằng giấy, mặc dù nó có hơi bị nát một tí, nhưng vẫn đủ thấy được những nếp gấp và góc cạnh của nó tỉ mỉ đến cỡ nào, người gấp ra nó tâm huyết biết bao.

Hoàng Phong đưa cho tôi bông hoa ấy, tôi chần chừ một lát, cuối cùng cũng quyết định cầm lấy nó.

Sau đó hắn lại tiến về phía cái bọc, rồi làm gì thì tôi không còn nhớ nữa, chỉ nhớ rằng có câu hát cứ vương vấn trong trí óc suốt ngày hôm đó, và mãi sau này...

"Love you with all I have...

Love you with all my heart"

.
. .
.

Hôm nay chỉ đơn giản là chủ nhật, nhưng không hiểu sao khu trò chơi này càng về tối muộn càng đông hơn.

Tôi cũng chẳng nhớ rõ Hoàng Phong đã lôi tôi đi đến những chỗ nào mà đã lang thang ở chỗ này từ chiều đến giờ rồi.

"Cái chỗ khi gió này càng lúc càng đông, bao giờ thì tôi mới được về?!" Tôi cầu nài, từ chiều đến giờ vì sợ bị lạc nên những lúc di chuyển hắn cứ nắm lấy cổ tay tôi không buông

Dù bây giờ có là mùa thu, thì với cái mật độ người đông đảo loi nhoi lúc nhúc như thế này thì có mát mấy cũng gấp mấy lần mùa hè, đã thế cứ nắm chặt thế suốt, cổ tay tôi nhầy nhụa mồ hôi, mà tay hắn thì cũng chẳng kém cạnh gì. Đã thế còn mất sạch cảm giác.

"Phải đi xem pháo hoa nữa chứ!" Hắn nhíu mày nhìn tôi

"Hoa gì, hoa nào?!" Tôi cũng khó chịu chẳng kém "Hôm nay có phải lễ tết gì đâu mà có pháo hoa?"

"Đúng cái đồ chẳng biết gì!" Hoàng Phong lườm tôi 1 cái "Hôm nay là kỉ niệm 10 năm khu trò chơi này thành lập nên người ta bắn pháo hoa. Không thì tôi leo nều cậu ở đây từ chiều đến giờ làm gì?"

Tôi nhăn mặt, cũng không nói gì nữa.

Lần thân một hồi, tôi lại để ý tới cái tay đang nắm chặt lấy tôi của hắn, buột miệng:

"Cậu không mỏi tay à? Thả ra cho máu lưu thông cái đi. Nếu không sau này tay không cử động nổi nữa đâu!"

Hắn liếc xuống chỗ tay hắn đang nắm chặt lấy tôi, rồi cất giọng trầm trầm:

"Không sao hết!"

"Cậu không sao nhưng tôi có sao đấy!" Tôi tiếp tục làu bàu "Tôi cũng 22 tuổi, cậu cũng 22 tuổi, tôi sinh ra vào cái năm cậu sinh ra, chứ có phải bố tôi đâu!"

"Không được!" Hắn vẫn kiên quyết không bỏ tay tôi ra

Cái con người này thật là...

"Tôi còn đi làm được 6 năm, à không 7 năm cơ, kinh nghiệm cuộc sống có khi còn thâm thúy hơn cậu nhiều! Nhờ mà có lạc nhau thì cũng đâu có khó mà tìm lại?!" Tôi nói tiếp, "Mà điện thoại di động sinh ra để làm cái gì? Có lạc thì cũng gọi lại được chứ!"

Hắn nghe tôi nói xong, hơi lưỡng lự một tí, nhưng rồi cũng bỏ tay tôi ra.

Ồn ào, 22 năm sống trên cuộc đời, lần đầu tiên cảm tạ biết bao khi máu được lưu thông!

Đi một lúc, cuối cùng đã đến sân thượng của một tòa nhà là của một tập đoàn ở gần khu vui chơi.

Kể ra hắn cũng khôn thật, đứng đây thì chẳng phải chen chúc với ai, mà cũng chẳng bị lấp cái gì, có thể ngắm pháo hoa rõ ràng.

"Ủây, perfect!" Hoàng Phong giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn, "8h56 phút, chờ 4 phút nữa là có pháo hoa rồi! "

Tôi không nói gì, khinh khỉnh lườm hắn một phát.

Sau đó...

Thực sự là im re...

Tôi mệt đến mức không muốn mở mồm ra nói lời nào, hắn cũng chẳng nói gì, thế là cứ im lặng dựa vào bờ tường và ngồi cạnh nhau như thế.

Nghĩ lại mới thấy, tôi vẫn luôn nghĩ rằng sẽ không biết đối mặt với Hoàng Phong kiểu gì, đối mặt với tình cảm cậu ấy dành cho tôi bấy lâu nay. Bởi vậy mới vô cùng bối rối khi gặp lại Phong.

Nhưng hóa ra, ngày hôm nay đơn giản và nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tôi ngược lên nhìn bầu trời đen kịt, không một ngôi sao, cũng không có chút ánh trăng nào soi rọi xuống.

Hết ngẩng đầu lại cúi đầu, tôi nghịch nghịch muo giày.

Không phải hần nói có 4 phút thôi sao? Sao lâu vậy?

"Bụp! "

Nghe thấy âm thanh của pháo nổ, tôi liền ngẩng đầu lên nhìn.

Chẳng mấy chốc trên bầu trời đã rực rỡ màu sắc của những bông pháo.

Vô cùng chân thực, vô cùng rõ nét, vô cùng đẹp.

Đã rất lâu rồi tôi mới có thể nhìn thấy pháo hoa đẹp tuyệt vời như vậy. Tôi nhớ về những ngày còn bé, bố tôi luôn chở tôi đi xem pháo hoa dịp đón giao thừa, lần nào bố cũng cho tôi ngồi lên cổ để nhìn rõ hơn. Cảm giác lúc này khiến tôi như trở về tuổi thơ vậy. Thật thích thú biết bao!

Lòng tôi cứ như đang bắn pháo hoa vậy, nhìn cảnh đẹp trước mắt làm tôi cảm thấy vui theo...

~~Nghe tiếng pháo hoa nổ, tôi hơi giật mình, ngược lên nhìn bầu trời sáng bừng lên bởi những ngọn pháo.

"Woa...! " Có tiếng cảm thán vang lên, tôi liền quay sang nhìn.

Nguyệt Linh đang vô cùng chăm chú ngắm nhìn pháo hoa, ánh mắt sáng ngời không giấu nổi niềm vui, thỉnh thoảng còn cười thỏa mãn, giống như một đứa trẻ.

Đáng yêu quá!

Nghĩ đến đây, tôi hơi đỏ mặt.

Hoàng Phong ạ, mày đúng là thằng thâm hại!

Với tôi, Nguyệt Linh lúc này còn đẹp hơn nhiều so với khung cảnh rực rỡ trên cao kia.

Chết, tôi lại thích cô ấy thêm một chút rồi!

Nhiều lúc tôi tự hỏi, tại sao bao nhiêu năm trôi qua, tôi không bớt thích Nguyệt Linh một chút nào, mà ngược lại nó cứ lớn dần, lớn dần.

Dường như tôi không còn kiểm soát nổi bản thân mình nữa...

Tôi nhẹ nhàng chạm vào cằm Nguyệt Linh, quay gương mặt cô ấy về hướng tôi.

Bị phá đám, Linh có chút khó chịu.

Tôi không nói gì cả, từ từ tiến gần xuống, cảm nhận được mái tóc mềm mại của cô ấy, khẽ chạm vào chóp mũi, cuối cùng, những gì còn lại chỉ là hương vị ngọt ngào của sự hòa quyện nơi bờ môi.

Môi chạm môi, không cần lời nói nào cả, chỉ như vậy mà thôi, khiến cho hai trái tim bỗng chốc có cùng nhịp đập.

Tôi khép hờ đôi mắt.

Đằng kia, pháo hoa vẫn nở rộ.

Phía xa xa, có một ngôi sao nhỏ lấp lánh, tỏa sáng một vùng trời đêm.

HẾT CHAP.

Nhớ vote và cmt cho mình nhé. <3

Chúc một ngày tốt lành.

Chương 31

Đời người thực ra rất mỏng lung.

Đêm qua đối với tôi cứ như một giấc mộng vậy.

Ác mộng?? Hay là mộng đẹp?

Tôi cũng chẳng rõ nữa!

Mọi thứ chóng vánh và dường như trong phút chốc.

Điều đáng sợ hơn là... trái tim tôi đã loạn nhịp, tôi còn nhớ rõ, cậu ta và tôi, hai trái tim lúc ấy cùng nhịp đập.

Tôi cũng không hiểu là tôi đang sợ hãi điều gì nữa.

Là vì tôi sợ rằng tình cảm của mình luôn chờ đợi Quốc Thiên không còn như trước nữa, hay là tôi không dám đón nhận những cảm xúc ngọt ngào mà Hoàng Phong trao cho tôi?

Hay là....

Cả hai?

Âm thanh róc rách từ chỗ còi cay xè trong cái chai chảy xuống chiếc chén nhỏ với tôi không biết từ bao giờ trở nên vui tai, cũng như việc uống rượu đối với tôi mà nói không biết bao giờ đã gần như thành thói quen.

Khi xưa bỏ tôi uống rượu, tôi có uống thử, sau đó mới chẳng ưa nổi cái vị cay xè xộc thẳng lên tận óc đấy, rồi còn nói sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Thế mà bây giờ, tôi sắp thành đứa nát rượu rồi.

Dù tôi vẫn chẳng hề thấy nó ngon chút nào nhưng tôi lại thích cảm giác nó làm đầu óc mình dường như tê dại, thích cảm giác được say.

"Nguyệt Linh?" Tôi hốt cạn một chén nữa, ngẩng mặt lên nhìn người vừa kêu tên mình.

Men say làm mất tôi có chút lơ đãng, nhưng vẫn nhận ra được đó là Khánh Minh.

Và một con nhỏ nào đó bên cạnh.

Nhớ lại những chuyện xảy ra hôm qua, tôi đoán chắc đó là người vừa từ chức "em gái oan nghiệt không biết từ đâu lòi ra của Trần Nguyệt Linh" lên thành "bạn gái của bạn thân từ hồi còi trưởng tắm mưa của Trần Nguyệt Linh"

Đưa ánh mắt ngà ngà say lên nhìn Khánh Minh, tôi chỉ cười cười, mặt hớn lên : "Mày đi tìm tao đấy à?!"

Nó giật cái chén ở trên tay tôi xuống, cái điệu bộ khinh bỉ ngàn năm không đổi của nó lại được dịp trưng ra : " Lại làm gì mà phải ngồi uống rượu một mình thế này?!"

"Chắc là thất tình tự tự đu dây điện chứ sao!" Nghe cái chất giọng lạnh lạnh vang lên, khỏi nhìn cũng nhận ra đó là nhỏ Hà em gái tôi.

Tôi đang cao hứng thì bị giật mất cái chén rượu, cau mày, vươn tay ra định giật lại: "Kệ tao!" rồi liếc mắt nhìn nhỏ Hà : "Cái câu đấy chị đây nói với đám bạn từ hồi tiểu học mặc quần còn hở đít rồi nhé, bây giờ là thế kỉ 21 rồi đấy, về cập nhật dữ liệu đi em ơi! "

"Này, cậu...! "

"Cậu cậu cái gì!" tôi ngắt lời nhỏ "Chị đây là có ý tốt muốn em đổi mới khỏi bị người ta chê là quê thôi! "

"Này này, quá quắt vừa thôi nhé! " Nhỏ Hà chống nạnh, mặt đỏ bừng, rồi quay sang Khánh Minh nũng nịu : " Anh Minh..."

Ôi, rùng mình!

Khánh Minh quay sang lờm tôi: "Con gái con đứa, ăn nói thô tục thế mà được à!"

Đấy, gái gú cái là bỏ hết cả bạn theo phe gái.

Tôi lè lưỡi: "Sao mà không được?!" rồi cho cả chai rượu lên tu.

"Về thôi, mày say rồi!" Khánh Minh giật nốt cả chai rượu từ tay tôi, lấy cái túi từ vai tôi đeo lên trước ngực, đỡ tôi đứng dậy.

Tôi nghe chất giọng mềm mọng của nó, không buồn chống cự nữa, giật lại chai rượu từ tay nó mà tu một hơi.

Tôi lơ mơ thấy Khánh Minh chặt vật lăm mới kéo được tôi lên vai cùng với sự giúp đỡ của nhò Hà, mồm nó còn lẩm bẩm: "Con lợn này...!"

Cái thằng chết tiệt này, còn dám nói tôi là con lợn.

Tôi biết là tôi không gây đến mức bụng dính vào lưng như mấy chị idol Hàn Quốc, nhưng cũng không đến nỗi béo khiếp đảm để nó phải nói tôi là con lợn chứ.

Tôi bực mình, tuy đầu óc càng trở nên mơ hồ hơn sau khi uống nốt chỗ rượu, nhưng cũng cố vùng dậy mà gào vào mặt nó: "Này xúc phạm con lợn nó vừa thôi! "

Nói xong tôi mới thấy có cái gì không đúng lắm, nhưng mà đầu óc tôi không cho phép mình nhận ra được đã nói sai cái gì.

Tôi còn nghe thấy tiếng cười của nhò em gái mình.

Xong xuôi, nó kéo tôi đi về.

Và cứ thế kéo tôi về, chẳng khác là mấy cái máy hút bụi. Đúng thế, chính là từ "kéo", không có từ nào thích hợp hơn cho hành động của nó bây giờ.

Nó chẳng thèm cồng tôi hay chỉ ít là đỡ tôi, mà luôn cánh tay bám lấy hai vai tôi, kéo lê tôi đi trên đường, đầu tôi ngửa hẳn ra sau, thậm chí miệng còn há ra một tí.

Khánh Minh khốn nạn.

Dù biết hình ảnh hiện tại rất mất mặt, nhưng tôi chẳng suy nghĩ được gì nữa, cũng không đủ sức mà tự mình vót vát cái hình tượng rách nát này nữa.

"Mày xấu vãi!" Đang kéo tôi đi trong bình yên, tự dưng nó phun ra một câu nghe mà muốn đâm cho một phát.

Dùng hết sức bình sinh lườm nó một cái, không thèm đáp lại.

"Chep, nghĩ lại vẫn không hiểu cái ông nội kia nghĩ gì mà tuyển mày làm người nổi tiếng! Chắc não cũng không bình thường lắm!" Nó cười khề, vẫn không chịu tha cho tôi mà nói tiếp "Khổ cho thằng cha nào hốt phải mày!"

"Mày cũng có được người bình thường chọn đâu. Ăn may gặp phải người không bình thường mới hốt về cho đấy chứ!"

"Đấy là em gái mày đấy!"

"Này này này, chính chủ câu chuyện đang lù lù ở đây đấy nhé! " Nhò Hà rống cả lên.

Tôi nghe thấy tiếng nhưng mà chẳng thèm để ý, trực tiếp lơ nhò ta đi.

"Em gái tao thì sao? Đâu phải chị bình thường thì em cũng bình thường đâu?"

"Này cậu vừa phải thôi nhé! " Có lẽ cô em gái của tôi hoàn toàn tức giận, gằn giọng nói vào tai tôi.

Bây giờ tôi mới thực sự để ý tới sự tồn tại của đứa em cùng cha khác mẹ của tôi. Mỗi lần cứ nhắc tới đứa em ấy là những chuyện cũ cứ thế lần lượt lướt lại trong đầu tôi, khiến cho bản thân không khỏi có chút tâm trạng.

Đã thế thằng bạn chí cốt của tôi lại còn là bạn trai của nó nữa.

Đã thế tôi muốn thế nào tôi cũng chẳng biết nữa.

"Đáng ghét!"

"A! Sao đánh tao? Mày điên à?!"

Chẳng hiểu tại sao mà tôi bỗng dưng nổi khùng, vươn tay lên đánh vào đầu Khánh Minh một cái, còn cảm thấy mình tự nhiên tinh táo lạ thường, đẩy Khánh Minh ra tự mình đi tiếp.

Khánh Minh đứng im nhìn tôi tự mình đi, chẳng tỏ chút thái độ nào.

Đang đi, chân tôi đột nhiên mềm nhũn, rồi cứ như vậy mà ngã chổng cho xuống nền đất.

Sau đó, chẳng còn sau đó nữa, tôi chẳng còn nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra rồi.

Khánh Minh ngao ngán nhìn Nguyệt Linh đang nằm sõng soài giữa đường, ôm trán thở dài một hơi.

"Con nhò khờ khạo!" Cậu nhìn Nguyệt Linh, thâm khinh bi một cái "Biết thế mặc kệ mày ngồi đấy, cho mày gặp phải mấy thằng ất ơ nhé!"

Đương nhiên là Nguyệt Linh không thể đáp lại lời nói của cậu vì vốn đã say mềm.

Thay vì thế, cô quay người, quàng tay vào chân Khánh Minh khiến cho cậu suýt ngã.

Thế chưa đủ, cô còn cười ngây ngô, tay xoa xoa mặt đất: "Hơ hơ, mát ghê!"

Khánh Minh hơi bực mình, lăm rằm cầu nhàu vài câu rồi cũng cúi xuống kéo cô dậy, dồn sức đẩy Nguyệt Linh lên vai.

Mấy năm rồi Linh vẫn cao lên không ít, mà thiếu niên cường tráng như Khánh Minh vốn cao to từ sớm còn tuổi dậy thì mà lại chẳng lên nổi phân nào. Bởi thế mà giờ Nguyệt Linh chỉ thua cậu có nửa cái đầu.

Dù đã hi sinh bao nhiêu nỗ lực, Khánh Minh dường như cảm giác như đã chổng ngược Nguyệt Linh lên trời, mà mũi chân của cô vẫn còn lê đất.

"Em giúp Anh nhé! " Ngọc Hà tiến gần đến, dồn sức giúp đẩy Nguyệt Linh lên.

"Của nợ ời là của nợ, người dài cho lăm vào rồi lăm khô nhau."

Khánh Minh lăm bằm than thở vài câu, rồi gắng sức xốc người cô lên, mãi mới vững hơn một chút.

Ấy thế mà tiến đi vài bước, cô lại tụt dần xuống.

Đành phải dùng đến chiêu cuối cùng là tìm cái tường rồi áp lưng Nguyệt Linh vào đấy mà xốc người cô lên.

Cậu thở phào, cuối cùng cũng được.

"Hơ, mát thế! " Nguyệt Linh vốn nửa tỉnh nửa mơ, lại một lần nữa cười ngơ mà đầy sung sướng.

Vừa thở phào xong liền thở dài, Nguyệt Linh đúng là hết thuốc chữa.

Đi được một đoạn, khi rẽ vào ngõ, Khánh Minh chợt nghe thấy vài tiếng chửi tục ỉu, cùng mùi khói thuốc lá nồng nặc.

Cậu lướt mắt nhìn qua một đám học sinh cấp 3 mặc đồng phục hết sức kệch cỡm, khiến cho đồng phục truyền thống của học sinh vốn đã chẳng đẹp mấy giờ lại càng trông xấu tệ.

Khánh Minh chợt nghĩ, cậu vốn đã sống trên đời 22 năm mà chưa từng một lần nếm qua mùi vị của thuốc lá, trong khi tất cả những người bạn cậu chơi cùng mấy năm cấp 3 dường như chẳng còn ai chưa thử qua. Vốn rằng cậu cũng chẳng thích thử thuốc đấy.

Lần nào bị dụ hút, Khánh Minh cũng nói rằng: "Tao còn bận lăm con ngoan của bố mẹ, bia rượu là đủ rồi! "

Nhưng sau đó ai cũng bảo rằng, bia rượu làm sao có thể sánh bằng thuốc lá, rồi nói cậu quá ngoan ngoãn rồi.

Nghĩ rồi chợt bật cười, đúng là cậu quá ngoan rồi!

Vừa chìm đắm trong suy nghĩ của mình vừa sải bước qua ánh mắt dò xét của đám học sinh, cậu thông dong hưởng thụ buổi tối mát mẻ.

Chuyện sẽ chẳng có gì nếu như Nguyệt Linh- kẻ đang say khướt ngự trị trên lưng Khánh Minh không thốt ra mấy câu đáng đánh.

"Mùi thuốc lá, mùi thuốc lá ở đâu đấy?"

Rồi cô đưa tay lên nắm tóc Khánh Minh, kéo nhúm tóc hướng về phía đám học sinh giống như gạt cái cần điều khiển vậy.

Khánh Minh bị đau, không còn cách nào phải tiến về phía đám nhóc cấp 3.

Nguyệt Linh giơ tay lên, chỉ vào mấy đứa nhóc mồm vẫn đang phì phèo khói thuốc, nói to:

"Ái dà, mới có mấy tuổi đầu mà cứ lấy mồm đốt cùi thế." Cô kéo dài giọng "Úi giời ời, quần vớ chả áo kìa, tay chân có khuyết tật đâu mà mặc chả vào cái thể thống gì kìa. "

"À mà người khuyết tật người ta còn mặc quần áo chỉnh tề đẹp đẽ chán, chúng mày thấy chưa, ăn mặc mà xúc phạm cả người khuyết tật! "

Khánh Minh vốn hiểu học sinh hư bây giờ càng ngày càng nguy hiểm, bắt giác giờ tay nắm chặt tay cô bạn gái Ngọc Hà, phòng bất trắc gì thì chạy cho đỡ rắc rối.

Ngọc Hà vốn vừa có chút sợ nay thay thế hết bằng cảm giác hạnh phúc, quên luôn tình hình trước mặt, cười rạng rỡ.

Nhưng nụ cười ấy lại như chọc đúng vào chỗ ngứa của đám học sinh.

Mấy tên nhóc bực mình, một đứa giờ tay chỉ vào mặt Nguyệt Linh: "Này bà chị già, chị là cái *** gì mà dám bảo bọn này như thế?!" rồi chuyển sang chỉ vào Ngọc Hà "Còn bà chị, cười cái gì? "

"À này này! " Nguyệt Linh lại kéo tóc Khánh Minh tiến gần bọn nhóc hơn, đưa tay định đánh vào đầu tên vừa phát ngôn, nhưng mà Khánh Minh kịp thời lùi lại nên chỉ thấy tay trước mặt cậu ta "Lúc chị mày sống được một nửa thập kỉ thì mày mới vừa ngo ngoe ra khỏi đít mẹ thôi đấy nhé! "

Khánh Minh thấy không ổn, bèn giảng hoà : "À thôi cho xin lỗi nhé, cái con nhỏ này đang say, nó chẳng biết nó đang nói cái gì đâu! "

Vừa mới dứt lời thì bóp một cái, Khánh Minh bị Nguyệt Linh đánh vào đầu, gào lên: "Ai say? Tao không say! Phải chấn chỉnh cái bọn này, mầm non của đất nước mà thế này à? "

Rồi quay qua đám học sinh: "Hút cái khói thuốc đấy rồi mồm miệng vàng khè, mai này định hôn gái thì thở ra nó ngất xỉu luôn vì mồm thối rồi còn đâu mà hôn. Mà làm thế nào lên nổi cấp 3 trong khi cái vỏ nó ghi chữ to đùng 'Hút thuốc lá gây ung thư phổi' mà vẫn hút, này nhé cháu tao mẫu giáo nó còn đọc được mà hiểu được cái chữ đấy rồi nhé!"

Khánh Minh than thầm trong lòng, tự dưng Nguyệt Linh lại mọc đầu ra một đứa cháu học mẫu giáo vậy?

Khánh Minh nhận thấy tình hình càng lúc càng không ổn, cứ lùi dần về sau, ai dè lại bị Nguyệt Linh túm tóc, giật đầu điên, miệng còn gào lên: "Đi đâu, đi đâu mà đi, nam tử hán sao phải chạy trốn! "

Tức tối với Khánh Minh xong, cô còn chẳng giờ thẳng tay nổi mà chỉ vào đám học sinh, giọng lè nhè: "Quần vớ áo này, mặc thế này thì khoả thân đi còn hơn! "

Mặt mấy đứa nhóc đã đen sì lại, một tên tức tối, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: "Chị nói đủ chưa?! "

Khánh Minh hơi chột dạ, nhận thấy không thể vừa công Nguyệt Linh vừa quyết đấu sinh tử với đám này, đành nghĩ đến tuyệt đỉnh thượng sách có một chữ mà cần nhiều kĩ thuật: Chạy.

Mấy đứa nhóc đã đang khởi động sẵn sàng, bẻ chân bẻ tay xương kêu răng rắc.

Không xong rồi!

Khánh Minh tranh thủ vặn vẹo cổ chân, bàn tay siết chặt hơn tay của Ngọc Hà, trước khi kịp để bàn tay của một đứa to con trong đám nhóc kia túm được đã té vội.

Đám học sinh bị bắt hụt thì tức tối lắm, gào rống lên mà vang khắp con ngõ.

Nguyệt Linh chết tiệt, mày hại tao!

Khánh Minh thăm nghĩ, trong lòng có chút thống khổ, phải công Nguyệt Linh lại còn phải chạy, lại còn phải kéo theo một người nữa, không tránh khỏi mất sức nhanh.

Tiếng quát tháo đầy tức giận thì cứ vang lên sau lưng, trong lòng Khánh Minh càng lúc càng khấn Trương.

Khi rẽ đến một ngõ khuất tầm nhìn, cậu nhìn thấy một đồng rác, cậu nhanh chóng ném Nguyệt Linh vào đấy, lấy mấy túi rác lấp vào, rồi nhặt một tải rác to đùng mà nhẹ hều vác lên vai thay thế cho Nguyệt Linh, cố tình quay trở lại chỗ tầm nhìn của mấy tên học sinh cấp 3.

Khánh Minh quay sang nói với Ngọc Hà: "Chịu khó một tí nhé! "

"Em không sao, còn trụ được! " Ngọc Hà nói khê.

Cậu khê mỉm cười, siết chặt lấy tay Ngọc Hà, rồi chạy thật nhanh, luôn lách khắp nơi, mãi mới cắt được đuôi đám học sinh.

Khánh Minh như chút được một gánh nặng, thở phào, nhìn Ngọc Hà nhẹ nhàng nói: "Đi về thôi!"

Đi một đoạn, cô chợt cất giọng khe khẽ: "Cái đó... "

"Chuyện gì?! "

"Con nhỏ đó... " Ngọc Hà ngừng lại một lát, rồi nói tiếp "Là nhỏ Nguyệt Linh ấy, Anh không định nhặt nhỏ ta từ bãi rác về à?"

Khánh Minh như chợt nhớ ra điều gì đó, ôm trán, khẽ thở ra, nói: "Đi mua rượu đi, mở tiệc! "

.

.

"Này cô gì ơi... " Tôi nghe có tiếng người gọi, vai còn bị lay lay "Cô gì ơi dậy đi, sao cô lại ngủ ở đây thế? "

Tôi cố mở đôi mắt đang muốn đút chặt lại của mình, nhìn thấy gương mặt xa lạ ở trước, gương mặt hiện chín phần khó hiểu một phần lo lắng nhìn tôi.

Mà cái một phần lo lắng kia, có lẽ là đang sợ mình gặp phải kẻ điên.

Cái mùi hương không mấy dễ chịu phả vào mũi khiến đầu óc tôi trở nên tỉnh táo hơn, mắt chưa quen sáng vẫn còn nhú lại, nhẹ giọng hỏi cô áo xanh trước mặt : "Đây là đâu thế ạ?! "

Cô áo xanh mở to mắt như không tin nổi, cuối cùng vẫn mềm giọng đáp lại tôi : "Cô ơi, đây là bãi rác tập trung !" Như biết tôi chuẩn bị hỏi gì, cô áo xanh nói tiếp "Bây giờ là 4 rưỡi sáng, tôi cùng mọi người đến đây lấy rác đi thì thấy cô nằm đây, bây giờ cô đi về cũng không có ai nhìn thấy đâu. "

Nói rồi cô ấy chỉ về phía bên cạnh, một đám người cũng mặc áo xanh cùng một chiếc xe rác đang đứng tần ngần ở đấy , hai mắt thao láo nhìn tôi.

Chờ chút, cái gì cơ?

Bãi rác, xe rác?

Tôi ngủ ở đây?

Tôi trườn người ngồi dậy, hai mắt đảo như rang lạc nhìn xung quanh.

Ôi trời, toàn rác là rác, cái mùi khó chịu chính là mùi rác.

Mà tôi nhớ rõ ràng tối qua còn bầu vú Khánh Minh đưa về, sao lại nằm ở bãi rác thế này?

Bạn chó!

Khánh Minh chết tiệt!

Tôi lăm bằm chửi rủa vài câu, rồi cười trừ, đứng dậy.

"Haha, mọi người làm việc đi ạ! " Tôi đưa hai tay hướng về phía bãi rác, cười giả lả.

Nhìn mọi người mặt cứ dần thối ra nhìn tôi, tôi dù ngại chết đi được vẫn cố gượng hai tay lên, hô hào như đúng rồi: "Cố lên! Vì một môi trường xanh sạch đẹp! Haha. Haha! "

Hic, cái nổi nhục này, chịu sao cho hết!

Tôi cứ hô cái khẩu hiệu môi trường xanh sạch đẹp đấy mà đi khuất tầm mắt mấy cô chú vệ sinh môi trường. Rồi cầm đầu cầm cổ mà chạy về nhà.

Ôi, cái cuộc đời khốn khổ này, mày còn làm được gì đáng xấu hổ hơn nữa không hả Trần Nguyệt Linh!

Tôi đứng trước cửa nhà mình, nghệt mặt.

Chiều khoá nhà, tôi đâu có cầm.

Thôi xong, tự mình bị nhốt đứng ngoài nhà của mình.

Tôi nghĩ là Khánh Minh cầm hết cả đồ của tôi, chẳng lẽ bây giờ lại giữ nguyên cái bộ dạng như chuột cống này mà chạy đến nhà nó nữa?!

Ôi gọi ơi, sớm biết có ngày thế này thì ngày xưa nghe lời tên Duy Nam mà lắp cửa mở bằng mã số cho rồi!

Tôi ngồi đau khổ một hồi, liếc mắt nhìn quay mấy người lớn tuổi đang loay hoay tập thể dục bên ngoài.

4h sáng, đang ngủ ngon thì không muốn mà mấy người này lại chạy ra ngoài tập thể dục. Đúng là hành xác!

Chẹp, biết sao được, mỗi thế hệ một kiểu tư duy!

Tôi nhìn thấy một ông lão đang tập thể dục ở gần đó, bèn chạy ra , hỏi xin mượn điện thoại.

"Ồ, ông đi tập buổi sáng sớm, nên cũng chẳng mang điện thoại đi bao giờ! " ông cụ đáp lại

Một buổi sáng, tôi hỏi năm người, cùng một câu hỏi như thế, mà nhận được năm câu trả lời khác nhau, lại cùng một nội dung.

Ôi, mệnh Thúy Kiều, đúng là mệnh Thúy Kiều mà. "Phận sao phận bạc như vôi" chính là thế này đây!

Hỏi đến người thứ năm, ý chí của tôi sụp đổ hoàn toàn.

Lùi thui đi về, tôi cứ đi loay quanh cái cửa nhà mình như âm binh cô hồn giữa tháng 7.

Nhà thì chỉ có mình tôi ở, mà còn bị nhốt ở ngoài, đã thế cái mùi rác cứ quẩn quanh mình khiến tâm trí tôi càng thêm bức bối.

Chết tiệt!

Nhân lúc không có ai đi ngang, tôi giơ chân đạp vào cái cửa một cách đầy tức tối.

Và cứ như thế...

Nó mở ra!

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn cánh cửa nhà mình.

Trời ạ!

Nó vốn không có được khoá lại!

Tôi dờ dẫm, không còn tâm trạng mà than thở cuộc đời nữa, cứ thế mà dờ dẫm đi vào, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, gạt sạch cái mùi khó chịu cũng như tất cả xấu hổ nhục nhã tôi phải gánh chịu trong một buổi sáng.

Nhưng thảm cảnh này lại nối tiếp thảm cảnh khác, trước mặt tôi lại là một đồng đồ nát khác.

Quần áo, giày dép, vỏ bìm bìm, vỏ mì gói, chai rượu, và hàng vạn những thứ khác mà tôi chẳng hiểu đó là cái gì bày la liệt khắp sàn nhà tôi.

Và ở giữa cái chôn rai đầy "cánh hoa hồng" ấy, một đám người, bao gồm Khánh Minh, Diệu Anh, nhỏ em gái của tôi và cả... Hoàng Phong , cùng một đám bạn học hồi trung học đang nằm phơi bụng ra ngủ.

Trên tường vẫn còn treo dây đèn nhấp nháy, quạt trần thổi vù vù, làm mấy cái vỏ bay tung toé, cái loa nhỏ vẫn không ngừng phát ra tiếng nhạc.

Tôi nhìn mấy con người nằm phơi bụng giữa nhà mà ngủ, thờ dài ngao ngán.

Tôi tiến tới, mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi.

Mùi rượu của tôi, mùi rượu của chúng nó, hoà vào nhau, cơ bản là vô cùng khó ngửi.

Tôi co chân đá liên tiếp vào mông Diệu Anh, giục nó dậy.

À mà quên mất!

Ngủ ở đồng rác cả đêm vừa hô hấp vừa hít mùi làm tôi mất trí nhớ rồi hay sao ấy?!

Diệu Anh vốn dĩ ngủ giỏi như thế nào tôi biết quá rõ rồi, mà hôm đó thế nào lại đi đánh thức nó.

Tôi quay sang đá vào mông Khánh Minh, rồi lay luôn tên Hoàng Phong nằm bên cạnh: "Dậy, dậy mau, chúng mày phá nát nhà tao rồi! "

Khán cả cổ một hồi, cả hai người mới chịu ngọ nguậy.

"Phấn đi, phiền quá! " Khánh Minh nhăn mặt.

Hoàng Phong thì chẳng nói gì, chỉ thẳng chân mà đạp tôi ngã ngửa ra đằng sau, xích gần vào, vòng tay ôm lấy Khánh Minh.

Khánh Minh chẳng những không thềm gạt ra mà còn xích gần lại, đưa tay lên ôm lại Hoàng Phong, giơ chân gác lên đùi cậu ta.

Xong, hoàn toàn cho tôi ra rìa!

Ôi vốn là hai thằng con trai với nhau, còn ra cái thể thống gì nữa!

Diệu Anh nằm gần đấy cũng trở mình, xoay hông đặt gần đầu Khánh Minh, chân thì gác sang tận mặt Hoàng Phong.

Còn nhỏ em gái tôi được cái duyên dáng, nằm co tay co chân đáng hoàng, mỗi tội đầu thì để ở chân lũ kia.

Không hiểu ngủ kiểu gì mà lại xoay tít thò lò thế nữa!

Thôi, tôi từ bỏ.

Ôi cái thân phận của tôi, sao lại treo ngoe thế này hả giòi ơi?!!!!

Tôi chep miệng, cũng không hiểu kiếp trước mình tạo ra nghiệp gì nữa!

"Ôi chúa Giê-su, ôi Phật Tổ Như Lai, ôi ông trời trên cao, ôi ông già no-en, ôi chị Dậu ơi... Ai thấy được cái nổi lòng của con đây?! "Bây giờ tôi cũng chẳng hiểu nổi mình đang làm nhảm cái gì nữa, sức mạnh của bãi rác tập trung thật đáng sợ!

Tôi đang định đi vào thay quần áo để gột rửa nỗi nhục nhã thì chân liền bị tóm lấy, liền sau đó tay bị giật lại, kéo ngã xuống.

Hoàng Phong từ lúc nào đã không còn ôm Khánh Minh nữa, mắt dù vẫn nhắm nghiền nhưng miệng cứ mỉm cười, vòng tay ôm lấy tôi, xoay người tôi đối diện mặt cậu ta, rồi mấp máy miệng:

"Có chồng tương lai của con thâu đây rồi! "

Tôi nghe xong, dần ra một lúc mới hiểu, chợt cảm thấy xấu hổ, vươn tay đánh cậu ta một cái:"Nói vớ vẩn! "

Rồi lồm cồm toan bò dậy.

Nhưng người lại bị giữ chặt, không nhúc nhích được.

"Nằm ở đây ngủ với chồng tương lai nào! ". Hoàng Phong dùng giọng trầm trầm, thì thầm vào tai tôi.

Tôi cứ phải gọi là ngượng chín cả mặt, sao cứ chồng chéo gì thế không biết nữa! Xấu hổ chết đi được.

Đúng là tên biến thái mà, cái gì thay đổi thì thay chứ bản chất chả khác đi gì hết!

"Nhưng mà vợ à!" Cậu ta mặt gần vào tóc tôi, khịt khịt mũi rồi thủ thỉ "Nên nghiêm túc xem xét việc tắm rửa thường xuyên! "

Mặt tôi từ quả cà chua chín thành quả cà chua thối, vừa ngượng đỏ mặt bây giờ thì mặt mũi đen kịt, phần vì ngượng, phần vì nhục.

Ôi giòi ơi, mệnh tôi đúng là mệnh con dê-o-gờ mà!

.

.

.

Tôi lọc cọc cuộc bộ ra bến xe chờ xe buýt, mấy đứa của nợ đều đã tỉnh rượu và ngủ dậy hết.

Nhưng chúng nó chẳng thêm hối lỗi vì đã gây ra bãi chiến trường trong căn nhà mà người chủ của nó là tôi, đã thế lúc tỉnh rồi còn tro trên tấm rửa rồi mua bím bím, nước ngọt về mở tiệc tăng hai.

Đã thế Khánh Minh còn gọi ông anh ruột hành nghề bác sĩ vạn người mê đám của mình vác nguyên dàn karaoke với mấy cái loa mini sang nhà tôi để hát.

Ôi!

Ngần từ ôi!

"Sao cậu cứ cười tùm tà tùm tùm như thằng dở thế?!" Tôi chợt quay sang bên cạnh, cau mày nhìn Hoàng Phong hỏi.

"Kệ tôi! " Cậu ta nhìn tôi đáp, miệng vẫn tùm tùm cười, như có cái gì thích thú lắm.

Tôi khề thờ dài, xong tự dung nhớ ra sáng nay cậu ta chê mình hôi, liền quay phắt mặt sang, lườm một cái lác cả mắt:"Sao cậu không đi học đi?! "

"Học gì?! "

"Sinh Viên đại học không học đại học thì học gì?! " Tôi cau kinh đáp lại.

Thực ra hôm nay là chủ nhật, vốn dĩ được nghỉ, cũng bởi thế mà đám quý kia mới rảnh rỗi mở tiệc ở nhà tôi, và Anh Tuấn mới rảnh rỗi mà sang nhập tiệc.

Biết thì biết đấy mà tôi cứ mắng Hoàng Phong như đúng rồi. Nguyệt Linh tôi chắc bị dờ hơi rồi.

"Thế chắc cậu là mẹ tôi nhò! " cậu ta cười cười.

"Cái gì?! " Nhìn cái mặt cứ nham nham nhỏ nhỏ, tôi tự dưng nói rõ là to.

Thấy mấy người xung quanh cũng đang chờ xe buýt hướng ánh mắt về phía mình, tôi mới cup mắt đang phóng đao về phía cái tên bên cạnh lại, cúi mặt xuống giả bộ cái gì cũng không biết.

Cậu ta khẽ phì cười, cúi đầu nhìn tôi một chút rồi ngẩng lên, đưa mắt nhìn ra xa rồi cất giọng trầm trầm: "Chẳng phải cậu được sinh ra cùng một năm với tôi à?! " Lại cười một tiếng nữa "Cũng có đi học đâu mà nói người ta. "

Không hiểu sao, tôi lại thích cái giọng cười nhẹ nhàng của hắn, dù chẳng có gì mà tôi lại thấy nó ấm áp vô cùng.

Điên rồi!

Điên thật rồi!

Tại cái đồng rác đấy!

Tại Khánh Minh chết tiết!

Hay là tại...

Tôi đã thích hắn mất rồi?

Tôi vội lắc đầu nguầy nguậy, không phải, chắc chắn là không phải.

Tôi vẫn luôn tin tưởng vào tình cảm mình dành cho Quốc Thiên không gì lay chuyển được, thế nhưng cái cảm xúc chết tiết bây giờ là cái gì đây.

"Cậu thích tôi rồi à? "

Tôi nghe chất giọng trầm trầm nhẹ nhàng vang bên tai, khẽ giật mình.

"Nói vớ vẩn!" Tôi quơ tay búng nhẹ vào trán hắn "Con nít con nôi, yêu đương cái gì!"

Hoàng Phong bày ra cái bộ mặt hết nói nổi, trộn thêm một ít sự khinh bỉ, dùng cái giọng trầm trầm chế giễu tôi: " 22 tuổi đầu, còn đòi trẻ con với ai?"

"Còn đi học là còn trẻ con nhé!" Tôi trả treo.

"Cậu đi làm được mấy năm rồi còn gì!" Hắn cũng không vừa là mấy, lập tức nói lại tôi.

Nhưng ngẫm ra, thì hắn nói thế nào cũng đúng thật.

Mà vốn dĩ từ đầu tôi đã nói sai be sai bét rồi, sống hơn hai mươi năm rồi còn con nít cái gì nữa.

Hắn thấy tôi im im, liền nói thêm: " Tuổi dậy thì cũng hết rồi, còn trẻ con cái gì nữa không biết!"

"Biết rồi, biết rồi!" Tôi lừ mắt "Con trai gì mà nói nhiều thế, tôi không thích con trai nói nhiều đâu!"

Cậu ta chột cười cười, liếc tôi một cái, rồi nhìn lên trời: " Cũng có sao đâu, đằng nào cậu chẳng thích tôi rồi!"

Tôi vừa ngại lại vừa tức nổi đom đóm mắt, sao lại có cái kiểu người ương ương dở dở, tự cho mình là đúng thế nhỉ!

Tôi mặc kệ cậu ta, nhìn thấy xe bus đang chậm chậm đi tới gần, liền giật cái túi của mình đang nằm trong tay Hoàng Phong, tranh thủ dùng mũi giày đá vào chân cậu ta một cái, rồi một mình đi lên chiếc xe buýt màu vàng, trong lòng thâm hà hê như vừa làm chuyện gì đầy oanh liệt lắm.

HẾT CHAP 31

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau một chặng đường dài, xe buýt chậm chậm dừng lại.

Từ khi bị bắt buộc phải chuyển nhà, căn nhà mới của tôi tuy vừa to vừa tiện nghi hơn, nhưng hoàn toàn cách xa nhà chị Tiên, và cũng cách xa nhà Khánh Minh và Diệu Anh, một mình ở cái nơi rừng rú, tôi cũng chẳng giỏi làm quen với hàng xóm. Tarzan ít ra còn chơi được với khỉ, tôi đến khi cũng chẳng có mà chơi.

To hơn đúng là chả để làm cái tích sự gì, dù sao cũng chỉ có mình tôi ở, to hơn thì càng trông trải hơn, lại ở xa người quen, vừa cô độc vừa bất tiện.

Vừa bước xuống khỏi xe, tôi đã cảm nhận được vài hạt mưa rơi lất phất, trong khi ấy thì mặt trời vẫn rọi chói con mắt

Người ta toàn nói mưa và nắng trái ngược với nhau, mà cái kiểu thời tiết gì đây không biết nữa, mưa trong lúc nắng!

Gần 1 tuần nay mưa bão cứ triển miên, cái mùa hè Hà Nội cứ hôm nay nắng ngày mai mưa to, thời tiết thất thường cứ lên lên lại xuống xuống, khiến người vốn ít ốm yếu như tôi cũng cảm thấy có chút uể oải.

Thế mà cái tên dở hơi đi cạnh tôi cứ tung tung tung tung, tay rút túi quần miệng thì tùm tùm cười, cái túi tôi vừa giật lại bây giờ đã lại treo lủng lẳng trước cổ hắn.

Có lẽ cái thời tiết này làm tôi mệt mỏi, thì đồng thời nó cũng làm hắn phát điên.

Tôi lườm hắn 1 cái lác cả mắt rồi đi nhanh vào bến xe để tránh mưa, Hoàng Phong cũng từ từ tiến bước theo tôi.

Tôi lặng lẽ đứng trước bến xe, ngăn người nhìn ra ngoài, xe cộ đang chen chúc nhau từng kẻ hở bé tí, tiếng còi xe inh ỏi đến nhức óc.

Đối diện cổng khu mua sắm đang có một đồng người tụ tập ở đó, đang tíu tít xếp hàng chờ gửi xe.

Chấn ngang tầm mắt của tôi là một đám học sinh đang phóng qua vèo vèo, tôi cũng sẽ chẳng để ý đâu nếu như một giọng nói lạnh lạnh không vọng vào tai tôi:

"Đ** m* con chó kia mày phóng nhanh thế sao bố mày đuổi kịp?"

Hơ.

Hơ.

Hơ.

Hờ.

Tôi chả biết mình bị gì nữa, đầu óc đang vô cùng đình trệ.

Cuối cùng, lọt vào tầm mắt của tôi, là một ninja lead, bên trong mặc áo chống nắng hình hoa, đặc sắc hơn là bên ngoài còn mặc cái áo mưa xẻ vạt nữa, mặt hoàn toàn bịt kín, và vẫn đang đeo kính râm, cùng chiếc mũ bảo hiểm có vành phía trước mà lúc nào tôi xem ti vi cũng thấy người ta tuyên truyền đây là hàng đều.

Hừm, gu thời trang khá là khó hiểu, mà tôi thấy nó đẹp ấy chứ.

Chị gái ninja lead đang đỗ xe táp vào hiệu thuốc, và tôi cứ dán mắt vào nhìn mãi thôi.

"Con điên, đúng là điếc không sợ còi, đường đã tắc rồi còn đứng thộn mặt ở đây nhìn nhìn cái *** gì không biết nữa!" Giọng nam cao đang gào thét từ hướng nào đó, tôi rời ánh mắt từ chị gái ninja lead sang hướng phát ra tiếng nói.

Tôi ngo ngác.

Nói tôi đây à?

Một thanh niên ngồi trên con xe Wave trắng, đội mũ bảo hiểm hình nón lười trai cũng màu trắng nốt, đeo chiếc khẩu trang y tế để che ra phần mũi, hở ra đôi mắt trắng đã đang trợn trừng lên nhìn tôi chằm chằm.

Hơ, đúng là nói tôi rồi.

Tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, tôi đang đứng trên vỉa hè, và tôi vừa bị chửi vì mình đang đứng trên vỉa hè bởi một người đang đi xe máy trên vỉa hè.

Tôi có làm gì sai đâu?

Lại nhìn tên Wave trắng, hấn vẫn đang trừng mắt lên nhìn tôi, không nặng không nhẹ nói tiếp: "Đã điếc lại còn bị ngu à? Dẹp vào cho bố đi!"

Hay thật đấy.

Đã thế tôi mặc kệ, không thèm tránh.

"Mày có biết có bao nhiêu người đang chờ mày dẹp vào để người ta đi không hả? Dẹp vào cho tao đi con ngu kia."

Tức lắm rồi đấy nhé.

"Con điên này nữa, tao đâm chết m* mày giờ!"

À à thế cơ, bà đứng cho mày đâm này.

Tôi kéo thấp cái mũ lưỡi trai xuống một chút, dẫu mò, vênh ngược mặt lên trời, nói ngắn gọn: "Đ** cho đi!"

Nói thì bảo nói tục, chứ đời thực nó vốn dĩ bản trời vô duyên thế này đấy.

Tôi chả phải hay chửi tục gì cho cam, ai bảo tình thế khó nặn.

Thật đấy.

Tôi không hay chửi bậy đâu.

Thời thế nó bắt buộc thôi.

Hay ít nhất cứ cho là như thế.

Tôi biết là đằng ấy đang tức lắm, nhưng biết sao được? Càng tức thì tôi càng hả hê.

Đột nhiên tôi thấy đèn xe lóe sáng một cái, người bị kéo giật ra đằng sau, đầu óc còn không kịp phản ứng.

Tôi chỉ cảm thấy mình tựa vào cái gì đó ấm ấm mà mềm mềm, và rồi Wave trắng lướt qua tôi, không quên trao cho tôi một ánh nhìn cháy bỏng.

Hơ, đúng là thanh niên Việt Nam, nói là làm.

Tôi quay ra sau nhìn, thấy tên Phong nhìn tôi cười cười, nói một câu trách mà giọng điệu chả có gì trách cứ: "Ăn gì ngu vậy, mấy thằng cha đấy lại chả không dám đâm cậu ấy."

Tôi dẫu môi: "Hắn đâm tôi tôi có què cũng phải bám bằng được xe hấn mà ăn vạ nhé, tưởng đâm tôi mà dễ ấy."

Nói rồi quay ra tìm bóng dáng ninja lead, chỉ tiếc người ấy đã đi về nơi xa xôi nào không tìm nổi.

Hoàng Phong giờ tay nhấc cái mũ lưỡi trai của tôi lên búng trán tôi một cái rồi lại kéo xuống, chả đau gì hết, mà tôi cứ giả vờ xoa xoa rồi lườm hấn một cái, hấn cười: "Cậu còn có gan làm được như vậy cơ đấy!"

Đáng ra chỉ mất có 20 phút đi từ nhà tôi đến nhà chị Tiên, bây giờ đã trôi qua tròn 1 tiếng 30 phút rồi, mệt nhoài hết cả người.

Tôi cầm cái tờ giấy vẽ lối vào, ngược mắt nhìn xung quanh đầy lạ lẫm.

Rõ ràng 6 năm trước chỗ này còn là nhà của tôi, mà bây giờ đã lạ hoắc lạ huơ, chẳng còn tí cảm giác quen thuộc nào.

Tôi giỏi cái gì thì tôi cũng chẳng rõ, chỉ biết là tôi là thiên tài bẩm sinh đã ngu trong chuyện dò đường tìm nhà tìm địa chỉ. Còn nhớ hồi bé mẹ tôi đưa đón tôi đi học thêm mỗi tuần đều đặn 2 buổi, mà suốt 3 tháng rưỡi tôi vẫn không nhớ nổi đường đi, về sau tự đi học còn lạc đường mãi mới nhớ nổi cái đường đi lối rẽ.

Bây giờ chỉ nhờ vào một cái tờ giấy vẽ loằng ngoằng lung tung, đường phố thì không theo cái quy luật nào, có khi còn lâu tôi mới tìm nổi đích đến.

"Này, rốt cuộc cậu có đi đúng đường không đấy?!" Hoàng Phong hỏi tôi, đưa đồng hồ đeo tay lên nhìn, "cái khu phố này thì bé tí mà cậu lượn đi lượn lại hết 20 phút rồi đấy!"

Tôi đang không đi đâu vào đâu, thấy hấn móc mĩa liền lườm một cái lác cả mắt: "Quên đi nhé! Phố nhà tôi hơi bị to đấy!"

Hấn xoa xoa đầu ra vẻ chán nản.

"To gì tôi không biết, nhưng mà tôi và cậu đã đi ngang qua cái nhà lùn lùn màu vàng nằm giữa cái ngôi nhà treo đầy hoa hoét kia và cái nhà có mấy thằng trẻ con đang trêu con chó bị vâu kia được 6 lần rồi đấy, chuẩn bị sang lần thứ 7."

Tôi toát mồ hôi hột nhìn theo hướng mấy ngôi nhà hắt vừa tà, dù biết mình đang què độ khủng khiếp nhưng vẫn cố gồng cổ lên cãi cớ: "Làm gì có con chó nào bị vâu, cậu bị ám đầu à?!"

"Chó mà mò nó cứ nhô ra chả bị vâu thì là gì!"

"Chó nào mà mò chả nhô ra!"

"Nhưng mà mò con này đặc biệt nhô ra!" Hắt dùng cái vè mặt "đúng thế còn gì" nhìn tôi, tay còn chỉ vào con chó.

Tôi không nói nổi cái lý thuyết của hắt, đành bắt bẻ cái khác: "Mà người ta gọi là mõm chó chứ ai gọi là mỏ chó?!"

"Thế sao người ta không gọi là mõm gà mà lại gọi là mỏ gà?!" Hắt không chịu khuất phục một tí nào cả.

"Mỏ chim chứ mỏ gà gì!" Tôi cũng không vừa, cãi lại. Nhưng mà thực ra mỏ chim với mỏ gà có khác gì nhau đâu.

"Chim với gà là họ hàng còn gì nữa!" Hoàng Phong nhăn mặt.

"Thế chó với chim làm gì có họ hàng mà gọi là mỏ chó?" Nhăn mặt gì chứ, tôi phải là người nhăn mới đúng.

"Thế tôi với cậu có họ hàng gì đâu mà đều gọi là miệng người?!"

"Này!" Tôi dư dứ nắm đấm trước mặt hắt "Tôi đấm cho cậu một phát nhé, nói như cậu thì con chim với con gà nào cũng đều có họ hàng với nhau à!"

"Thì chả thế, cùng là lớp chim còn gì!"

"Thế tôi và cậu không ở cùng họ người à?! Hay tôi là họ người cậu là họ chó?" Tôi bày ra bộ mặt hết nói nổi, hắt còn thốt ra câu nào nữa tôi sẽ vút hắt ở đây để chết dí cùng cái đồng mỏ chó với mỏ vịt của hắt

"Ồ nhưng mà..." Tên Phong bày ra cái bộ mặt ngây thơ kiểu 'sao tôi chả hiểu gì'.

"Nhưng nhị cái gì!" Tôi gắt.

"Người và chó chả cùng là động vật có vú còn gì, sao gọi mõm chó mà không gọi mõm người nhì?!"

Tôi gần như phát điên lên, mà thực ra cũng chả nói nổi cái tư duy logic lung ta lung tung mà loay hoay kiểu gì lại nghe cũng có lý của hắt.

Tên dờ hơi này có phải sinh viên đại học không thế, sao lại thắc mắc như kiểu mấy đứa trẻ con mới đi học mẫu giáo thế? Ai đó giải thích cho tôi hắt làm sao mà sống qua được 12 năm trường lớp với cái tư duy mỏ chó ấy vậy?

"Cậu làm tôi không tập trung tìm đường được đây này, về nhà mà tìm hiểu cái vấn đề mõm chó của cậu!" Tôi nạt hắt, mà cũng muốn tự mình giải thoát khỏi cái vấn đề mỏ chó mỏ người này, tôi tốn quá nhiều IQ quý giá của mình dành cho cái câu chuyện vớ vẩn và lằng nhằng này rồi.

"Cậu có tìm nổi chỗ cần đến không đấy?" Hắt giật lấy cái tờ giấy vẽ loằng ngoằng đường xá từ trên tay tôi, nhìn vào địa chỉ cần đến, rồi nhìn xung quanh.

Hoàng Phong thờ dài một cái, rồi giơ tay lên véo má tôi một cái, đau lắm.

Trong lúc tôi còn đang hướng ánh mắt đầy tia lửa điện về hướng hắt, hắt chậm chậm đưa cánh tay chỉ vào cái ngôi nhà hoa hoét ngự trị ngay cạnh ngôi nhà lùn lùn màu vàng và ngôi nhà có mấy thằng trẻ con đang trêu chó, còn nói đồng dục: "HOA THỦY TIÊN nhé, là cậu không muốn nhìn thấy hay có tình không nhìn thấy thế?!"

Tôi then quá hóa giận, đánh cho hắt một cái rồi giật lại tờ giấy từ trên tay hắt, dùng dằng tiến thẳng vào phía ngôi nhà hoa hoét đấy.

Tôi chỉ thấy hắt kêu lên một tiếng rồi còn cười tôi, thằng cha đều cáng, làm tôi mất bao nhiêu thời gian cãi nhau với hắt chuyện chó gà gì đấy rồi chìm tôi thê thảm.

"Chị Tiên ơi, em đến rồi!"

Tôi giơ tay mở cánh cửa kính, lớn giọng gọi, chiếc chuông nhỏ treo ở cửa rung lên, phát ra âm thanh leng keng êm tai.

Chị Tiên đang đứng tư vấn cho khách, nhìn thấy tôi chỉ mỉm cười chào hỏi: "Chờ tí chị đang bận!"

Tôi biết điều tự kiếm một cái ghế rồi ngồi xuống, nhìn quanh nhìn quất mới thấy cửa hàng của chị ấy đã lớn gấp đôi trước đây, còn mở rộng lên cả tầng 2 nữa, trang trí từ trong ra ngoài, đẹp cực kì luôn.

Khoảng mấy năm về trước, lúc tôi còn đang chật vật với mấy cái sự kiện nhảm nhí dành cho người nổi tiếng đấy, lúc về muộn lắm rồi tôi mới nhớ ra rằng lâu lắm không nhớ đến chị Tiên nữa, nên mới gọi điện.

Tôi thấy các cụ có câu cuộc đời ai biết đâu chứ quả chẳng sai một li, đúng cái thời điểm ấy, gia đình và công việc của chị ấy đều đang gặp rắc rối, tôi chẳng có thời gian mà đến gặp, chị ấy cũng chẳng có thời gian mà gặp tôi. Tôi còn nhớ hồi ấy đêm nào chị cũng thức muộn lắm, nên tôi dù không sớm thì cũng muộn, gọi điện tâm sự với chị.

Chuyện rằng anh nhà chị chật vật lắm mới tự mình dựng được một cái công ty, tuy cũng không phải là lớn lao nổi tiếng gì vurun ra tầm vóc thế giới gì nhưng hoạt động được vài năm cũng gọi là ăn nên làm ra, gia đình cũng gọi là khá giả.

Nhưng mà cuối cùng thì lại bị người ta lừa mất hết thế nào đấy, công ty vốn là của mình thì chính mình lại là kẻ bị đuổi đi.

Chị Tiên nói với tôi hồi ấy anh nhà stress lắm, về nhà cứ quát nạt chị ấy với cả nhóc Long, hồi xưa cung chiều bao nhiêu thì bây giờ chỉ toàn nghe thấy mấy lời lẽ khó nghe.

"Anh ấy vốn đang trên đà phát triển, cũng có cái là lấy oai tự mình nuôi vợ nuôi con được ăn sung mặc sướng, đột nhiên mất hết thì cái kinh cũng là chuyện dễ hiểu. Thời thì chị đành là chỗ xả stress cho anh ấy vậy." Hồi đó chị Tiên nói với tôi như vậy đấy, mà tôi chỉ biết gật gù rồi nhẹ giọng khuyên nhủ chị ấy vài câu chứ cũng đâu biết nói gì, chỉ ngồi nghe thôi.

Thế là cái cửa hàng này, với khởi điểm là chỗ chị Tiên mở ra chỉ để bán hàng cho vui và đỡ nhàm chán, phục vụ sở thích, chợt quay ngoắt sang làm chỗ dựa của cả gia đình 3 người.

Bởi thế mà cửa hàng không ngừng mở rộng quy mô, bây giờ cũng to cao hoành tráng lắm, bây giờ là ngày đi làm mà còn đang là 3 giờ chiều, thế mà cửa hàng của chị ấy cũng đang đông khách lượn qua lượn lại xem hoa lắm, chứng tỏ làm ăn khá khẩm không kém.

Nhưng tôi nghe nói gần đây anh nhà chị cũng đã tự mở được công ty một lần nữa rồi, tuy là chưa thể bằng được cái cũ nhưng cũng đang trên đà tiến lên. Chị Tiên bảo hóa ra thất bại một lần lại hay, bây giờ thì thuận đường quen người, công ty mới mở mà danh tiếng phát triển cũng rất nhanh.

Thế là vui rồi, ai cũng viên mãn.

Tiếng chuông cửa lại vang lên, tôi theo phản xạ hướng ánh mắt ra cửa.

Tưởng ai, hóa ra là 'thằng cha mỏ chó'!

Ôi có phải tôi thô bi quá rồi không, gọi hấn bằng đủ thể loại khinh thường, hết biến thái lại mỏ chó.

Mà thôi kệ, ai bảo hấn vừa dâm vừa ngu.

Hơ, tôi thô bi thật!

Nghĩ xong tôi gạt mình tự vả vào mặt mình một cái, tôi đã quyết không nói bậy để tích đức cho con cháu cũng như cho kiếp sau của mình.

Lạy các cụ trên cao, con chỉ muốn nói cậu ta vừa háo sắc vừa ngốc nghếch thôi ạ, không phải chửi rửa gì đâu, con xin sám hối.

Hoàng Phong tự nhiên như ruồi kéo cái ghế gần đấy ngồi xuống cạnh tôi.

Vốn dĩ có một bà chị đang ngồi trên một chiếc ghế khác rồi gác chân lên cái ghế hấn vừa mới gạt đi mất, đột nhiên mất chỗ tựa làm chị ấy bị hụt tí thì ngã đập mặt xuống sàn.

Tôi nuốt nước bọt nhìn bà chị hất tóc từ từ góc đầu dậy, nhìn tên mỏ chó với ánh mắt toé tia lửa điện.

Chỉ tiếc là vừa liếc giây trước giây sau mắt đã ánh hồng trái tim, miệng cười tùm tùm.

Ôi, sức mạnh của trai đẹp thật không thể đùa, gặp thằng nào xấu xấu xem, có khi chị gái đã dùng ghế đánh cho toè cái mỏ chó của hấn rồi.

Ôi, lạy các cụ trên cao, con lại thế nữa rồi, con xin sám hối, sám hối!

"Cậu nhớ tôi quá nên tự vả vào mặt mình ý hả?! " Hấn cười.

"Này, cậu học cái thứ logic 'lan quỳên' đấy ở đâu thế hả? Sao nhớ cậu mà lại phải vả vào mặt? " tôi cau mày nhìn cậu ta.

"Thì rõ là mê trai cơ mà lại muốn phủ nhận, nên tự tát vào mặt mình cho tỉnh ngộ chứ sao! " Hấn ấn nhẹ vào đầu tôi.

Có mà mê cái mông cậu ta.

Mà sao nghe lại biến thái thế nhỉ?

"Đừng có mà ảo tưởng, có mê trai cũng không phải cậu! " tôi dùng cái giọng chua lét đáp lại.

"Mà 'lan quỳên' là cái gì?! " Mỏ chó hỏi tôi.

"Là liên quan đấy! " nhà quê thế không biết "Thuật ngữ của giới trẻ ngày nay đấy! "

"Thằng trẻ con nào dạy cậu cái thứ ngôn ngữ sao hoả đấy thế? " Hấn lại giờ tay lên cốc nhẹ vào trán tôi.

Trẻ con gì chứ, cái từ đấy là tôi nghe Duy Nam nói suốt ngày nên bị ngộ đấy chứ, thỉnh thoảng lại cứ "lan quyn" với chả "lan quyn".

"Mà cũng đừng có cố tỏ ra mình còn trẻ trung nữa đi!" Tên đó lại búng nhẹ vào tai tôi.

Tôi lườm hấn.

"Tôi không thèm nhé!" tôi bấu môi rồi thẳm khinh bỉ hấn một cái "Chị đây trẻ trung sẵn nhé, không cần phải tỏ ra."

Hoàng Phong lại cười nhẹ, tay lại cốc nhẹ lên trán tôi.

Có phải tôi điên rồi không? Sao hấn chỉ cười một cách rất chi là bình thường mà tôi lại thấy rất thích mỗi lần hấn cười như vậy.

Nó mang lại cảm giác...cung chiều? Có chút sự bao bọc nữa?

Ôi Linh ơi, mày đại trai quá thế rồi đó!

Tự vả vào cái bán mặt dày của mình hàng trăm lần đi Trần Nguyệt Linh.

Sao đi làm mấy năm trời, gặp bao nhiêu trai đẹp chẳng có cảm giác, mà hấn chỉ cười nhẹ vài cái mà tôi cứ như cái đũa bị dờ hơi.

"Sao cậu cứ đánh tôi thùm thụp thế?!" mà thực ra hấn chỉ chạm tôi mấy cái nhẹ hều.

Hấn lại cười.

Ôi trời ạ, đừng có mà cười nữa đi!

"Đánh tôi vui lắm à mà cứ cười cười thế?!" tôi nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu.

"Ừ, vui lắm! " hấn vẫn cười.

Tôi thấy chị Tiên tiếp xong mấy vị khách đến mua hàng , từ đằng xa đang tiến lại gần chỗ tôi ngồi nên không dám mở miệng nói thêm câu nào với cái kẻ ở bên cạnh này nữa, chỉ sợ hấn lại làm gì khiến tôi xấu hổ, chị Tiên mà thấy được sẽ cười tôi nguyên một tháng mất.

Ấy thế nhưng, các cụ đã nói thì cấm có mà sai, người tính làm sao có thể bằng trời tính.

Kẻ dờ hơi cứ cười cười đang ngồi cạnh tôi đây, nguyên tên cúng cơm là Nguyễn Hoàng Phong, vốn là đang yên đang lành đột nhiên lại tiến gần đến chỗ tôi rồi thì thào:

"Đánh cậu vui lắm! " Cậu ta nhắc lại "Ai bảo cậu lại đáng yêu thế chứ?!"

Ai bảo cậu lại đáng yêu thế chứ?!

Ai bảo cậu lại đáng yêu thế chứ?!

Ai bảo cậu lại đáng yêu thế chứ?!

Này là hấn đang khen tôi đấy à?

Vốn cũng chẳng phải lần đầu tiên tôi nghe được những lời này từ người khác.

Nói thật là làm người nổi tiếng, được khen xinh đẹp, đáng yêu, tài giỏi vân vân cũng vì phép xã giao cùng với phúc từ những người yêu quý mình mà nghe tới mồn đôi tai.

Có làm sao mà, cùng là câu nói như thế, mà do tên biến thái nói ra, cảm giác lại không giống lúc những người khác nói chút nào?

Trần Nguyệt Linh! Con nhỏ dờ hơi tên Linh đệm Nguyệt họ Trần, mày điên rồi, đúng là điên rồi!

"Giấy đây?!" chị Tiên đưa cho tôi và cả cái tên bên cạnh mỗi người một cốc nước, cười đầy ẩn ý liếc mắt sang "tên bên cạnh" tôi.

Tôi biết thừa rằng chị Tiên đang trêu tôi với tên bên cạnh, kể ra thì ngồi đây có mấy phút thôi thế nhưng kẻ điên ngồi cạnh tôi đã làm đủ thứ trò dị hợm, cũng không nhiều nhưng vừa đủ để người khác hiểu nhầm.

Tôi cau mặt nhìn chị ấy đang kéo cái ghế ra ngồi trước mặt bọn tôi, hai chữ "không vui" có lẽ hiện rõ mồn một trên mặt tôi bây giờ.

Chị thấy thế thì cũng không trêu nữa, quay sang hỏi tên Phong: "Giới thiệu tí chứ nhỉ?!"

Hắn thấy như thế chỉ cười cười.

"Dạ chào chị" Hắn nhìn tôi một cái rồi nhìn chị Tiên "Em rề tương lai, em tên Phong ạ!"

Cái gì thế?

Tôi nhìn hắn chăm chăm, hắn nói em rề tương lai à, ý là sao?

Chị Tiên chỉ cười: "À, em rề tương lai." Vô cùng nhấn mạnh 4 chữ ấy.

Huhu, chị gái yêu quý, chị có nhất thiết phải làm thế không.

Tôi vừa xấu hổ lại ngại, lảng lảng đi vệ sinh, tôi chỉ muốn trốn khỏi đây lúc này thôi, mà không hiểu tên Hoàng Phong kia và chị Tiên gì mà có nhiều thứ để nói thế, cứ thao thao mãi không dứt.

"Chị Linh!" Tôi nghe cái tiếng gọi quen quen.

Ôi chào, là nhóc Long này, à mà giờ còn gọi là nhóc Long gì nữa, lớn đùng thế này rồi.

"Ôi Long hả?" Tôi vui lắm, lướt mắt nhìn tên nhóc từ trên xuống một lượt.

Nhóc mặt mày tươi tỉnh tiến đến chỗ tôi, chả nói chả rằng giờ điện thoại lên chụp một cái.

Tôi nhìn nó nghi ngờ, chả hiểu gì cả mà vẫn rất tương tác cho nó chụp "Nhóc làm trò gì đấy?".

Cái trò tương tác này tôi như kiểu phản xạ, ai giờ máy lên là cứ phải tươi tỉnh mặt mũi luôn.

Ái chà, 16 tuổi rồi, cười đúng kiểu dửng dưng lảng lảng: "Em cợt với bạn, em bảo bọn bạn là em quen chị mà chúng nó không tin, em cợt với tụi nó rồi, may mẹ bảo hôm nay chị tới ăn cơm, em phải chụp luôn chứ."

"Á à" Tôi cốc đầu nó "Chị mày mãi mày mới gặp mà mày chả quan tâm hỏi han, lại lấy ra làm trò cá cợt."

Nhóc Long chỉ cười cười.

Tôi nhìn cái ảnh rồi lại nhìn nhóc Long, rồi nói với nó: "Mày chụp thế này thì đưa nào thêm tin! Dốt thế. Ảnh kiểu này chị chụp đầy với người lạ."

"Ồ thế ả!" Nó tròn mắt nhìn tôi.

"Ồ chả thế thì sao!" Tôi bĩu môi "Mày phải lấy cái ảnh từ hồi trẻ trâu mày cứ đòi lấy chị làm vợ ấy thì bọn nó mới tin!"

"Em như thế bao giờ?"

"Mày cứ khéo đùa chị, ái chà chẳng nhớ cái hồi nào ấy, cứ có thanh niên nào mở mồm ra là : sau này em sẽ lấy chị Linh, chị Linh xinh thứ 2 chỉ sau mẹ em thôi, sau này em sẽ cưới chị Linh về làm vợ ấy nhỉ!"

Tôi cười cười, bọn trẻ con tầm tuổi dậy thì mà bị trêu về cái chuyện hồi trẻ trâu thì chỉ có nước nhục mặt mà đi đầu xuống đất. Đáng tiếc Trần Nguyệt Linh tôi đây sống 22 năm trên cuộc đời cũng đã dày đủ chưa tới được trình độ cái thót gồ nhưng mà cũng tầm cái mặt bàn, nên dù có ai ngồi liệt kê danh sách trẻ trâu của tôi thì cũng chỉ thấy buồn cười chứ chẳng xấu hổ nữa.

Nhóc Long xấu hổ còn giờ tay định bịt miệng tôi, tôi buồn cười, nói:

"Không thì đưa điện thoại đây, làm thế này người ta mới tin này."

Tôi đón lấy điện thoại từ tay nhóc Long, hỏi luôn: "Bạn xưng tên gì?"

"Duy với cả Hưng"

Tôi ấn nút quay phim

"Chào Duy, chào Hưng, chị là Nguyệt Linh đây, đây là thằng em chị Long." Tôi quàng tay qua cổ Long "Mấy em ạ nhóc này thực ra mê chị đã man lắm, nó cứ đòi cưới chị suốt thôi, nhóc này trông thế thôi chứ cùi bắp lắm, mấy em xem thế nào thu nhận nó làm đệ tử nhé." Nói xong tôi còn cười rạng rỡ.

"Cái bà chị này!" Nhóc Long vội vàng giật lại cái điện thoại.

Tôi thì buồn cười gần chết, nhóc Long thì kéo tôi vào bếp phụ nấu cơm, nhóc con trông thế mà đảm đang phết.

Chẳng mấy chốc mà màn đêm đã bao phủ.

Tôi ăn cơm xong xuôi thì bây giờ đã là tối muộn.

Không khí của một buổi tối vào mùa thu có chút cảm giác gì đó thật khác biệt, nó dường như khiến cho lòng người trở nên thanh thản lạ thường. Mùi mưa thoảng qua hòa lẫn cùng với gió, nhẹ nhàng mon tron từng tán lá.

Tôi cùng Hoàng Phong bước lên chuyến xe buýt cuối cùng.

Tìm một hàng ghế ở phía cuối, tôi ngồi xuống, cậu ta cũng ngồi cạnh tôi.

"Này!" tên Phong chợt gọi tôi.

Không khí trong lành mát mẻ khiến tôi vẫn chỉ muốn đắm chìm vào suy nghĩ riêng của mình, chẳng mảy may để ý tới người bên cạnh.

"Ê!" Cậu ta đẩy nhẹ tôi một cái "Tôi hỏi thật nhé!"

Tôi không trả lời, chỉ liếc hần một cái.

"Nói chung là tôi thắc mắc lâu lắm rồi đấy!" Hần lèm bèm

"Thì hỏi đi!" Tôi gắt, cảm tưởng hai mắt đang long sòng sọc.

"Tôi xem phim toàn thấy người ta đến cái lúc hôn nhau một lần là yêu nhau đắm đuối rồi..." Cậu ta bỏ lửng câu nói.

Tôi không lên tiếng, chợt có chút linh cảm chẳng mấy hay ho về câu tiếp theo cậu ta định nói.

"Mà sao..."

"Cậu mà cũng xem phim tình cảm cơ đấy!" Tôi ngắt lời Hoàng Phong.

Hần bị ngắt lời, hơi ngó người ra chút rồi cũng cười cười:" Chẳng lẽ tôi không được xem?!"

Tôi quay sang, bĩu môi nhìn hần một cái:" Thì vốn dĩ con trai thường không hay xem cái đấy!"

Hần không chịu thua:" Thế tôi cũng phải làm giống như tất cả những thằng con trai khác à?!"

Thực ra tôi từ đầu đã biết lí sự của mình cùn,cãi thế nào cũng không thắng nổi.

Mà hơn thế nữa, chuyên ngành học của cậu ta là về luật, phần thua mười mươi là dành cho tôi chứ chẳng phải ai khác.

Nhưng thôi kệ, có cùn đến mấy cũng phải vót lại cái thứ sĩ diện của nợ này.

Lỡ cùn rồi, cùn thêm tí nữa cũng đâu có sao?

Nhĩ?!

"Thế tại sao những thằng con trai khác không xem mà cậu lại xem? Tại sao nhiều thằng con trai không xem? Vì lí do gì mà nhiều thằng con trai không xem phim tình cảm? Đều có nguyên nhân cả chứ?!" Thực ra tôi cũng chẳng hiểu chính mình đang nói cái gì nữa.

Hần chẳng quan tâm, nhếch mép một cái:" Pháp luật Việt Nam đâu có cấm con trai xem phim tình cảm?!"

Thôi, tôi chịu thua.

Đâu phải tự dung mà người ta học chuyên ngành luật.

Cũng đâu phải tự nhiên mà tôi biết mình lí sự cùn.

Cậu ta đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, giờ tay cốc vào đầu tôi một cái:" Tại cái đầu nhúng nước của cậu mà vấn đề chính nó bay xa bay cao tận đâu rồi ấy!"

Tôi vừa bị đau vừa bị sỉ nhục, lườm hần một cái cháy bỏng!

"Có mà cái đầu cậu nhúng nước ấy!"

"Mặc kệ đầu ai nhúng nước, để tôi hỏi tiếp..." Hoàng Phong lại lên tiếng "Rõ ràng cậu và tôi..."

"Này cậu học luật để dành ra bắt bẻ tôi đấy à?" Tôi lại nhảy vào hòng cậu ta "Đàn ông con trai gì mà lí lẽ với con gái thế không biết!"

"Ồ thế cậu sai là ra tôi chả lí lẽ! Luật pháp Việt Nam có quy định đàn ông con trai..."

"Rồi rồi thì không quy định!" Tiếp tục một lần nữa tôi lại nhảy vào hòng cậu ta ngồi "Thế cái lí thuyết chó vâu với chả mỏ chó của cậu thì đúng ở đâu?"

Hắn đáp:"Tôi thấy nó đúng mà!"

"Đúng cái gì không biết nữa!" Tôi chưa ngoa trả lời.

"Mà thôi kệ đúng sai không quan trọng, quan trọng là rõ ràng tôi và cậu đã..."

"Này sắp xuống rồi đấy chuẩn bị đi!" Tôi lại tiếp tục kế hoạch ngắt lời của mình

Thực sự tôi có một cái linh cảm mãnh liệt về cái câu hỏi hắn định dành cho tôi sẽ chẳng hay ho gì.

Chỉ là cái lần này cái câu xen ngang của tôi thực sự quá là ngu ngốc luôn ấy.

Sắp xuống cái gì không biết nữa, vốn dĩ phải ngồi xe buýt đến tận bến cuối cùng mới xuống, tôi cũng tự thấy mình ngu không tả được, nói gì chẳng nói lại nói cái thứ ngu si đần độn ấy.

Hắn đơ ra một lúc, rồi cũng ngờ ra, cười nhẹ một tiếng: "Cậu đang ngắt lời tôi!"

Tôi tròn xoe cả mắt, làm ra vẻ cái mặt ngạc nhiên lắm, nhưng cứ nhìn chăm chăm về phía trước, một chút cũng không dám quay sang nhìn hắn, chỉ sợ hắn đọc được hết suy nghĩ trong mắt tôi mà thôi.

Tôi đáp lại:"Đâu có!"

Trần Nguyệt Linh, mày đích thị là con nhỏ vô dụng, đầu tư bao nhiêu tiền đi học diễn xuất diễn cho thiên hạ xem, thế mà bây giờ đến một chiêu cũng không dùng được.

"Rõ ràng thế còn chối!" Lại cái kiểu cười nhẹ đấy, kiểu cười nhẹ giết người chết tiệt ấy!

"Haha không có đâu!" Đáp lại kiểu cười nhẹ nhàng của cậu ta là kiểu cười giả tạo của tôi "Tại sao tôi phải ngắt lời cậu? Tôi đâu có lí do gì để ngắt lời cậu!"

"Thế cơ à? Cậu dám chắc không?"

"Chắc, tôi ngắt lời cậu làm gì!" Tôi khẳng định bằng cái giọng thảo mai vô cùng

"Tôi mà phát hiện cậu ngắt lời tôi thì cậu phải chịu phạt nhé!"

Tôi ra vẻ đồng ý vô cùng tự tin, nhưng thực ra tôi làm bộ vậy thôi, chẳng biết hắn định phạt tôi cái gì, mà tôi thì không thể nào ngừng việc ngắt lời hắn lại được.

Hắn nhìn tôi một lúc rồi cười, tôi thì chỉ dám chăm chăm nhìn về phía trước, sợ hắn đọc vị mình.

Im lặng một lát, Hoàng Phong cất chất giọng trầm trầm:" Vậy thì tại sao, tôi và cậu rõ ràng đã..."

"Trời lại mưa rồi kìa!" Tôi nói rồi mà, có chết cũng không từ bỏ việc ngắt lời đâu, linh cảm xấu của tôi nó cứ càng lúc càng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng tôi chưa kịp nhận ra điều gì, thì chợt thấy gò má mình có cảm giác ầm ập và mềm mại.

Hắn chạm môi vào má tôi.

Hoàng Phong giữ nguyên khoảng cách ở gần tôi vô cùng, ánh mắt tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt của hắn, vào bờ môi đang di chuyển từ gò má sang cánh mũi tôi, chậm chậm di chuyển xuống dưới.

Cậu ta hướng đôi mắt nâu đầy mê hoặc của mình nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi như bị bỏ bùa, đắm chìm vào sự mê hoặc đó, bờ môi cảm thấy sự ấm nóng mềm mại như lông vũ lướt qua vô cùng nhẹ nhàng và nhanh chóng.

"Tôi và cậu đã là lần thứ 3 rồi, tại sao chỉ mình tôi là thích cậu đến vậy?"

HẾT CHAP 32

Mọi người thấy hay thì vote và cmt nhé, ủng hộ của các bạn là động lực của mình.

Mình biết mình ra chap mới chậm vài chương nhưng mà mình sẽ cố gắng hoàn thành xong câu truyện này ền ra new sì to ri.

Mình chẳng biết còn ai đọc truyện của mình không mà thôi kệ, mình thích nên mình cứ viết hoy, dù đã qua tết rồi mà chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé. Chăm tập thể dục thể thao cho bé khỏe bé đẹp ha.

Chúc ngày tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Là Của Tôi, Bây Giờ Và Mãi Mãi!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.